SLAVISKE
FOLKE-SANGE OG MELODIER,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

ANDEN, MEGET FORØGEDE UDGAVE.

KJÖBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1868.

SISAL VA
VE DE
AGRICU

111539640

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

11138640

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

FÆDRELANDSKE OG FREMMEDE,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

OTTENDE BIND.

ANDEN UDGAVE.

KJÖBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1868.

SLAVISKE

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

SAMLEDE OG UDSATTE FOR PIANOFORTE

AF

A. P. BERGGREEN.

ANDEN, MEGET FORØGEDE UDGAVE.

KJÖBENHAVN.

C. A. REITZELS FORLAG.

THIELES BOGTRYKKERI.

1868.

120, 22

111139640

BIBLIOTHECA
REGIA
PARISIIS

СЛАВЯНСКІЯ

НАРОДНЫЯ ПѢСНИ И МЕЛОДІИ

СОБРАННЫЯ И ПЕРЕЛОЖЕННЫЯ НА ФОРТЕПІАНО

А. П. БЕРГГРЕНОМЪ.

ИЗДАНІЕ ВТОРОЕ, ЗНАЧИТЕЛЬНО УМНОЖЕННОЕ.

КОПЕНГАГЕНЪ.

ИЗДАНІЕ К. А. РАЙЦЕЛЯ.

1868.

120/22

111539640

[illegible]
[illegible]
[illegible]

Въ типографіи Брейткопфа и Гертеля въ Лейпцигѣ.

DERES KEISERLIGE HØIHED

STORFYRSTINDE MARIA FEODOROWNA,

FØDT

PRINDSESSE DAGMAR AF DANMARK,

UNDERDANIGST TILEGNET

AF

A. P. BERGGREEN.

At indsætte efter Dedikationsblad, ligeforan Musik af de russiske Sange.

111139640

I.
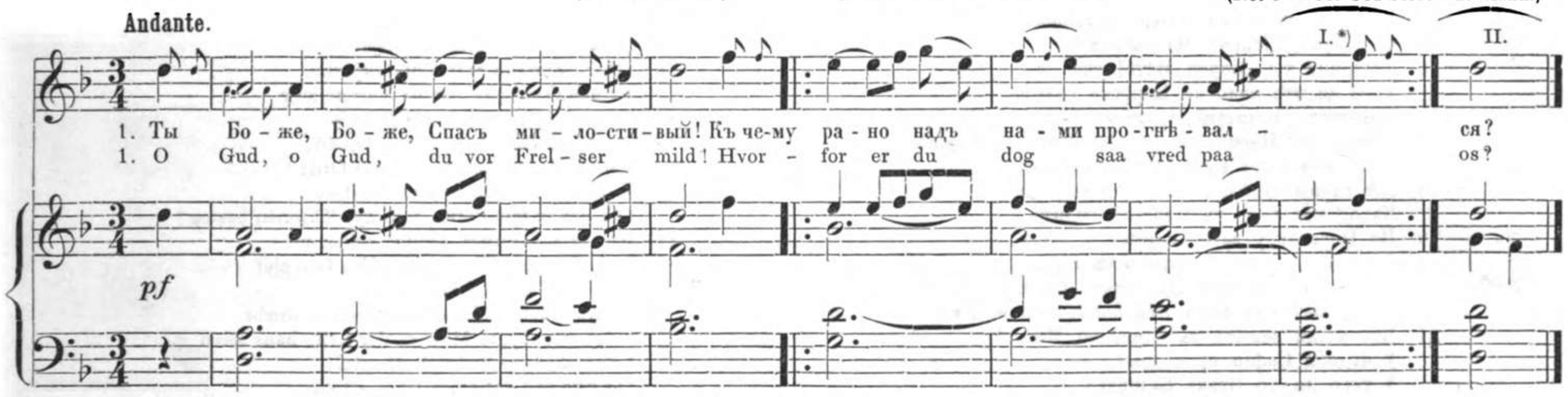
RUSSISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

At indsætte efter Dedikationen, Ligeform No. 1 af de russiske Sange.

11139640

Nr. 1. Лжедимитрій. Den falske Dimìtri.

(17го столѣтія.) (Fra det 17de Aarhundrede.) (No. 1 — 34. Fra Store - Rusland.)

2. Сослалъ намъ, Боже, прелестника,
Злого разстригу Гришку Отрепьева; —
3. Уже ли онъ, разстрига, на Царство сѣлъ?
Называется разстрига прямымъ Царемъ,
Царемъ Димитріемъ Ивановичемъ Углецкимъ.
4. Не долго разстрига на Царствѣ сидѣлъ,
Похотѣлъ разстрига женитися;
5. Не у себя - то онъ въ каменной Москвѣ,
Бралъ онъ разстрига въ проклятой Литвѣ,
У Юрья пана сендомирскаго
6. Дочь Маринку Юрьеву,
Злу еретницу, безбожницу.
7. На вешній праздникъ Николинъ день,
Въ четвергъ у разстриги свадьба была,
8. А въ пятницу праздникъ Николинъ день.
Князи и бояра пошли къ заутрени,
А Гришка разстрига онъ въ баню съ женой;
9. На Гришкѣ рубашка кисейная,
На Маринкѣ соянъ хрущатой камки.
10. А часъ другой поизойдучи,
Уже князи и бояра отъ заутрени,
А Гришка разстрига изъ бани съ женой.
11. Выходитъ разстрига на Красный крылецъ,
Кричитъ, реветъ зычнымъ голосомъ:

2. Du har os, Gud, en Forfører sendt,
Den udstødte Munk, Grischka Otrepjef. —
3. Har paa Zarens Throne nu Munken sig sat?
Han kalder sig selv den rette Zar,
Zar Dimìtri Ivànovitsch fra Uglitscher - Land.
4. Ei længe paa Thronen Munken sad,
Saa fik han Lyst at gifte sig;
5. Dog ikke i Moskva, den steenbygte Stad,
Men i det forbandede Litauen gik
Den Munk til Herr Juri af Sandomir;
6. Og Juris Datter, Marinka, han tog,
En ond, en ugudelig Kjætterske.
7. Om Vaaren, just ved Sanct Nikolais Fest,
Sit Bryllup om Torsdagen Munken holdt.
8. Om Fredagen var det Sanct Nikolais Dag,
Bojarer og Fyrster til Fromesse gik,
Men Grischka i Bad med sin Kone gik;
9. Og Grischka en Skjorte af Netteldug bar,
Marinka en Sojàn af Damask tæt.
10. Et Par Timer var der gaaet vel,
Da Bojarer og Fyrster fra Fromessen kom,
Og Grischka fra Badet med Kone sin.
11. Paa den røde Trappe staaer Munken frem,
Og høit han skriger med skingrende Røst:

ВИБЛІОТЕКА ДЕРЖАВНОГО МУЗЕЮ
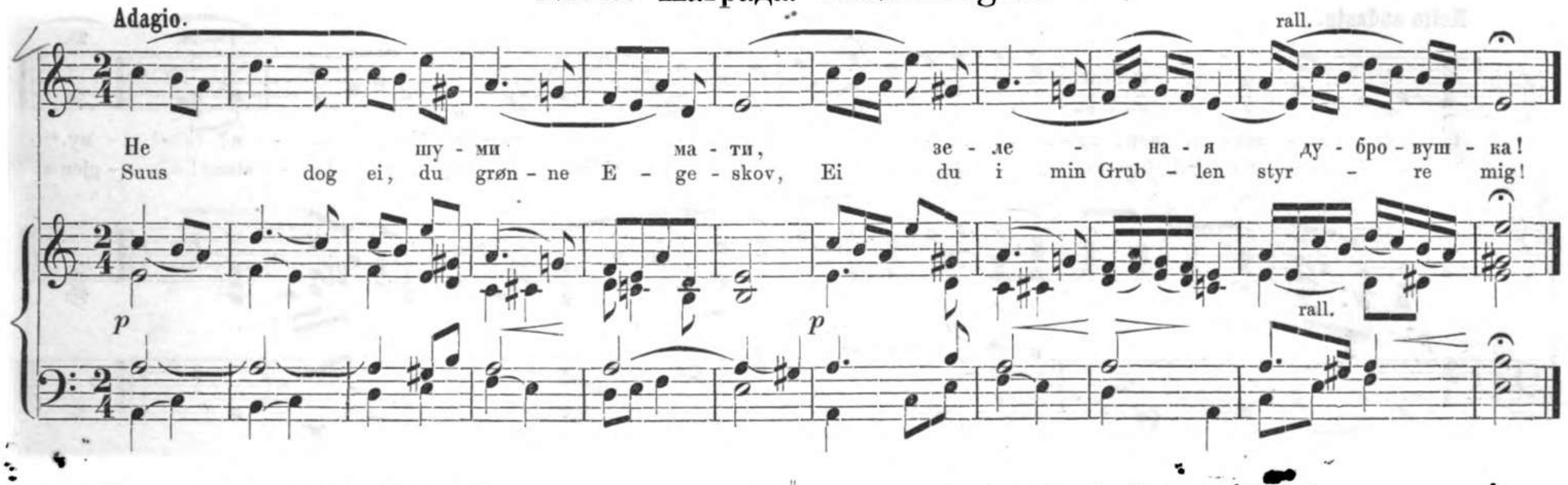
*) Послѣдніе четыре такта повторяются только въ строфахъ состоящихъ изъ трехъ стиховъ; слѣдовательно не въ первой строфѣ.

*) Gjentagelsen af de 4 sidste Takter finder kun Sted i de Stropher, der bestaae af 3 Linier; saaledes ikke i 1ste Strophe.

12. „Гой еси, ключники мои, приспѣшники!
Приспѣвайте кушанье разное,
А и постное и скоромное;
13. Заутра будетъ ко мнѣ гость дорогой,
Юрья панъ со паньею.“
14. А втапоры стрѣльцы догадалися.
За то-то слово спохватилися,
15. Въ Боголыбовъ монастырь металися.
Къ Царицѣ Марѳѣ Матвѣевнѣ:
16. „Царица ты, Марѳа Матвѣевна!
Твое ли это чадо на Царствѣ сидитъ,
Царевичъ Димитрій Ивановичъ?“
17. А втапоры Царица Марѳа Матвѣевна заплакала,
И таковы рѣчи во слезахъ говорила:
18. „А глупы стрѣльцы вы, недогадливы!
Какое мое чадо на Царствѣ сидитъ?
19. На Царствѣ у васъ сидитъ
Разстрига Гришка, Отрепьевъ сынъ;
20. Потерянъ мой сынъ Царевичъ Димитрій Ивановичъ
На Угличѣ отъ тѣхъ отъ бояръ Годуновыихъ; —
21. Его мощи лежатъ въ каменной Москвѣ
У чудной Софіи премудрыя, —
У того ли-то Ивана Великаго
22. Завсегда звонятъ во Царь-колоколъ,
Соборны попы собираются,
23. За всякіе праздники совершаютъ панихиды
За память Царевича Димитрія Ивановича, —
А Годуновыхъ бояръ проклинаютъ завсегда.“
24. Тутъ стрѣльцы догадалися;
Всѣ они собиралися,
25. Ко Красному крылечку металися,
И тутъ въ Москвѣ взбунтовалися.
26. Гришка разстрига догадается,
Самъ въ верхни чердаки убирается
И накрѣпко запирается;
27. А злая его жена, Маринка безбожница,
Сорокою обернулася,
И изъ палатъ вонъ она вылетѣла.
28. А Гришка разстрига втапоры догадливъ былъ,
Бросался онъ со тѣхъ чердаковъ на копья острыя
29. Ко тѣмъ стрѣльцамъ, удалымъ молодцамъ;
И тутъ ему такова смерть случилася.

12. »Mine Kjøgemestre, hører mig!
Bereder nu flux forskjellig Slags Mad;
Hvad Fasten forbyder, bekymrer os ei.
13. Imorgen jeg venter en Gjæst saa kjær,
Herr Juri med Frue komme vil.«
14. De Strelitzer da paa Sporet kom,
Og mærkede sig de faldne Ord.
15. Til Bogoljubske Kloster de styrted afsted,
Til Zarinden Marfa Matvæjevna.
16. »Hør, Zarinde Marfa Matvæjevna,
Er han, som paa Zarens Throne steg,
Dimìtri Ivànovitsch, dit Barn?«
17. Da brast Zarinden i heftig Graad;
Under Taarer hun talte disse Ord:
18. »I dumme Strelitzer Intet forstaae!
Om det er mit Barn, som nys Thronen besteg?
19. Nei, paa Zarernes Throne sidder nu
Den udstødte Munk, Grischka Otrepjef.
20. Min Søn, Dimìtri Ivànovitsch,
Af Godunofs Bojarer i Uglitsch er dræbt.
21. I det steenbygte Moskva der hvile hans Been
I den skjønne Sofia-Kathedral,
Og nær ved det store Ivans-Taarn.
22. Saa tidt man hører Zar-Klokkens Lyd,
Kathedral-Kirkens Præster forsamle sig,
23. Og Sjælemesse de holde da
For Zarèvitsch Dimìtri Ivànovitsch;
Men Godunofs Bojarer forbande de.«
24. De Strelitzer Sagen forstode nu,
Og strax de Alle forsamled sig.
25. Til den røde Trappe de styrted frem,
Og Oprør der blev i Moskva strax.
26. Da Grischka mærker hvad for sig gaaer,
Han sig skynder i øverste Stokværk op.
Der stænger han Døren til saa fast.
27. Men Marinka, hans Kone, den lede Kvind,
Til en Skade flux forvandled' sig,
Og fløi hun saa af Paladset ud.
28. Men Grischka, den Munk, veed nu intet Raad,
Paa de spidse Landser han styrted' sig ned
29. Til de raske Strelìtzers tætte Flok.
Og det var den Død, som Grischka fik.

Nr. 2. Награда. Belønningen.
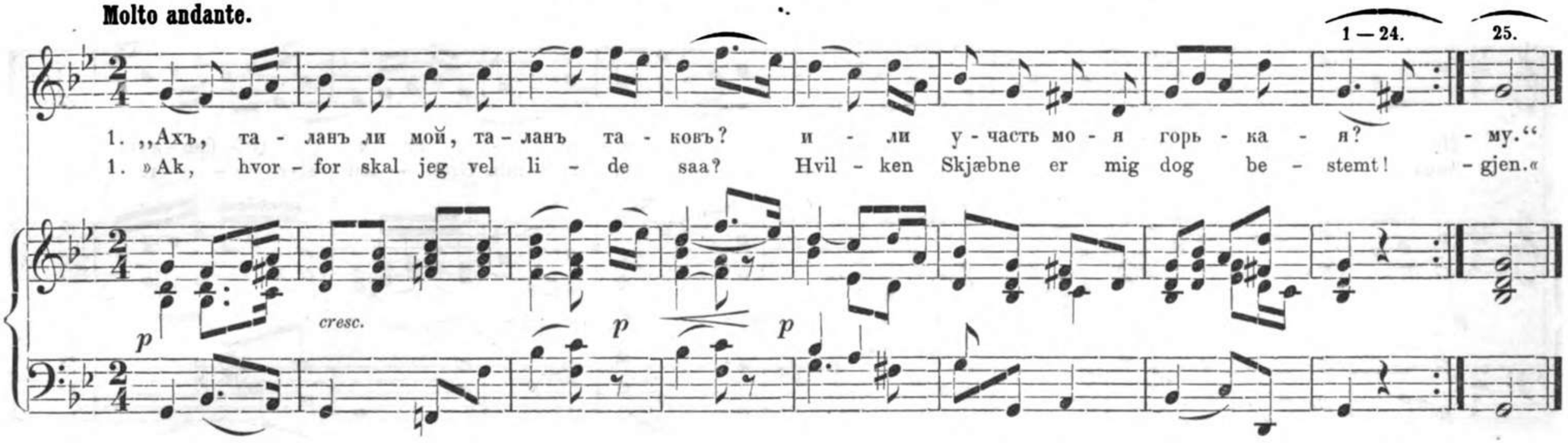

1. Не шуми мати, зеленая дубровушка!
   Не мѣшай ты думу думать добру молодцу:
   Какъ заутра добру молодцу во допросъ итти,
   Что предъ грознаго судью, предъ самаго Царя.
5. Ужъ какъ станетъ Государь Царь меня спрашивать:
   Ты скажи, скажи, дѣтинушка, крестьянскій сынъ,
   Ужъ какъ, съ кѣмъ ты воровалъ, и съ кѣмъ разбой держалъ?
   Еще много-ль у тебя было товарищей?
   Я скажу тебѣ, Надёжа православный Царь!
10. Я скажу тебѣ всю правду и всю истину,
    Что товарищей со мною было четверо:
    Ужъ какъ первый мой товарищъ была темна ночь;
    А другой мой былъ товарищъ-то булатный ножъ;
    Еще третій былъ товарищъ-то мой добрый конь;
15. А четвертый мнѣ товарищъ былъ-мой лукъ тугой;
    А разсыльщиками были калены стрѣлы —
    Что возговоритъ Надёжа православный Царь:
    Исполатъ тебѣ, дѣтинушка, крестьянскій сынъ!
    Что умѣлъ ты воровать, умѣлъ отвѣтъ держать.
20. Я за то тебя, дѣтинушка, пожалую:
    Середи поля хоромами высокими,
    Что двумя тебя столбами съ перекладиной.

1. Suus dog ei, du grønne Egeskov,
   Ei du i min Grublen styrre mig!
2. Jeg imorgen stædes til Forhør
   For den strenge Dommer, Zaren selv.
3. Da vil Majestæten spørge mig:
   Siig mig, Bondesøn, du lille Knøs,
4. Siig, med hvem du røvet, plyndret har?
   Hvem vel dine Kammerater var?
5. Jeg, rettroende Zar, skal sige dig,
   Ja, den hele Sandhed sige dig.
6. Jeg har fire Kammerater havt:
   Først jeg nævne vil den mørke Nat,
7. Saa min Kniv af damasceret Staal;
   Tredie Kammerat — min vakkre Hest,
8. Fjerde Kammerat — min Bue stram.
   Min Udsending var den spidse Piil.
9. Sige vil da Zaren, han, vort Haab:
   Hil dig, Bondesøn, du lille Knøs!
10. Du at røve og at svare veed;
    Derfor skjænker jeg dig, lille Knøs,
11. Høie Vaaningshuus paa Marken hist, —
    Piller to, med Bjælken lagt paa tværs.

Nr. 3a. Козакъ въ тюрьмѣ. Kosakken i Fængsel.

Molto andante.

2.
Ты звѣзда моя злосчастная,
Высоко звѣзда восходила,

3.
Выше свѣтлаго, млада мѣсяца,
Что затмило солнце красное.

4.
Ахъ, таланъ ли мой, таланъ таковъ!
Или участь моя горькая,

5.
На роду ли мнѣ написано,
На дѣлѣ ли мнѣ досталося,

6.
Что со младости до старости
До сѣдаго бѣла волоса,

7.
Во весь вѣкъ мнѣ горе мыкати,
Что до самой гробовой доски.“

8.
Во Азовѣ славномъ городѣ,
Во стѣнѣ бѣлокаменной,

9.
Какъ была тутъ темна темница,
Безъ дверей и безъ окошечекъ.

10.
Ай, во той ли темной темницѣ,
Что сидитъ тутъ добрый молодецъ,

11.
Добрый молодецъ, донской козакъ,
Въ заключеньѣ, ровно двадцать лѣтъ,

12.
Ровно двадцать лѣтъ и два года,
Случилось тутъ мимо ѣхати

13.
Самому царю турецкому,
Что султанскому величеству;

14.
Что возговоритъ добрый молодецъ:
„Ай, ты гой еси турецкій царь,

15.
Ты султанское величество!
Прикажи меня поить, кормить;

16.
Не прикажешь ты поить, кормить,
Прикажи скорѣй казнить;

17.
Не прикажешь ты меня скорѣй ка-[знить,
Прикажи на волю выпустить,

18.
Не прикажешь ты вонъ выпустить,
Напишу я вскорѣ грамоту,

19.
Не перомъ и не чернилами,
Я своими горючьми слезами,

2.
Jeg min Uheldsstjerne stige seer,
Høit alt staaer den paa min Himmel mørk.

3.
Maanens blide Lys for mig er slukt,
Solens skjønne Glands formørket er.

4.
Ak, hvorfor skal jeg vel lide saa?
Hvilken Skjæbne er mig dog bestemt!

5.
Stod det fra min Fødsel skrevet saa?
Er det Straf, som selv jeg har forskyldt?

6.
At jeg alt fra tidlig Ungdomstid
Indtil Ald'ren blegner mine Haar,

7.
I mit hele Liv skal lide Ondt?
Finde Freden først i Gravens Favn?«

8.
I Asòv, den vidtberømte Stad,
Bag den Muur, opført af hvide Steen,

9.
Der et Fængsel var, saa skummelt, [mørkt,
Uden Vinduer og uden Dör.

10.
Ak, i dette Fængsel kastet ned,
Sidder der saa stout en Ungersvend.

11.
Siddet har han nu, den stoute Svend,
Der i Fængsel meer end tyve Aar;

12.
Ja i tyve Aar og dertil to
Han i skumle Fængsel sukket har.

13.
Da det hændte sig, at Keiseren selv
Drog engang forbi hans Fangebuur.

14.
Talte da den stoute Ungersvend:
»Hør mig dog, du Tyrkers Keiser, hør!

15.
Du sultanske Majestæt, befal,
At man Mad og Drikke giver mig.

16.
Hvis du Dette ei befale vil,
Da befal, at man skal dræbe mig.
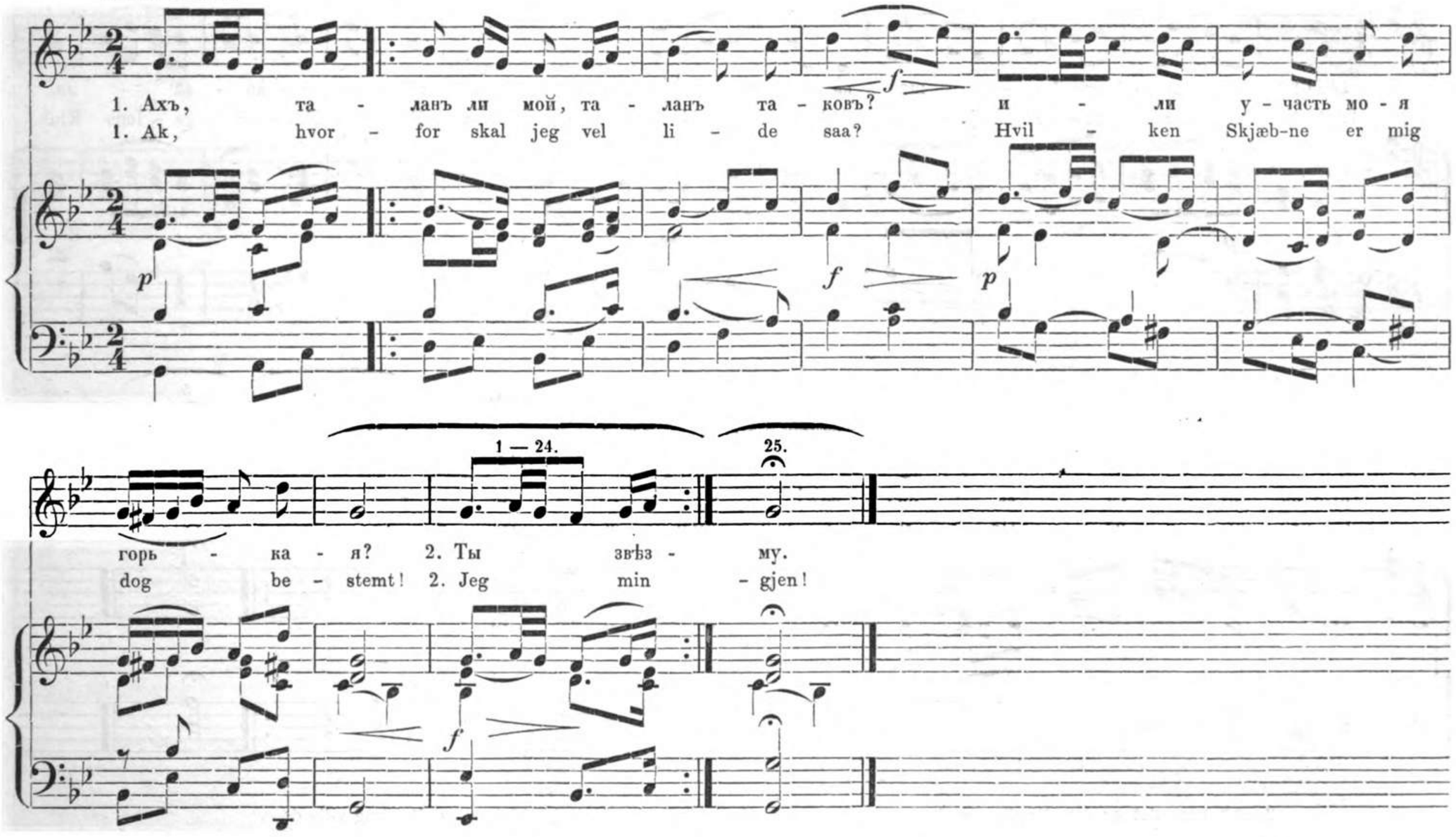
17.
Hvis du Dette ei befale vil,
Da befal, man mig skal give fri.

18.
Hvis du Dette ei befale vil,
Skrive vil jeg da paa Stand et Brev.

19.
Ei jeg skrive vil med Pen og Blæk,
Men med mine hede Taarers Strøm,

Nr. 3ь. Козакъ въ тюрьмѣ. Kosakken i Fængsel.

Molto andante.

20.
Ко товарищамъ на тихій Донъ;
Славный тихій Донъ взволнуется,

21.
Весь козачій кругъ взбунтуется,
Разобьютъ силу турецкую,

22.
И тебя, царя въ полонъ возьмутъ.“
Ай, что возговоритъ турецкій царь,

23.
Что султанское величество,
Ко своимъ ли ко фельдмаршаламъ:

24.
„Выпускайте добра молодца,
Добра молодца, донскаго козака,

25.
Во его ли землю рускую,
Ко его да Царю бѣлому.“

20.
Hjem til Kammeraterne ved Don,
Ved den herlige, den stille Don.

21.
Da Kosakkerne sig reise vil,
De vil slaae din hele Tyrkerhær,

22.
Og til Fange tage, Keiser, dig!«
Det til Hjerte Keiseren sig tog,

23.
Og til sine Feldmarschaller da
Taler hans sultanske Majestæt:

24.
»Giver fri den stoute Ungersvend,
Ham, Kosakken fra den stille Don,

25.
At han til sit Rusland komme kan,
Komme til sin hvide Zar igjen!«

Nr. 4. „Ахъ, не кукушечка.“ „Ak, det er ikke Gjøgens Kuk.“

Andante.

[Ахъ! не ку - ку - шеч - ка во сы - ромъ бо - ру груст-но ку - ко - ва - ла,
1. Ak! det er ik - ke Gjø - gens Kuk I dunk-le Fyr - re - skov, Ik - ke Nat - ter - ga - lens Kluk

f *p*

adagio. **1 — 4.** **5.**

груст-но ку - ко - ва - ла, ахъ! ку - ко - ва - - - ла.]
I den grøn - ne Ha - ve, I den grøn - ne Ha - ve. - der!«

2. Ak nei, det er den Yngling god,
Der i sit Fængsel hist
Under hede Taarers Flod
|: Uophørlig klager: :|

3. »Ak! hvorfor mon de bundet har
Vel Hænderne paa mig?
Hvorfor mon de lænket har
|: Mine rappe Fødder? :|

4. Ak! arme Yngling ville de
Til Staden føre bort;
Der i Zarens Tjeneste
|: Skal jeg da indtræde. :|

5. Ak! ligegyldig man det seer,
At jeg afsted maa gaae;
Kun min egen Moder kjær
|: Ved min Bortgang græder!« :|

Nr. 5. Степь Моздокская. Mosdokker-Steppen.

Andante con moto.

1. Ахъ! — ты степь — мо - я, степь Мо - здок - ска-
2. Ak, — du Step - - - pe bred, Du Mos - dok - ker-

mf
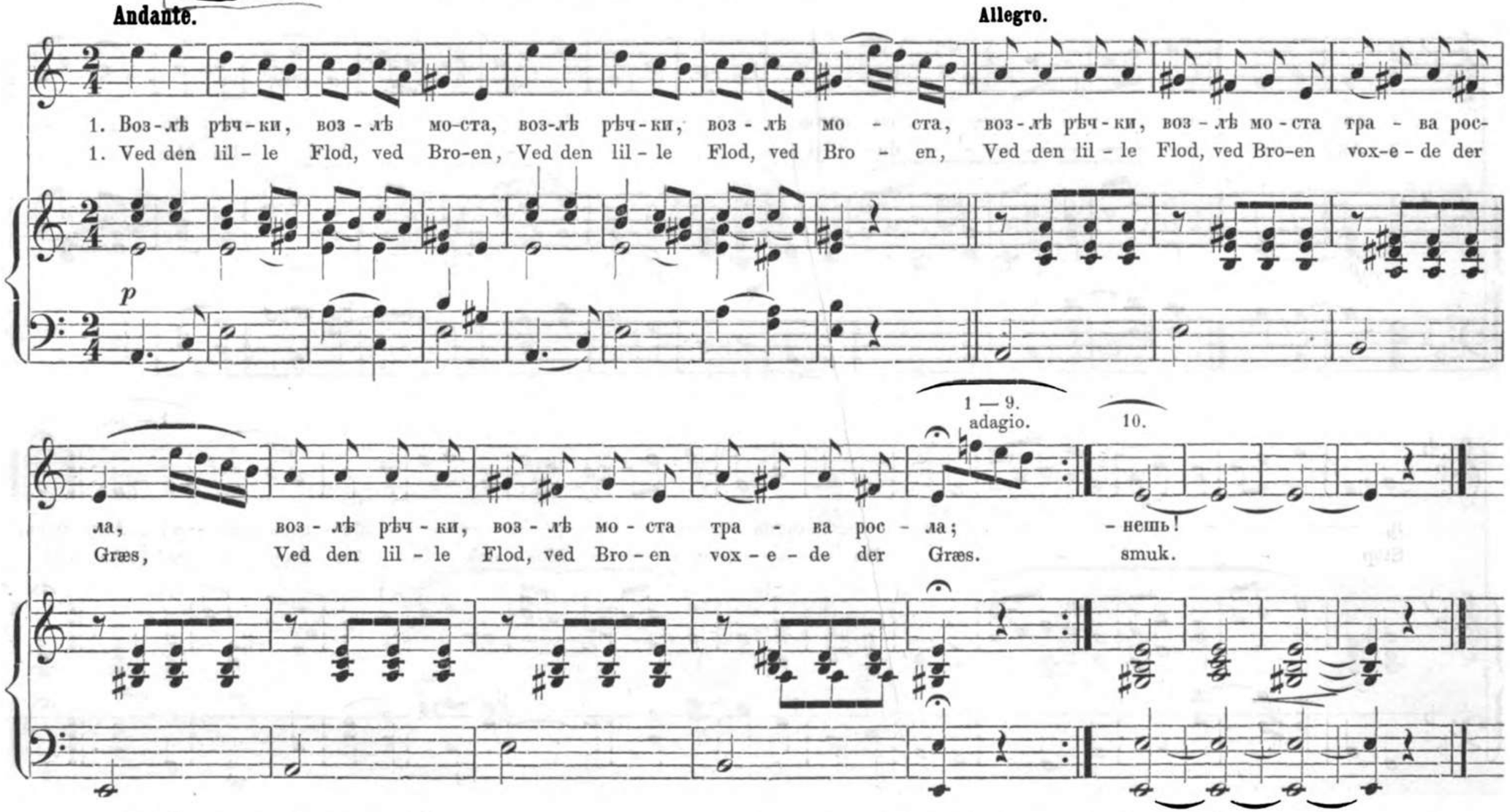
1 — 13. 14.

я, — степь — Мо - здок - ска - я! 2. Ахъ -мень.
Step - - - pe, Du — Mos - dok - ker Step - pe! 2. Ak, -de.

2. Ахъ далеко и широко,
|: Ты степь протянулася : :|
3. Отъ Саратова до Царицына
|: Пролегали въ степи :|
4. Торныя дороженьки;
|: Ужъ какъ ѣхали по ней :|
5. Молодые извощички,
|: Молодые все коломенцы. |
6. Случилося у нихъ несчастьице:
|: Захворалъ, занемогъ :|
7. Молодой извощичекъ;
|: Говорилъ - то просилъ :|
8. Онъ, наказывая:
|: „Не спокиньте вы братцы :|
9. Меня на чужой сторонѣ;
|: Вы берите - ка братцы :|
10. Дуги раскрашеныя,
|: Донцы полуженыя; :|
11. Запрягайте - ка братцы
|: Пару вороныхъ коней; :|
12. Отвезите моей матушкѣ
|: Вы низкой поклонъ, :|
13. Молодой женѣ вѣсть не радошну:
|: Что постель - то моя — мать сыра земля, :|
14. Что зголовье - то мое —
|: Бѣлъ - горючь камень.“ :|

2. Ak, saa langt, saa langt
|: Strækker du dig, Steppe, :|
3. Fra Saràtof af
|: Lige til Zarìtsyn. :|
4. Veie løbe der,
|: Banede ved Kjørsel :|
5. Af de unge Mænd
|: Fra Kolomna - Kredsen. :|
6. Det sig hændte saa
|: Paa Mosdokker - Heden, :|
7. At en Fragtmand blev
|: Meget syg og daarlig. :|
8. Han de Andre bad:
|: »Brødre! ei I lade :|
9. Her i fremmed Land
|: Ubønhørt mig ligge. :|
10. Tag min Slæde der
|: Med de Klokke - Buer, :|
11. Spænder for et Par
|: Ravnesorte Heste. :|
12. Bringer da min Mo'er
|: Mit Farvel ærbødigt; :|
13. Siig min Hustru kjær,
|: At min Seng er redet :|
14. I den kolde Jord, —
|: Steen mit Hovedgjerde!« :|

Nr. 6a. „Возлѣ рѣчки, возлѣ моста.“ „Ved den lille Flod, ved Broen.“

2. |: Росла травка шелковая, :|
|: Шелковая, муравая, зеленая. :|

3. |: И я въ три косы косила, :|
И я въ три косы косила ради гостя,
Ради гостя, ради друга дорогаго.

4. |: Слышитъ, ноетъ мое сердце, :|
|: Слышитъ, ноетъ мое сердце ретивое, :|

5. |: Что задумалъ моя радость, :|
|: Что задумалъ моя радость, другъ жениться. :|

6. |: Какъ поѣдешь моя радость, :|
|: Какъ поѣдешь моя радость, другъ вѣнчаться, :|

7. |: Заѣзжай ко мнѣ дѣвицѣ, :|
|: Заѣзжай ко мнѣ дѣвицѣ ты проститься: :|

2. |: Silkeblødt der voxed Græsset, :|
|: Silkeblødt der voxed Græsset, silkeblødt og grønt. :|

3. |: Ufortrøden slog jeg Græsset, :|
Ufortrøden slog jeg Græsset for en Gjæst saa kjær;
Gjæsten var min kjære Ven, min dyrebare Ven.

4. |: Nu mit Hjerte lider saare, :|
|: Nu mit Hjerte lider saare, føler bitter Kval; :|

5. |: Thi min Elskte mig forlader, :|
|: Thi min Elskte mig forlader, ta'er en anden Brud. :|

6. |: Naar du bort, min Glæde, drager, :|
|: Naar du bort, min Glæde, drager for at gifte dig, :|

7. |: Da besøg dog først din Pige, :|
|: Da besøg dog først din Pige, bring mig dit Farvel! :|

Nr. 6ь. „Возлѣ рѣчки, возлѣ моста.“ „Ved den lille Flod ved Broen.“

Allegretto.

1. Воз - лѣ рѣч - ки воз - лѣ мо - сту, / воз - лѣ рѣч - ки воз - лѣ
1. Ved den lil - le Flod ved Bro - en, Ved den lil - le Flod ved

p *mf*

1. мо - сту, воз - лѣ рѣч - ки воз - лѣ мо - сту тра - ва рос - ла, воз - лѣ рѣч - ки
1. Bro - en, Ved den lil - le Flod ved Bro - en vo - xe - de der Græs, Ved den lil - le

p
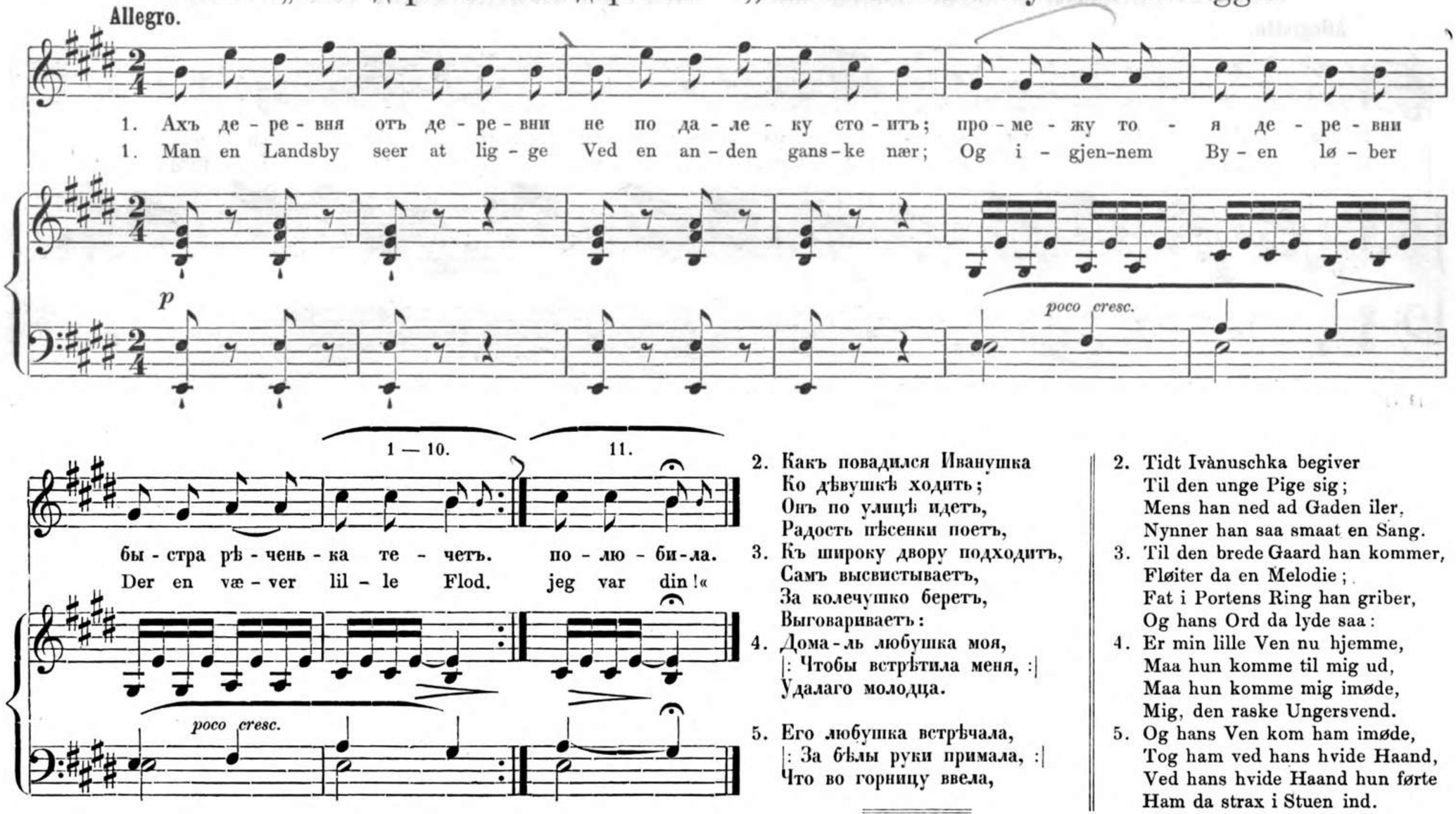
1. воз - лѣ мо - сту тра - ва рос - ла.
1. Flod ved Bro - en vo - xe - de der Græs.

poco riten.

8. |: Не заѣдешь моя радость :|
|: Не заѣдешь моя радость, другъ проститься, :|
9. |: Черезъ рѣченьку поѣдешь :|
|: Черезъ быструю поѣдешь, другъ потонешь :|
10. |: Про меня, красну дѣвицу :|
|: Про меня, красну дѣвицу воспомянешь! :|

8. |: Men hvis du mig ei besøger, :|
|: Men hvis du mig ei besøger, siger mig Farvel, :|
9. |: Naar du over Floden sætter, :|
|: Naar du over Floden sætter, da du drukner, Ven! :|
10. |: Da paa mig du nok vil tænke, :|
|: Da paa mig du nok vil tænke, som du fandt saa smuk. :|

Nr. 7. „Ахъ деревня отъ деревни.“ „Man en Landsby seer at ligge.“

2. Какъ повадился Иванушка
Ко дѣвушкѣ ходить;
Онъ по улицѣ идетъ,
Радость пѣсенки поетъ,
3. Къ широку двору подходитъ,
Самъ высвистываетъ,
За колечушко беретъ,
Выговариваетъ:
4. Дома - ль любушка моя,
|: Чтобы встрѣтила меня, :|
Удалаго молодца.

5. Его любушка встрѣчала,
|: За бѣлы руки примала, :|
Что во горницу ввела,

2. Tidt Ivànuschka begiver
Til den unge Pige sig;
Mens han ned ad Gaden iler,
Nynner han saa smaat en Sang.
3. Til den brede Gaard han kommer,
Fløiter da en Melodie;
Fat i Portens Ring han griber,
Og hans Ord da lyde saa:
4. Er min lille Ven nu hjemme,
Maa hun komme til mig ud,
Maa hun komme mig imøde,
Mig, den raske Ungersvend.
5. Og hans Ven kom ham imøde,
Tog ham ved hans hvide Haand,
Ved hans hvide Haand hun førte
Ham da strax i Stuen ind.

6. За дубовъ столъ посадила,
|: Чаемъ, кофеемъ поила, :|
И конфекты становила.

7. Со малиной пирогъ ставитъ,
Рюмку водки наливаетъ:
„Коли любишь другъ меня,
Выпей радость для меня.“
8. „И я пью, радость, не пью,
|: Во бѣлы руки приму, :|
Ко устамъ поднесу.
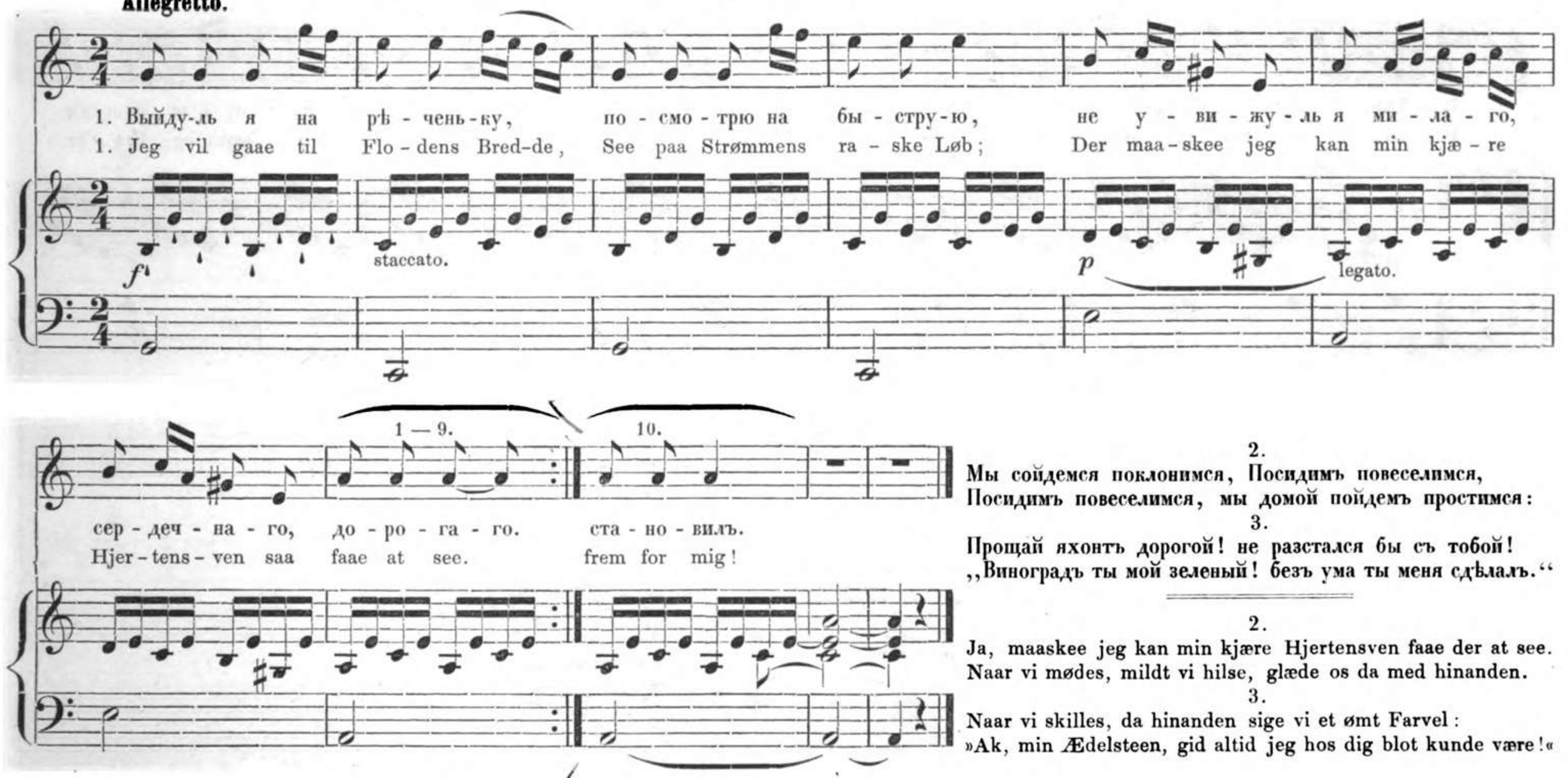
9. Скажи любушка моя,
Съ коихъ поръ любишь меня?“
„И я съ той поры люблю,
Какъ гуляла я съ тобой.
10. Какъ гуляла я съ тобою,
Во зеленомъ во саду,
Сладки яблочки рвала,
Я примѣтила тебя;
11. Сладки яблочки рвала,
Я примѣтила тебя;
Я яблочко закусила,
Тебя радость полюбила.“

6. Satte ham ved Egebordet,
Gav ham Kaffe, gav ham The,
Gav ham The og gav ham Kaffe,
Og Konfecter satte frem.
7. Bragte ham en Himbærkage
Og et Glas med Brændeviin:
»Drik, min Ven, hvis du mig elsker,
Drik for min Skyld dette Glas.«
8. »»Drikke vil jeg, du min Glæde,
Glasset tage i min Haand,
Glasset i min Haand jeg tager,
Fører det til Munden op.

9. Siig mig, Elskte, naar begyndte
Dog din Kjærlighed til mig?««
»Fra den første Gang, vi mødtes,
Har mit Hjerte været dit.
10. Da vi gik i Haven sammen,
I den grønne Abildgaard,
Mens vi søde Æbler plukked,
Var min Tanke kun hos dig.
11. Søde Æbler der vi plukked,
Mens min Tanke var hos dig;
Æblet, som du der mig rakte,
Kyssed jeg, og jeg var din!«

Nr. 8. „Выйду-ль я на рѣченьку.“ „Jeg vil gaae til Flodens Bredde.“

Allegretto.

1. ,,Выйду-ль я на рѣченьку, по-смотрю на быструю,
Не увижу-ль я милаго, дорогаго.“

2. Мы сойдемся поклонимся, Посидимъ повеселимся,
Посидимъ повеселимся, мы домой пойдемъ простимся:

3. Прощай яхонтъ дорогой! не разстался бы съ тобой!
,,Виноградъ ты мой зеленый! безъ ума ты меня сдѣлалъ.“

4. ,,Мнѣ сказали про милаго, милый не живъ не здоровъ.“
Милый не живъ не здоровъ, будто безъ вѣсти пропалъ;

5. А сегодни мой милый вдоль по улицѣ прошелъ,
Вдоль по улицѣ прошелъ, громко звонко просвисталъ,

6. Громко звонко просвисталъ, на окошко посмотрѣлъ,
На окошкѣ есть примѣтка, винограду виситъ вѣтка;

7. Я по той ли по примѣткѣ ко милу дружку зайду.
Мой миленькой очень радъ, воротечки отворялъ,

8. Воротечки отворялъ, середи двора встрѣчалъ,
Середи двора встрѣчалъ, за бѣлы руки пріймалъ,

9. За бѣлы руки пріймалъ, во горницу приводилъ,
Во горницу приводилъ, за дубовый столъ сажалъ,

10. За дубовый столъ сажалъ, чаемъ, кофеемъ поилъ,
Чаемъ, кофеемъ поилъ, и конфеты становилъ.

2. Ja, maaskee jeg kan min kjære Hjertensven faae der at see.
Naar vi mødes, mildt vi hilse, glæde os da med hinanden.

3. Naar vi skilles, da hinanden sige vi et ømt Farvel:
»Ak, min Ædelsteen, gid altid jeg hos dig blot kunde være!«

4. »»Elskte, du som Vinens Drue kvæger sødt mit hele Sind;
Kun mod dig min Længsel higer, kun hos dig min Tanke hviler.««

5. Nys fortalte man, min Elskte syg var bleven, ja, var død;
Men idag jeg saae ham munter ned ad Gaden her at gaae.

6. Ned ad Gaden gik han munter, fløited', saa det klang igjen,
Og imens han gik og fløited, saae han op til Vinduet.

7. Paa hans Vindve som et Mærke hænger der en Viindru'green;
Tegnet strax jeg vil nu følge, til min kjære Ven gaae ind. —
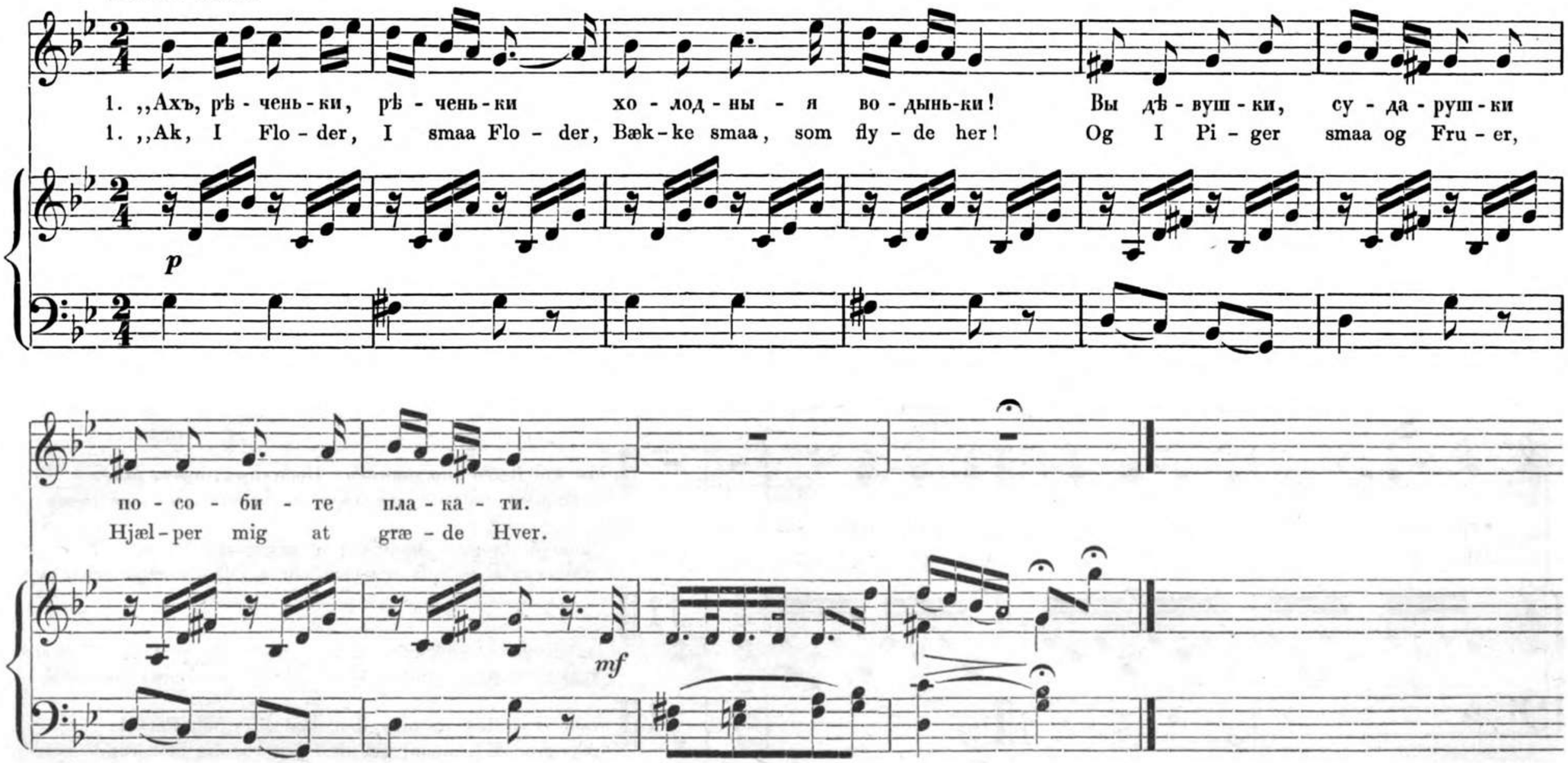
8. Glad min Elskte aabned Porten og i Gaarden mødte mig,
Tog da mine hvide Hænder, førte mig i Stuen ind.

9. Tog da mine hvide Hænder, førte mig i Stuen ind,
Satte mig ved Egebordet, bød mig Kaffe, bød mig The.

10. Satte mig ved Egebordet, bød mig Kaffe, bød mig The,
Og Konfekter dertil stilled han paa Bordet frem for mig.

Nr. 9. Помогите плакати. Hjælper mig at græde.

Andante assai.

2. Пособите плакати, мила друга кликати,
   Что мой милый не идетъ, али кто его держитъ?“
3. Его прежняя милая за ручку держала,
   А другая-то милая въ уста цѣловала,
4. |: Его третья-то милая съ двора провожала. :|
5. Есть у моего милаго три зеленые сада:
   Въ первомъ саду кукушечка жалобно кукуетъ,
6. Въ другомъ саду соловейко громко воспѣваетъ,
   Въ третьемъ саду грушица вельми зеленая.
7. Подъ грушею зеленою дѣвица сидѣла,
   Она плачетъ, возрыдаетъ, къ землѣ припадаетъ,
8. Миткалиновымъ платочкомъ слезы утираетъ,
   На милаго во свѣтличку частенько взираетъ:
9. „Еще знать-то у милаго дома не здорово,
   Что закрыты у милаго косящаты окны,
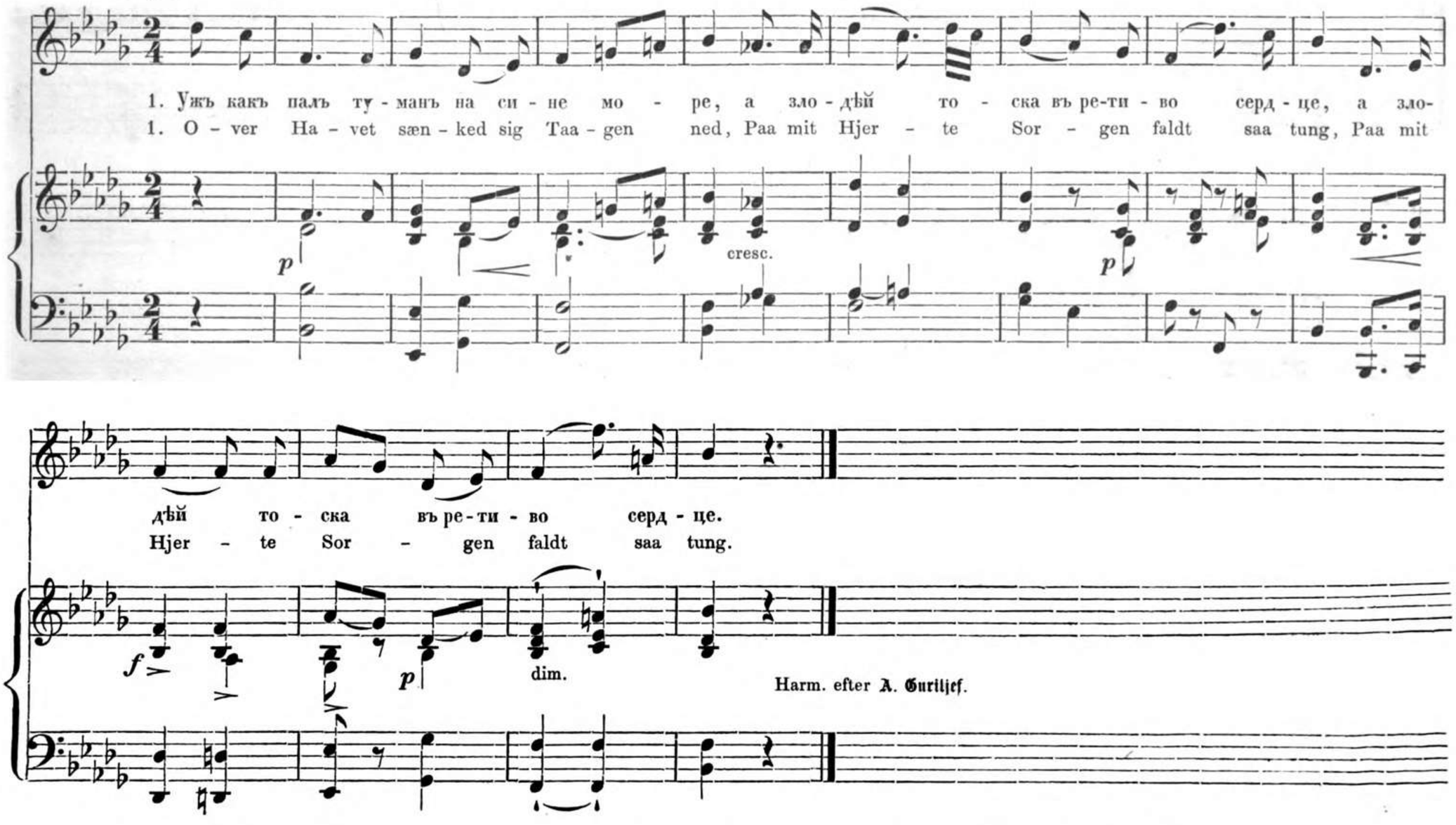
2. Hjælper Alle mig at græde og at kalde paa min Ven.
   Hvem mon holder ham tilbage, da han kommer ei igjen?«
3. Ham hans første Elskede kjærlig, øm ved Haanden tog,
   Og hans anden Elskede til sin Mund ham heftig drog.
4. |: Og hans tredje Elskede fulgte ham af Gaarden ud. — :|
5. Haver tre min Elskte har, hver især saa grøn og smuk.
   I den ene Have høres Gjøgens sørgelige Kuk.
6. I den anden Nattergalen sine ømme Triller slaaer;
   Og et Pæretræ saa grønt I den tredie Have staaer.
7. Sorrigfuld en Pige sidder der ved Pæretræets Fod;
   Grædende hun sine Øine ned paa Jorden hvile lod.
8. Taarerne hun tidt aftørrer med det hvide Tørklæds Flig,
   Og op til den Elsktes Kammer ofte Blikket vender sig:
9. »Vistnok maa i Huset være Sygdom hos min Elskede,
   Thi hans Vinduer, jeg seer, er endnu tildækkede.

10. Занавѣшены окошки черною тафтою.
Не стало примѣты на косящатомъ окнѣ:
11. Хрустальнаго стакана съ алыми цвѣточки,
Серебрена вороночка съ коричневой водкой,
12. Изъ того ли вороночка мы съ милымъ пивали,
Пили, пили прохлаждались и съ нимъ цѣловались.“

10. Med det sorte Taft tilhylled' er min Elsktes Vinduer smaa;
Kjendetegnet ogsaa mangler, som jeg ellers altid saae:
11. Glasset med de røde Blomster, som hver Dag han stilled'hen,
Bægeret af Sølv, hvoraf jeg drak med ham, min elskte Ven,
12. Drak med ham, min elskte Ven, af den liflig søde Drik,
Vederkvæged' os tilsammen, vexled' Kys og ømme Blik.«

Nr. 10. Тоска. Veemod.

Adagio.
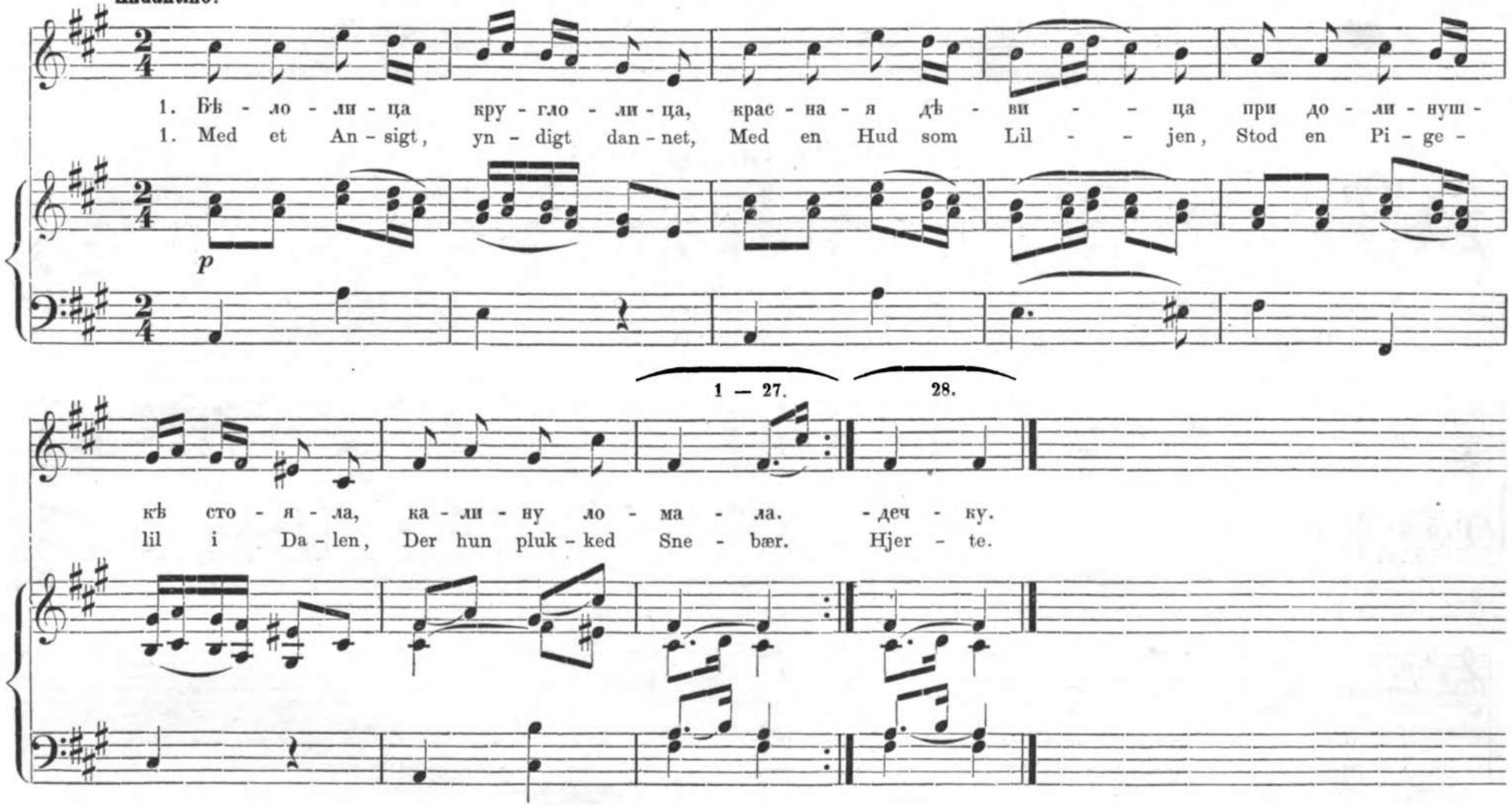

2. Не сходить туману съ синя моря,
|: Ужъ не выдти кручинѣ изъ сердца вонъ. :|

2. Ei fra Havet Taagen sig hæve vil;
|: Og fra Hjertet Sorgen ei vige vil. :|

Nr. 11. „Бѣлолица круглолица.“ „Med et Ansigt, yndigt dannet.“

Andantino.

2. При долинушкѣ стояла, калину ломала:
,,Я калинушку ломала, въ пучечки вязала,
3. Я калинушку ломала, въ пучечки вязала,
Я въ пучечечки вязала, въ дорожку бросала
4. Я въ пучечечки вязала, въ дорожку бросала,
Я въ дороженьку бросала, друга возвращала,
5. Я въ дороженьку бросала, друга возвращала:
Воротись, моя надежда! воротися сердце!
6. Воротись, моя надежда! воротися сердце!
Не воротишься, надежда! хотя оглянися,
7. Не воротишься, надежда! хотя оглянися,
Не оглянешься, надежда! махни черной шляпой;
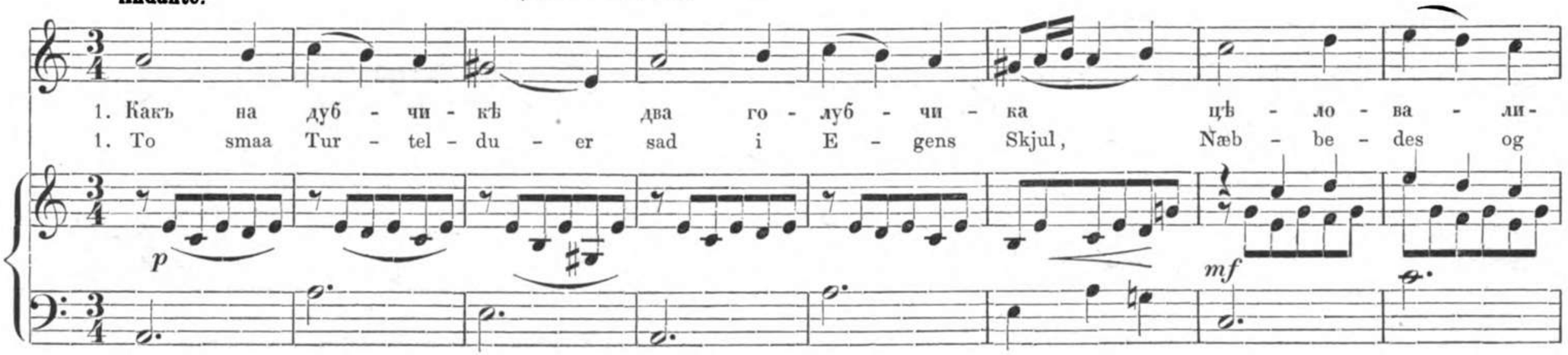
2. Stod en Pigelil i Dalen, der hun plukked Snebær. —
»Snebær plukked jeg i Dalen og dem bandt i Krandse,
3. Snebær plukked jeg i Dalen og dem bandt i Krandse,
Jeg dem bandt i smukke Krandse, kasted dem paa Veien.
4. Jeg dem bandt i smukke Krandse, kasted dem paa Veien,
Jeg dem kasted ud paa Veien, Vennen hid at lokke.
5. Jeg dem kasted ud paa Veien, Vennen hid at lokke:
Vend tilbage, du min Elskte, kom til mig igjen!
6. Vend tilbage, du min Elskte, kom til mig igjen!
Vil tilbage ei du vende, see da blot tilbage.
7. Vil tilbage ei du vende, see da blot tilbage;
Vil du ei dig see tilbage, du med Hatten svinge.

8. Не оглянешься, надежда! махни черной шляпой;
Загадаю я загадку, изволь отгадати,
9. Загадаю я загадку, изволь отгадати:
Съ чего кудри завивались, съ чего развивались;
10. Съ чего кудри завивались, съ чего развивались;“
„Со радости кудри вьются, съ кручины сѣкутся,
11. Со радости кудри вьются, съ кручины сѣкутся.“
Издалече, изъ Украйны, ѣдетъ младой школьникъ,
12. Издалече, изъ Украйны, ѣдетъ младой школьникъ,
Онъ на ворономъ на конѣ въ бѣломъ балахонѣ,
13. Онъ на ворономъ на конѣ въ бѣломъ балахонѣ,
На школьничкѣ рубашечка тонка полотняна,
14. На школьничкѣ рубашечка тонка полотняна,
Ему шила подарила купеческа дочка.
15. Ему шила подарила купеческа дочка.
Его матушка журила, не худу учила:
16. Его матушка журила, не худу учила:
„Ахъ! сынъ ты мой сыночикъ, ясный соколочикъ!
17. Ахъ! сынъ ты мой сыночикъ, ясный соколочикъ!
Тебѣ полно, сынъ! ходити къ купеческой дочкѣ!
18. Тебѣ полно, сынъ! ходити къ купеческой дочкѣ!
Тебѣ полно, сынъ! любити купеческу дочку,
19. Тебѣ полно, сынъ! любити купеческу дочку,
Велю тебя поимати, велю приковати,
20. Велю тебя поимати, велю приковати,
Велю, велю приковати къ каменной палатѣ,
21. Велю, велю приковати къ каменной палатѣ.“
„Не куй, не куй меня, мати! къ каменной палатѣ,
22. Не куй, не куй меня, мати! къ каменной палатѣ.
Прикуй, прикуй меня, мати! къ дѣвичьей кровати,
23. Прикуй, прикуй меня, мати! къ дѣвичьей кровати.
Я у дѣвичьей кровати, радъ годъ годовати,
24. Я у дѣвичьей кровати, радъ годъ годовати,
Не только годъ годовати, хоть вѣкъ вѣковати,
25. Не только годъ годовати, хоть вѣкъ вѣковати;
У дѣвушекъ вечеринка всегда веселенька:
26. У дѣвушекъ вечеринка всегда веселенька:
Дѣвки скачутъ, дѣвки пляшутъ, дѣкви веселятся,
27. Дѣвки скачутъ, дѣвки пляшутъ, дѣкви веселятся,
А я со горя, съ кручины дѣвку поцѣлую,
28. А я со горя, съ кручины дѣвку поцѣлую,
Со великія печали прижму ко сердечку.“

8. Vil du ei dig see tilbage, du med Hatten svinge.
Jeg vil give dig en Gaade, prøv du den at løse.
9. Jeg vil give dig en Gaade, prøv du den at løse:
Hvorved mon sig Lokken krølle, hvorved ud mon falde?
10. Hvorved mon sig Lokken krølle, hvorved ud mon falde?«
»»Lokken sig i Glæde krøller, ud i Sorg den falder.
11. Lokken sig i Glæde krøller, ud i Sorg den falder.«« —
Fra det Fjerne, fra Ukraine kom en vakker Yngling.
12. Fra det Fjerne, fra Ukraine kom en vakker Yngling.
Ravnesort hans Hest mon være, hvid hans Sommer-Kaftan.
13. Ravnesort hans Hest mon være, hvid hans Sommer-Kaftan,
Fiin saa er den Lærredskjorte, Ungersvenden bærer.
14. Fiin saa er den Lærredskjorte, Ungersvenden bærer;
Den en Kjøbmands-Datter syede og ham den foræred.
15. Den en Kjøbmands-Datter syede og ham den foræred.
Men hans Moder paa ham skjændte og ham tidt advared.
16. Men hans Moder paa ham skjændte og ham tidt advared:
»Ak, min Falk med Øine skarpe, lille Søn, du Kjære!
17. Ak, min Falk med Øine skarpe, lille Søn, du Kjære!
Engang du dog op maa høre med at gaae til Pigen.
18. Engang du dog op maa høre med at gaae til Pigen,
Engang du dog op maa høre med at elske Pigen.
19. Engang du dog op maa høre med at elske Pigen,
Ellers lader jeg dig gribe og la'er fast dig smede.
20. Ellers lader jeg dig gribe og la'er fast dig smede;
Ja, jeg vil, jeg vil dig lade til vort Steenhuus smede.
21. Ja, jeg vil, jeg vil dig lade til vort Steenhuus smede.«
»»Moder, ei du mig maa lade til vort Steenhuus smede.
22. Moder, ei du mig maa lade til vort Steenhuus smede;
Lad til Pigens Seng, min Moder! heller mig dog smede.
23. Lad til Pigens Seng, min Moder! heller mig dog smede.
Jeg ved hendes Seng vil gjerne hele Aaret sidde.
24. Jeg ved hendes Seng vil gjerne hele Aaret sidde;
Ei blot eet Aar vil jeg sidde, alle mine Dage.
25. Ei blot eet Aar vil jeg sidde, alle mine Dage.
Iblandt Pigerne er altid Aftenen saa munter.
26. Iblandt Pigerne er altid Aftenen saa munter;
Pigerne de hoppe, dandse, Pigerne sig more.
27. Pigerne de hoppe, dandse, Pigerne sig more.
Jeg min Sorg og al min Kummer vil hos dem bortkysse.
28. Jeg min Sorg og al min Kummer vil hos dem bortkysse;
Al min Sorg jeg da vil skjule ved min Piges Hjerte.««

Nr. 12. Голубь. Turtelduen.

Andante.

2.
Цѣловалися, миловалися,
Сизы крыльями обнималися.
3.
Отколь ни взялся младъ ясенъ соколъ,
Онъ ушибъ, убилъ сизова голубя,
4.
Онъ ушибъ, убилъ сизова голубя,
Сизова голубя, мохноногова:
5.
Онъ кровь пустилъ по сыру дубу,
Онъ кидалъ перья по чисту полю,
6.
Онъ кидалъ перья по чисту полю,
Онъ и пухъ пустилъ по поднебесью.
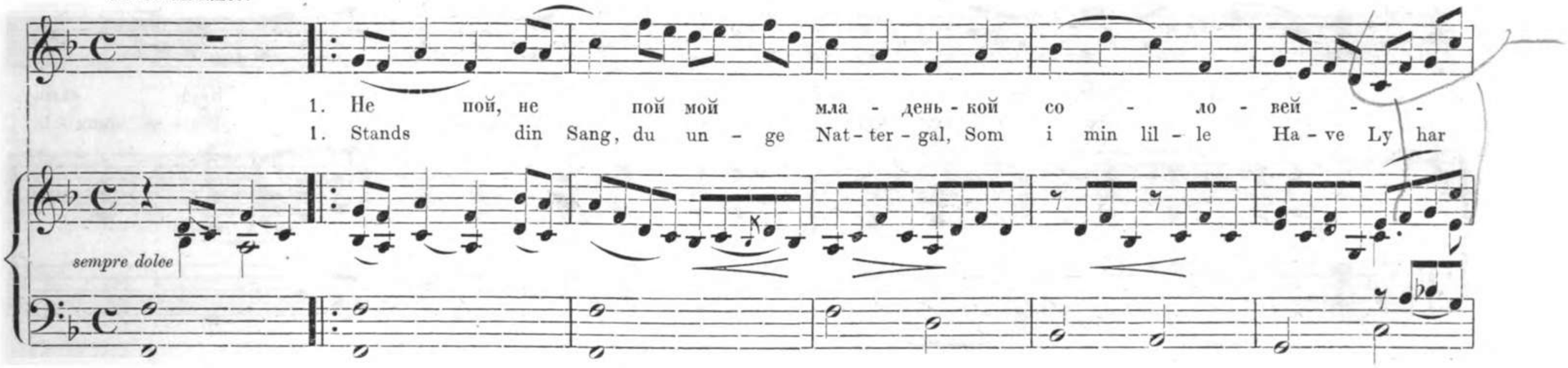
2.
Næbbedes og kurred under kjærlig Spøg;
Kjælende de sloge med de Vinger smaa.
3.
Men en Falk som Lynet mellem dem slog ned,
Og ihjel den hugged skjønne Duerik.
4.
Og ihjel den hugged skjønne Duerik;
Glindsende var Halsen, fjedersmykt dens
5. Been.
Over Egens Blade flød det Dueblod,
Fjedrene sig spredte vidt paa Marken om.
6.
Fjedrene sig spredte vidt paa Marken om,
Dunene de flagred høit i Luften op.
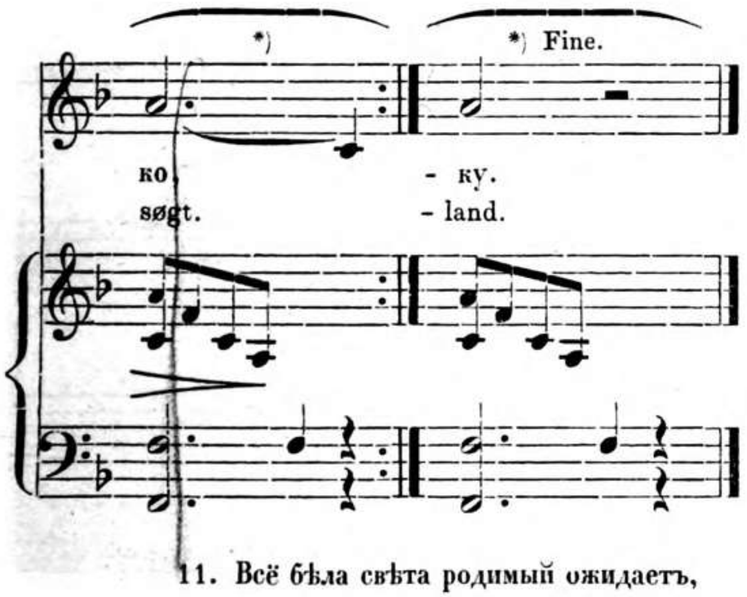
7. Какъ растужится, разворкуется,
Сизая голубушка по голубѣ,
8. Сизая голубушка по голубѣ,
По голубчикѣ мохноногонькомъ.
9. Какъ возговоритъ младъ ясенъ соколъ:
„Ты не плачь, не плачь сиза голубушка,
10. Ты не плачь, не плачь сиза голубушка,
Сиза голубушка по своемъ голубчикѣ.
11. Полечу ли я на сине море,
Пригоню тебѣ голубей стадо,
12. Выбирай себѣ сизова голубя,
Сизова голубя, мохноногова.“
13. Какъ возговоритъ сиза голубушка:
„Не лети соколъ на сине море,
14. Не гони ко мнѣ голубей стадо:
Вѣдь то будетъ мнѣ ужъ другой вѣнецъ,
15. Вѣдь то будетъ мнѣ ужъ другой вѣнецъ,
Малымъ голубятушкамъ не родной отецъ.“

7. Og den stakkels Due sidder nu forladt,
Den vemodig kalder paa sin Duerik.
8. Den vemodig kalder paa sin Duerik,
Glindsende var Halsen, fjedersmykt dens Been.
9. Men skarpsynet Falk til Duen taler saa:
Ei du græde længer, skjønne Duelil!
10. Ei du græde længer, skjønne Duelil!
Græd ei, lille Due, for din Duerik.
11. Jeg afsted vil flyve hen til Søen blaa,
Og en Flok af Duer drive hid til dig.
12. Mellem dem du vælge dig en Duerik,
En, hvis Hals har Glands, hvis Been er smykt med Fjer.
13. Men til Falken taler lille Due saa:
Flyv ei, Falk, flyv ikke hen til Søen blaa;
14. Ei en Flok af Duer drive du til mig;
Jeg en anden Mage ikke ønsker mig.
15. Jeg en anden Mage ikke ønsker mig;
Han for mine Unger kun Stedfader blev.

Nr. 13. „Не пой не пой мой младенькой соловейко.“ „Stands din Sang.“

Molto andante.

1. Не пой, не пой мой младенькой соловейко,
   Во моемъ ли въ зеленомъ во садочкѣ;
   Не буди ты моего гостя дорогаго,
   Гостя дорогаго, батюшку роднаго:
5. Какъ не часто ко мнѣ батюшка гуляетъ,
   Чрезъ три года мой родной побываетъ,
   Да и тутъ одну ноченьку ночуетъ,
   И тоё родимый протоскуетъ.
   Всё ходючи по новой по свѣтличкѣ,
10. Частёхонько окошечко открываетъ,
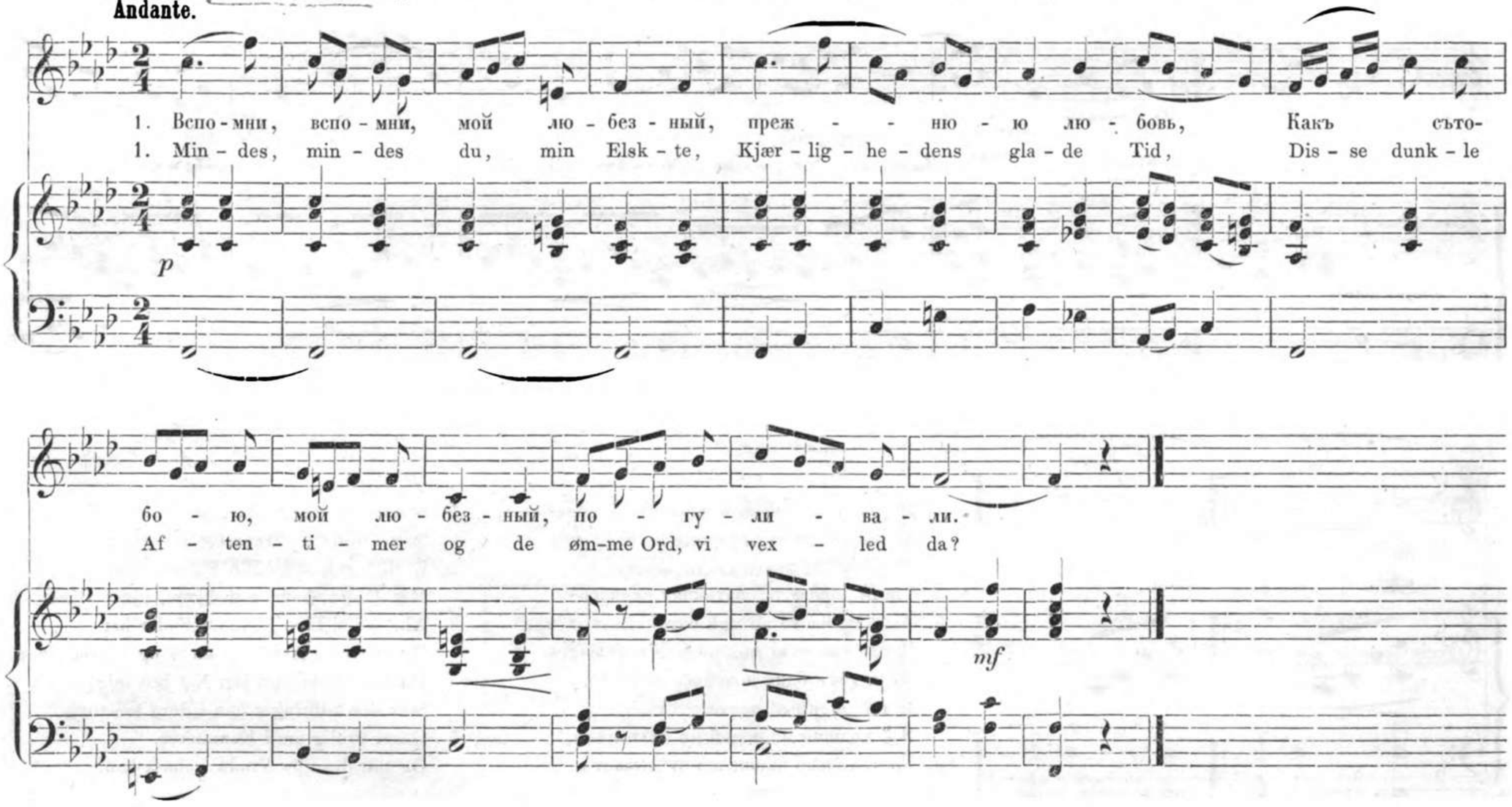
1. Stands din Sang, du unge Nattergal,
   Som i min lille Have Ly har søgt.
2. Ei du vække med din Stemme sød
   Min Fader, ham, min kjære, kjære Gjæst.
3. Ak, saa sjelden kommer Fader her,
   Hvert tredie Aar kun een Gang kommer han.
4. Da han bliver kun een Nat hos mig;
   Selv den tilbringer han i Sorg saa tung.
5. Gaaer urolig om i Kammeret,
   Og tidt det lille Vindu' aabner han.

11. Всё бѣла свѣта родимый ожидаетъ,
    На родимую сторонушку взираетъ,
    Тяжелехонько мой батюшка вздыхаетъ,
    Въ слезахъ мнѣ батюшка вѣщаетъ:
15. Ахъ! ты встань, ты встань, родима дочь!
    Ты простись со мною, другъ! въ послѣдній разъ;
    На своей тебѣ сторонкѣ не бывати,
    Тебѣ матери и брата не видати,
    Съ родомъ-племенемъ тебѣ ужъ не гуляти;
20. Я просваталъ тебя, дитятко! за мота,
    За дурацкую отдалъ тебя головку.

6. Han med Længsel venter Dagens Lys,
   Og seer bestandig hen mod kjære Hjem.
7. Fader høres da at sukke dybt,
   Og under Taarer siger han til mig.
8. Ak, staa op, staa op, min Datter kjær,
   Og Afsked tag med mig for sidste Gang.
9. Ei du meer skal see din Hjemstavns Egn,
   Din Moder ei, og ei din Broder meer;
10. Skal ei mere leve med din Slægt; —
    Jeg gav min Datter til en Ødeland!

Nr. 14a. „Вспомни мой любезный.“ „Mindes du, min Elskte.“

Andante.

2. Какъ осенни темны ночи просиживали,
   Какъ съ тобою тайны рѣчи говаривали:
3. Тебѣ, другъ мой, не жениться, мнѣ за мужъ нейти:
   Скоро, скоро, мой любезный, передумали,
4. Ты женись, женись, мой милый, я замужъ пойду.
   При долинѣ въ чистомъ полѣ стоитъ новъ теремъ,
5. Во томъ новомъ теремочкѣ дѣвушки поютъ,
   Знать-то, знать мою невѣсту за мужъ отдаютъ;
6. Средь двора стоитъ крылечко разкрашенное
   Со крылечка подъ вѣнецъ шла дѣвица душа;
7. Одинъ велъ ее подъ ручку, а другому жаль;
   Стоитъ третій, ронитъ слезы: любилъ да не взялъ.
8. Ты постой, моя красотка, простися со мной!
   Я бы рада, другъ, проститься: не велитъ женихъ.

---

2. For hinanden da vi leved; snart, ak, det forandred sig!
   Med en Anden du dig gifter, og forladt jeg nu tilbage staaer.
3. Piger smaa i Huset synge, hvor min Brud man gifter bort!
   Ned fra Trappen midt i Gaarden traadte hun, med Brudekronen smykt.
4. En førte hende under Armen, mørk en Anden saae derpaa,
   Og en Tredje fælder Taarer; — Den, han elsked, ak, Den faaer han ei!
5. »Stands dog, stands dog lidt, du Skjønne! Tag dog Afsked først med mig!«
   »»Gjerne jeg, min Ven, det vilde, men min Brudgom ei det have vil!««

Nr. 14 b. „Вспомни мой любезный." „Mindes du, min Elskte."

Andante.

1. Вспо - мни, вспо - мни, мой лю - без - - - ный преж - -
1. Min - des, min - des du, min Elsk - - - te, Kjær - -
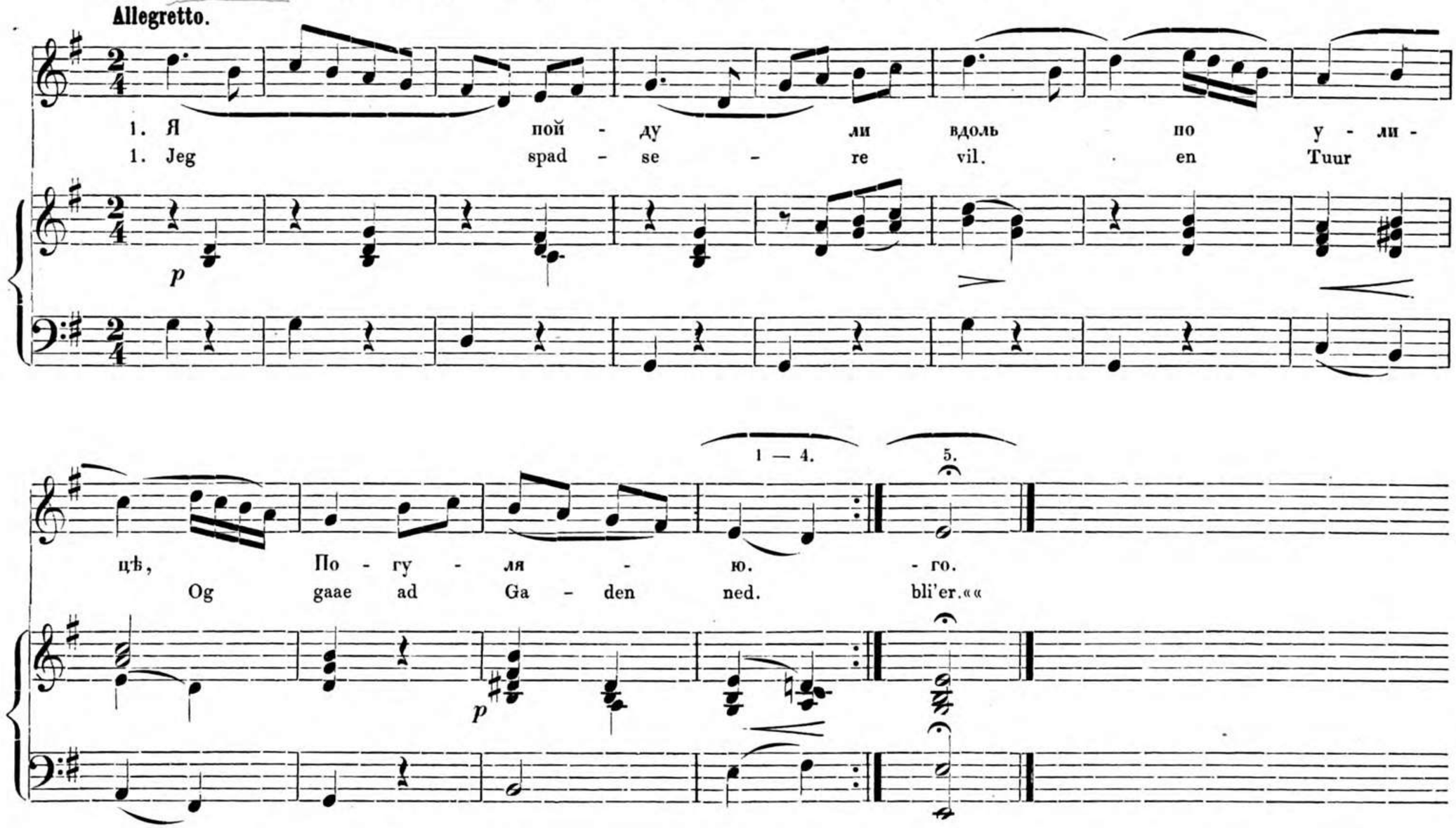
p

- - - - - - - - ню - ю лю - бовь, Какъ съ то -
- - lig - he - - - - dens gla - de Tid, Dis - se dunk - le Af - ten -

бо - ю, мой лю - без - - ный, по - гу - ли - ва - ли.
ti - mer, og de øm - me Ord, vi vex - - led da?

p

Nr. 15. „Я пойду ли вдоль по улицѣ.“ „Jeg spadsere vil en Tuur.“

2. Я зайду къ своей сударушкѣ,
Побываю.
3. Я спрошу свою сударушку
Про здоровье.
4. „Ты здорово ли, сударушка,
Поживаешь?“
5. „Ахъ, худое-то здоровьице
Безъ милàго.“

2. Jeg paa Veien da vil see
Ind til min Fruelil.
3. Spørge til min Fruelil,
Hvorledes hun det har.
4. »Gjerne høre vilde jeg,
Om du ved Helbred er?«
5. »»Ak, en daarlig Helbred kun,
Naar Vennen borte bli'er!««

Nr. 16. Лучина. Birkespaanen.

Andante.

1. Лу - чи - на, лу - чи - нуш - ка бе - ре - зо - ва - - я!
1. Bir - ke - spaan, ak, lil - le Bir - ke - spaan, du si - - ge mig,

dolce e legato.

1 — 6. 7.
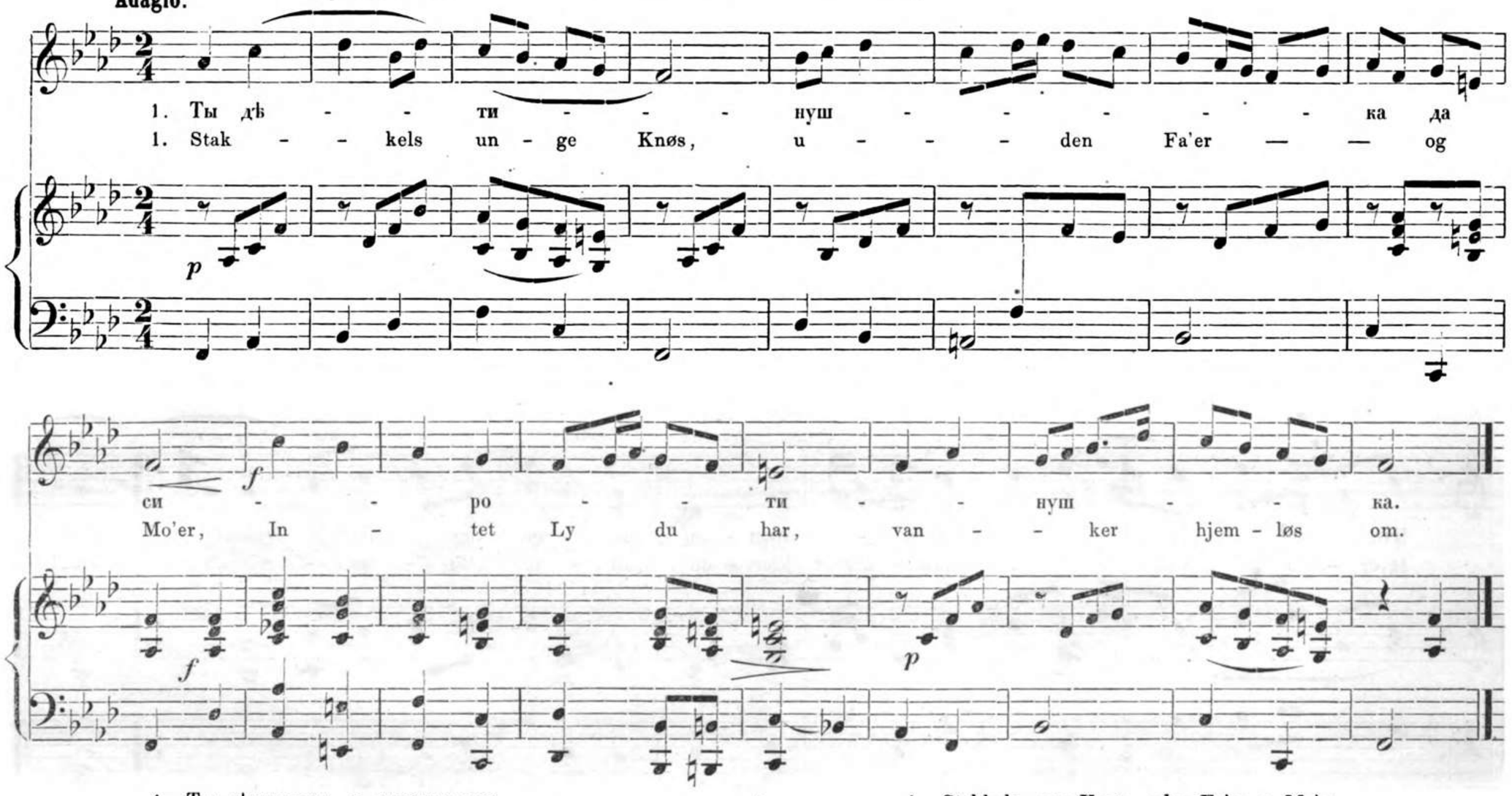
Что же ты лу - чи - нуш - ка не яс - но го - ришь? свѣтъ.
Hvor - for du ei bræn - der klart, du lil - le Bir - ke - spaan? Dag!

2. Не ясно горишь, горишь не вспыхиваешь.
Или ты лучинушка въ печи не была?
3. Или ты лучинушка не высушена?
Или свекровь лютая водой подлила?
4. Подружки, голубушки, ложите-ся спать;
Ложитесь, подруженьки, вамъ некого ждать.
5. А мнѣ молодешенькѣ всю ночку не спать;
Всю ночку не спать младой, постелюшку стлать.
6. Постелюшку стлать, то мнѣ мила друга ждать.
Первый сонъ заснула я: мила друга нѣтъ.
7. Другой сонъ заснула я: сердечнаго нѣтъ.
Третій сонъ заснула я: заря, бѣлый свѣтъ.

2. Hvorfor du ei brænder klart og flammer ikke op?
Har i Ovnen du ei ligget, lille Birkespaan?
3. Ei i Ovnen ligget, og er ikke bleven tør?
Maaskee Svigermoder hemmelig har gjort dig vaad?
4. Kjære smaa Veninder, Duer smaa, gaaer kun i Seng,
Gaaer i Seng! I har jo Ingen, som I vente paa.
5. Men jeg unge Kone vaage maa den hele Nat,
Kan ei sove, pusler utaalmodig kun ved Sengen her.
6. Længselsfuld jeg gaaer og venter paa min kjære Ven.
Jeg har sovet nu den første Søvn; men ei han kom.
7. Jeg har sovet nu den anden Søvn; han er der ei.
Jeg har sovet nu den tredje Søvn; nu er det Dag!

Nr. 17. „Ты дѣтинушка.“ „Stakkels unge Knøs.“

Adagio.

1. Ты дѣтинушка да сиротинушка,
   Безпріютная твоя головушка:
   Безъ отца ты взросъ и безъ матери,
   На чужой дальней сторонушкѣ,
5. Нѣтъ ни батюшки ни матушки,
   Нѣтъ ни братца, ни родной сестры,
   Нѣтъ ни душечки молодой жены.
   Вдоль по улицѣ мой другъ гуляетъ,
   Его грусть - тоска разнимаетъ,
10. Темна ноченька пристигаетъ,
    Ночевать никто не пускаетъ;
    Всѣ разбойникомъ называютъ,
    Всѣ окошечки закрываютъ,
    Всѣ воротечки затворяютъ,
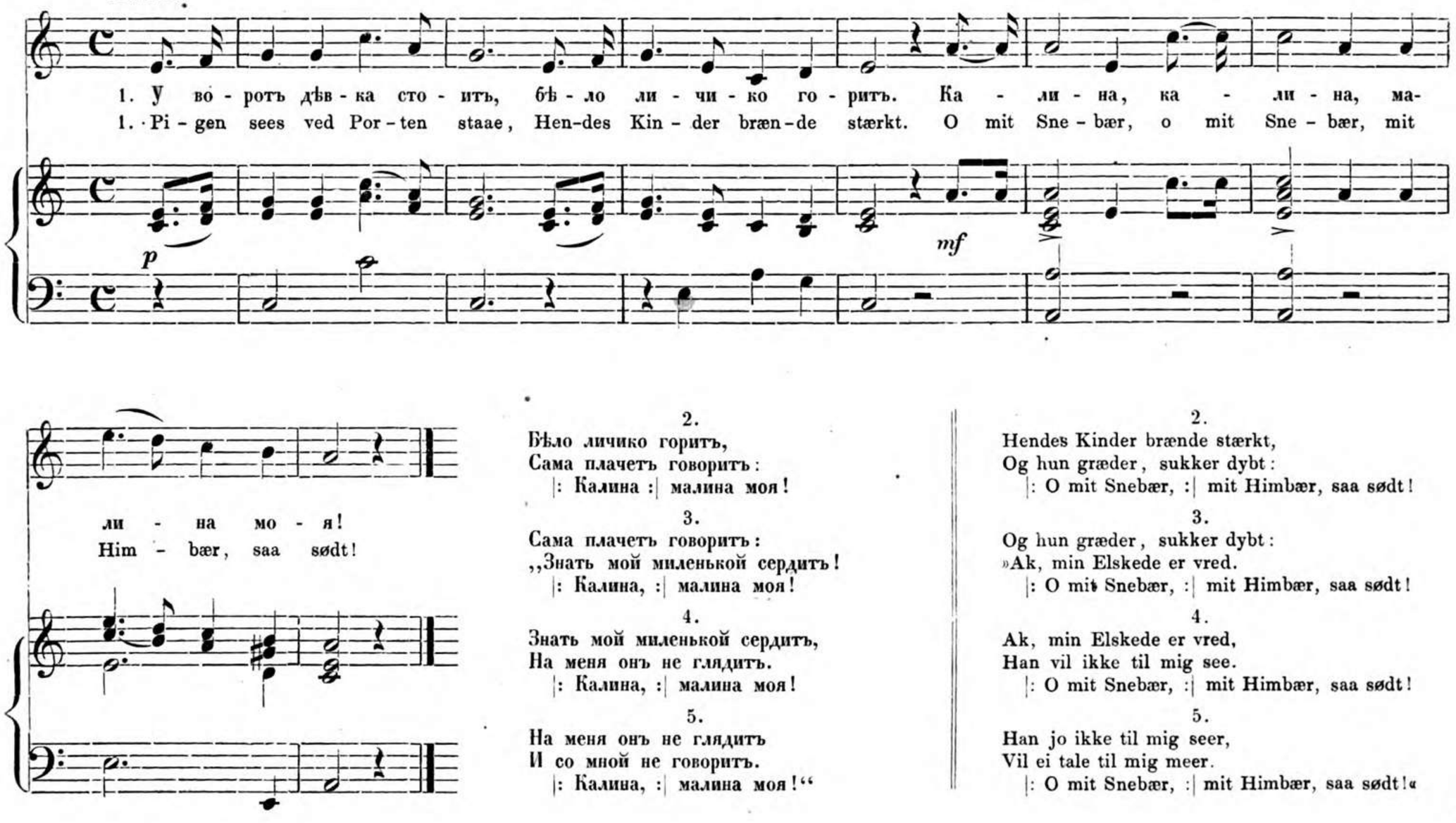
1. Stakkels unge Knøs, uden Fa'er og Mo'er,
   Intet Ly du har, vanker hjemløs om.
2. Uden Fa'er og Mo'er er du voxet op
   Mellem Fremmede, langt fra Fødeegn.
3. Du har ingen Fa'er, du har ingen Mo'er,
   Du har ingen Bro'er eller Søsterlil;
4. Ingen trofast Sjæl, ei en Hustru øm,
   Som med Kjærlighed dig modtage vil. —
5. Han med tunge Skridt ned ad Gaden gaaer,
   Vemod sprænge vil hans beklemte Bryst.
6. Mørket falder paa, Natten nærmer sig,
   Ingen Dør dog vil aabne sig for ham.
7. Alle see i ham kun en Røver vild,
   Lukke Døren i, lukke Vindver til.

15. Всѣ ко вдовушкѣ посылаютъ.
Ты пусти пусти, молода вдова,
Мнѣ не годъ у тебя годовати,
Ни недѣлюшку мнѣ стояти,
Одну ноченьку ночевати,
20. Цвѣтно платьице обсушити,
На твое житье посмотрѣти.

8. Alle frygte de, stænge Porten til;
Alle vise ham hen til Enkens Huus.
9. »Ak, luk op, luk op! Hør mig, Enke mild!
Ei jeg tænker paa, blive her et Aar;
10. Ei en Uge jeg blive vil hos dig,
Jeg ikkun en Nat Huusly søger her.
11. Mens min vaade Dragt tørret bli'er hos dig,
Vil jeg kvæge mig ved din Arnes Fred.«

Nr. 18. Разлюбленная. Den Forelskede.

Andante.

2.
Бѣло личико горитъ,
Сама плачетъ говоритъ:
|: Калина :| малина моя!

3.
Сама плачетъ говоритъ:
„Знать мой миленькой сердитъ!
|: Калина, :| малина моя!

4.
Знать мой миленькой сердитъ,
На меня онъ не глядитъ.
|: Калина, :| малина моя!

5.
На меня онъ не глядитъ
И со мной не говоритъ.
|: Калина, :| малина моя!“

2.
Hendes Kinder brænde stærkt,
Og hun græder, sukker dybt:
|: O mit Snebær, :| mit Himbær, saa sødt!
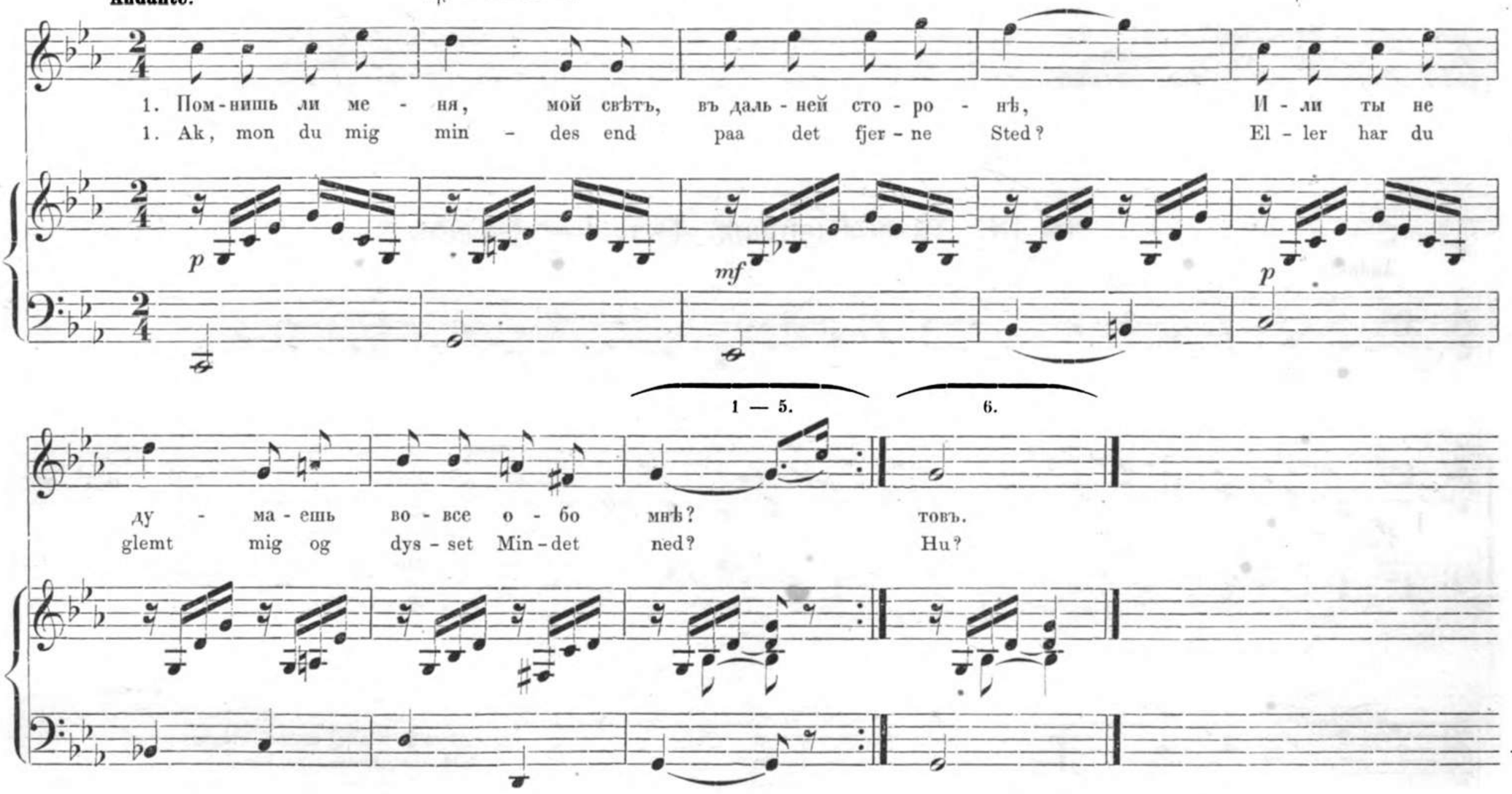
3.
Og hun græder, sukker dybt:
»Ak, min Elskede er vred.
|: O mit Snebær, :| mit Himbær, saa sødt!

4.
Ak, min Elskede er vred,
Han vil ikke til mig see.
|: O mit Snebær, :| mit Himbær, saa sødt!

5.
Han jo ikke til mig seer,
Vil ei tale til mig meer.
|: O mit Snebær, :| mit Himbær, saa sødt!«

Nr. 19. Горе дѣвушки. Pigens Klage.

Andante.
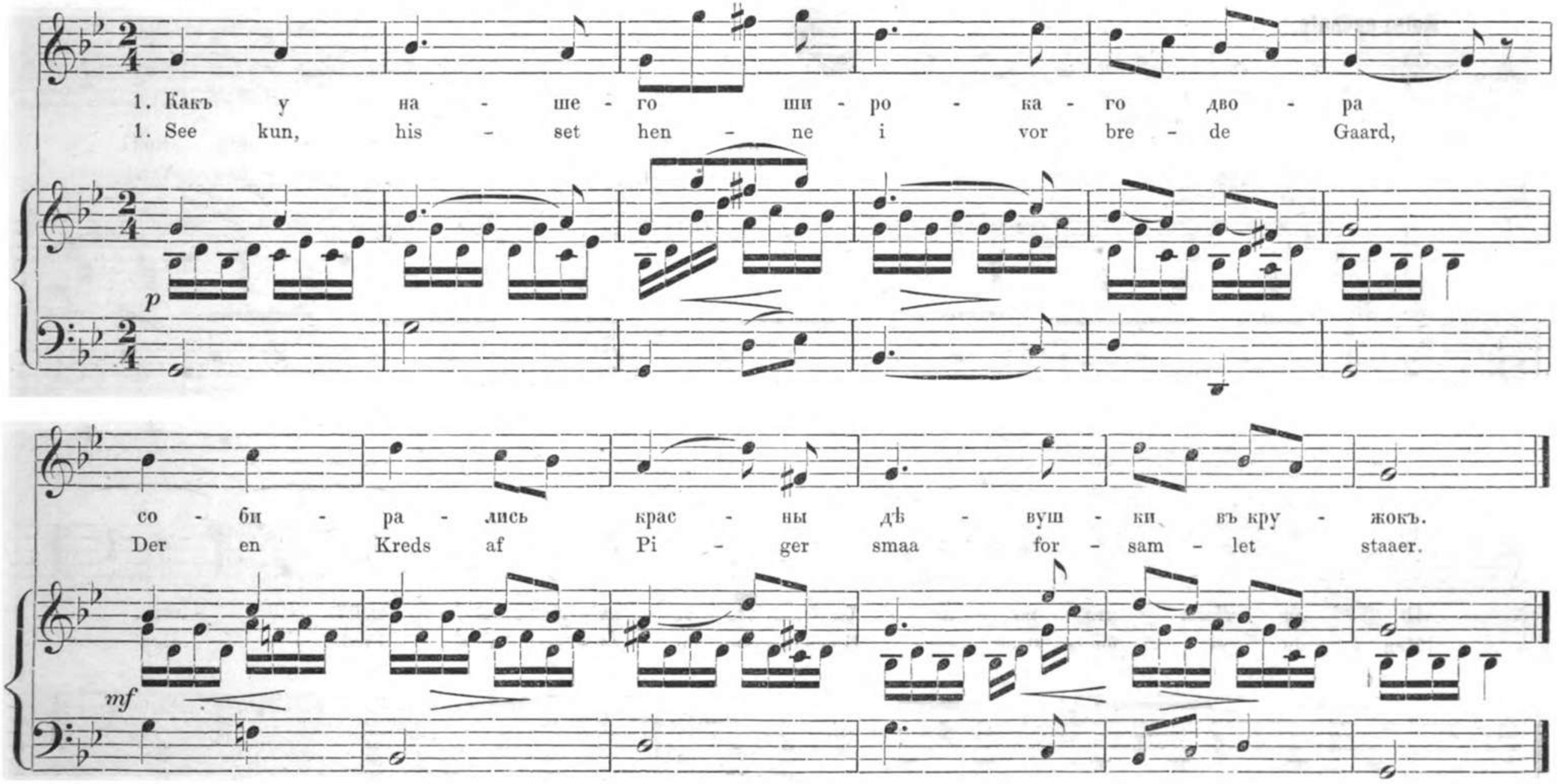

2. Я въ слезахъ не знала здѣсь покойна часа,
Наполнила стономъ всѣ долины лѣса.
3. О, любовь! какъ сильно ты кровь во мнѣ зажгла,
Я нигдѣ покою здѣсь найти не могла.
4. Мнѣ луга прекрасные казалися степь,
Подъ ногами травочка мнѣ сплетала цѣпь;
5. Въ берегахъ по камушкамъ ручей не шумѣлъ,
И въ часы прохладные соловей не пѣлъ;
6. Все перемѣнилося, все, ахъ! ты каковъ,
Молви: я мила-ль тебѣ, иль отстать готовъ?

2. Bittre Taarer flyde, hver Time bringer Kval,
Jeg med mine Sukke opfylder Skov og Dal.
3. Kjærlighed, du tændte i mig din stærke Ild;
Intetsteds mit Hjerte kan finde Hvilen mild.
4. Saftiggrønne Eng som en Hede for mig staaer,
Bløde Græs om Foden som Lænke kun sig slaaer.
5. Over Stene smaa risler Bækken paa sin Gang;
Døv jeg er for den som for Nattergalens Sang.
6. Alt har sig forandret; ak, svigted ogsaa du?
Vil du, vi skal skilles? Har du bortvendt din Hu?

S. Schandorph.

Nr. 20. „Какъ у нашего широкаго двора.“ „See kun, hisset henne i vor brede Gaard.“

Andante.

2. Онѣ думали какой игрой играть,
   Семъ-ка въ жмурки, семъ въ веревочку начнемъ.
3. Одна дѣвка прослезилася въ кругу,
   Вы играйте красны дѣвушки однѣ,
4. А мнѣ млад[illegible]й игра на умъ нейдетъ:
   Милъ сердечный другъ въ умѣ моемъ живетъ,
5. Живучи въ умѣ, сердечушко крушитъ.
   Ничего бы я на свѣтѣ не взяла,
6. Только чтобъ ему равно была мила;
   Это больше всего стоитъ для меня.
7. Ахъ, надежда! обольстила ты меня,
   Обольстила, да ужъ поздно знать дала:
8. Знаю, батюшка, прельщаетъ кто тебя,
   Разлучаетъ насъ сударушка съ тобой.

2. »Hvilken Leg skal først, vi lege, hvilken dog?
   Blindebuk, hvad eller springe over Toug?«
3. Men i Taarer brast en af de Piger smaa:
   »Smukke Piger, I alene lege maae.
4. Ikke staaer min Hu til Lystighed og Dands,
   Ikkun til min Hjertensven staaer Sind og Sands.
5. Længslen efter ham har tungt sig paa mig lagt,
   Saa mit stakkels Hjerte knuses ved dens Magt.
6. Ikkun Eet har end for mig paa Jorden Værd,
   At jeg ham som forhen maatte være kjær.« —
7. Haab, du har mig skuffet og bedraget reent;
   Men jeg har erfaret det kun altfor seent.
8. Ven, jeg veed det vel, hvem der forfører dig,
   Veed det vel, hvem der dig skiller saa fra mig.

S. Schandorph.

Nr. 21 a. „Чѣмъ тебя я огорчила.“ „Hvormed har jeg dig vel kranket?“

Molto andante.

1. Чѣмъ те - бя я о - гор - чи - ла, Ты ска - жи, лю - без - ный мой!
1. Hvor - med har jeg dig vel kræn - ket? Siig mig det, min elsk - te Ven!

p

1—2. 3.

И - ли тѣмъ, что по - лю - би - ла, По - те - ря - ла свой по - кой? - лить.
Kan du ei for - staae det Hjer - te, Som du rø - vet har sin Fred? dig.

mf *p*

2.

Ни покоя, ни здоровья,
Не жалѣла для тебя.
Слышу, вижу — ты вздыхаешь,
Есть иная у тебя.

2.

Langsomt maa jeg nu hensygne
Af den Sorg, du voldte mig;
Mens du troløs mig forlader
Og har nu en Anden kjær.

Nr. 21 b. „Чѣмъ тебя я огорчила.“ „Hvormed har jeg dig vel krænket?“

Andante con moto.

1. Чѣмъ те - бя я о - гор - чи - ла, Ты ска - жи, лю - без - ный мой! И - ли тѣмъ, что
1. Hvor-med har jeg dig vel kræn-ket? Siig mig det, min elsk - te Ven! Kan du ei for -

p

1 — 2. 3.

по - лю - би - ла, По - те - ря - ла свой по - кой? - лить.
staae det Hjer-te, Som du rø - vet har sin Fred? dig.

poco a poco riten.

ff

3.
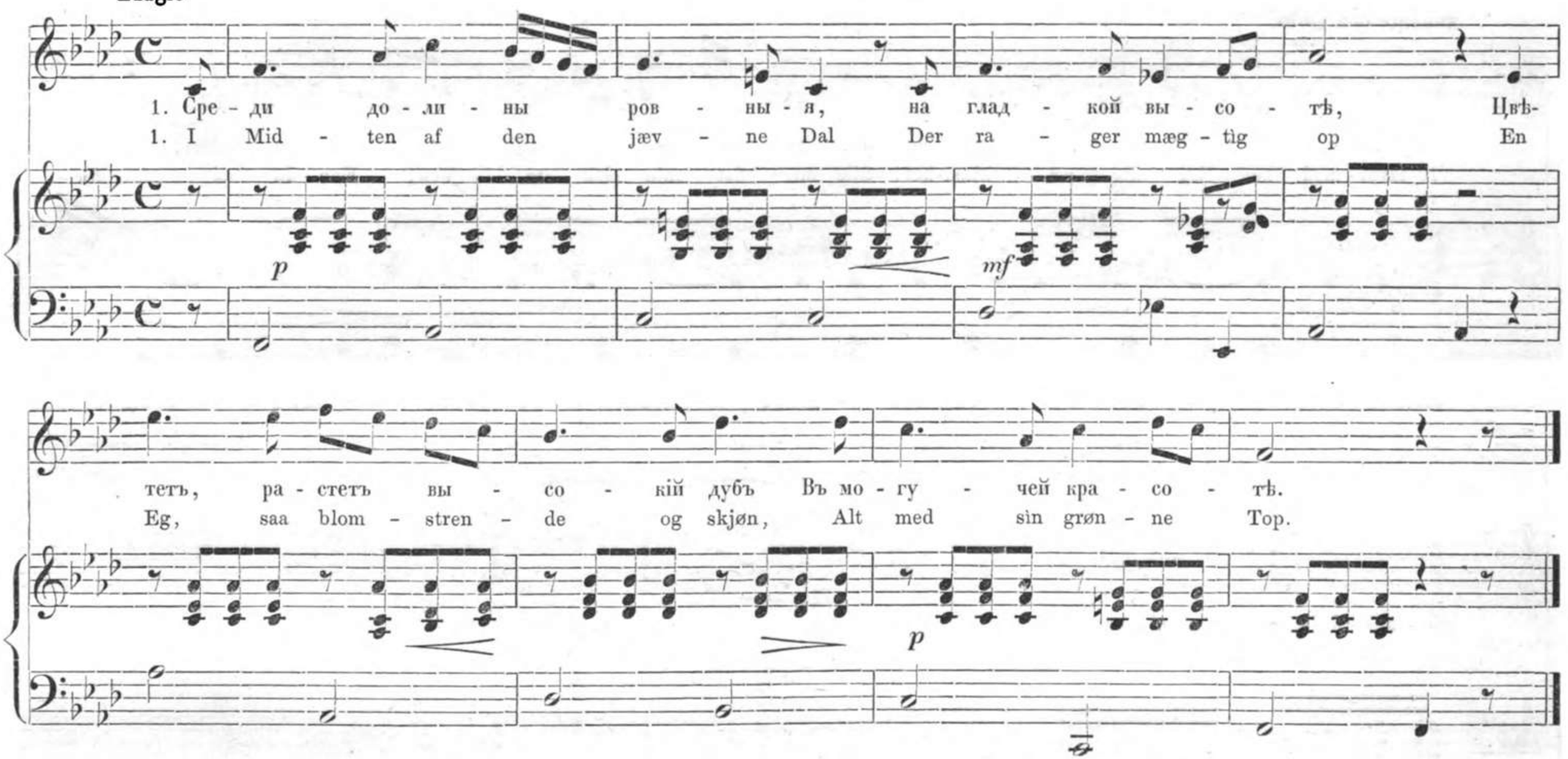
Гасни, гасни, огонь страстный,
Изцѣляйся, нѣжна грудь!
Смѣйся, варваръ, надо мною,
Когда буду слезы лить.

3.

Brænd ei længer, Elskovs Flamme!
Bliv helbredet, ømme Bryst!
Spot, Barbar, kun disse Taarer,
Som jeg udgydt har for dig.

Nr. 22. „Среди долины ровныя.“ „I Midten af den jævne Dal.“

Adagio.

2. Высокій дубъ, развѣсистый,
Одинъ у всѣхъ въ глазахъ;
Одинъ, одинъ бѣдняжечка,
Какъ рекрутъ на часахъ!
3. Взойдетъ ли красно солнышко:
Кого подъ тѣнь принять?
Ударитъ ли погодушка:
Кто будетъ защищать?
4. Ахъ, скучно одинокому
И дереву расти!
Ахъ, горько, горько молодцу
Безъ милой жизнь вести!
5. Есть много сребра, золота:
Кого имъ подарить?
Есть много славы, почестей:
Но съ кѣмъ ихъ раздѣлить?

2. Og hvert et Øie undres ved
De Grenes stolte Pragt;
Dog eensom maa den Stakkel staae,
Rekruten lig paa Vagt.
3. Naar Sol staaer op, ei under den
En Vandrer Skygge ta'er,
Og bryder der et Uveir løs,
Da intet Læ den har.
4. Men, er det tungt alt for et Træ
At staae alene der,
Er Svendens Liv end værre dog
Foruden Hjertenskjær.
5. Og har han meget Sølv og Guld,
Hvem skal han dele med?
Og har han Hæder, har han Ry,
Hvem frydes vel derved?

6. Ни роду нѣтъ, ни племени
Въ чужой мнѣ сторонѣ;
Не ластится любезная
Подруженька ко мнѣ!
7. Возьмите же все золото,
Всѣ почести назадъ.
Мнѣ родину, мнѣ милую,
Мнѣ милый дайте взглядъ!

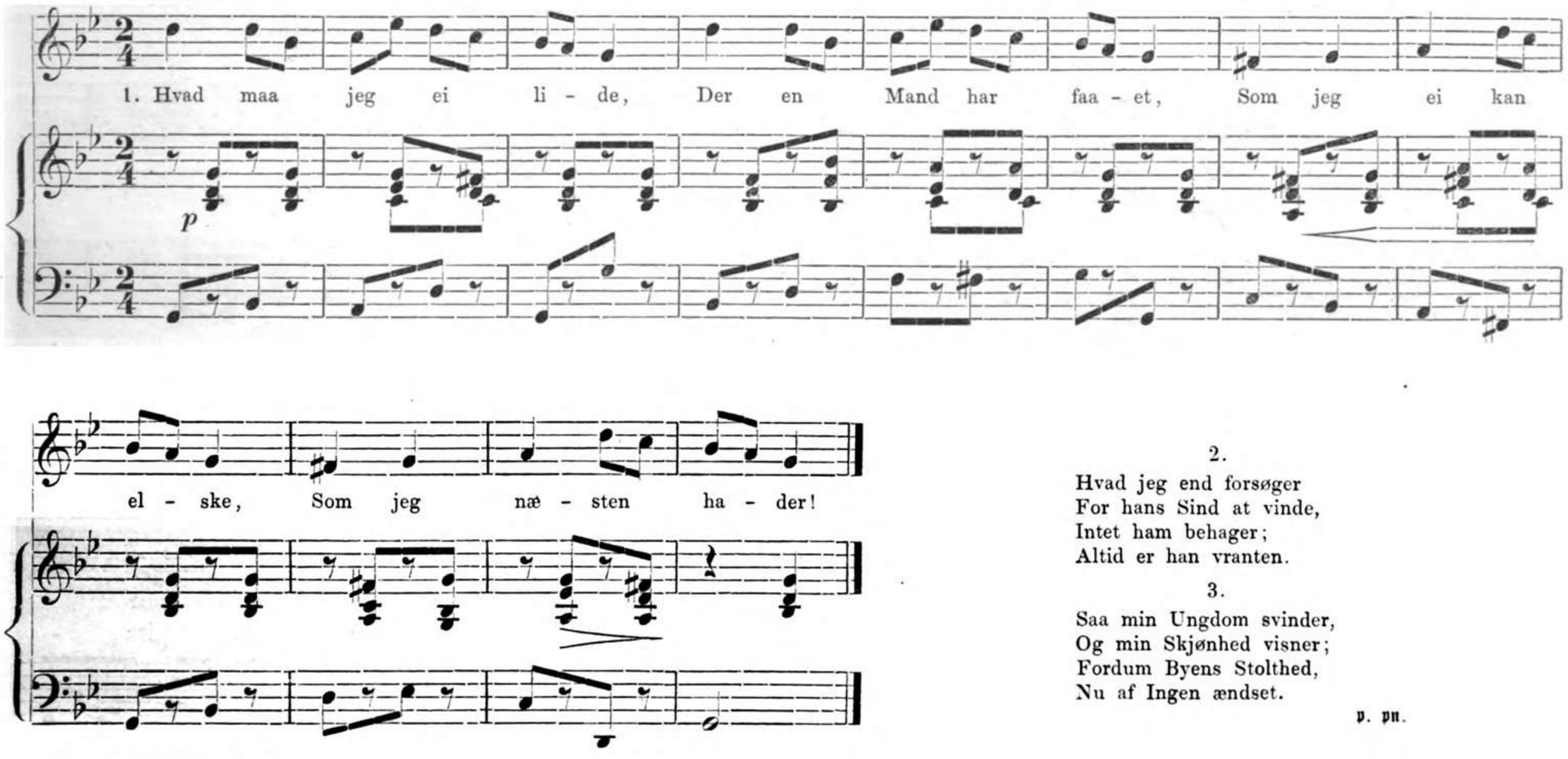
А. Мерзляковъ.

6. Jeg har ei Frænde, har ei Ven
Her paa en fremmed Kyst,
Og ingen elsket Pige her
Sig læner til mit Bryst.
7. Saa tag det Guld, saa tag det Ry,
Jeg vandt til lidet Gavn,
Naar blot igjen jeg skue maa
Min elskte Fødestavn.

S. Schandorph.

Nr. 23. „Hvad maa jeg ei lide.“*)

Andantino.

2.
Hvad jeg end forsøger
For hans Sind at vinde,
Intet ham behager;
Altid er han vranten.

3.
Saa min Ungdom svinder,
Og min Skjønhed visner;
Fordum Byens Stolthed,
Nu af Ingen ændset.

p. pn.

*) Til Nr. 23 — 25 savner jeg Originaltexten.

Nr. 24. „Pige, hvem jeg ene elsker.“

Larghetto.

1. Pi - ge, hvem jeg e - ne el - sker, Hvem mit Hjer - te heelt er vi - et, Lyt til
2. O - ver - alt, hvor end jeg van - ker, Huldt dit Bil - led for mig staa - er, Og det

p

1. 2.

mi - ne øm - me Bøn - ner; Kun hos dig jeg Lyk - ke fandt. **adagio.**
kal - der svund - ne Ti - ders Sa - lig - hed i - gjen til ——— Liv. p. pm.
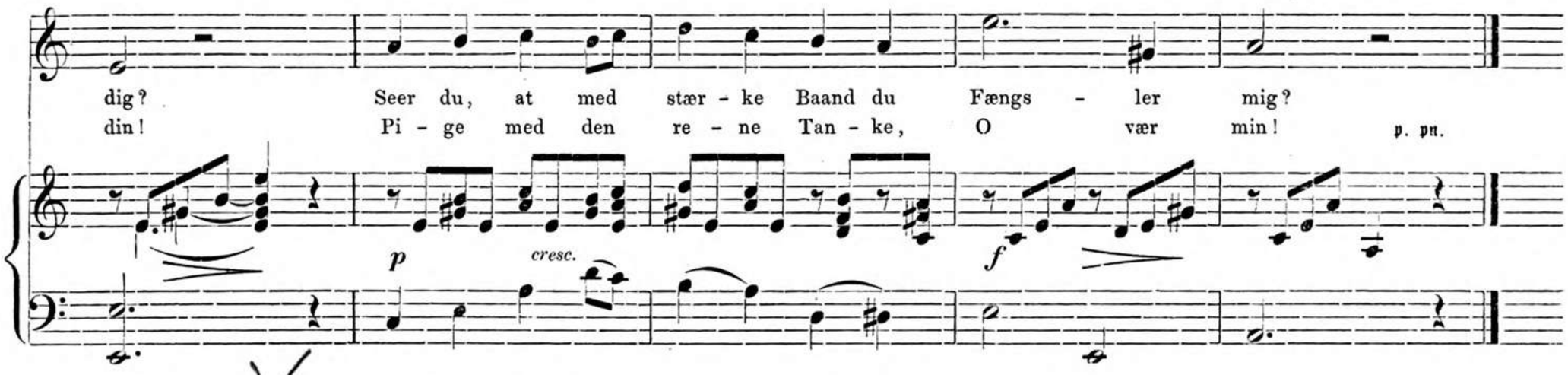
rall. e dim.

Nr. 25. „Føler du mit Hjerte banke.“

Moderato.
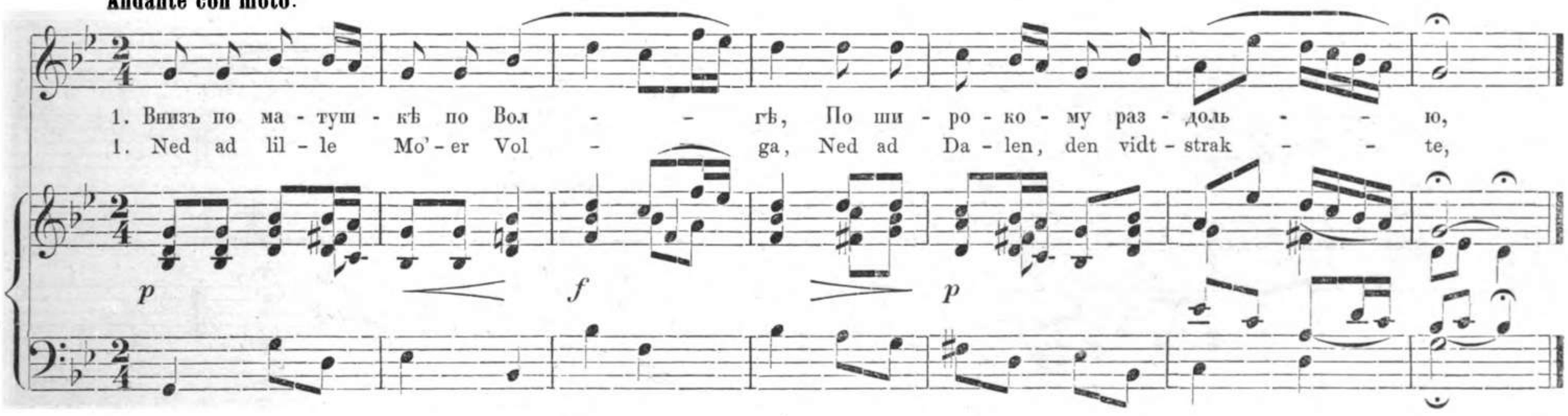
1. Fø - ler du mit Hjer - te ban - ke, Veed du vel, at hver min Tan - ke Gjæl - der
2. Ja, saa - snart jeg fik dig sku - e, Saae dit mør - ke Øi - e lu - e, Var jeg

p

Nr. 26. „Внизъ по матушкѣ по Волгѣ.“ „Ned ad lille Mo'er Volga.“
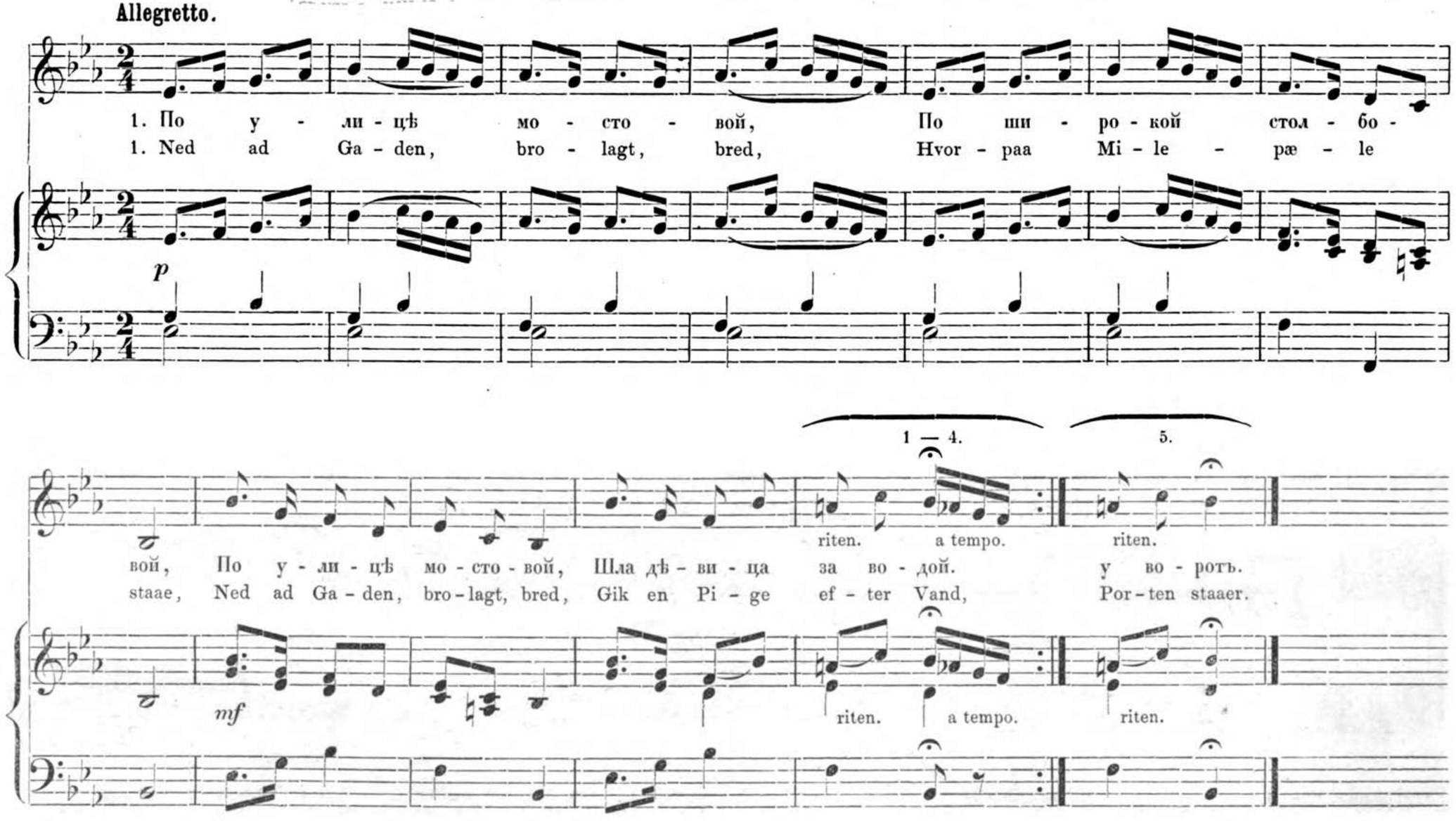
Andante con moto.

2.
Разыгралася погода,
Погодушка верховая,
3.
Погодушка верховая,
Верховая волновая.
4.
Ничего въ волнахъ не видно,
Одна лодочка чернѣетъ;
5.
Никого въ лодкѣ не видно,
Только парусы бѣлѣютъ.
6.
На гребцахъ шляпы чернѣютъ,
Кушаки на нихъ алѣютъ.
7.
На кормѣ сидитъ хозяинъ,
Самъ хозяинъ во нарядѣ.
8.
Самъ хозяинъ во нарядѣ,
Во коричневомъ кафтанѣ.
9.
Ужъ какъ взговоритъ хозяинъ:
„И мы грянемъ-те, ребята!
10.
И мы грянемъ-те, ребята!
Внизь по матушкѣ по Волгѣ,
11.
Ко Еленину подворью,
Ко Ивановны здоровью.“

2.
Blæste der saa frisk en Kuling,
Kommende fra Flodens Udspring,
3.
Kommende fra Flodens Udspring;
Bølgerne i Gang den satte.
4.
Alt, hvad sig paa Vandet viser,
Er en Baad kun i det Fjerne.
5.
Ingen man kan see i Baaden,
Kun de hvide Seil, som skinne,
6.
Og de Søfolks sorte Hatte,
Deres lyserøde Bælter.
7.
Agterud staaer Skibets Fører;
Klædt han har sig i sin Stadsdragt.
8.
Klædt han har sig i sin Stadsdragt,
I en fiin, kaneelbruun Kaftan.
9.
Og sin Røst Kapteinen hæver:
»Nu vi ville roe, Børnlille,
10.
Nu vi ville roe, Børnlille,
Ned ad lille Mo'er Volga.
11.
Ved Helenas Gaard vi lande
Paa Ivànovna at hilse.«

Nr. 27. „По улицѣ мостовой.“ „Ned ad Gaden.“

2.
Шла дѣвица за водой,
За холодной ключевой.
Шла дѣвица за водой,
За холодной ключевой.

3.
За ней парень молодой
Кричитъ: дѣвица постой!
Кричитъ: дѣвица постой!
Красавица, подожди!

4.
Красавица, подожди!
Бѣлы ручки подожми:
Пойдемъ вмѣстѣ за водой,
Намъ охотнѣе съ тобой.

5.
Ахъ ты, парень паренекъ,
Твой глупенькой разумокъ;
Не кричи во весь народъ,
Мой батюшка у воротъ.

2.
Gik en Pige efter Vand,
Efter kjøle Kildevand,
Gik en Pige efter Vand,
Efter kjøle Kildevand.
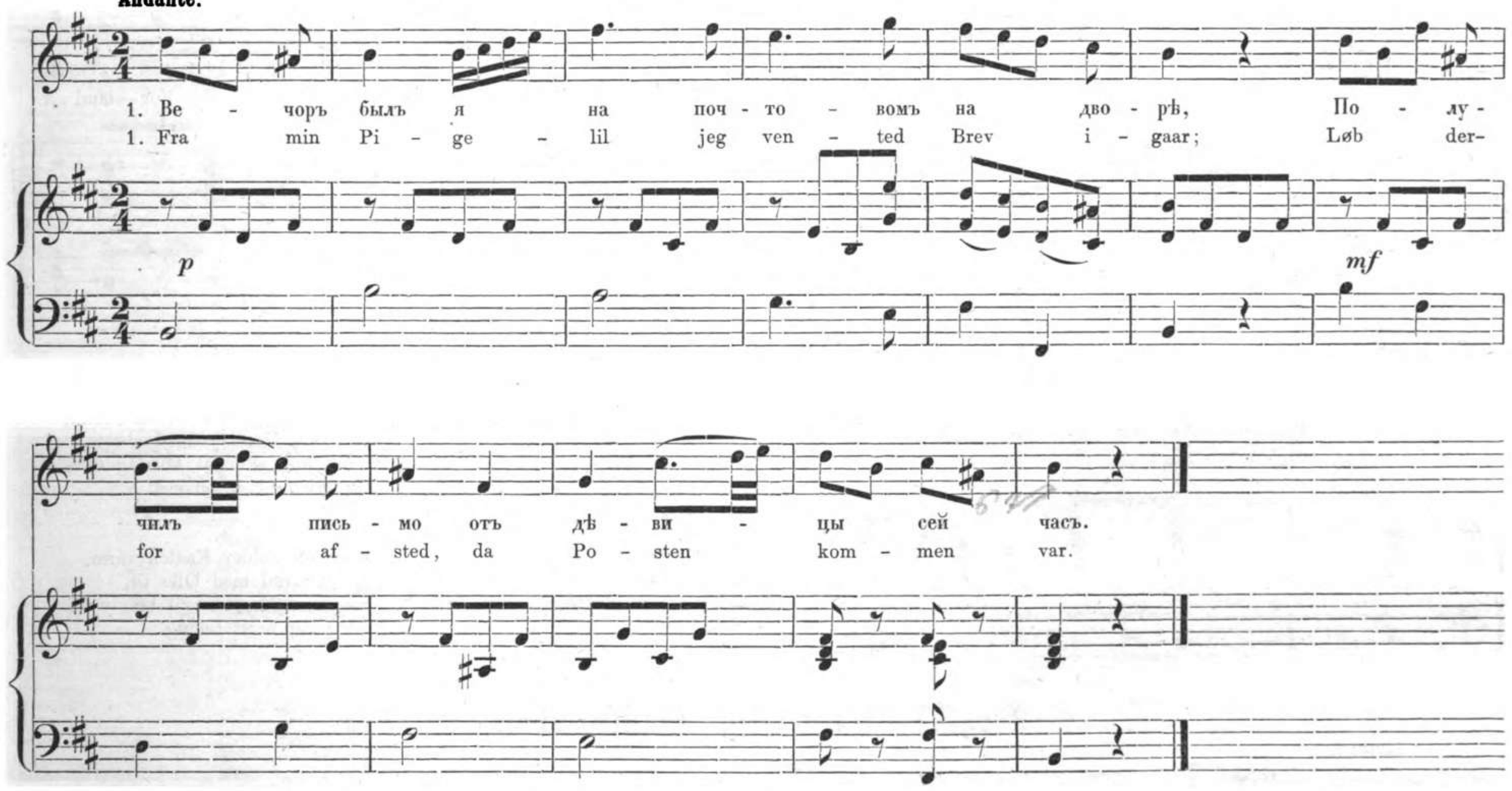
3.
Efter hende gik en Knøs,
Raabte: »Stands dog, Pige, stands!«
Raabte: »Stands dog, Pige, stands!
Skjønne, bliv og tag mig med!

4.
Skjønne, bliv, og tag mig med,
Dine hvide Arme skaan,
Lad os sammen hente Vand;
Det dog bedre gaaer for To!«

5.
»»Ak, du Knøs, forsigtig vær!
Hvor har du dog din Forstand?
Skrig dog bare ei saa høit,
Fader hist ved Porten staaer!««

Nr. 28. Хитрость дѣвушки. Pigens List.

Andante.
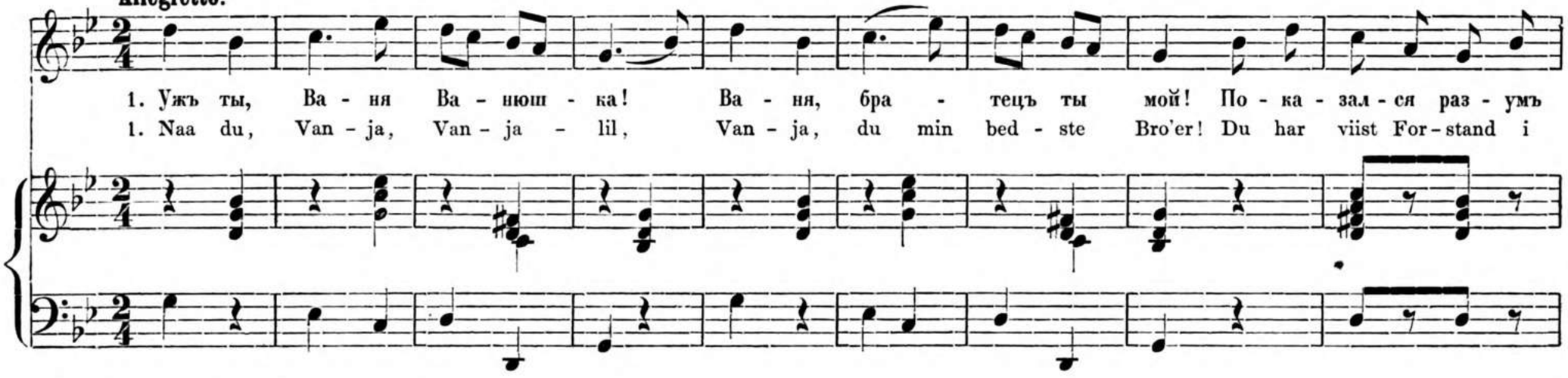

2. Получилъ письмо отъ дѣвицы сей часъ;
Сталъ читать, и полились слезы изъ глазъ.
3. Пишетъ, пишетъ разкрасавица моя:
Приди миленькой, я оченно больна;
4. А не придешь, скоро жизни я лишусь,
Съ тобой, миленькой, заочно распрощусь!
5. Я скорешенько ко дѣвицѣ пошелъ,
Подошедши я въ окошко постучалъ,
6. Отопри двери, красавица! сказалъ.
Вдругъ вскочила со постелюшки она,
7. Отворяла широкія ворота,
Принимала добра молодца меня!

2. Og et Brev jeg fra min kjære Pige fik.
Mens jeg læste det, brød mine Taarer frem.
3. Thi min elskte Pige deri til mig skrev:
Skynd dig, kom, min Ven! Jeg er saa meget syg.
4. Hvis du ikke kommer snart, da maa jeg døe,
Og du hører ei mit Afskedsord til dig.
5. Jeg nu til min Pige skyndte mig afsted;
Paa det lille Vindues Rude banked jeg.
6. Luk dog Døren op, min Elskte! sagde jeg.
Hun mig hørte; glad hun mig imøde sprang.
7. Hun mig hørte; glad hun mig imøde sprang;
Kjærlig hun modtog sin stoute Ungersvend.

Nr. 29. „Ужъ ты, Ваня.“ „Naa du, Vanja.“

Allegretto.

2.
Ахъ! что это за мужъ,
Что жену свою не бьетъ,
Бей жену къ обѣду,
А къ ужину опять,
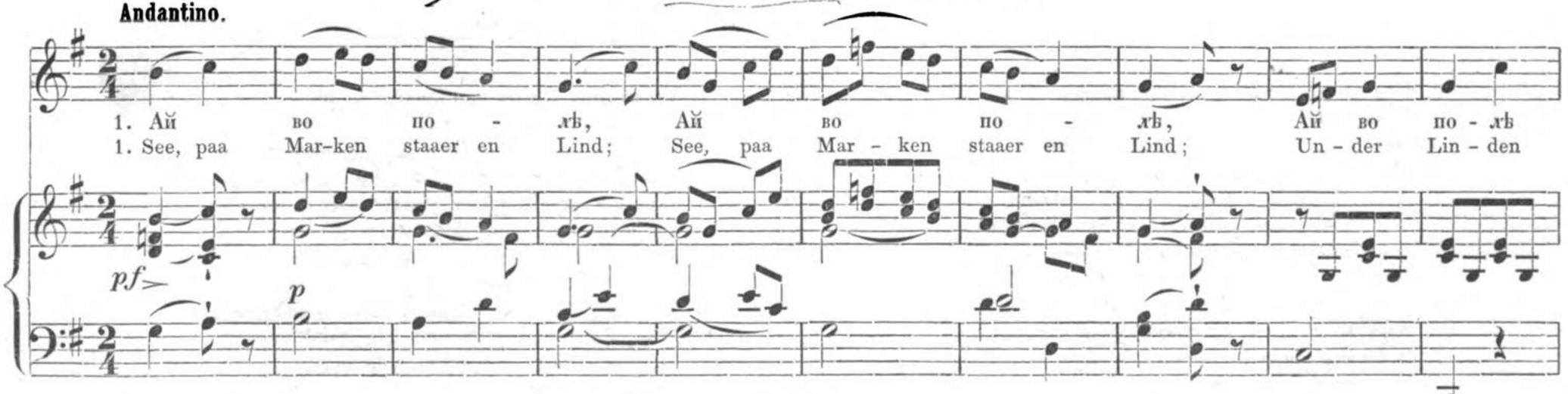
3.
Чтобъ щи были горячи,
Каша масленая;
А жена-та бы до мужа
Была ласковая.
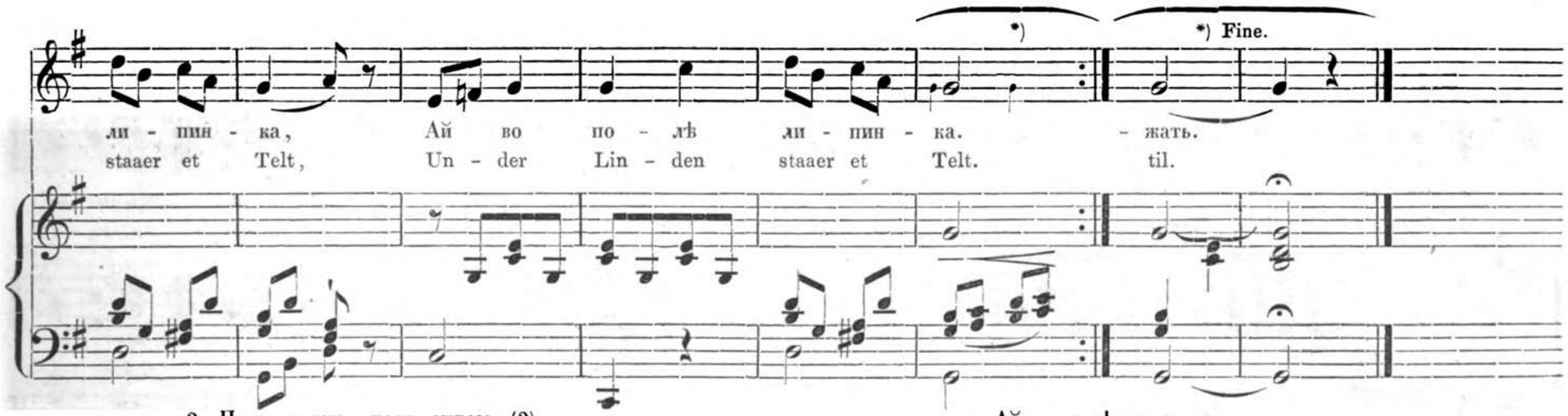
2.
Hvad var det vel for en Mand,
Som sin Kone banked ei?
Bank hun skal til Middag have
Og igjen til Aftensmad.

3.
Saa hun holder Kaalen varm,
Laver Grød med Olie til,
Saa mod Manden vil hun være
Artig og heelt føielig.

Nr. 30. Плясовая. Dandsevise.

Andantino.
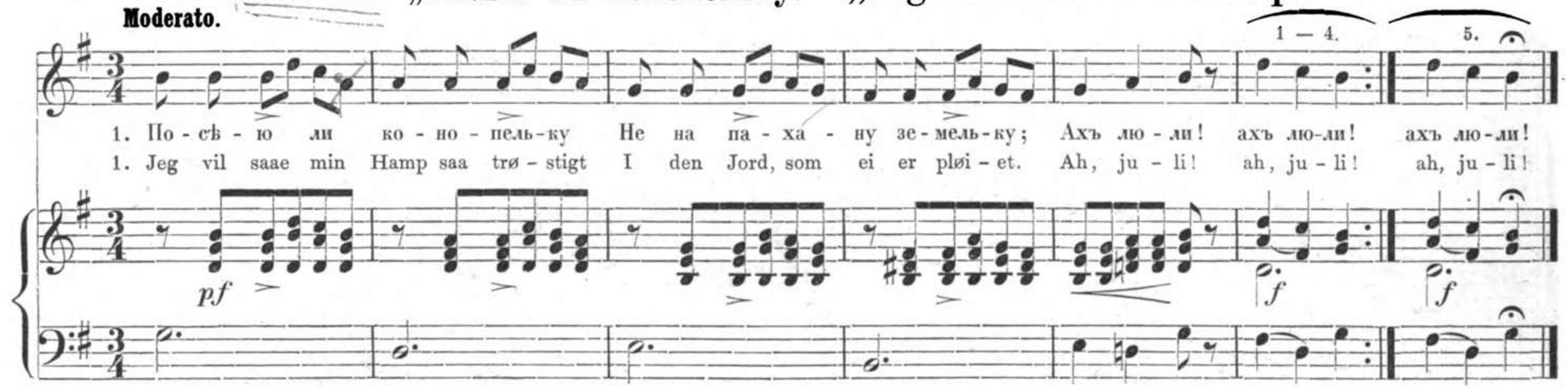

2. Подъ липою, подъ липою, (2)
Подъ липою бѣлъ шатеръ. (2)
3. Во томъ шатрѣ, во томъ шатрѣ,
Во томъ шатрѣ столъ стоитъ.
4. За тѣмъ столомъ, за тѣмъ столомъ,
За тѣмъ столомъ дѣвица
5. Рвала цвѣты, рвала цвѣты,
Рвала цвѣты со травы.
6. Вила вѣнокъ, вила вѣнокъ,
Вила вѣнокъ съ сгороди,
7. Со дорогимъ, со дорогимъ,
Со дорогимъ яхонтомъ.
8. „Кому вѣнокъ, кому вѣнокъ,
Кому вѣнокъ износить?
9. Носить вѣнокъ, носить вѣнокъ,
Носить вѣнокъ старому.“
10. „„Старому вѣнокъ, старому вѣнокъ,
Старому вѣнокъ не сносить,
11. Мою молодость, мою молодость,
Мою молодость не сдержать.““
12. Ай во полѣ, ай во полѣ,
Ай во полѣ липенька.
13. Подъ липою, подъ липою,
Подъ липою бѣлъ шатеръ.
14. Во томъ шатрѣ, во томъ шатрѣ,
Во томъ шатрѣ столъ стоитъ.
15. За тѣмъ столомъ, за тѣмъ столомъ,
За тѣмъ столомъ дѣвица
16. Рвала цвѣты, рвала цвѣты,
Рвала цвѣты со травы.
17. Вила вѣнокъ, вила вѣнокъ,
Вила вѣнокъ съ сгороди,
18. Со дорогимъ, со дорогимъ,
Со дорогимъ яхонтомъ.
19. „Кому вѣнокъ, кому вѣнокъ,
Кому вѣнокъ износить?“
20. „„Носить вѣнокъ, носить вѣнокъ,
Носить вѣнокъ милому;
21. Милому вѣнокъ, милому вѣнокъ,
Милому вѣнокъ износить;
22. Мою молодость, мою молодость,
Мою молодость содержать.“ “

---

2. Og i Teltet staaer et Bord, (bis)
Ved det Bord en Pigelil. (bis)
3. Blomster hun paa Marken tog,
Flætter dem nu til en Krands.
4. Og en kostbar Ædelsteen
Sætter hun i Krandsen ind.
5. »Hvem vil du vel Krandsen give?
Siig, hvem skal vel bære den?«
6. »»Hvem der Krandsen bære skal?
Ei den Gamle jeg den giver.
7. Ei min Krands han have skal,
Ei min Ungdom ham jeg giver.««
8. See, paa Marken staaer en Lind,
Under Linden staaer et Telt.
9. Og i Teltet staaer et Bord,
Ved det Bord en Pigelil.
10. Blomster hun paa Marken tog,
Flætter dem nu til en Krands
11. Og en kostbar Ædelsteen
Sætter hun i Krandsen ind.
12. »Hvem vil du vel Krandsen give?
Siig, hvem skal vel bære den?«
13. »»Hvem der Krandsen bære skal'?
Jeg den Elskte giver den.
14. Ja, min Krands han have skal,
Ham min Ungdom hører til!««
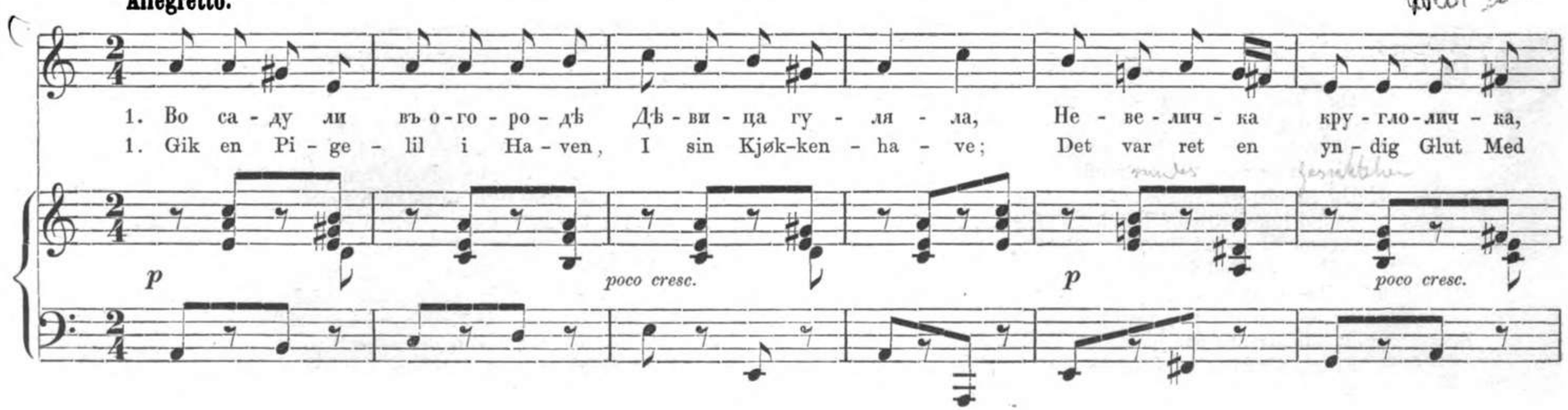
Nr. 31. „Посѣю ли конопельку.“ „Jeg vil saae min Hamp.“
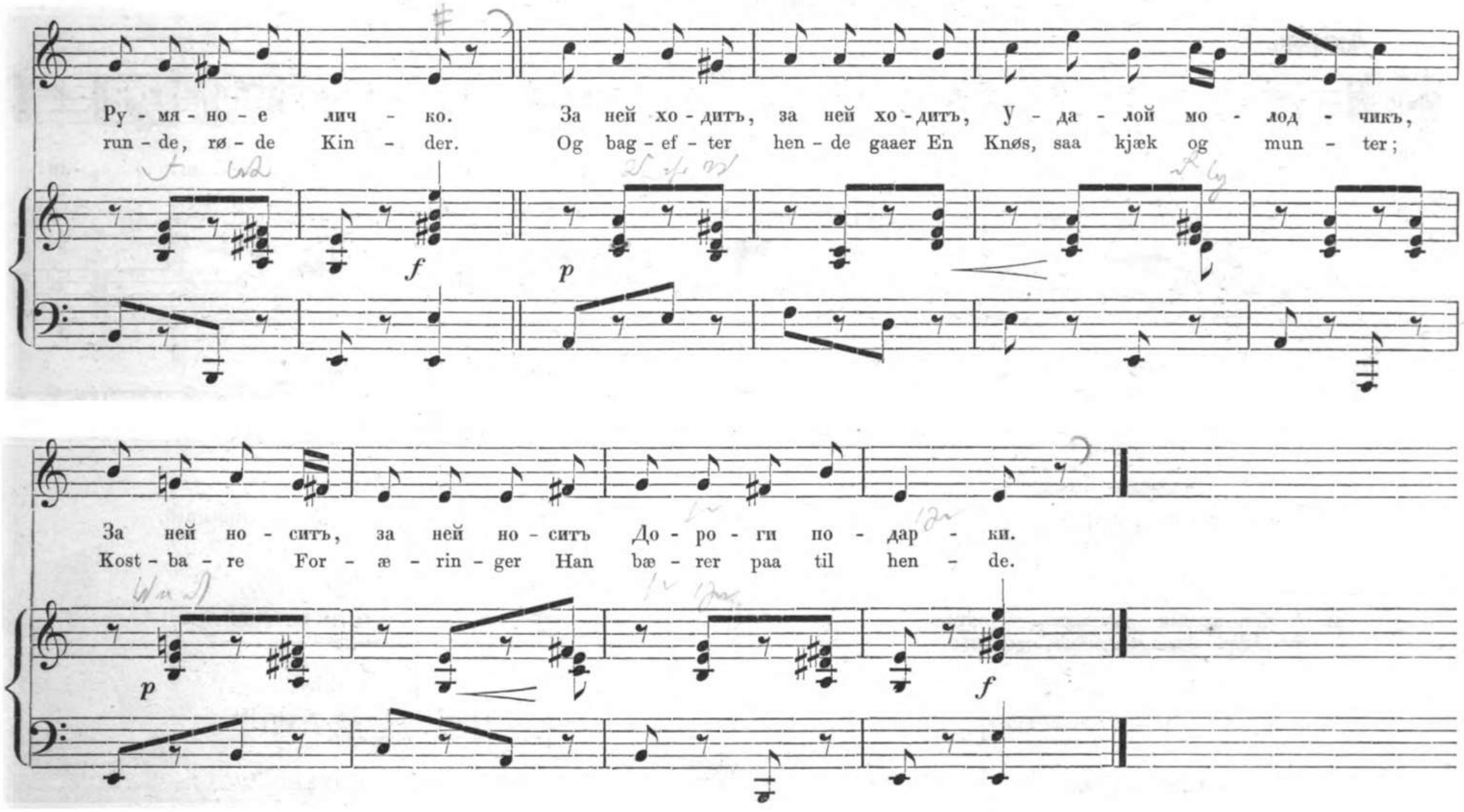

2. Уро́дись моя коно̀пля
Тонка̀я, высока̀я.
Ахъ люли! ахъ люли!
3. Какъ на той ли на коно̀плѣ
Дорога̀ птица сидѣла.
Ахъ люли! ахъ люли!
4. Дорога̀ птица сидѣла,
Молодая канарейка.
Ахъ люли! ахъ люли!
5. Она пѣла, распѣвала,
Всю коно̀плю расклевала.
Ахъ люли! ахъ люли!

2. Kom da frem i rig'lig Mængde,
Vox, min Hamp, bliv fiin og deilig!
Ah, juli! ah, juli!
3. Paa den Hamp der sad en kost'lig
Fugl med lysegule Fjædre.
Ah, juli! ah, juli!
4. Paa den Hamp der sad en kost'lig
Fugl, en ung Kanarifugl.
Ah, juli! ah, juli!
5. Og dens Triller klang saa lystigt,
Men den Hampen aad saa listigt.
Ah, juli! ah, juli!

Nr. 32. „Во саду ли въ огородѣ.“ „Gik en Pigelil i Haven.“

2.
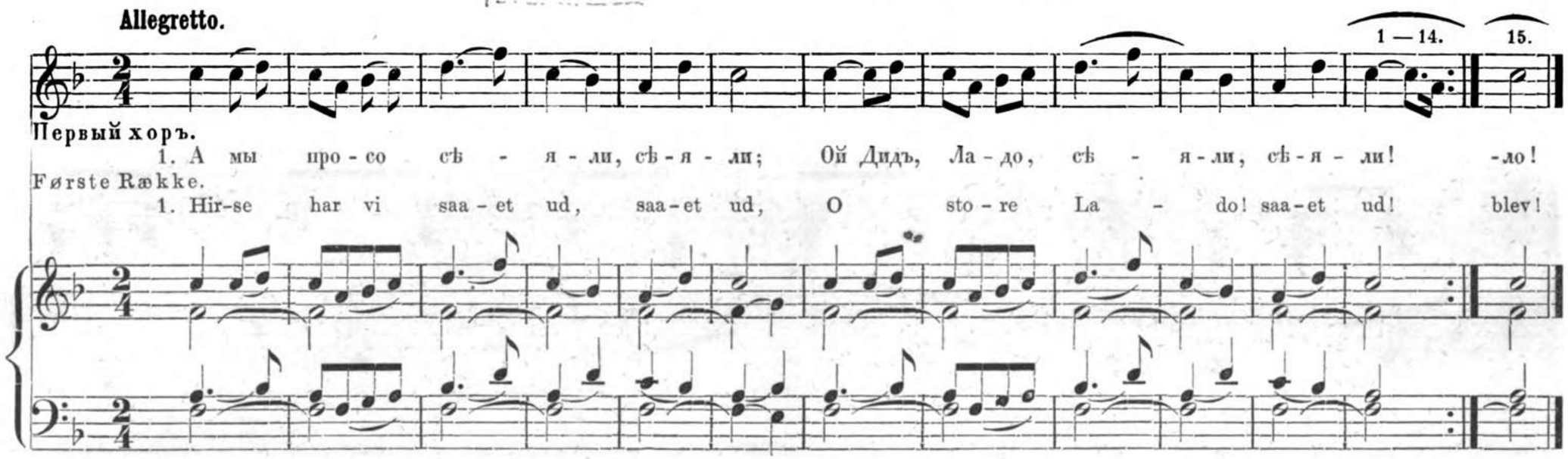
„Дорогіе тѣ подарки
Кумачъ да китайка.“
„„Кумачу я не хочу,
Китайки не надо.
Если любишь, ты мнѣ купишь
Золото колечко;
Мнѣ то золото колечко
Будетъ по сердечку.““

2.

»See dog blot paa disse Gaver,
Nankin smukt og Kumàtsch!«*)
»»Nankin jeg behøver ei,
Og vil ei Kumàtsch have.
Hvis du elsker mig, da maa
En Guldring du mig kjøbe;
Bringer du en Ring af Guld,
Min Smag du ret vil træffe.««

*) Kumàtsch, rødt Bomuldstøi fra Buchariet.

Nr. 33. Семичная. Pintsevise.*)

Второй хоръ.

2. А мы просо вытопчемъ, вытопчемъ;
Ой Дидъ, Ладо, вытопчемъ, вытопчемъ!

Первый хоръ.

3. А чѣмъ же вамъ вытоптать, вытоптать?
Ой Дидъ, Ладо, вытоптать, вытоптать?

Второй хоръ.

4. А мы коней выпустимъ, выпустимъ;
Ой Дидъ, Ладо, выпустимъ, выпустимъ!

Первый хоръ.

5. А мы коней переймемъ, переймемъ;
Ой Дидъ, Ладо, переймемъ, переймемъ!

Второй хоръ.

6. А чѣмъ же вамъ перенять, перенять?
Ой Дидъ, Ладо, перенять, перенять!

Первый хоръ.

7. А шелковымъ поводомъ, поводомъ;
Ой Дидъ, Ладо, поводомъ, поводомъ!

Anden Række.

2. Men vi vil Hirsen trampe ned, trampe ned,
O store Lado! trampe ned.

Første Række.

3. Hvordan vil I den trampe ned, trampe ned?
O store Lado! trampe ned?

Anden Række.

4. Vi vore Heste slippe løs, slippe løs,
O store Lado! slippe løs.

Første Række.

5. Men vi Hestene fange vil, fange vil,
O store Lado! fange vil.

Anden Række.

6. Men hvormed vil I fange dem, fange dem?
O store Lado! fange dem?

Første Række.

7. Med en Snor af Silke snoet, af Silke snoet,
O store Lado! af Silke snoet.

---

*) s. Anmærkningerne.

Второй хоръ.

8. А мы коней выкупимъ, выкупимъ;
Ой Дидъ, Ладо, выкупимъ, выкупимъ!

Первый хоръ.

9. А чѣмъ же вамъ выкупить, выкупить?
Ой Дидъ, Ладо, выкупить, выкупить?

Второй хоръ.

10. А мы дадимъ сто рублей, сто рублей;
Ой Дидъ, Ладо, сто рублей, сто рублей!

Первый хоръ.

11. Не надо намъ тысячи, тысячи;
Ой Дидъ, Ладо, тысячи, тысячи!

Второй хоръ.

12. А что же вамъ надобно, надобно?
Ой Дидъ, Ладо, надобно, надобно!

Первый хоръ.

13. А намъ надо дѣвицу, дѣвицу.
Ой Дидъ, Ладо, дѣвицу, дѣвицу!

Второй хоръ.

14. А нашего полку убыло, убыло;
Ой Дидъ, Ладо, убыло, убыло!

Первый хоръ.

15. А нашего полку прибыло, прибыло;
Ой Дидъ, Ладо, прибыло, прибыло!

Anden Række.

8. Men vi Hestene kjøbe fri, kjøbe fri,
O store Lado! kjøbe fri.

Første Række.

9. Siig, hvormed dem kjøbe fri, kjøbe fri?
O store Lado! kjøbe fri?

Anden Række.

10. Jo, Hundred Rubler vi give vil, vi give vil,
O store Lado! vi give vil.

Første Række.

11. Ei for Tusind vi sælge dem, vi sælge dem,
O store Lado! vi sælge dem.

Anden Række.

12. Hvad mon da I have vil, I have vil?
O store Lado! I have vil?

Første Række.

13. Vi vil have en Pigelil, en Pigelil,
O store Lado! en Pigelil.
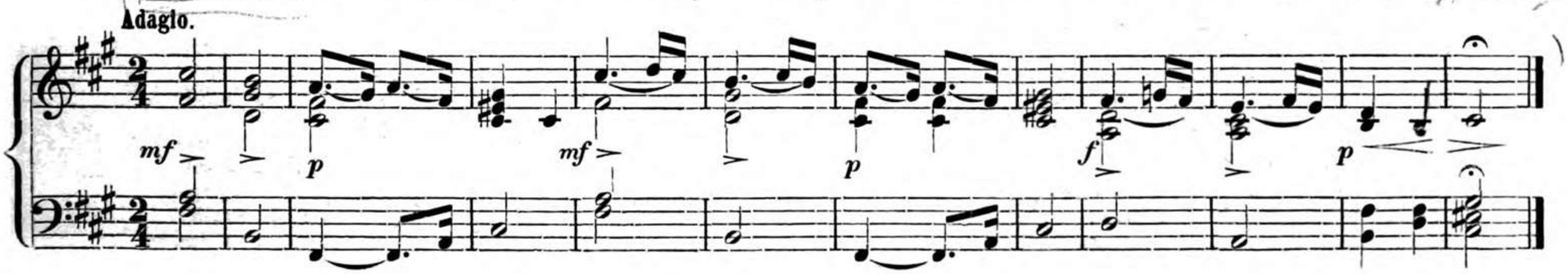
Anden Række.

14. See, vor Skare mindre blev, mindre blev,
O store Lado! mindre blev!

Første Række.

15. Og vor Skare større blev, større blev,
O store Lado! større blev!

Nr. 34. Мелодія какой-то пѣсни похоронной. Melodie til en Gravsang.

Nr. 35. „Ой Морозе, Морозеньку.“ „Ak, Moroso, du Kosak.“

(Nr. 35—57. Sange fra Lille-Rusland.)

Andante.

1. Ой Мо-ро-зе, Мо-ро-зень-ку, ти слав-ний ко-за-че!
   За то-бо-ю, Мо-ро-зень-ку, У-кра-і-на пла-че;
2. Ak, Mo-ro-so, du Ko-sak, hvis Roes hver Mund for-tæl-ler,
   Al-le i U-krai-na ved din Bortgang Taa-rer fæl-der;

Не такъ та-я у-кра-і-на, якъ те, гор-де

Nø-digst dog den stol-te Hær sin Helt saa mi-ste

p *mf*

вій-сько; — За-пла-ка-ла Мо-ро-зи-ха і-ду-чи на мі-сто.
vil-de; — Og Mo-ro-sos Hu-stru kan ei si-ne Taa-rer stil-le.

p

2. Не плачъ, не плачъ, Морозихо! не плачъ, не журися,
   Ходи зъ нами, зъ Козаками, мед'вина напийся.
   — „Чого-сь мені, моі братья, медъ-вино не пьется;
   Ой десь то мій Морозенько та вже зъ Туркомъ бьется!“ —
3. Ой зъ за гори, зъ за крутоі військо виступае;
   По самъ передъ Морозенько конемъ вигравае:
   Схиливъ-склонивъ головоньку коню на гривоньку, —
   Бідна-жъ моя головонька, чужа сторононька!
4. По підъ гору каменную покопані шаньці;
   Ой зловили Морозенька въ неділеньку въ ранці,
   Ой зловили Морозенька, рученьки звязали,
   Ой рученьки та звязали, до суду віддали.
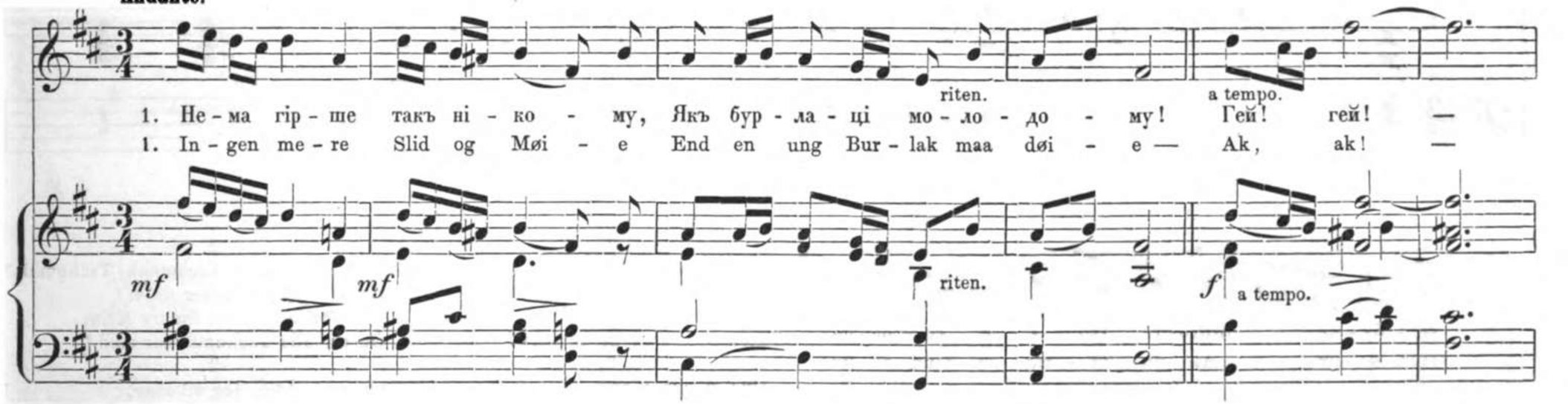
2. »Græd dog ei, Morosos Hustru, vær ei saa bedrøvet,
   Gaa med os Kosakker, Vinen drik med os og Mjøden!«
   »»Brødre, ei kan Vinen, Mjøden mine Kvaler dæmpe;
   Ak, jeg aner det, Moroso alt med Tyrken kæmper!«« —
3. Ud fra steile Bjerg til Kampen stolte Hær fremskrider,
   Og i Spidsen paa sin raske Hest Moroso rider;
   Han sit Hoved bøier ned mod Hestens sorte Manke,
   Sender til sin Hustru, til sit Hjem en kjærlig Tanke.
4. Fjenden Skandser havde gravet hisset under Bjerget,
   Der Moroso fanget blev, forgjæves han sig værged;
   Der Moroso fanget blev, og flux de bandt hans Hænder,
   Bandt hans Hænder, og at dømmes bort de ham da sender.
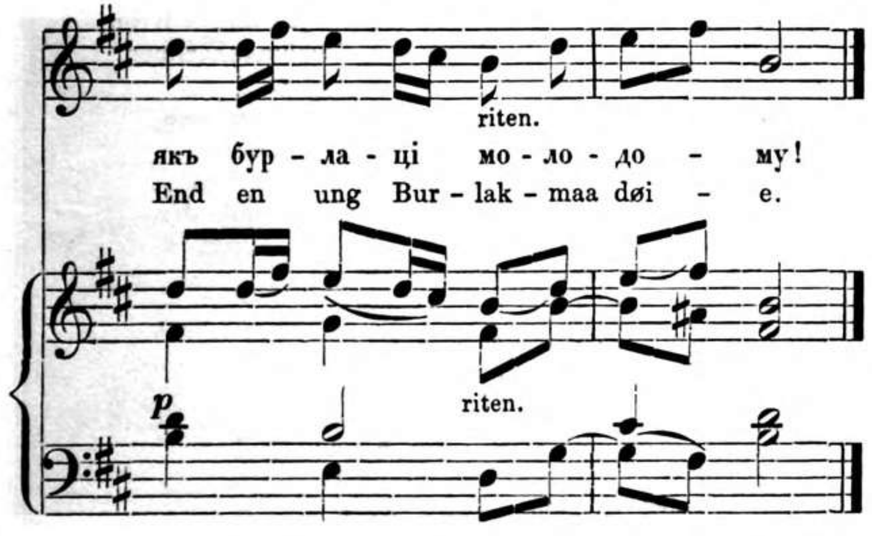
5. Посадили Морозенька на тисовімъ стільці:
Зняли, зняли зъ Морозенька зъ чересомъ червіньці.
Посадили Морозенька на жовтімъ пісочку:
Зняли, зняли зъ Морозенька шовкову сорочку.
6. Посадили Морозенька на крутій могилі!
Поглядае Морозенько по всій Україні:
Україна, милий Боже! і ти горде військо!
Прощай, моя стара ненько, і ти, люба Пріська!

5. Paa en Træstol maatte nu Moroso ned sig sætte,
De for Pengepungen med Dukaterne ham lette;
Derpaa de Moroso tvang at sætte sig paa Jorden,
Medens gridske de afførte Helten Silkeskjorten.
6. Bragte de Moroso da til Galgen hen, den høie,
Han til Afsked paa Ukraina hvile lod sit Øie:
»Ak, Farvel Ukraina! bort herfra jeg maa nu fare;
Kjære Gud, mit Land, min Mo'er, min Hustru du bevare!«

Nr. 36. Бурлакъ. Burlakken.

Andante.

2. Прийшовъ бурлакъ та-й до хати:
„Дай хозяйко вечеряти!
Гей! гей!
Дай хозяйко вечеряти.“
3. „„Ні палила, ні топила,
Вечеряти не варила;
Гей! гей! и т. д.
4. Лягай бурлакъ і такъ спати,
Нема чого вечеряти.““
Гей! гей! и т. д.
5. Щей бурлака не послався;
А хозяінъ вже проспався.
Гей! гей! и т. д.
6. Вставай бурлакъ, годі спати;
Пора воли у степъ гнати!
Гей! гей! и т. д.

2. Hjem sin Hjord Burlakken driver.
»Huusmo'er, I vel Mad mig giver?
Ak, ak!
Huusmo'er, I vel Mad mig giver?«
3. »»Ei jeg Ild har til min Gryde,
Kan ei Aftensmad dig byde,
Ak, ak! o. s. v.
4. Og du kan den nok undvære,
Sove uden den, min Kjære!««
Ak, ak! o. s. v.
5. Men før han i Søvn var falden,
Hører han sin Huusbonds Kalden,
Ak, ak! o. s. v.
6. »Op, jeg kan ei Tid dig give;
Oxerne skal ud du drive!«
Ak, ak! o. s. v.

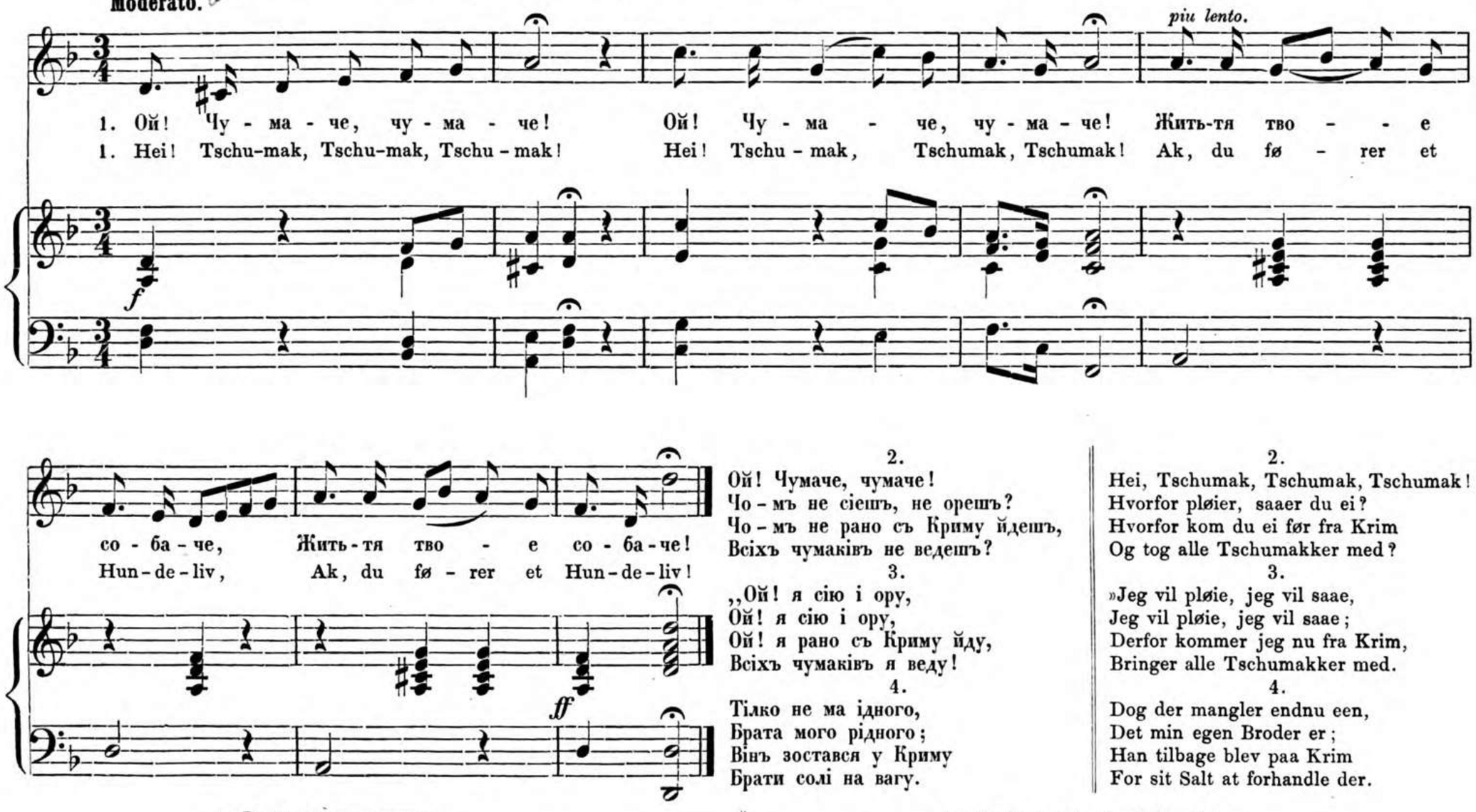
7.
Вставъ бурлака зашатався;
Чортъ, — ма чобітъ, не взувався!
Гей! гей! и т. д.

8.
Нема свита, — не вдягався,
За волами поспішався.
Гей! гей! и т. д.

7.
Op han staaer; i trætte Lemmer
Han en Skjælven stærk fornemmer,
Ak, ak! o. s. v.

8.
Halvt paaklædt han sig maa skynde
For sit Dagværk at begynde.
Ak, ak! o. s. v.

Nr. 37. „Ой! Чумаче, чумаче!“ Hei! Tschumak, Tschumak!“

2.
Ой! Чумаче, чумаче!
Чо-мъ не сіешъ, не орешъ?
Чо-мъ не рано съ Криму йдешъ,
Всіхъ чумаківъ не ведешъ?

3.
„Ой! я сію і ору,
Ой! я сію і ору,
Ой! я рано съ Криму йду,
Всіхъ чумаківъ я веду!

4.
Тілко не ма ідного,
Брата мого рідного;
Вінъ зостався у Криму
Брати солі на вагу.

2.
Hei, Tschumak, Tschumak, Tschumak!
Hvorfor pløier, saaer du ei?
Hvorfor kom du ei før fra Krim
Og tog alle Tschumakker med?

3.
»Jeg vil pløie, jeg vil saae,
Jeg vil pløie, jeg vil saae;
Derfor kommer jeg nu fra Krim,
Bringer alle Tschumakker med.

4.
Dog der mangler endnu een,
Det min egen Broder er;
Han tilbage blev paa Krim
For sit Salt at forhandle der.

5. Зробила ся причина,
Сіль головку прибила;
Шукавъ ёго, не найшовъ,
Забравъ воли, та-й пішовъ!“ —

6. Отамане, батьку нашъ!
Порадь же ти добре насъ;
Що ми маемъ робити?
Нічимъ коні кормити!

7. „Косіть хлопці мітлицю,
Накривайте пшеницю,
Косить хлопці осоку,
Пасіть коні до смаку!“

5. Ei jeg veed, hvad hændet er;
Jeg ham søgte, fandt ham ei.
Mine Oxer jeg samled da
Og paa Veien mig begav.« —

6. Ataman, vor Fader, hør!
Giv os dog et gavnligt Raad;
Siig, hvad skal vi gjøre vel?
Vi til Hestene mangle Fo'er.

7. »Knøse, I skal Klinte slaae
Og med Hvede blande den!
Stargræs kan I ogsaa slaae,
Hestene det ei forsmaae.«

Nr. 38. „Кажуть люде, що-мъ щаслива.“ „Folk troer, at mig Livet....“

Andante.

1. Кажуть лю-де: що-мъ щасли-ва ні-чимъ не жу-рю-ся, А не зна-ють, що я не разъ сълю-за-ми за-
1. Folk troer, at mig Li-vet sted-se ik-kun Glæ-der y-der, Men de vi-de ei, at jeg i Taa-rer tidt hen-

лю-ся. Не щас-ли-ва вро-ди-ламъ ся, не щас-ли-ва зги-ну, Ме-нежъ ма-ти по-ро-ди-ла
fly-der. Født jeg er til U-lyk-ke, og al-drig den sig fjer-ner, Thi jeg født er ble-ven un-der

въ та-ку-ю го-ди-ну.
u-held-svan-gre Stjer-ner.

2.

Перші літа минулися, я йіхъ не лічила,
Бо каждая годинонька була мені мила.
|: Літа-жъ моі молодіі, літа молоденькі!
Маете-жъ буть нещасливі, будьте-жъ коротенькі! :|

3.

Чомъ ти мене, моя мати, въ Церкву не носила?
Що ти мені у Господа долі не впросила?
|: „Въ Церкву тя носила, доню, Богу молилася;
Така-жъ тобі, моя доню, доля судилася!“ :|

2.
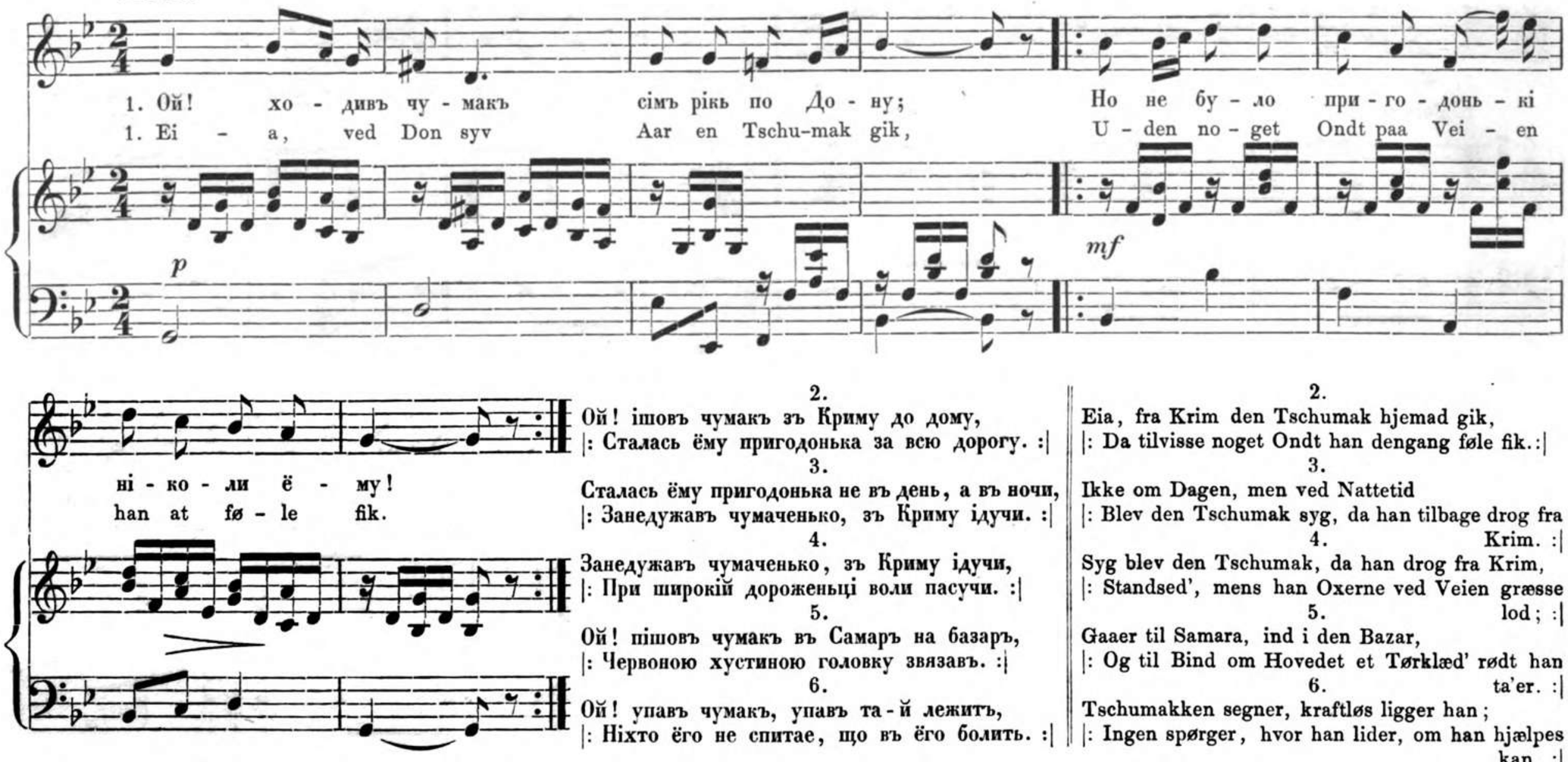
Mine første Aar henrunde, jeg dem talte ikke;
Dage, Timer fage svandt for mig som Øieblikke.
|: Men endnu i Ungdoms Aar mig Sorgen skulde finde; –
Værer korte, Ungdomsdage! Gid' I hastigt svinde! :|

3.

Hvorfor, Moder, vilde du i Kirke ei mig bære?
Hvorfor bad du ei Vorherre naadig mig at være?
|: »Datter, selv jeg bar i Kirke dig, har for dig bedet;
Men din tunge Lod af Herren selv er dig beredet!« :|

Nr. 39. „Ой! ходивъ чумакъ сімъ рікъ по Дону.“ „Eia, ved Don syv Aar en Tschumak gik.“

Andante.

2.
Ой! ішовъ чумакъ зъ Криму до дому,
|: Сталась ёму пригодонька за всю дорогу. :|
3.
Сталась ёму пригодонька не въ день, а въ ночи,
|: Занедужавъ чумаченько, зъ Криму ідучи. :|
4.
Занедужавъ чумаченько, зъ Криму ідучи,
|: При широкій дороженьці воли пасучи. :|
5.
Ой! пішовъ чумакъ въ Самаръ на базаръ,
|: Червоною хустиною головку звязавъ. :|
6.
Ой! упавъ чумакъ, упавъ та-й лежитъ,
|: Ніхто ёго не спитае, що въ ёго болить. :|

2.
Eia, fra Krim den Tschumak hjemad gik,
|: Da tilvisse noget Ondt han dengang føle fik.:|
3.
Ikke om Dagen, men ved Nattetid
|: Blev den Tschumak syg, da han tilbage drog fra
4. Krim. :|
Syg blev den Tschumak, da han drog fra Krim,
|: Standsed', mens han Oxerne ved Veien græsse
5. lod; :|
Gaaer til Samara, ind i den Bazar,
|: Og til Bind om Hovedet et Tørklæd' rødt han
6. ta'er. :|
Tschumakken segner, kraftløs ligger han;
|: Ingen spørger, hvor han lider, om han hjælpes
kan. :|

7. Ой! болить въ ёго серце, голова,
|: Помирае чумаченько, а роду нема. :|
8. Прийшовъ до нёго отаманъ ёго,
|: Бере ёго за рученьку, жалуе ёго. :|
9. „Отамане мій, жалуешъ мене:
|: Скидай жупанъ зъ мене, та укрий мене! :|
10. Бери мойі воли, вози, — поховай мене, —
|: Бери мое срібло, злото, — поминай мене!“ :|
11. І скинувъ чумакъ ізъ себе каптанъ.
|: „Воли мойі половиїі! хто-жъ буде вамъ панъ?“ :|
12. І скинувъ чумакъ свиту і кожухъ;
|: Припадае къ сирой землі, зводе духъ. :|
13. Та вдарили зразу у великій дзвінъ.
|: Се-жъ по тому чумаченьку що ходивъ на Дінъ. :|
14. Та вдарили зразу въ дзвони у во всі,
|: Се-жъ по тому чумакові, що ходивъ по сіль. :|
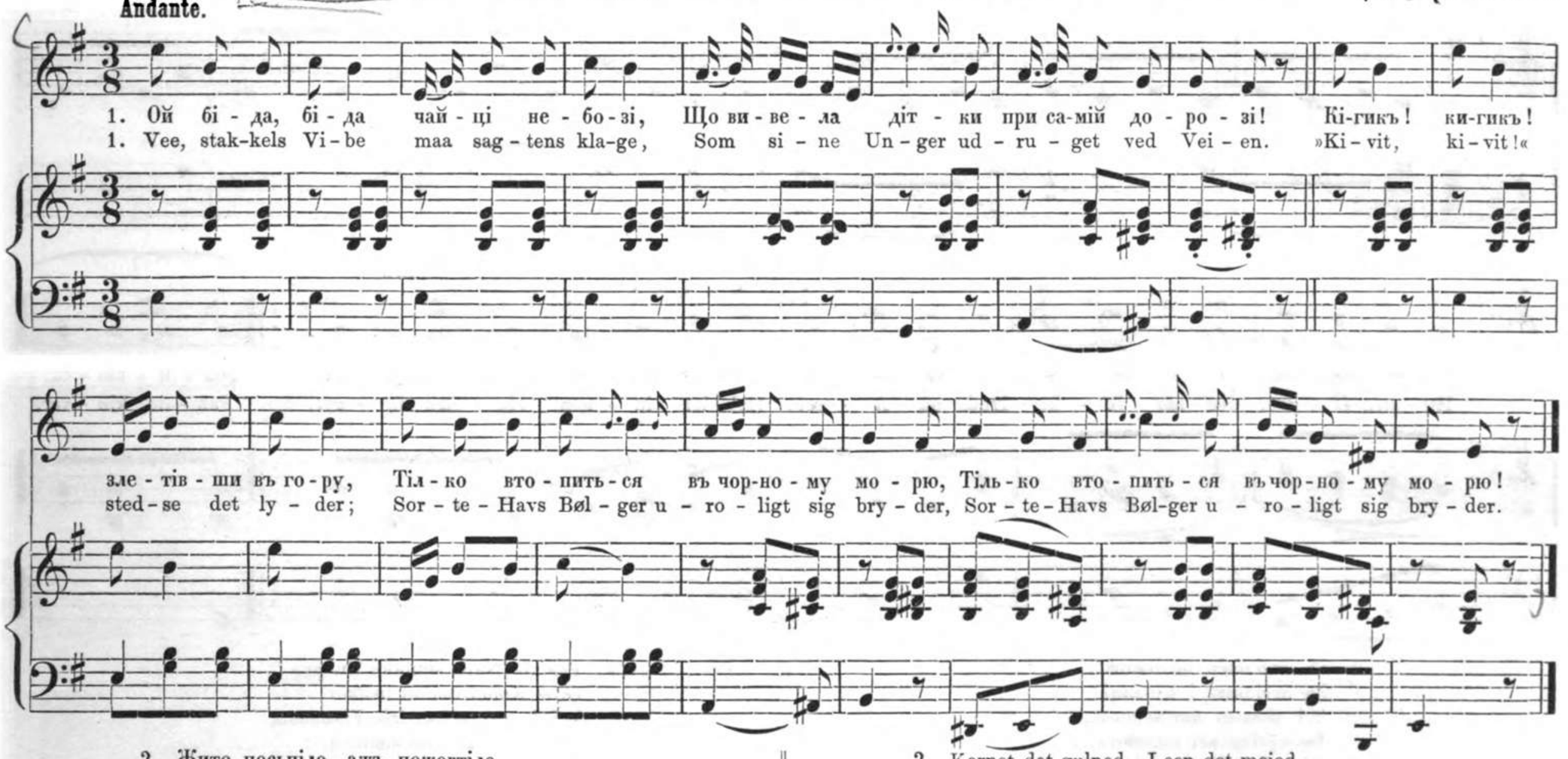
7. Smerten ham knuger med sin hele Vægt;
|: Døe maa unge Tschumak langt fra Venner og fra Slægt. :|
8. Hans Ataman nu kommer hen til ham,
|: Tager ham da ved hans Haand og ret beklager ham. :|
9. »Min Ataman, du rørt beklager mig!
|: Tag min Kjortel, og dermed du venlig dække mig. :|
10. Tag mine Oxer, mig en Grav bered;
|: Tag mit Guld, lad Messer holde for min Sjælefred.« :|
11. Kaftanen bort han kasted', mod i Hu.
|: »Lysegule Oxer, hvem skal I tilhøre nu?« :|
12. Tschumakken kasted Pelts og Kjortel af,
|: Lagde sig paa kolde Jord, sin Aand derpaa opgav. :|
13. Hørtes den store Klokkes dumpe Klang;
|: Det var for den unge Tschumak, der gik langs med Don. :|
14. Alle de Klokker løde paa een Gang;
|: Det var for den unge Tschumak, der gik efter Salt. :|

15. Ой! ішли воли, та въ вісьмерику,
|: Задзвонили у всі дзвони по тімъ чумаку. :|
16. Ревнули воли у новімъ ярмі;
|: Поховали чумаченька въ чужой стороні. :|
17. Ревнули воли степомъ ідучи;
|: Поховали чумаченька зъ Криму ідучи. :|

15. Oxernes Flok gik med saa tunge Skridt;
|: For Tschumakken Klang af Klokker hørtes vidt og bredt. :|
16. Oxerne brølte i det nye Aag;
|: Langtfra Hjemmet laa den Tschumak under Kistens Laag. :|
17. Oxerne drevne blev ad Steppen frem;
|: Men Tschumakken jordet blev, da han fra Krim drog hjem. :|

Nr. 40. „Ой біда, біда, чайщі небозі.“ „Vee, stakkels Vibe.“
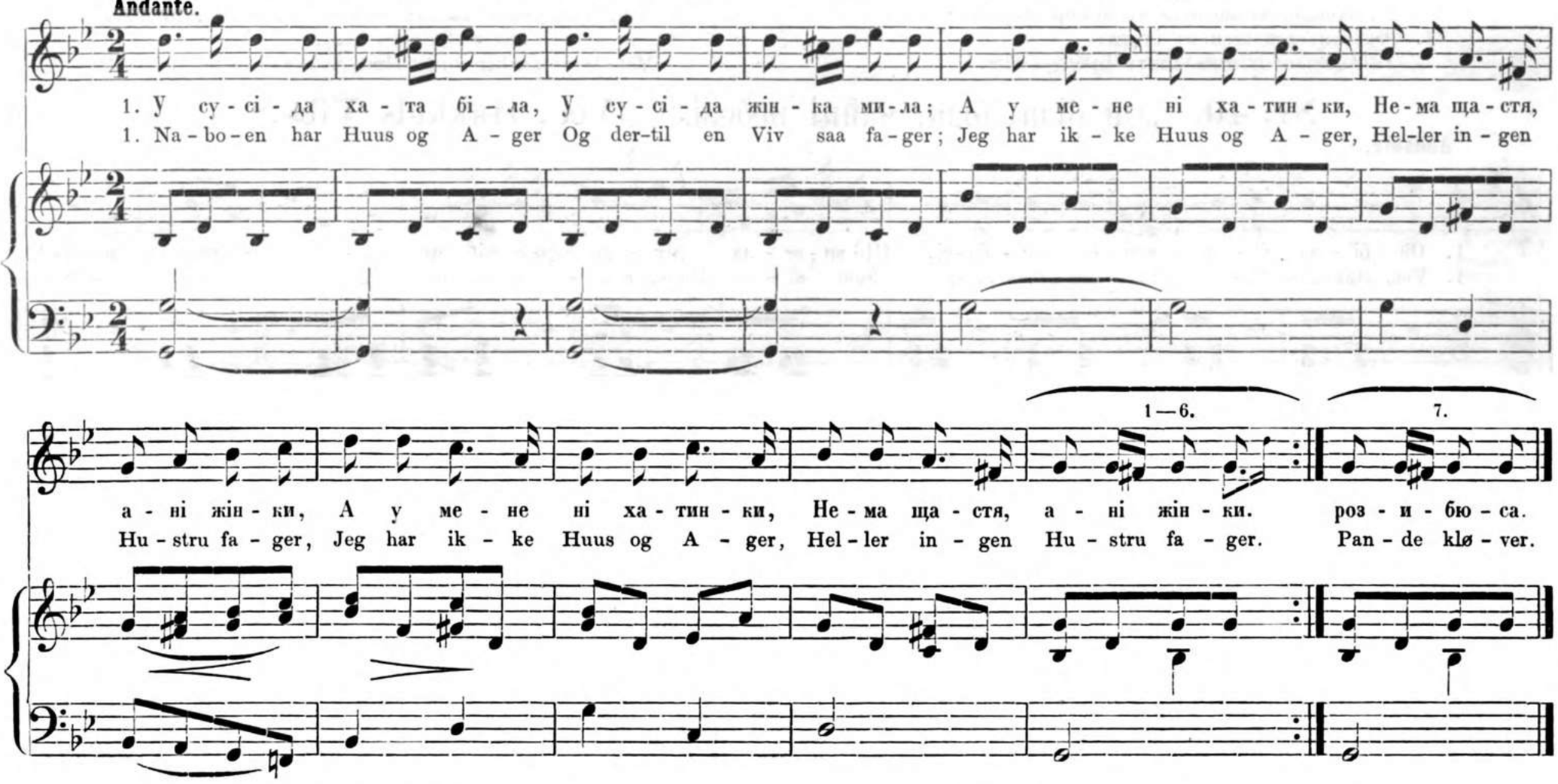
Andante.

2. Жито посьпіло, ажъ пожовтіло,
Ідуть женьці жати, дітей забирати.
Кігикъ! кігикъ! злетівши въ гору,
|: Тілько втопиться въ чорному морю! :|
3. І куликъ чайку веде за чубайку;
Чайка кігиче „згинь ти куличе!“
Кігикъ! кігикъ! и т. д.
4. А бугай гу, гу, гне зъ лози дугу
„Не кричи, чайко, повішу въ лугу.“
Кігикъ! кігикъ! и т. д.
5. Якъ не кричати, якъ не літати?
Дітки маленькі, а я іхъ мати.
Кігикъ! кігикъ! и т. д.

2. Kornet det gulned, Leen det meied,
Høstfolket Ungerne tage fra Leiet.
»Kivit, kivit!« stedse det lyder;
|: Sorte- Havs Bølger uroligt sig bryder. :|
3. Rovgjerrig Maage griber nu Viben;
Angest den skriger: Væk med dig, Maage!
»Kivit, kivit!« o. s. v.
4. Maagen med »kjo, kjo« svarer den Vibe:
Skrig ikke, Vibe, jeg ellers dig dræber.
»Kivit, kivit!« o. s. v.
5. Maa jeg ei skrige, ængstelig flagre,
Mine smaa Unger har de mig røvet.
»Kivit, kivit!« o. s. v.

Nr. 41. „У сусіда хата біла.“ „Naboen har Huus og Ager.“

2. За сусідомъ молодиці
За сусідомъ і вдовиці
|: І дівчата поглядають,
Бо сусіда всі кохають. :|
3. А я бідний нещасливий,
Ніхто мені не жичливий,
|: Хочъ зъ которою ся спізнаю,
Взаемности не дознаю. :|
4. Одна мене полюбила
І рученьку заручила,
|: А пісьля въ очи сказала,
Що ніколи не кохала. :|
5. Чи я кому що зле радивъ,
Чи я кого зъ сьвіта звадивъ?
|: Охъ за що-жъ мя Богъ карае,
Лиху долю насилае? :|

2. Paa vor Nabo smukke Enker,
Gifte Koner lønligt tænker,
|: Selv Smaapiger føle Flammen,
De ham elske Allesammen. :|
3. Men jeg Stakkel ingensinde
Nogen Piges Hu kan vinde;
|: Naar jeg lærer En at kjende,
Strax hun bort sig monne vende. :|
4. Engang loved En, hun vilde
Skjænke mig sin Haand, den lille;
|: Snart hun dog ei meer mig kjendte,
Og mig haanligt Ryggen vendte. :|
5. Har mod Nogen Ondt jeg øvet,
Har jeg Nogen Livet røvet,
|: At jeg under Savn skal lide
Og med Sorg bestandig stride? :|
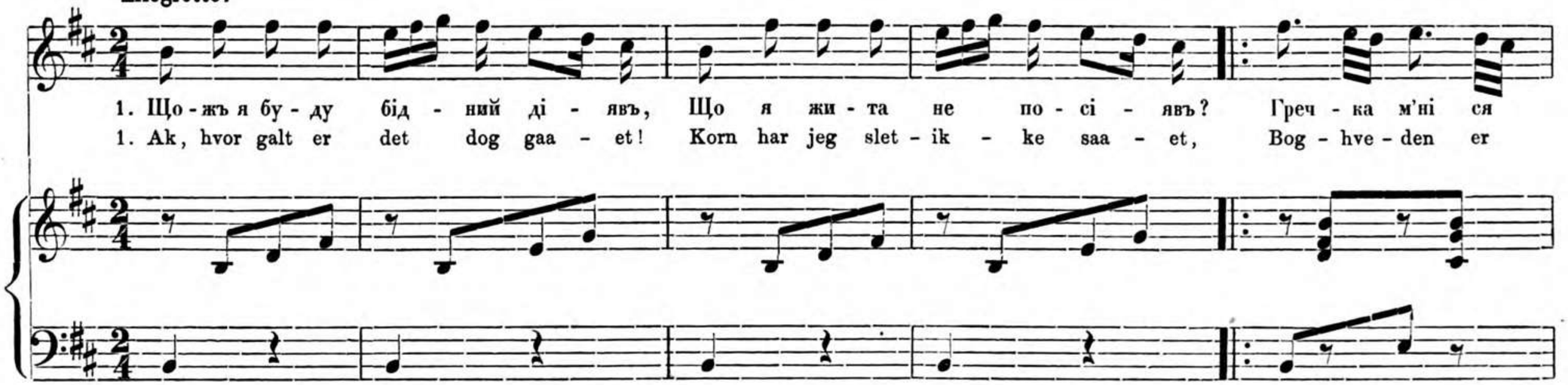
6. Чи то, Боже, твоя воля,
Чи нещастна моя доля,
|: Що я живу якъ въ пустині
Літа трачу безъ дружини. :|
7. Нема щастя, нема долі,
Треба жити якъ въ неволі;
|: Хиба піду утоплюся,
Або въ камінь розибюся. :|
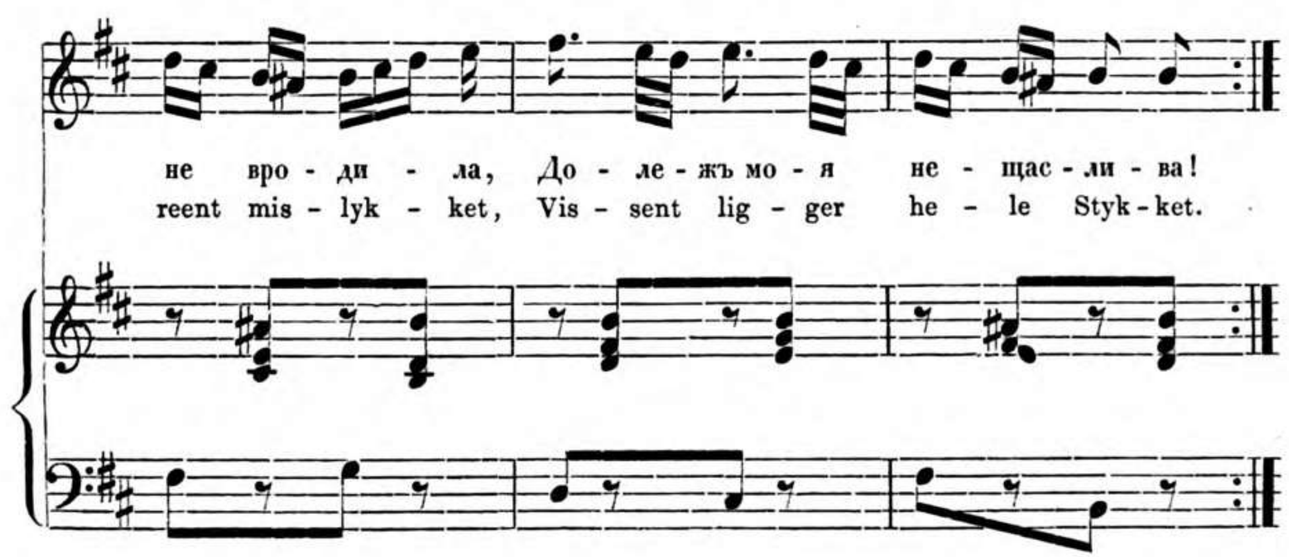
6. Mon den onde Skjæbne byder,
Eller saa Guds Villie lyder,
|: At jeg som i Ørknen øde
Eensom skal mit Liv forøde? :|
7. Værre Lod kan Ingen have,
Leve maa jeg som en Slave;
|: Hvis jeg Livet ei mig røver,
Mod en Steen min Pande kløver! :|

S. Schandorph.

Nr. 42. „Що-жъ я буду бідний діявъ.“ „Ak, hvor galt er det dog gaaet!“

Allegretto.
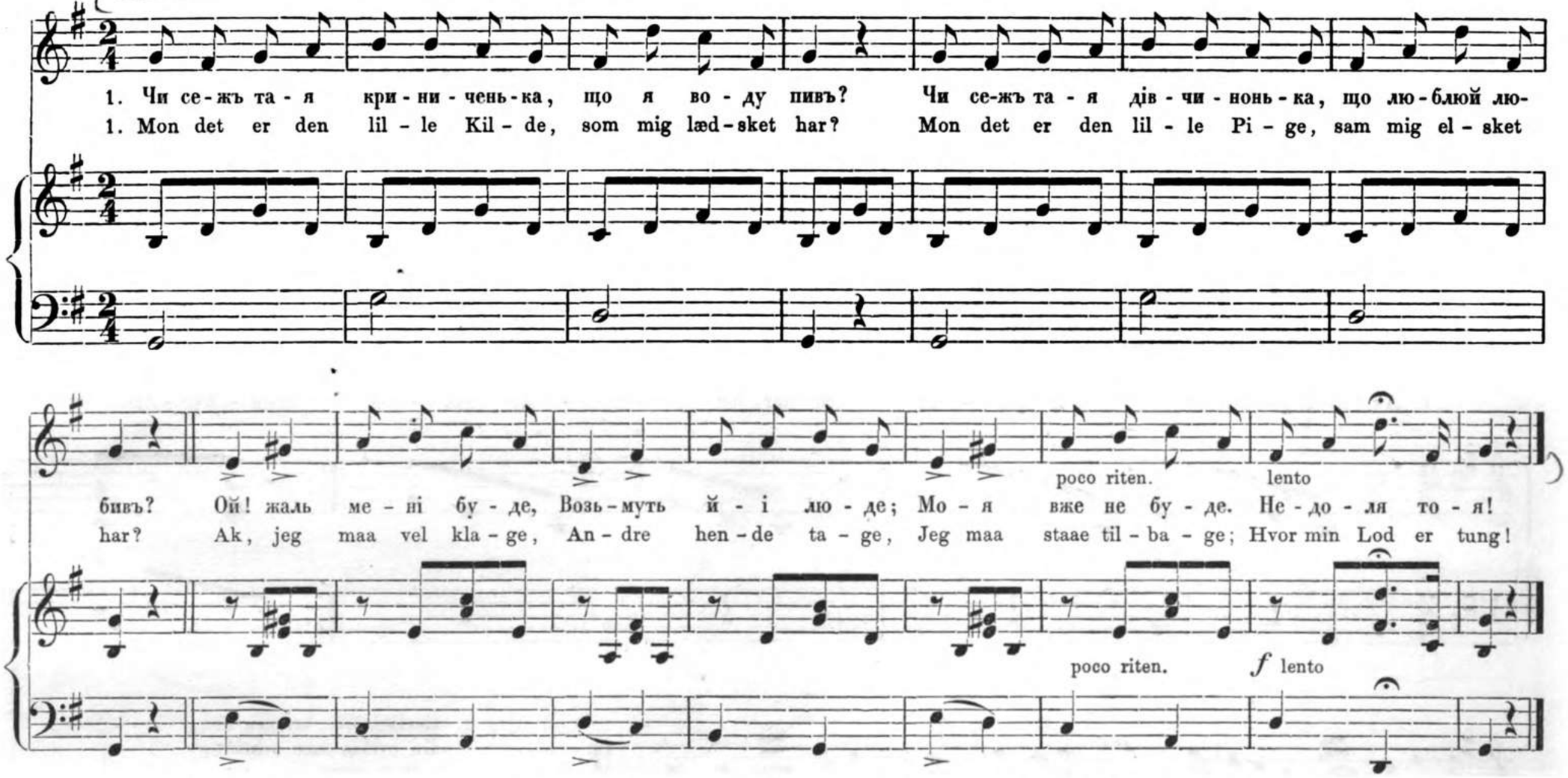

2. Сусідъ оре, сусідъ сіе,
Въ сусіда вже зеленіе;
|: А у мене не орано,
Ані жито не сіяно. :|
3. У сусіда обороги,
У сусіда повні стоги;
|: А у мене ні то нивки,
Ні то сіна стебелинки. :|

2. Nabo pløied', Nabo saaede,
Og det grønnedes og groede;
|: Jeg ei pløied', jeg ei saaede,
Maa vel være slet tilmode :|
3. Nabo kan sin Flid nu takke
For de mange, fulde Stakke;
|: Mens min Mark er ganske øde;
Ei et Straa, ei Korn til Føde! :|

Nr. 43. „Чи се-жъ тая криниченька.“ „Mon det er den lille Kilde.“

Andantino.

2. Чи се-жъ тая криниченька, що голубъ купався?
   Чи се-жъ тая дівчинонька, що я женихався?
   Ой! жаль мені буде, и т. д.
3. Ой! се-жъ тая криниченька, і ключь і відро;
   А вже-жъ мене дівчинонька забула давно!
   Ой! жаль мені буде, и т. д.
4. Засипалась криниченька золотимъ піскомъ;
   Злюбилася дівчинонька зъ другимъ козакомъ.
   Ой! жаль мені буде, и т. д.
5. Вже-жъ до теі криниченьки стежки заросли;
   Та вже-жъ мою дівчиноньку сватати прийшли!
   Ой! жаль мені буде, и т. д.
6. Шумлять верби, що надъ тою криницею ростуть;
   Та вже-жъ мою дівчиноньку до Церкви ведуть.
   Ой! жаль мені буде, и т. д.
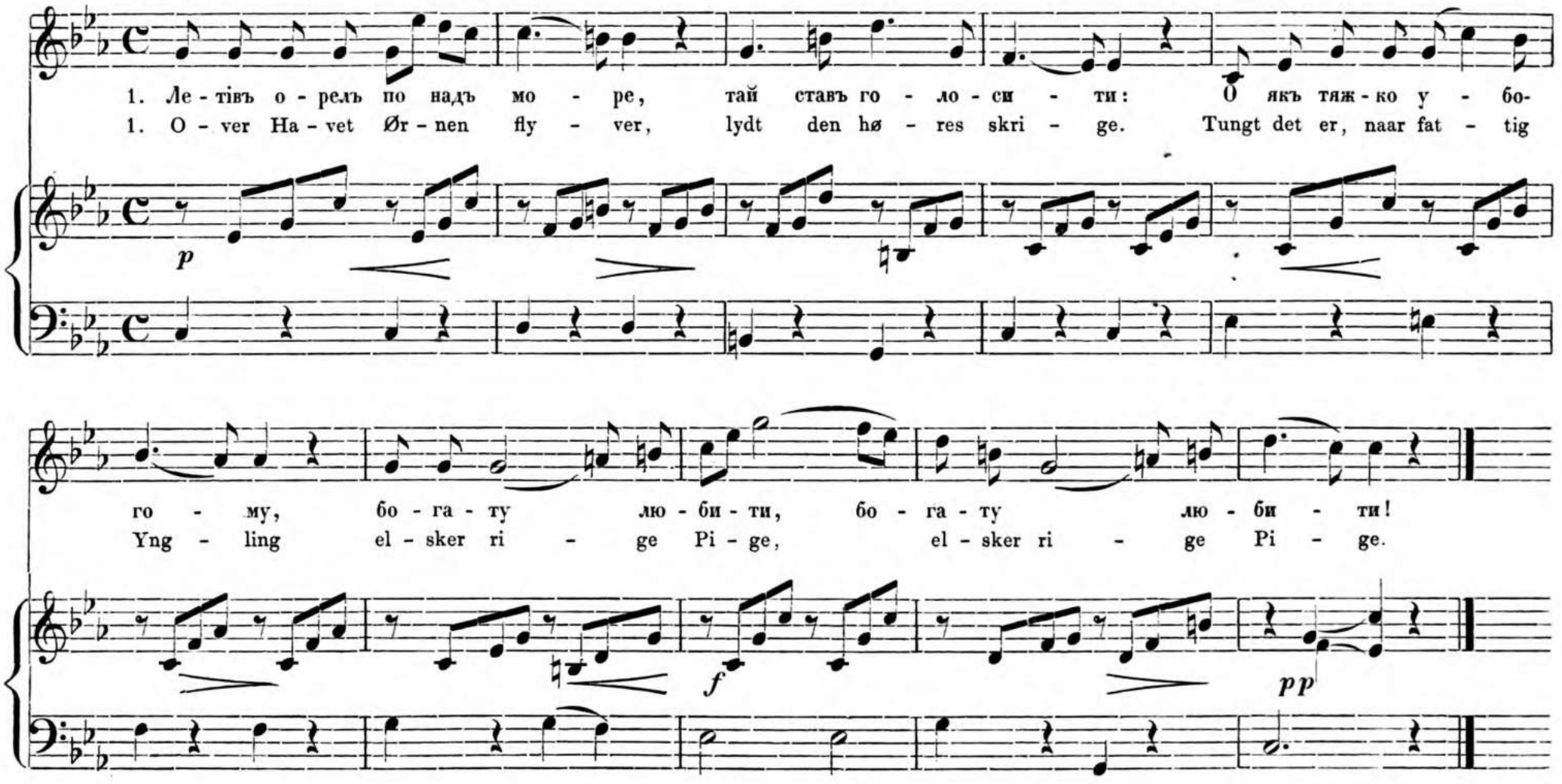
2. Mon det er den lille Kilde, hvortil Duen gik?
   Mon det er den lille Pige, som mit Hjerte fik?
   Ak, jeg maa vel klage, o. s. v.
3. Det er just den lille Kilde, der var før saa klar,
   Det er just den lille Pige, sam forglemt mig har.
   Ak, jeg maa vel klage, o. s. v.
4. Gule Sand den lille Kilde standsed i sit Løb;
   For en Anden lille Pige nu vil give Kjøb.
   Ak, jeg maa vel klage, o. s. v.
5. Stien til hiin lille Kilde overgroet alt staaer,
   Men til lille Pige Folk paa Frieri nu gaaer.
   Ak, jeg maa vel klage, o. s. v.
6. Pilen, som ved Kilden voxer, bøier Stormens Magt;
   Alt min lille Pige bli'er som Brud til Kirken bragt.
   Ak, jeg maa vel klage, o. s. v.

7. Одинъ веде за рученьку, другий за рукавъ,
Третій стоіть, серце болить, любивъ та не взявъ.
Ой! жаль мені буде, и т. д.

7. En ved Haanden fører hende, En ved Siden gaaer,
Og den Tredje, som blev skuffet, dybt bedrøvet staaer.
Ak, jeg maa vel klage, o. s. v.

Nr. 44. „Летівъ орелъ по надъ море.“ „Over Havet Ørnen flyver.“

Andantino.

2. Не тамъ щастя, не тамъ доля, де богаті люде!
Хто ся злучить по милості, |: тому гараздъ буде. :|

3. Ти, дівчино прекрасная, скажи що думаешъ?
Не гардь мною, я тя люблю, |: ти щастя дознаешъ. :|

4. Іду въ степи, всюда видно, милоі не бачу.
Якъ згадаю слова йі, |: ревненько заплачу. :|

5. Розступай ся сине море въ свойі широкости,
Нехай же я житьтя скінчу |: въ твойі глибокости. :|

2. Lykke ofte der maa savnes, hvor man Rigdom finder;
Lykken boer, hvor Kjærligheden |: Hjerterne forbinder. :|

3. Skjønne Pige, tør jeg haabe, at paa mig du tænker?
Fattig Yngling ei forskyder, |: men din Tro ham skjænker? :|

4. Ei fra vide Steppe Øiet kan opdage hende!
Mens jeg hendes Ord gjentager, |: bittre Taarer rinde! :|

5. Hav, mod dig mit Blik sig vender, du din Favn oplukke;
Med mit Liv du mine Kvaler |: ogsaa vil udslukke! :|

Nr. 45. „Віють вітри, віють буйни.“ „Stormen gjennem Skoven gaaer.“

Andante.

1. Ві - ють ві - три, ві - ють буй - ни, ажъ де - ревь - я - гнут - ся; Ой, якъ бо - лить
мо - е сер - це, са - ми сліо - зи лют - ся! лют - ся!
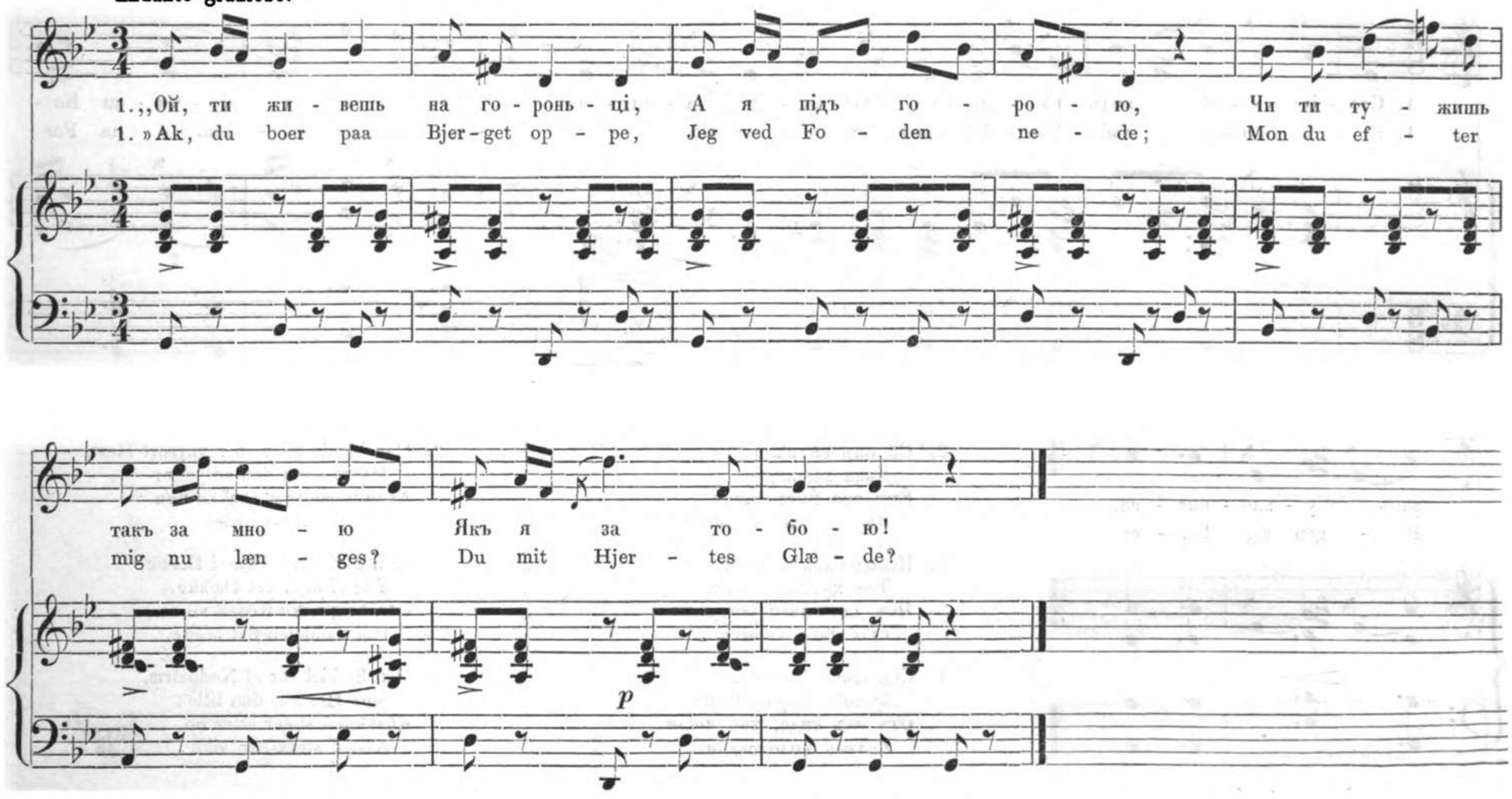
1. Stor - men gjen-nem Sko - ven gaaer, den Træ - ets Gre - ne bry - der; — Sor - gen gjen - nem
Hjer - tet gaaer, og mi - ne Taa - rer fly - der, fly - der.

2. Трачу літа въ лютімъ горі і кіньця не бачу;
Тількі тоді легче стане, якъ трошки поплачу.
3. Не придадуть сліози щастя . . . серцю легче буде;
Хто щасливимъ бувъ часочокъ, по вікъ не забуде.
4. Есть-же люде, що і мойій завидують долі:
Чи щаслива-жъ та билина, що росте у полі?
5. Що на полі, що на піскахъ, безъ роси на соньці?
Тяжко жити безъ милого на чужий стороньці!
6. Безъ милого долі нема, стане сьвітъ тюрмою,
Безъ милого щастя нема, нема і покою!
7. Де ти милий, чорнобривий, де ти? — озовися?
Якъ безъ тебе я горюю, прийди, подивися!
8. До кого-жъ я пригорнуся, і хто приголубить,
Коли теперъ нема того, якій мене любить? . .
9. Полетіла-бъ я до тебе, та крилецъ не маю,
Що-бъ побачивъ, якъ безъ тебе зъ горя висихаю.

2. Under idel Suk og Klage Aarene henrinde,
Kun i mine Taarestrømme kan jeg Lindring finde.
3. Selv om kun en lille Stund man Lykken lærte kjende,
Aldrig glemmes det, tilbage maa sig Tanken vende.
4. Der er dem, som ville mig den korte Fryd misunde,
Skjøndt jeg dyrt den kjøbte med mit Hjertes dybe Vunde.
5. Ak, jeg liig en Plante staaer, som Solen er berøvet,
Ei af Duggens Draaber kvæget, bøiet ned i Støvet.
6. Uden Den, man elsker, bliver Verden kun et Fængsel,
Hvor man tæres hen af Savn og aldrig stillet Længsel.
7. Kom, Sortøienbrynede, ak, lad mig ei forsage!
Hvor mon du saa længe dvæler? Kom dog snart tilbage!
8. Ingen kan mig trøste, Ingen her forstaaer min Smerte;
Ikkun du, som elsker mig, kun du forstaaer mit Hjerte!
9. Gjerne fløi jeg strax til dig, var kun mig Vinger givet;
Ak, men her jeg blive maa, i Savn at friste Livet!

Nr. 46. Рибалочка. Fiskerpigen.

Andante grazioso.

2. Ой колибъ ти такъ за мною,
Якъ я за тобою:
Жилибъ, жилибъ, мое сердце,
Якъ риба зъ водою.“

3. Рибалочка по бережку
Да рибоньку ловить:
А милая по милому
Біли ручки ломить.

4. Рибалочка по бережку
Рибоньку хапае.
А милая по милому
Тяженько вздихае.
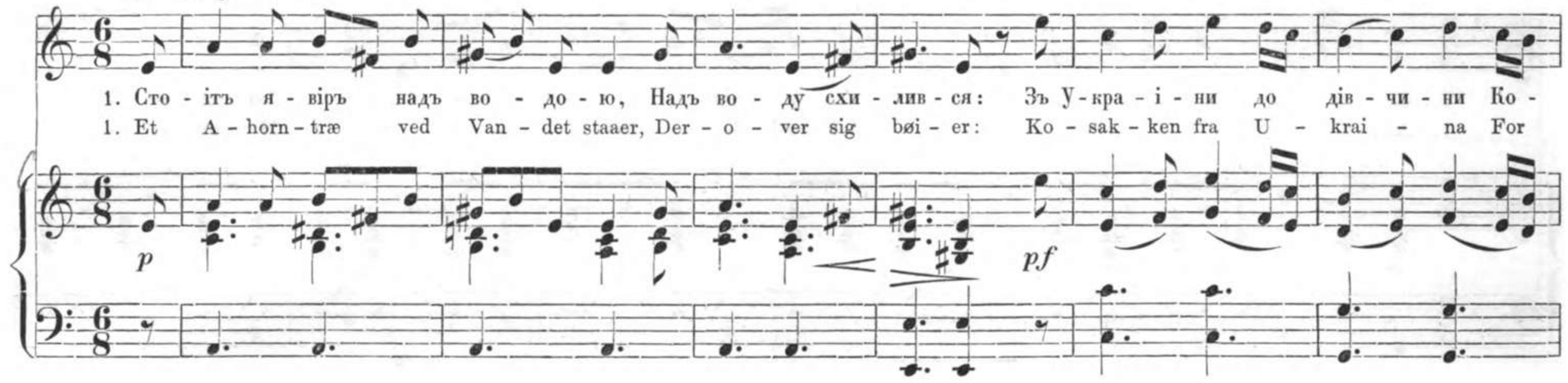
2. Hvis du længtes, som jeg længes
Efter dig, du Kjære!
Vilde jeg, som Fisk i Vandet,
Glad og lykk'lig være.«

3. Mens ved Bredden Fiskerpigen
Sine Fisk maa fange,
Vrider hun de hvide Hænder,
Hjerteklemt og bange.

4. Mens ved Bredden Fiskerpigen
Med sin Fangst man møder,
Hun af Længsel efter Vennen
Dybe Suk udstøder.

Nr. 47. „Стоітъ явіръ надъ водою.“ „Et Ahorntræ ved Vandet staaer.“

Andante grazioso.

2. Ой онъ еи иклоного
Кона вороного;
Ему она хустеночку
Зъ підъ злота самого.

3. Неподобавъ козакови
Тей хусти носити,
Якъ для слави козацкои
Сіделечко укрити.

4. Сіделечко оріхово,
Коникъ вороненьки:
Отъ якъ сяде, тай поіде
Козакъ молоденьки.

2. Han hende gi'er en ravnesort Hest,
Hvert Vink den adlyder;
Et guldbaldyret Dække hun
Igjen ham nu byder.

3. Men deri fandt han ei Behag,
Tog ei mod det Dække,
Den krig'riske Kosak vil ei
Paa Saddelen det lægge.

4. Den Saddel var af Nøddetræ,
Sort Hesten, den lille;
Kosakken stiger atter op,
Afsted strax han vilde.

5. Іде козакъ дорогою,
Дівка воду носе:
„Ой дай дівка води піти
Потішь мое сердце.“

6. „„Мени мати неказала
Зъ відра воду дати,
Коли хочешь зятемъ бути,
То прошу до хати.

7. Есть у мене таке зіле
Вище перелазу:
Якъ дамъ тобі напити - ся,
Забудешь одъ разу.““
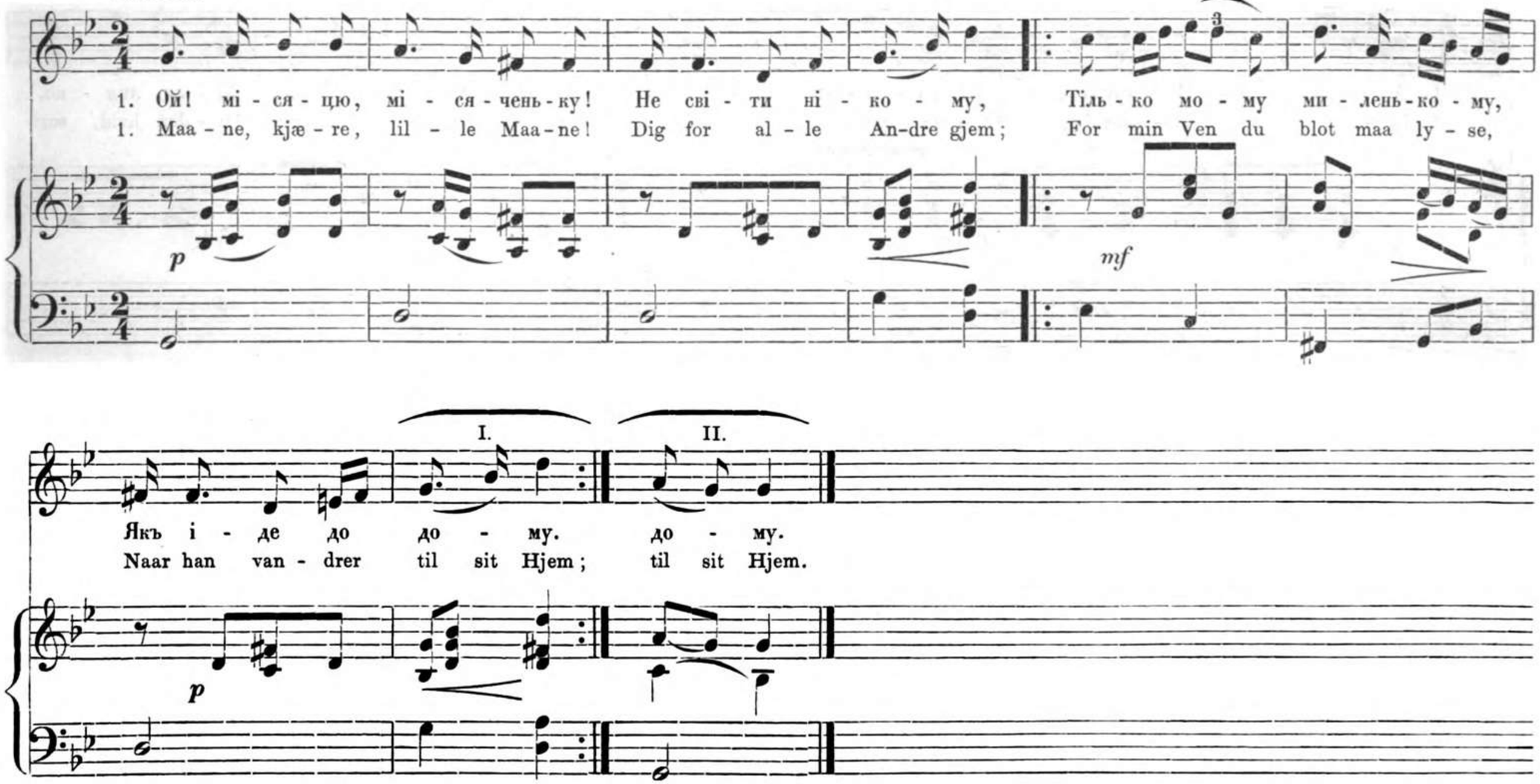
5. Paa Veien han en Pige seer,
Hun Vand skal hjembære:
»Ei, lad mig faae en Drik hos dig,
Kom, kvæg mig, du Kjære!«

6. »»Det tør jeg ei; til Moders Raad
Bør Datteren lytte.
Men vil du være Svigersøn,
Gaa ind i vor Hytte.

7. Jeg brygged af en egen Urt
En Drik derhjemme;
Naar deraf jeg dig drikke la'er,
Dig selv du vil glemme.««

Nr. 48. „Ой! місяцю, місяченьку!“ „Maane, kjære, lille Maane!“

Andante.

2. Світи ёму въ день і въ ночі,
І розганяй мари;
|: А якъ прийде мій миленькій,
То зайди за хмари. :|

3. Ой! місяцю, місяченьку!
Зайди за комору,
|: Нехай же я зъ мойімъ милимъ
Трошки поговору! :|

4. Ой! місяцю, місяченьку,
І ти зоре ясна!
|: Ой! світи - жъ тамъ по підвірью
Де дівчина красна. :|

2. Spögelserne bort du jage,
Skin for ham den hele Nat!
|: Men naar han tilbage kommer,
Skjul dig da bag Skyen brat. :|
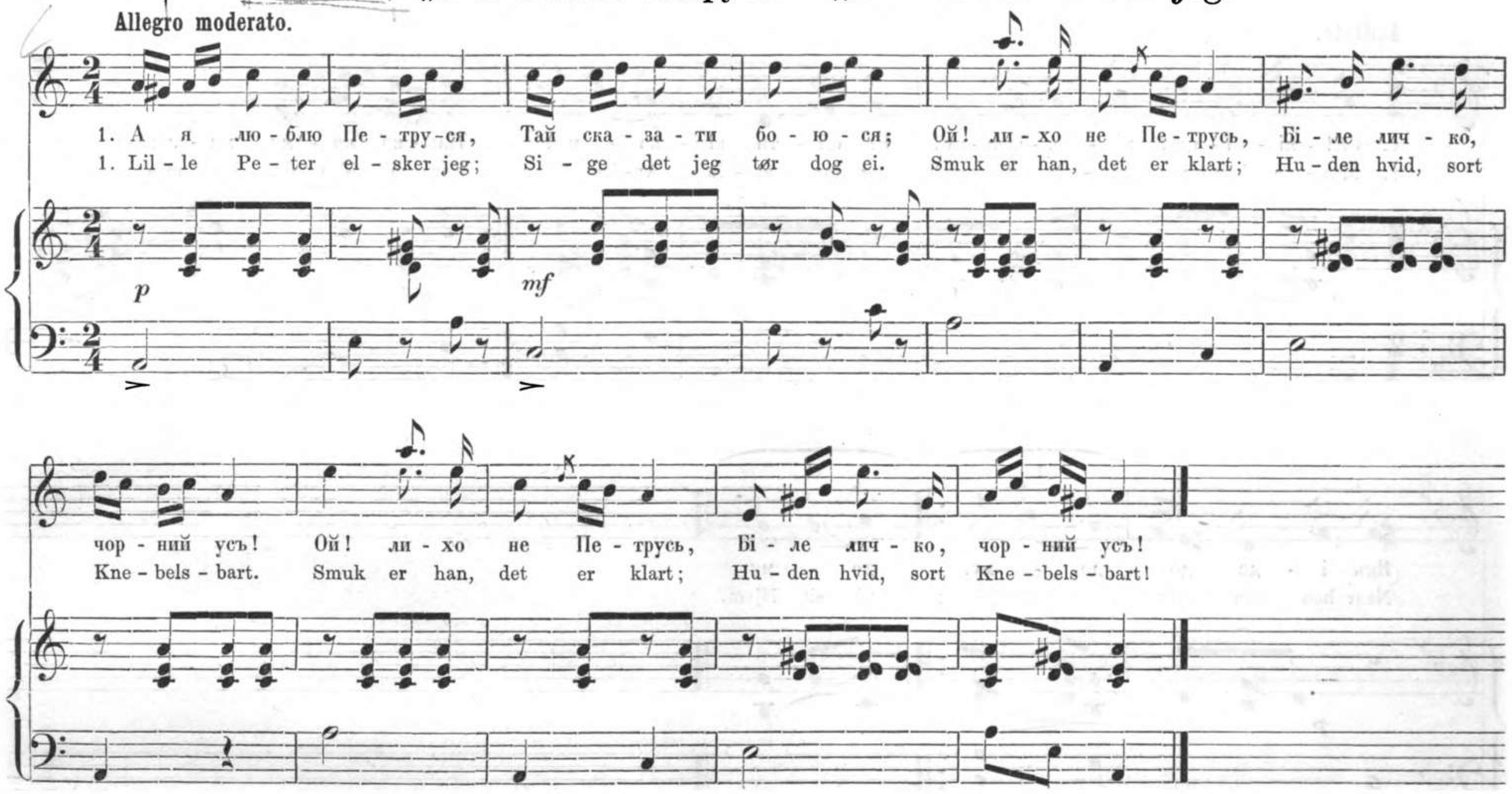
3. Lille Maane, du dig skjule
Bag ved Kammeret igjen!
|: At jeg uforstyrret tale
Kan med ham, min Hjertensven. :|

4. Maane og du, Aftenstjerne
Med det milde klare Skjær!
|: I ham Vei til Gaarden vise,
Hvor hans egen Pige er. :|

Gr. Sm.

Nr. 49. „А я люблю Петруся.“ „Lille Peter elsker jeg.“

Allegro moderato.

2. Мати ся догадала,
Що - мъ Петруся кохала;
|: Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний усъ! :|

3. Била мене матуся,
Що я люблю Петруся;
|: Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний усъ! :|

4. Хочъ ти мене мати вбий,
Такі буде Петрусь мій;
|: Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний усъ! :|

2. Mo'er dermed kom under Veir,
At jeg Peter havde kjær.
|: Smuk er han, det er klart;
Huden hvid, sort Knebelsbart! :|

3. Og mig Moder dygtigt slog,
Men fra Peter ei mig drog.
|: Smuk er han, det er klart;
Huden hvid, sort Knebelsbart! :|

4. Mo'er, du gjerne' slaae mig kan;
Peter bliver dog min Mand.
|: Smuk er han, det er klart;
Huden hvid, sort Knebelsbart! :|

5. Якъ не бачу Петруся,
То відъ вітру валюся;
Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний усъ! :|
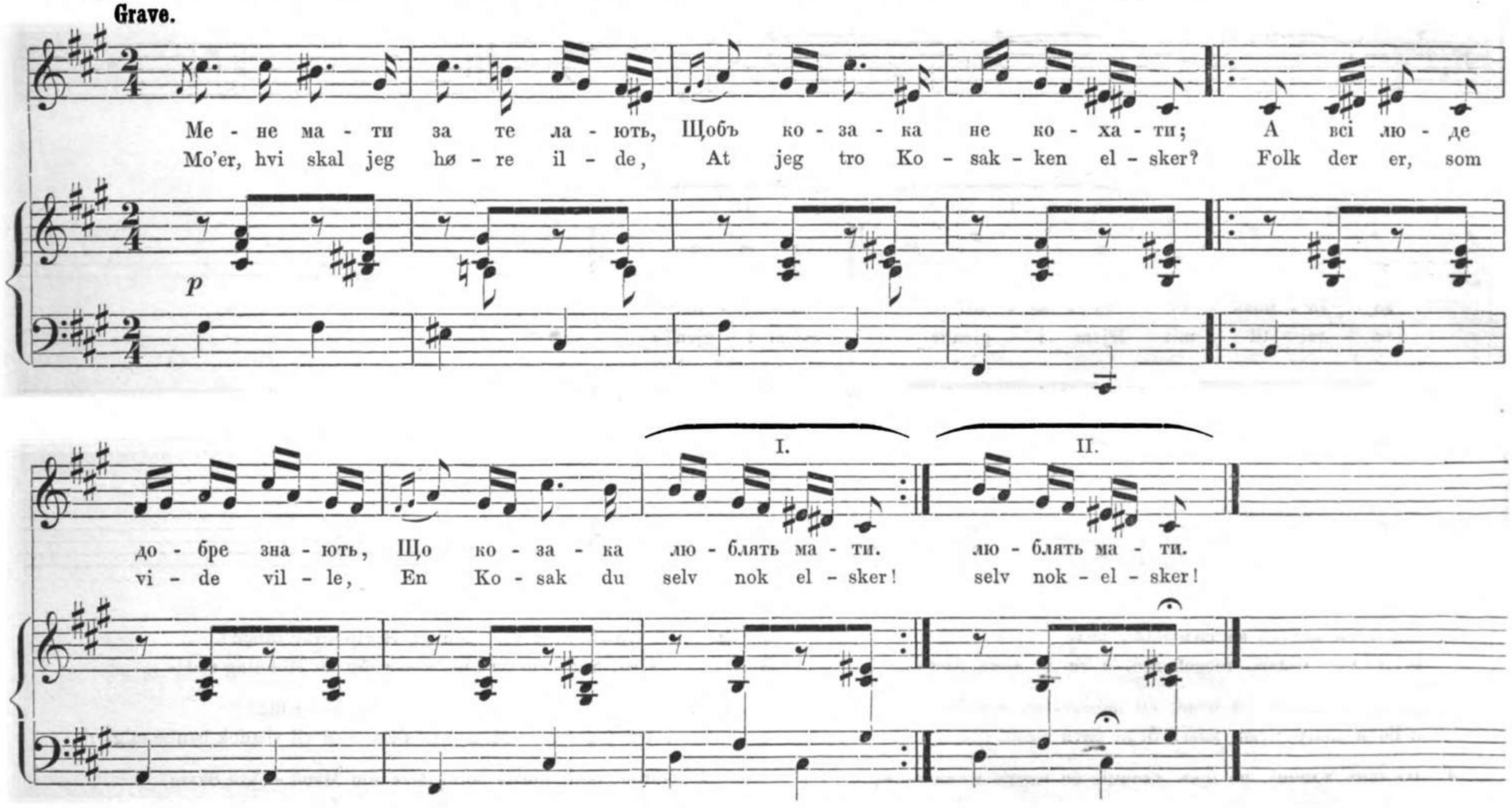
6. Якъ побачу Петруся,
То підъ бокі беруся;
|: Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чооний усъ! :|

5. Uden Peter kan jeg ei
Gjennem Livet finde Vei.
|: Smuk er han, det er klart;
Huden hvid, sort Knebelsbart! :|

6. Naar ved Peters Arm jeg gaaer,
Stolt jeg da med Nakken slaaer.
|: Smuk er han, det er klart;
Huden hvid, sort Knebelsbart! :|
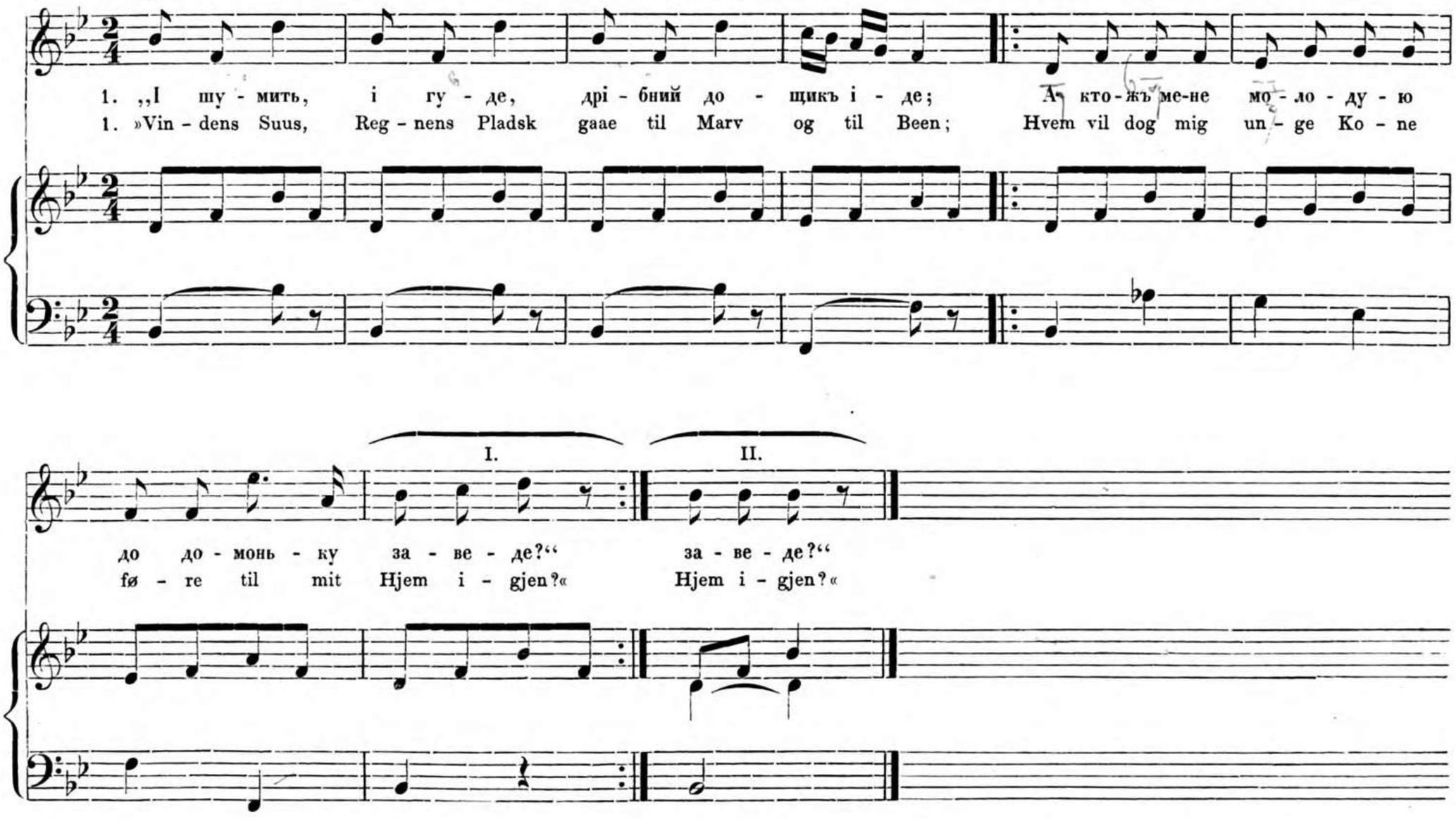
Nr. 50. „Мене мати за те лають.“ „Mo'er, hvi skal jeg høre ilde.“

Grave.

Nr. 51a. „І шумить, і гудить.“ „Vindens Suus, Regnens Pladsk.“

Allegretto.

2. Обізвався козакъ на солодкімъ меду:
|: „Гуляй, гуляй, чорнобрива, я тя до домъ заведу.“ :|

3. „„Не веди - жъ ти мене, ой прошу - жъ я тебе,
|: Бо я злого мужа маю, буде бити мене. :|

4. На бікъ хлопці, на бікъ хлопці, бо чортъ мужа несе:
|: Якъ обачить мене зъ вами, его фрибра трясе. :|
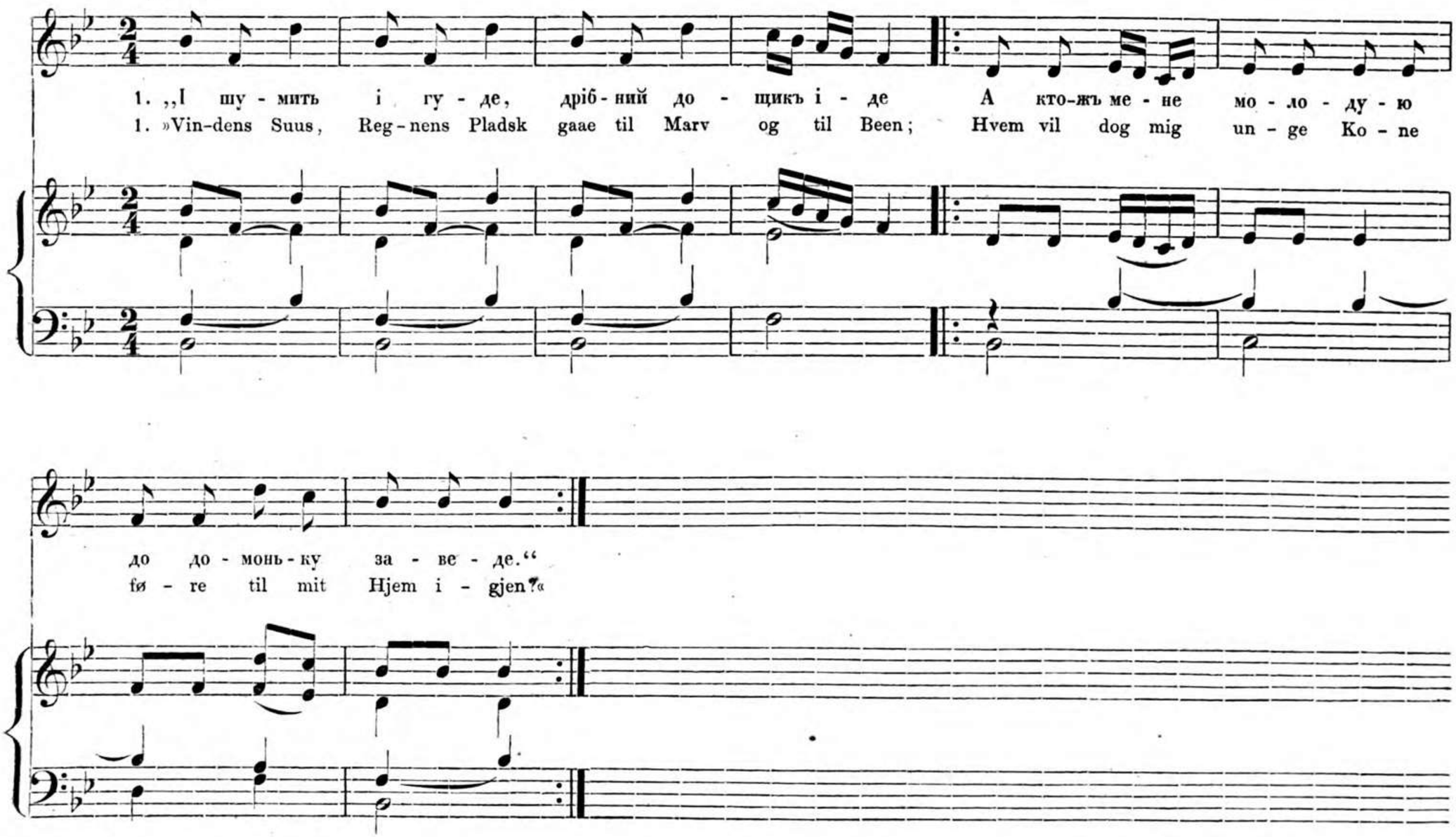
2. En Kosak villig var, han sin Hjælp strax tilbød:
|: »Jeg, Sortøienbrynede, følger dig for Honning sød!« :|

3. »»Du maa ei følge mig, derom jeg beder dig;
|: Thi jeg har en Mand saa slem, han vil vistnok banke mig. :|

4. Gutter, bort, hurtig bort! Der min Mand er saa Skam!
|: Hvis han seer mig her hos Eder, Feberen vil ryste ham. :|

Nr. 51 b. „І шумить і гудить.“ „Vindens Suus, Regnens Pladsk.“

Allegretto.
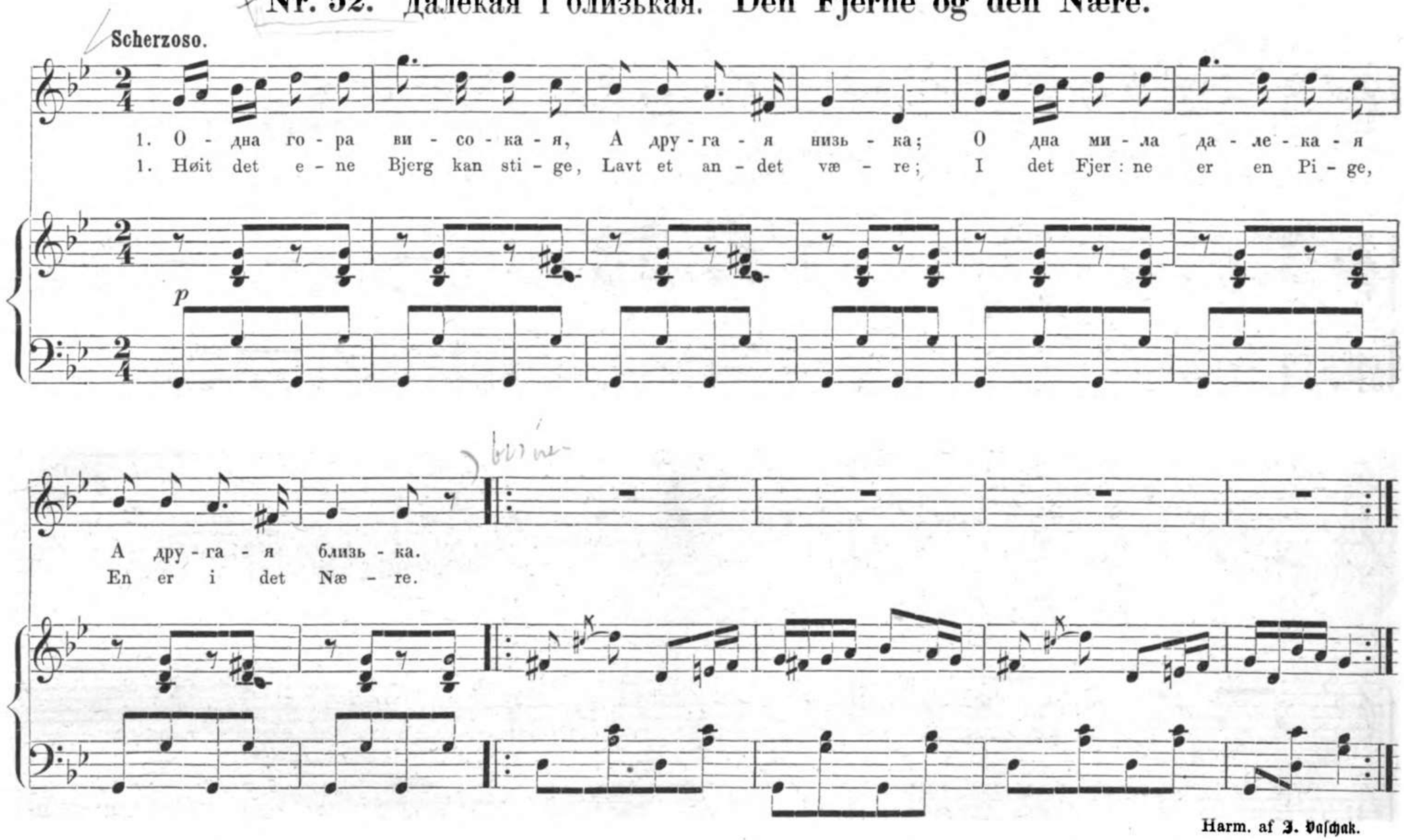

5. Ай та най нимъ трясе, якъ вітеръ лугами,
|: А я собі молодая погуляю зъ вами.“““ :|

6. І шумитъ, і гуде, скрипка грає, басъ риве,
|: Козакъ мовчить а все знає, козакъ до дом поведе. :|

5. Dog — lad den ryste ham, som en Blæst Skovens Top;
|: Jeg at sværme om med Eder hører derfor ikke op!«« :|

6. Til en fiin Violin klinger nu Bassens Brum,
|: Og Kosakken veed Besked, sig svinger rask med hende om. :|

Nr. 52. Далекая і близькая. Den Fjerne og den Nære.

Harm. af J. Vaschak.

2. Ой у сеі близенькоі
Воли та корови;
А у тоі далекоі
Та чорниі брови.

3. А у сеі близенькоі
Воли поздихають;
А у тоі далекоі
Брівки не злиняють.

2. Den, som i det Nære lever,
Mange Køer hun eier;
Den, som i det Fjerne lever,
Sorte Bryn hun eier.
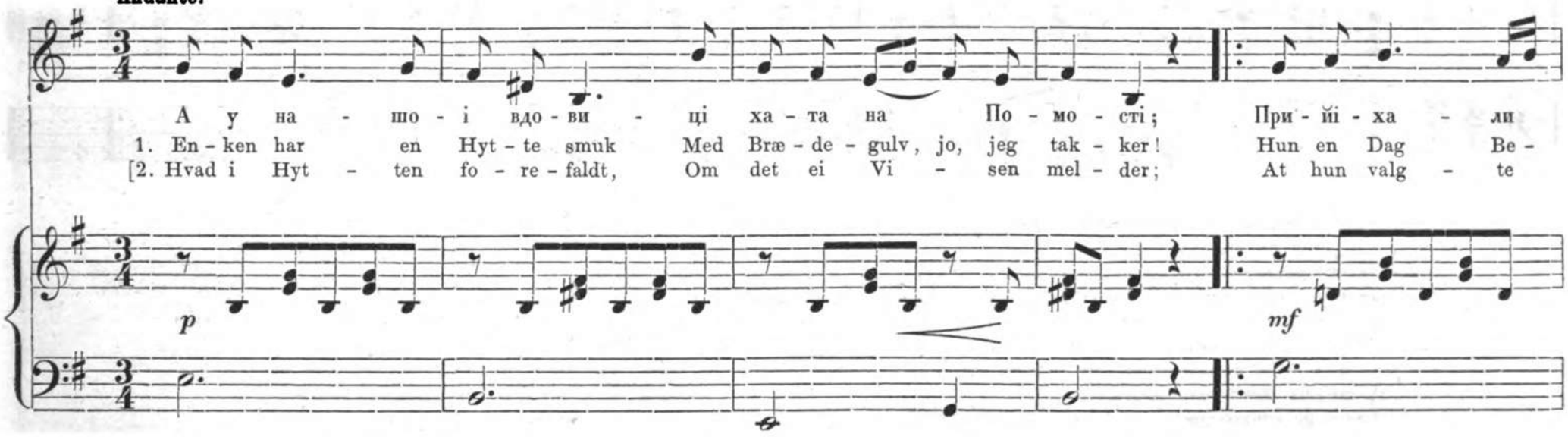
3. Let den nære Pige kunde
Sine Køer forlise;
Men den Fjernes Bryn, de runde,
Stedse jeg vil prise.
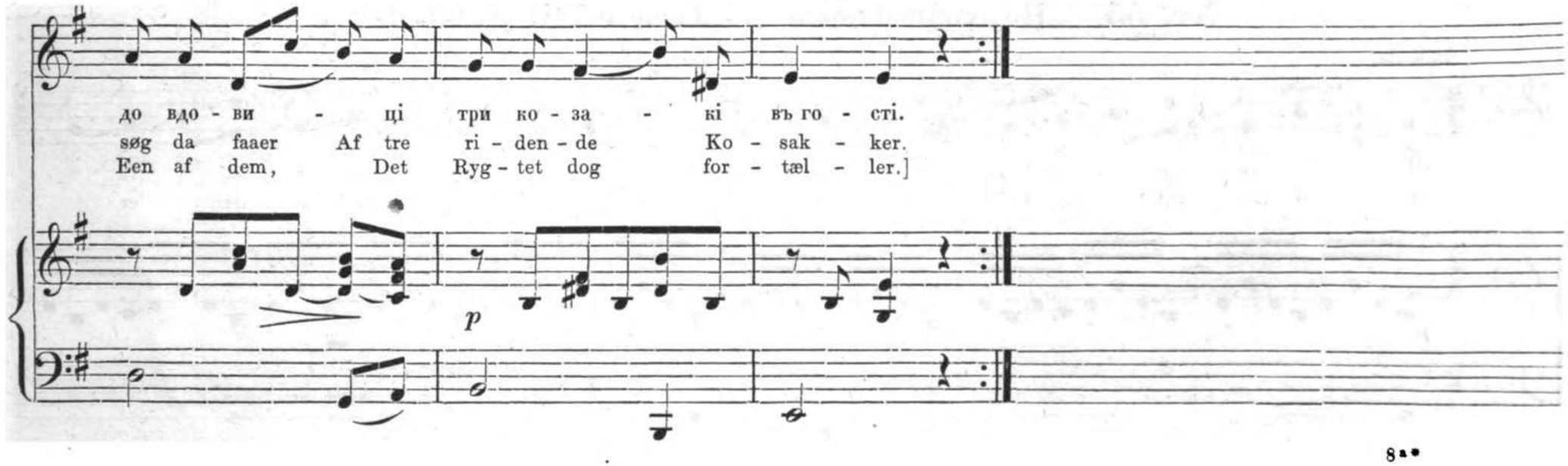
4. Ой я сюю близенькую
Людямъ подарую;
А до тої далекої,
Ой самъ помандрую.

4. Hvo, som vil, for mig maa gjerne
Søge til den Nære;
Pigen, som er i det Fjerne,
Ene min skal være.

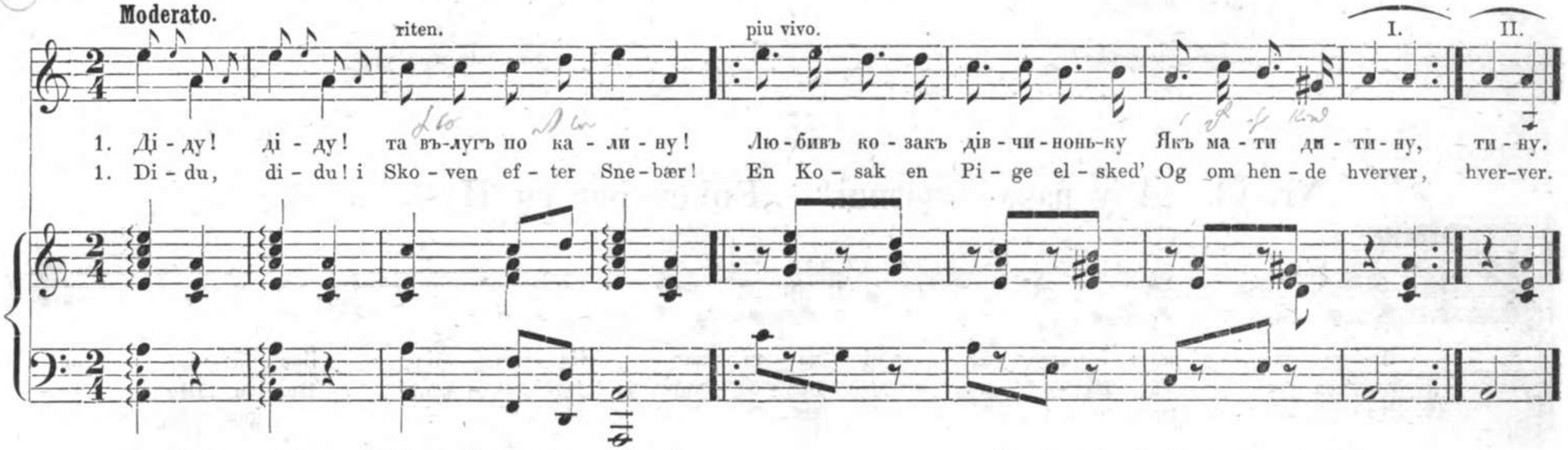
Nr. 53. „А у нашої вдовиці.“ „Enken har en Hytte smuk.“

Andante.
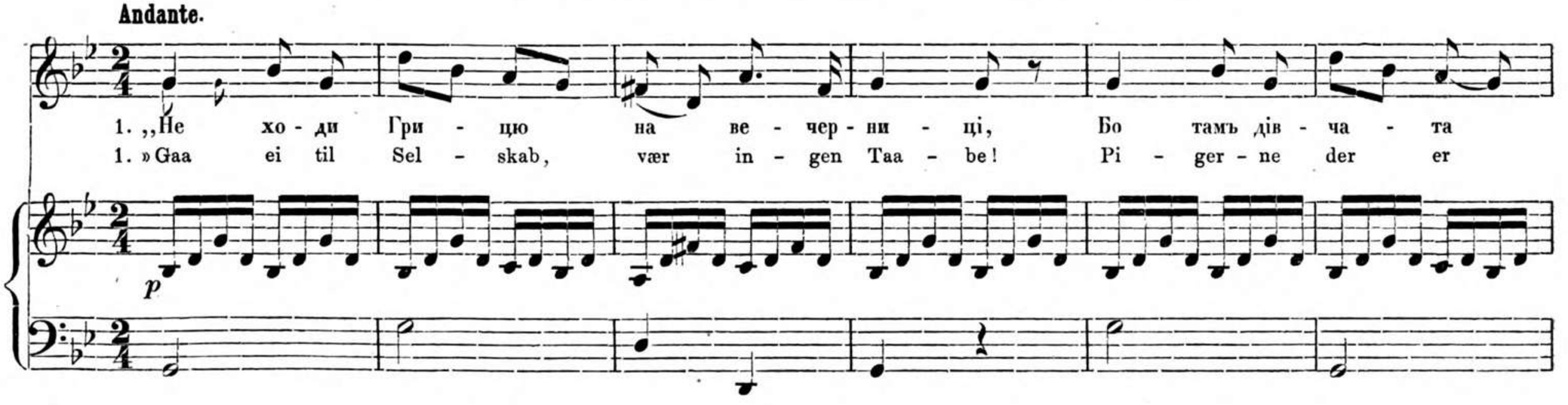

Nr. 54. „Діду! діду! та въ лугъ по калину.“ „Didu, didu! i Skoven efter Snebær!“
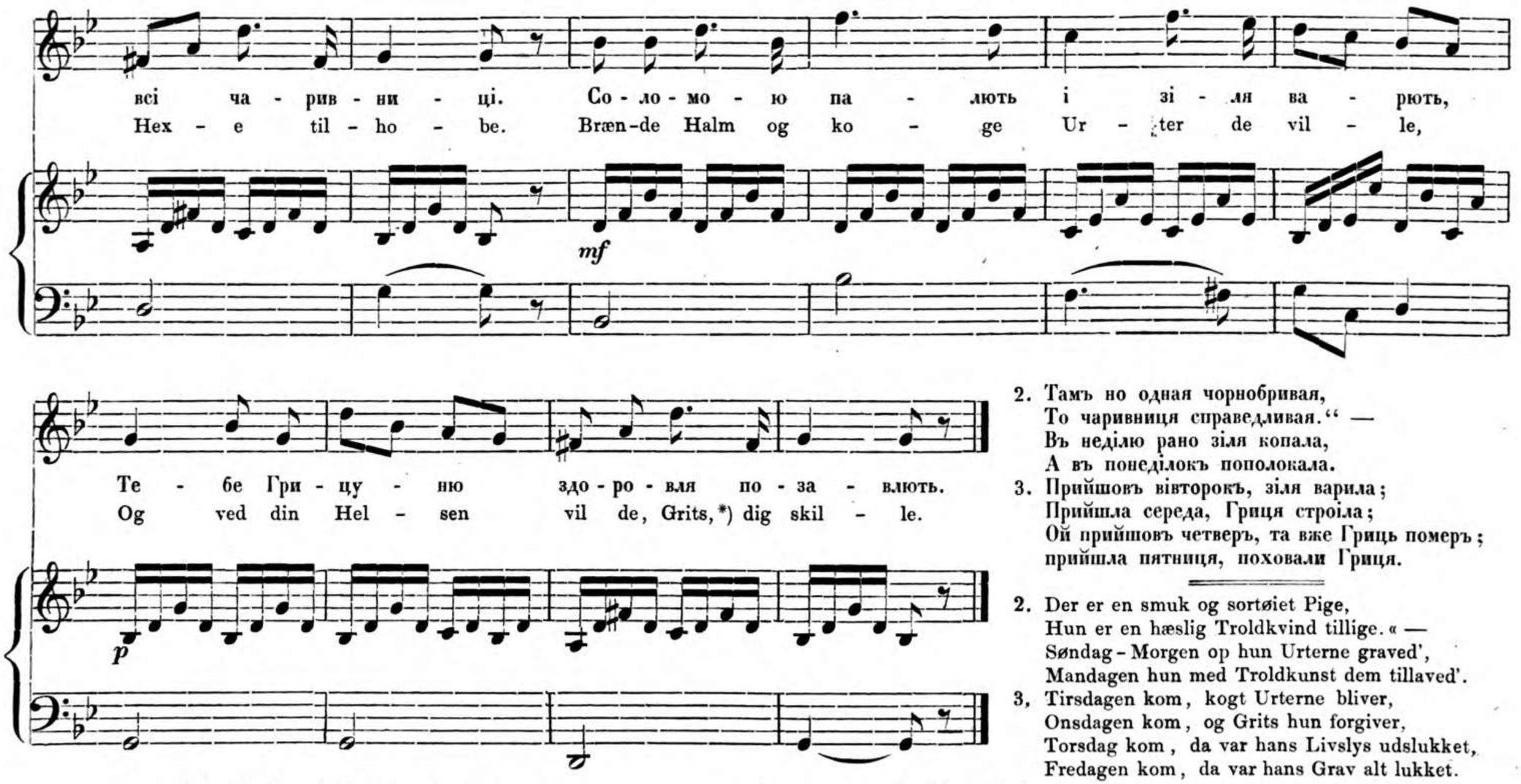

2. Любивъ, любивъ, та-й схотівъ узяти,
|: А старая не схотіла
За ёго віддати. :|
3. Старий схотівъ, стара не схотіла;
|: Старий стару та кулакомъ —
Стара-й полетіла. :|
4. Отъ такъ тобі, вража баба, що-бъ не воркотіла;
|: А що-бъ мою головоньку
Та-й не стукотіла. :|

2. Ømt han elsked' den smukke, lille Pige;
|: Deraf hendes Moder dog ei
Vide vil at sige. :|
3. Fader vilde, Moder vilde ikke;
|: Derfor pryglede han hende,
Til hun maatte ligge. :|
4. »See! det skal du slemme Kjælling have;
|: Lad nu vær' igjen at knurre,
Som var du af Lave!« :|

Nr. 55. „Не ходи Грицю.“ „Gaa ei til Selskab.“

2. Тамъ но одная чорнобривая,
То чаривниця справедливая.“ —
Въ неділю рано зіля копала,
А въ понеділокъ пополокала.
3. Прийшовъ вівторокъ, зіля варила;
Прийшла середа, Гриця строіла;
Ой прийшовъ четверъ, та вже Гриць померъ;
прийшла пятниця, поховали Гриця.

2. Der er en smuk og sortøiet Pige,
Hun er en hæslig Troldkvind tillige.« —
Søndag-Morgen op hun Urterne graved',
Mandagen hun med Troldkunst dem tillaved'.
3. Tirsdagen kom, kogt Urterne bliver,
Onsdagen kom, og Grits hun forgiver,
Torsdag kom, da var hans Livslys udslukket,
Fredagen kom, da var hans Grav alt lukket.
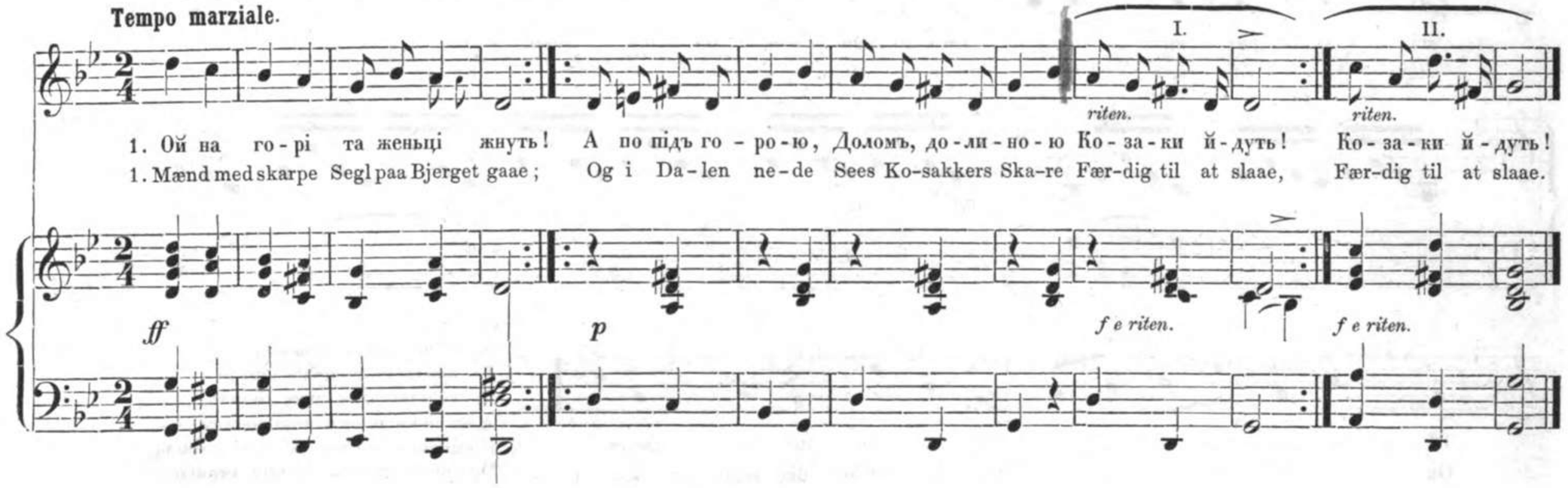
4. Сховали Гриця близько границі,
Плакали за нимъ всі молодиці,
І дівкі руки білі ломали,
Якъ молодого Гриця ховали;
5. Прийшла собота, мати дочку била:
„На що-жъ ти донько Гриця строіла?
Не зналась того що зіля умійе,
Що Гриць сконае, німъ когутъ запійе?“
6. „„Ой! мати, мати, жаль ваги не мае,
Нехай ся Гриціе въ двохь не кохае;
Кохавъ вінъ ще прічь мене другую,
Также дівчину чорнобривую.
7. Не бувъ вінъ вірній, казаламъ тобі,
Нехай же вінъ теперъ спочівае въ гробі;
Нехай же не буде ні йі, ні мені,
Най ся Гриць найість суровойі землі!““

4. Lige ved Grændsen Graven de lagde,
Og der til Hvile Liget de bragte;
Alle Koner fælded' Taarer saa stride,
Pigerne vrede deres Hænder hvide.
5. Lørdagen kom, og Moderen banked'
Sortøiet Datter, som Urterne sanked':
»Kjendte du ei Urtens Kraft?« — saa hun taled',
»Ei, at den dræbte Grits, før Hanen galed'?«
6. »»Moder, din Vrede vil jeg afvende:
Grits skulde ikke beile til Tvende!
Thi endnu en anden sortøiet Pige,
Vel jeg det veed, han elsket har tillige.
7. Troløs han var, det tidt jeg dig sagde,
Nu kan han ligge, hvor de ham lagde.
Hverken hendes eller min skal han være;
Lad af den sorte Jord ham nu sig nære!««

Hr. Sm.

*) Grits, Diminutiv af Gregor.

Nr. 56. „Ой на горі та женьці жнуть!“ „Mænd med skarpe Segl.“

2. |: По переду Дорошенько :|
   |: Веде свое військо,
   Веде запорожьке
   Хорошенько. :|

3. |: По середині панъ хорунжий :|
   |: Підъ нимъ кониченько,
   Підъ нимъ вороненькій
   Сильний дужий. :|

4. |: А по заді Сагайдачний, :|
   |: Що промінявъ жінку
   На тютюнъ, та люльку;
   Необачний. :|

5. |: Гей, вернися Сагайдачний! :|
   |: Возьми свою жінку,
   Віддай тютюнъ, — люльку;
   Необачний. :|

6. |: Мені зъ жінкою не возится :|
   |: А тютюнъ, та люлька
   Козаку въ дорозі
   Знадобится. :|

7. |: Гей хто въ лісі обізвися! :|
   |: Та викрешемъ огню,
   Запалимо люлькі;
   Не журися! :|

2. |: Man i Spidsen Doroschenko seer; :|
   |: Han saa kjæk fremskrider,
   Godt sin Hær han fører,
   Saporogers Hær. :|

3. |: Men i Midten Fanebæreren :|
   |: Modig sees ad ride;
   Ravnesort er Hesten,
   Kraftig stærk er den. :|

4. |: Bagest Sahaidàtschny viser sig, :|
   |: Han som bytted Konen
   For Tobak og Pibe;
   Skamme maa han sig! :|

5. |: »Sahaidàtschny, hei, betænk den Sag! :|
   |: Du Tobak og Pibe
   Atter fra dig give,
   Og din Kone tag!« :|

6. |: »»Kone ta'er ei med sig en Kosak; :|
   |: Naar han er paa Marschen
   Gjør ham mere Nytte
   Pibe og Tobak. :|

7. |: Naar vi da i Skoven leirer os, :|
   |: Tænde vi vor Pibe,
   Og mens Dampen stiger,
   Ondt vi byde Trods.«« :|

Nr. 57. Vaarglæde.*)

Moderato.

1. Op! see skjøn-ne Vaar! Rundt - om det blom - strer; Mar - ker, En - ge, Sko - ve, Lun - de,
2. Op! den fri - ske Luft Ind - aan - der gla - de. Mænd og Kvin - der, Un - ge, Gam - le,

f *p*

Al - le staae de smyk - ked', Mar - ker, En - ge, Sko - ve, Lun - de, Al - le staae de
Hver nu er som ny - født, Mænd og Kvin - der, Un - ge, Gam - le, Hver nu er som
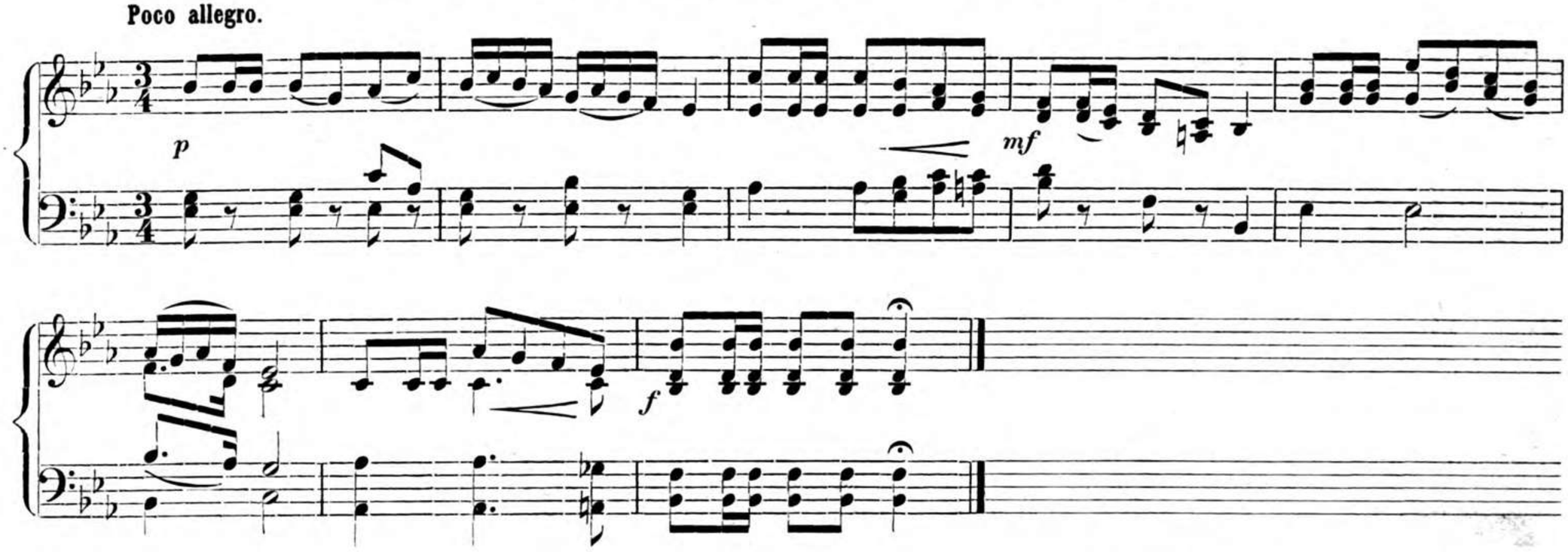
1. 2.

smyk - ked'. 2. Op! den
— — — — ny - født.
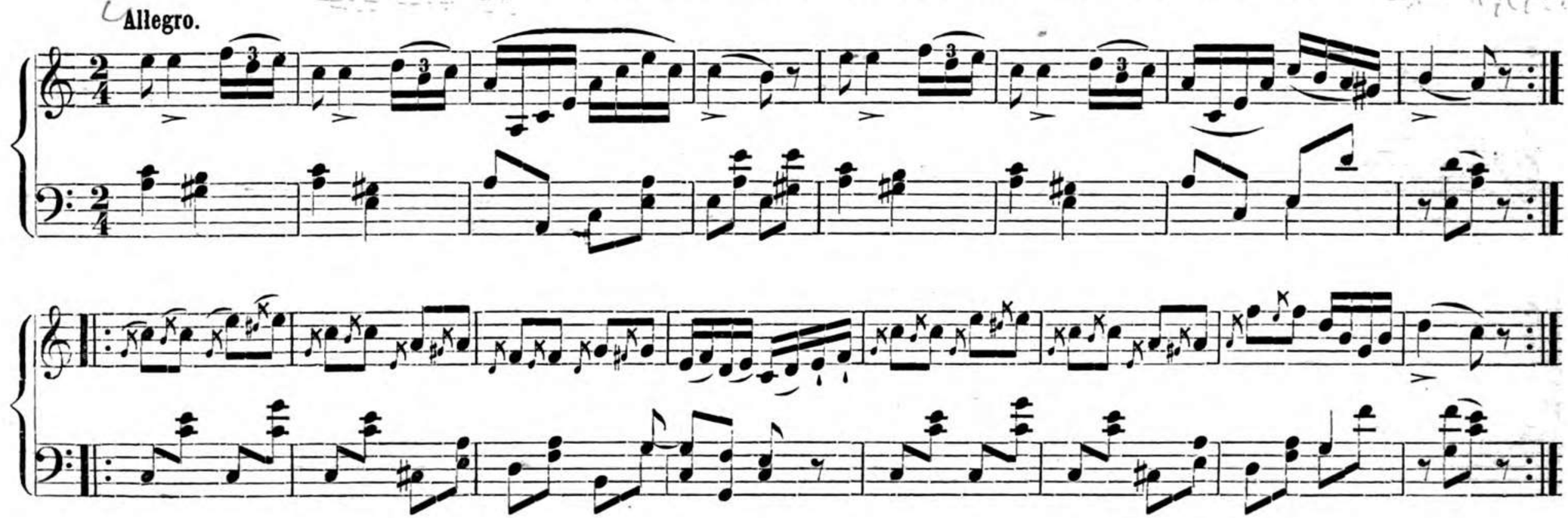
f poco rit.

*) Den tilsvarende russiske Text savnes.
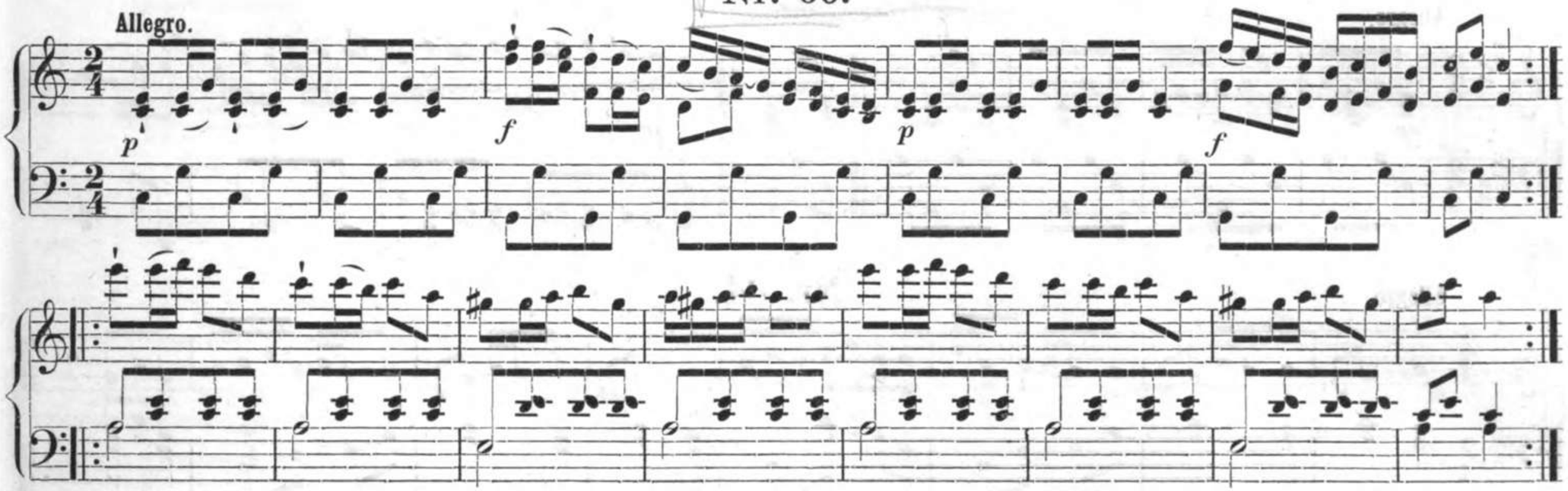
Nr. 58. Мелодія цыганьская. Zigeuner - Melodie.

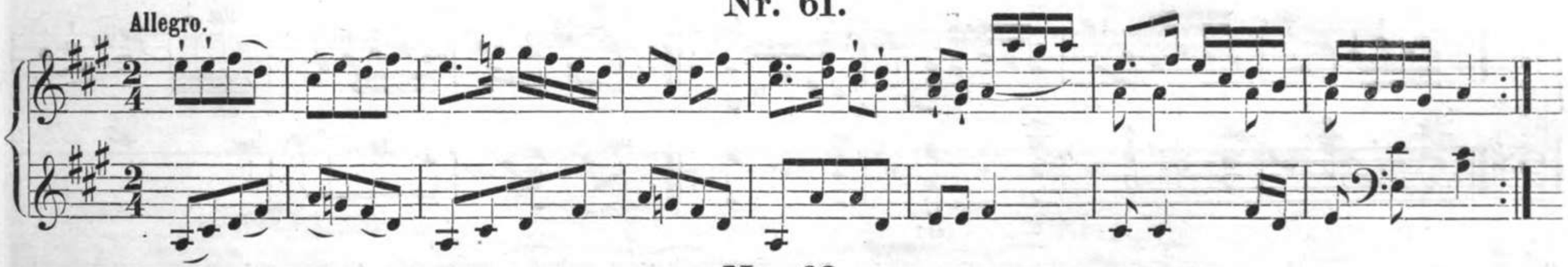
Nr. 59 — 65. Козацкія пляски. Kosakkiske Dandse.
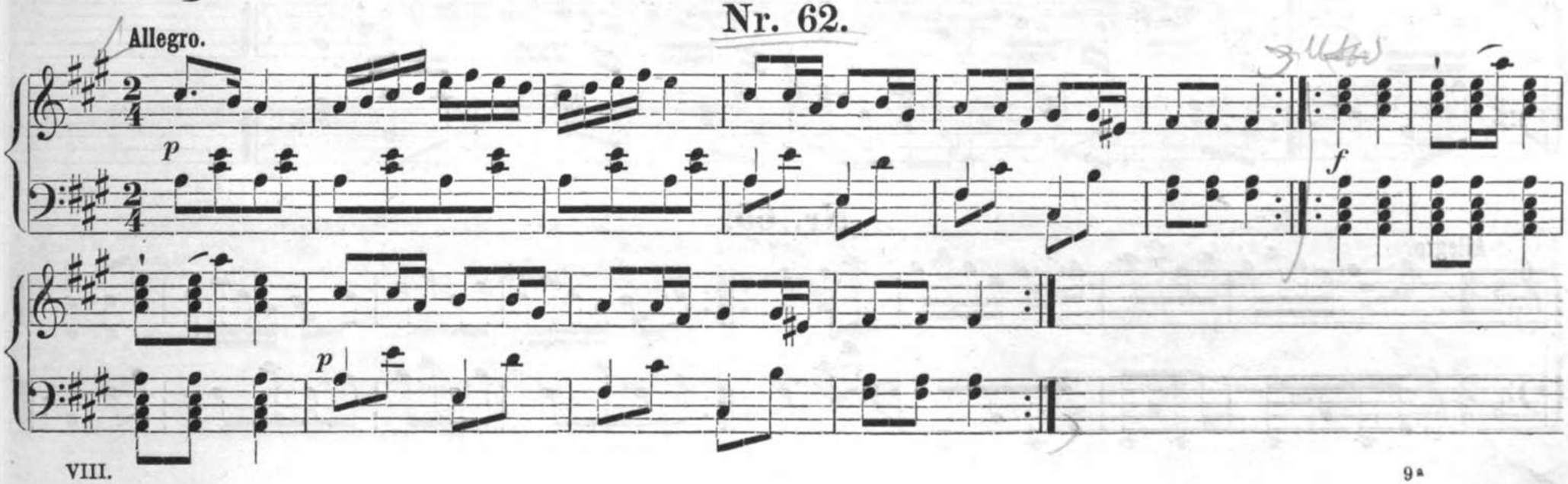

Nr. 60.

Nr. 61.

Nr. 62.

Nr. 63.

Allegro.

1. 2.

f *p*

Nr. 64.

Allegro.

Nr. 65.
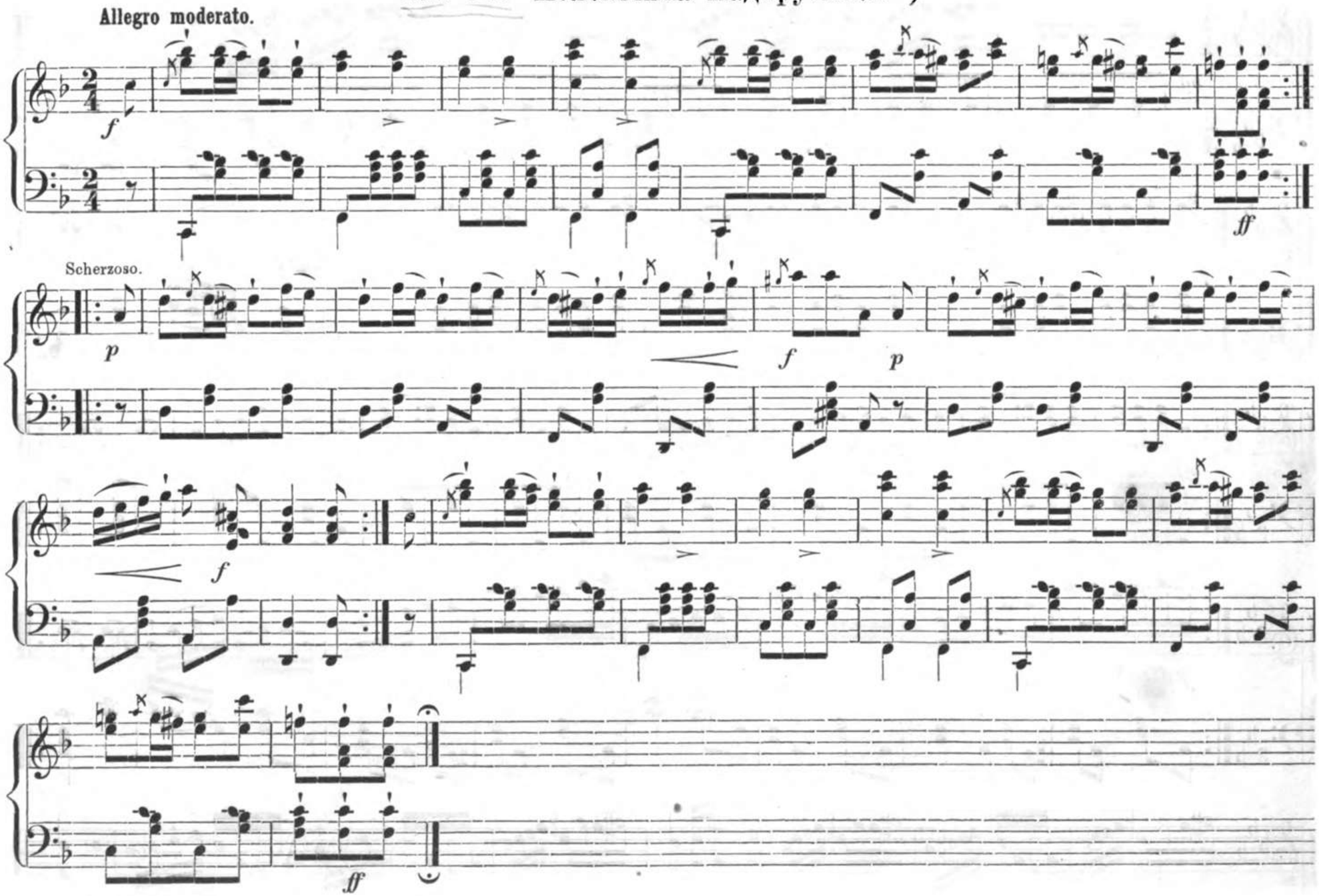
Allegro.

Nr. 66. Коломыйка Гуцулская. *)

Allegro moderato.

*) Kolomaika fra den østlige Side af Karpatherne, hvor Hutzulerne boe. Navnet hidrører fra den ved Karpatherne liggende Stad Kolomeja.

Nr. 67. Коломыйка Кадпрутская. *)

*) »Kolomaika fra Egnen ved Pruth.«

11139640
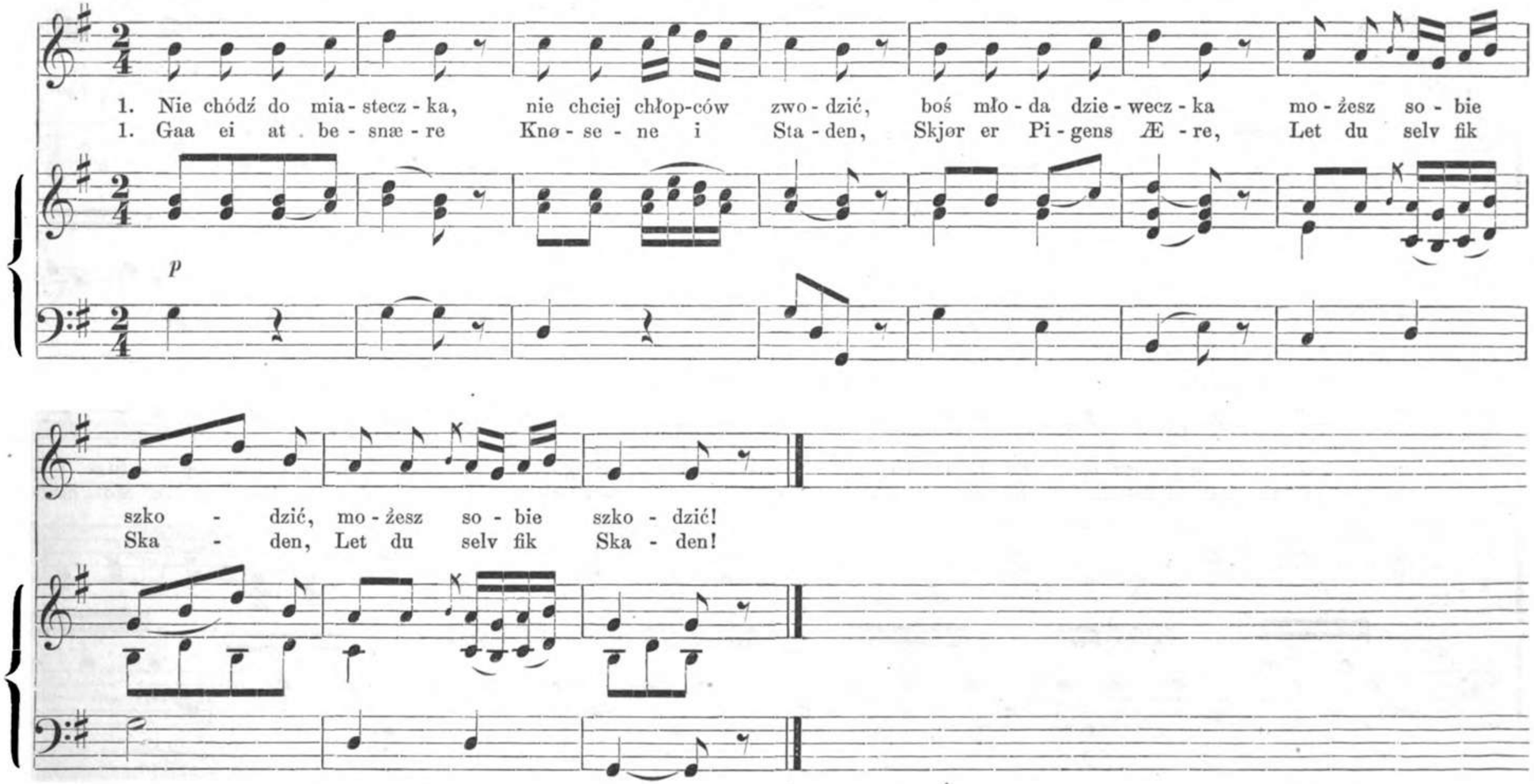
II.

POLSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

111539640

Nr. 1. „Nie chódź do miasteczka.“ „Gaa ei at besnære.“

Andantino.

2.

„Nie kochaj się we mnie,
bo to nadaremnie;
ja kocham innego
|: cóż ci przyjdzie ze mnie? :|

3.

Jestem panieneczka
z Krakowa miasteczka,
jedenascie mi lat minęło,
|: i jeszczem dzieweczka.“ :|

2.

„Hvis paa mig du tænker,
Lad det heller være;
Jeg i andre Lænker
|: Alt er fængslet, Kjære! :|

3.

Jeg fra Krakow kommer,
Frøken man mig kalder;
Ell've Aar i Sommer,
|: Er dog kun min Alder. :|

C. G. B.

Allegretto.

Nr. 2a. Mazur.*)

1. On: Gdy w czy-stém po - lu sło - necz - ko świé - ci, dzio-nek przy ro - bo - cie prę-dzéj u-
1. Han: Naar kun paa Mar - ken So - len den skin - ner, Da - gen ved Ar - beid hur-tigt hen-

p

le - ci; a mnie chwi-le mi-léj pły - ną, i go-dzi - na za go-dzi - ną, z mo-ją Ma - ry - sią, ma-tu - lu!
rin - der; Ind-til det mod Af-ten li - der, Ti-mer-ne saa sødt hen-gli - der Hos Ma-ry - si - a, o Mo - der!

z mo - ją je - dy - ną.
Hos min Sjæls Ud - kaar - ne.

Ona: 2.
Krówka powraca do swéj zagrody,
szukając cienia i zimnéj wody;
a mnie tęskno bez miłego,
chłopaka czarnobréwego,
Jasieńka mego, matulu!
Jasieńka mego.

On: 3.
Kwitnie w ogrodzie lilia biała,
rośnie na stawie trzcina wspaniała;
kieb' lilia, kieby trzcina,
moja nadobna dziewczyna,
moja Marysia, matulu!
moja jedyna.

Hun: 2.
Ei længes Hjorden, Tørsten at stille,
Meer efter klare, kjølige Kilde,
End jeg længselsfuld maa sukke
Efter ham, med Bryn saa smukke,
Jasienka, o min Moder!
Efter Jasienka.

Han: 3.
Haven opfostrer Liljen den hvide,
Sivet staaer rankt ved Mosernes Side.
Siv og Lilje — Begges Lige
Er min skjønne, unge Pige,
Min Marysia, o Moder!
Hun, min Sjæls Udkaarne.

*) En som oftest med Sang forbunden Dands; hos os kaldet „Mazurka". Den har sin Oprindelse fra Masowien.

Nr. 2 b. Mazur.

Largo. (*Strophe 1—7.*)

1. **On:** Gdy w czy - stém po - lu sło-necz-ko świé - ci, dzio-nek przy ro - bo - cie prę-dzéj u - le - ci;
1. **Han:** Naar kun paa Mar - ken So - len den skin - ner, Da - gen ved Ar - beid Hur - tigt hen - rin - der;

p

Vivace.

a mnie chwi - le mi - léj pły - ną, i go - dzi - na za go-dzi - ną, z mo-ją Ma - ry-sią, ma - tu - lu! z mo-ją je - dy - ną.
Ind-til det mod Af - ten li - der, Ti-mer- ne saa sødt hengli - der Hos Ma-ry - si - a, o Mo - der! Hos min Sjæls Ud - kaar - ne.

p *sempre cresc.*

V. S.

Ona: 4.

Pójdę ja zrzynać trawkę zieloną,
zaśpiéwam sobie piosneczkę oną,
com śpiéwała kochanemu,
i zawsze mi życzliwemu
Jasiowi memu, matulu!
Jasiowi memu.

On: 5.

Pójdę ja zrzynać pszeniczne snopki,
albo układać w polu półkopki;
a jak mi się kwiat nawinie,
to go zaniosę dziewczynie,
Marysi mojéj, matulu,
mojéj jedynie.

6.

Pięknie wzrok bawi swiéża kalina,
słodko smakuje winna malina;
ale świéższa jak kalina,
jeszcze słodsza jak malina,
Marynia moja, matulu,
moja jedyna.

Ona: 7.

Pięknie pod wieczór wiosennéj chwili,
w zielonym gaju słowik się kwili;
ale dla serca mojego,
milszy głos ulubionego
Jasieńka mego, matulu,
Jasieńka mego.

8.

Obie: Wszystko przemija zwykle na świecie,
wiosna po zimie, jesień po lecie;
nasze szczęście nie przeminie,
bo w każdéj życia godzinie
kochać się będziem' wzajemnie,
kochać jedynie.

Hun: 4.

Medens jeg Græsset skjærer paa Van[gen,
Vil jeg i Eenrum synge mig Sangen,
Som jeg altid synge skulde
For min Skat, den elskovsfulde,
For min Jasienka, Moder!
For min Jasienka.

Han: 5.

Gaaer jeg paa Marken, Hveden at meie
Eller at ordne Skokkenes Leie,
Og jeg finder Blomster smukke,
Vil jeg dem til hende plukke,
Til Marysia, o Moder!
Til min Sjæls Udkaarne.

6.

Snebærrets Friskhed Øiet forlyster,
Saftigt og sødt vel Himbærret frister;
Mere frisk, end Snebær skinner,
Meer, end Himbær, sød jeg finder
Min Marysia, o Moder!
Hun, min Sjæls Udkaarne.

Hun: 7.

Har du mod Kvæld i Foraarets Dage
Hørt mellem Løv en Nattergals Kla[ge? —
Mere dybt i Hjertets Gjemme
Griber dog hans kjære Stemme,
Jasienkas Stemme, Moder!
Jasienkas Stemme.

8.

Begge: Alting i Verden flyer, som det kommer:
Vaar efter Vinter, Høst efter Sommer;
Kun vor Lykke skal ei svinde,
Aar skal efter Aar henrinde
Med vor Elskovs søde Gjerning
Og med den alene.

C. G. S.

Largo.

(*Strophe 8.*)

8. **Obie:** Wszystko prze - mi - ja zwy-kle na świé - cie, wio - sna po zi - mie, je-sień po le - cie;
8. **Begge:** Al - ting i Ver - den flyer, som det kom - mer: Vaar ef - ter Vin - ter, Høst ef - ter Som - mer;

8. **Obie:** Wszystko prze - mi - ja zwy-kle na świé - cie, wio - sna po zi - mie, je-sień po le - cie;
8. **Begge:** Al - ting i Ver - den flyer, som det kom - mer: Vaar ef - ter Vin - ter, Høst ef - ter Som - mer;

p

Vivace.
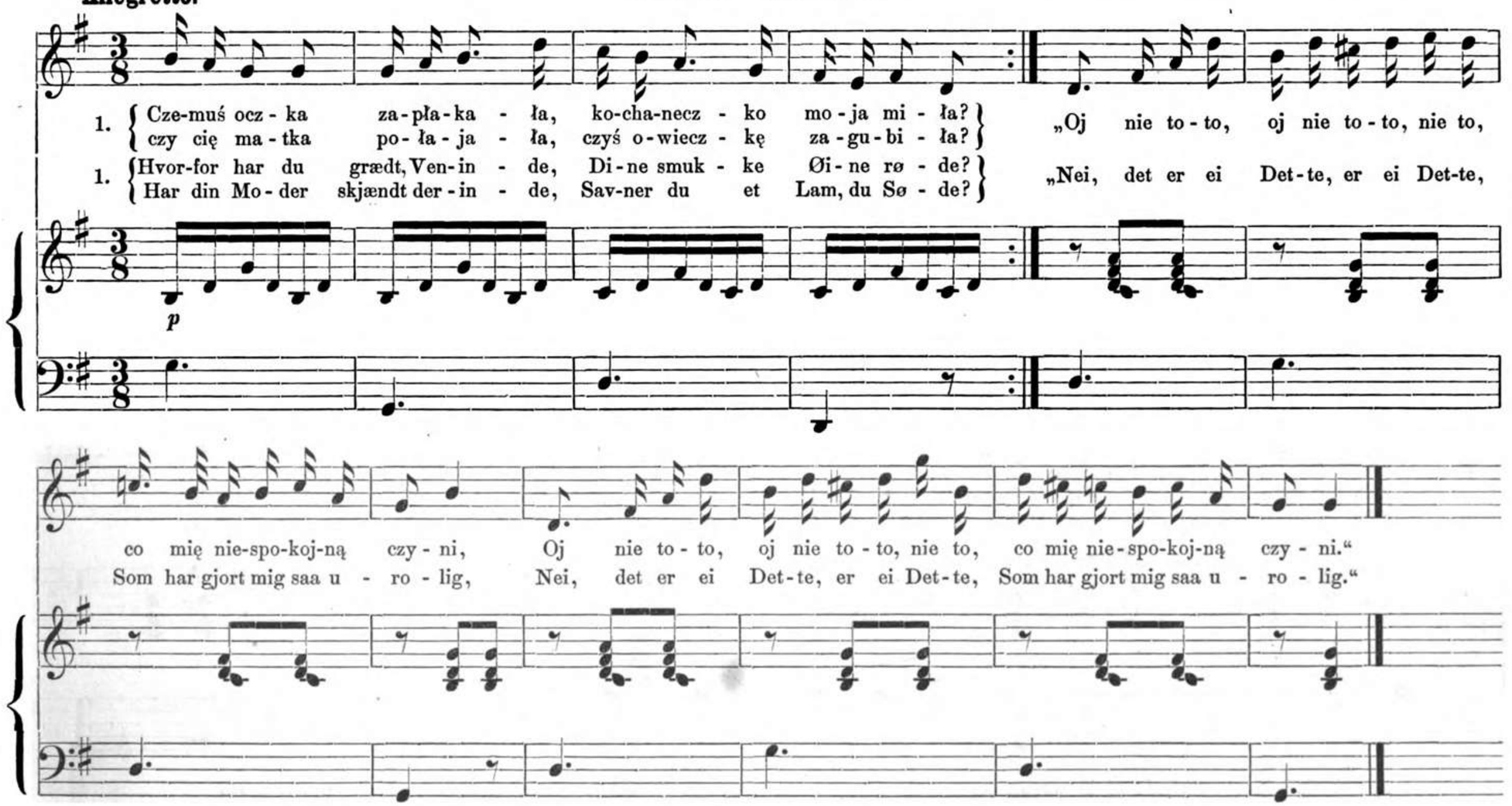
na-sze szczę-ście nie prze-mi - nie, bo w ka-żdéj ży - cia go-dzi-nie kochać się będziem' wza-je-mnie, ko-chać je - dy - nie.
Kun vor Lyk - ke skal ei svin - de, Aar skal ef - ter Aar henrin - de Med vor El - skovs sø - de Gjer-ning, Og med den a - le - ne.

na-sze szczę-ście nie prze-mi - nie, bo w ka-żdéj ży - cia go-dzi-nie kochać się będziem' wza-je-mnie, ko-chać je - dy - nie.
Kun vor Lyk - ke skal ei svin - de, Aar skal ef - ter Aar henrin - de Med vor El - skovs sø - de Gjer-ning, Og med den a - le - ne.

p *sempre cresc.*

Nr. 3. Mazur.

Allegretto.

2.
A może cię głowa boli,
żem grał na fujarce siła;
samaś sobie temu winna,
samaś mię o to prosiła.
|: „Oj nie toto, oj nie toto, nie to,
co mię niespokojną czyni.“ :|

3.
Może ci też co brakuje
do ubioru, lub wygody?
powiédz kochaneczko moja,
kupię cię z ostatniéj mody.
|: „Oj nie toto, oj nie toto, nie to,
co mię niespokojną czyni!“ :|

4.
A może ci o to chodzi,
żem z Franusią grał w zielone;
że zakładu niewygrałem,
dałem jéj różę czerwoną?
|: „O tóż toto, o tóż toto, toto,
co mię niespokojną czyni.“ :|

5.
A kiedy ci o to chodzi
żem z Franusią grał w zielone,
pójdę do niéj, powiém wszystko,
odbiorę różę czerwoną.
|: „O tóż toto, o tóż toto, toto,
co mię już spokojną czyni.“ :|

2.
Kom dit Hoved til at værke,
Medens jeg paa Fløite spilled'?
Men saa maa du vel dig mærke,
At du selv jo det har villet.
|: „Nei, det er ei Dette, er ei Dette,
Som har gjort mig saa urolig!“ :|

3.
Hvis maaskee en Sorg dig nager
For lidt Pynt, du ønsked' gjerne,
Siig det blot, afsted jeg jager,
Kjøber dig det meest Moderne.
|: „Nei, det er ei Dette, er ei Dette,
Som har gjort mig saa urolig!“ :|
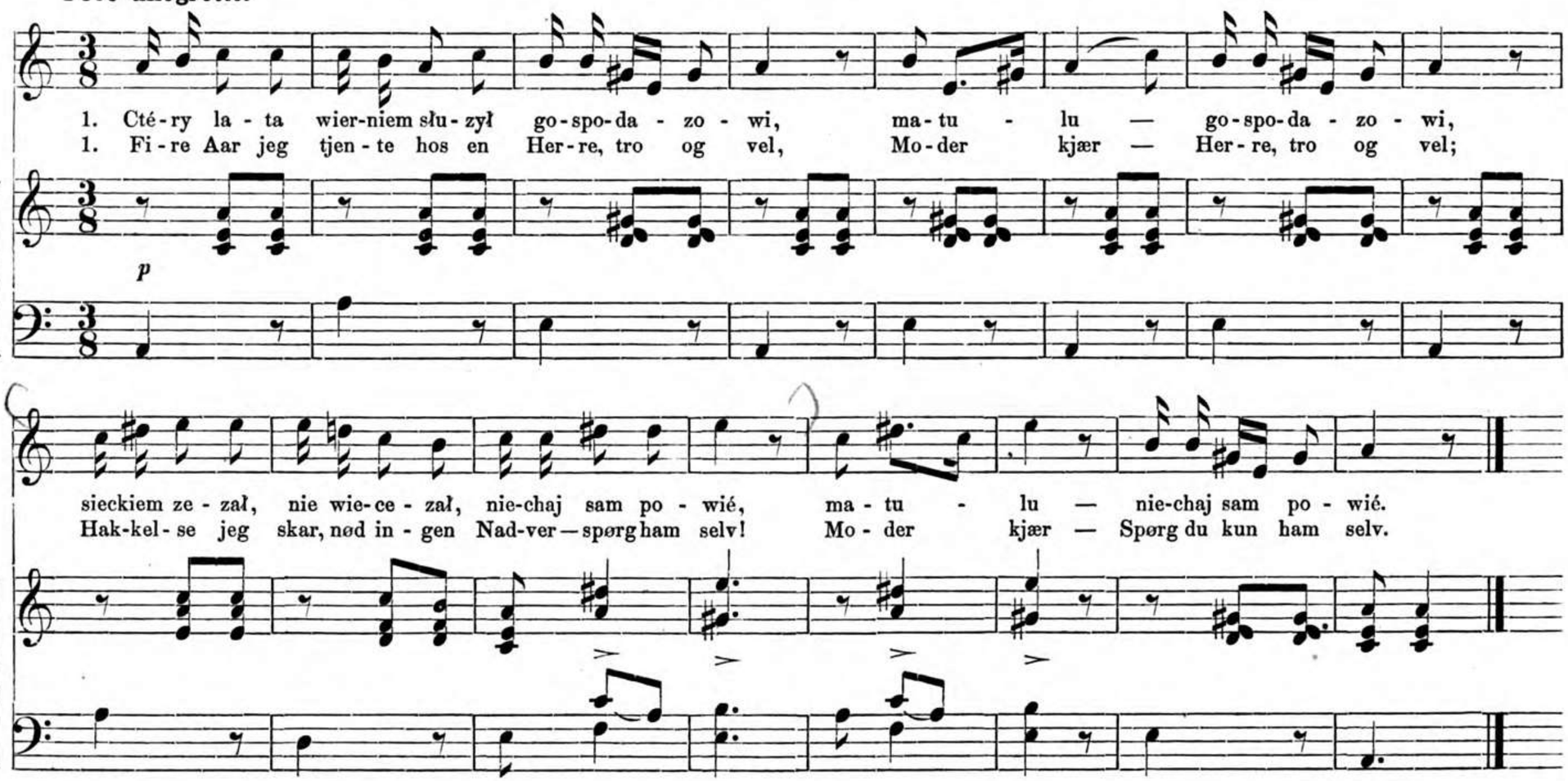
4.
Eller er der det iveien,
At Franusia, den skjønne,
Da hun vandt i Blomsterlegen,
Jeg med Rosen maatte lønne?
|: „Ja, det er just Dette, er just Dette,
Som har gjort mig saa urolig!“ :|

5.
Kommer deraf hele Klagen,
Til Franusia jeg springer,
Sætter hende ind i Sagen,
Og til dig jeg Rosen bringer.
|: „Ja, det er just Dette, er just Dette,
Som har gjort mig alt saa rolig!“ :|

C. G. S.

Nr. 4. „Ctéry lata wierniem służył.“ „Fire Aar jeg tjente.“

Poco allegretto.

2. Ni ja jadać, ni ja pijać, ni ja wyspania,
matulu — ni ja wyspania,
tylkom patzał za dziewcyną, gdzie wołki gania,
matulu — gdzie wołki gania.

3. Ganiała je do dolinki i tam je pasła,
matulu — i tam je pasła,
wianki wiła i śpiéwała i bicem tzasła,
matulu — i bicem tzasła.

4. I ja tez tam wołki pasał w onéj dolinie,
matulu — w onéj dolinie,
pzygrywając na fujarce mojéj dziewcynie,
matulu — mojéj dziewcynie.

5. Nie śmiałem się o to pytać, cyby mię chciała,
matulu — cyby mię chciała,
ctery wołki i dwie krówki na wiano miała,
matulu — na wiano miała.

2. Hverken spiste eller drak jeg, eller sov i Ro,
Moder kjær — eller sov i Ro;
Saae blot efter Pigen, naar hun malkede sin Ko,
Moder kjær — malkede sin Ko.

3. Hun i Dalen drev sin Hjord hver Morgen paa en frisk,
Moder kjær — Morgen paa en frisk;
Flætted' Krandse, sang dertil og knalded' med sin Pidsk,
Moder kjær — knalded' med sin Pidsk.

4. Mine Stude vogted jeg i samme Dal med Flid,
Moder kjær — samme Dal med Flid;
Og for hende Fløite spilled alt paa samme Tid,
Moder kjær — alt paa samme Tid.

5. Ikke turde jeg dog bede om den Piges Tro,
Moder kjær — om den Piges Tro:
Fire Stude med sig bragte hun og Køer to,
Moder kjær — hun og Køer to.
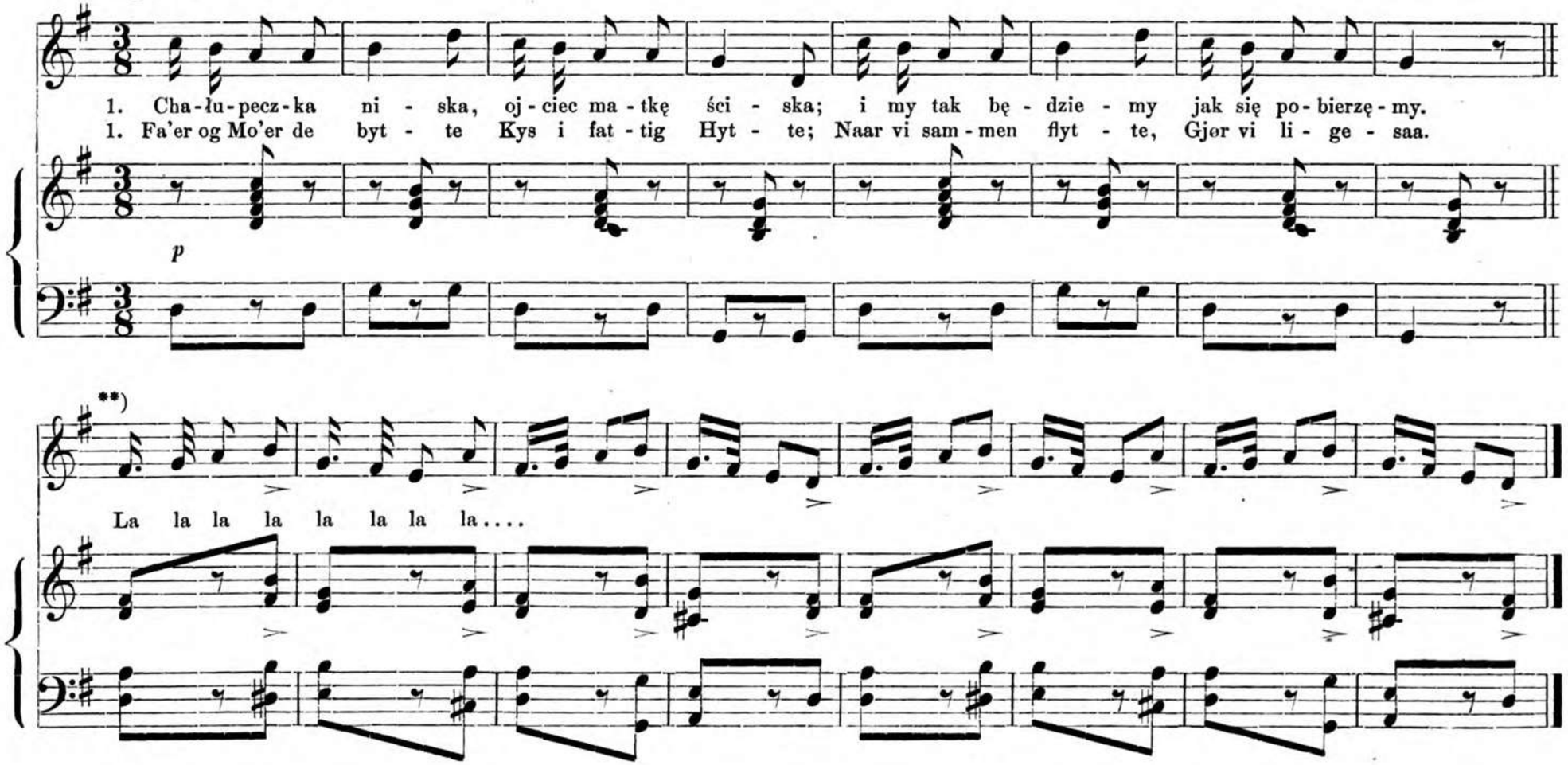
6. Ctery snurki koralików, i pierścień złoty,
matulu — i pierścień złoty,
i spodnickę z falbankami, własnéj roboty,
matulu — własnéj roboty.

6. Fire Snorer af Koraller og af Guld en Ring,
Moder kjær — og af Guld en Ring;
Samt et Skjørt med Falblad, virket Alt med egne Sting,
Moder kjær — Alt med egne Sting.

C. G. B.

Nr. 5. Mazurek.*)

Allegretto.

2.
Żonka, żonka dobra
perła, perła droga,
dana od samego
samego Boga.

3.
A kto nie zna
żonki tkliwéj,
nie zna róży,
lecz pokrzywy.

2.
Guld kan ei opveie
Trofast Viv at eie,
Som paa Mandens Veie
Selve Gud har sendt.
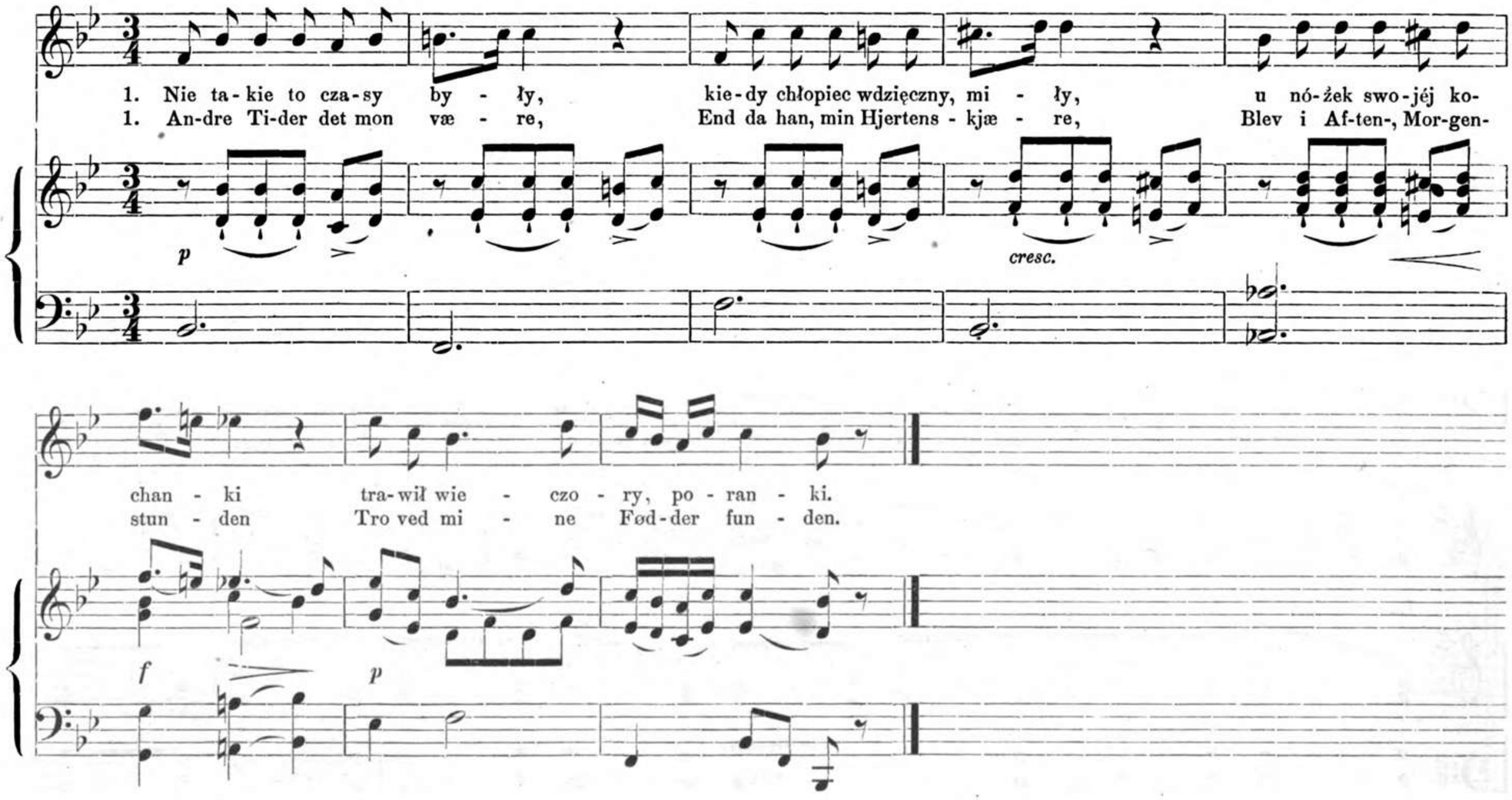
3.
Den, som ei kan finde
Sig en kjærlig Kvinde,
Roser ingensinde,
Men kun Nælder fandt.

C. G. B.

*) Mazurek, Diminutiv af Mazur (s. S. 4). **) Dette bliver nynnet, fløitet, eller spillet.

Nr. 6. „Nie takie to czasy były.“ „Andre Tider det mon være.“

Alla Polacca; andantino.

2.

Już upłynął ten czas złoty,
niéma w chłopcach więcéj cnoty,
ja żadnemu już nie wierzę,
bo choć kocha, to nie szczérze.

3.

Gdym na wiosnę pasła trzody,
najpiękniejsze kwiatki wprzódy
zrywał z rosą na mój wianek,
zawżdy mówił, że kochanek.

4.

Siedział przy mnie luby, miły,
wdzięki go moje bawiły,
moja trzoda wdzięczna była,
zorza przyjemnie świéciła.

5.

A teraz go wszystko nudzi,
mnie niewdzięcznik już nie budzi,
ani czeka późnéj pory,
spędza trzodę do obory.

2.

Ak, de svandt, de gyldne Tider,
Jeg paa Ingen mere lider;
Sværme kan de Ungersvende,
Men til Troskab ei de kjende.

3.

Tidt jeg gik med ham fortrolig,
Medens Hjorden græssed' rolig;
Og af Vaarens Blomster smukke
Hjalp han mig en Krands at plukke.

4.

Venlig tog han hos mig Sæde,
Og min Skjønhed var hans Glæde;
Hjorden han betragted' kjærlig;
Da var Morg'nen dobbelt herlig.

5.

Ei hans Stemme meer mig vækker,
Ei han kjærligt Haand mig rækker!
I de Sommeraft'ner sene
Driver han sin Hjord alene!

6.

Ach odmiano czasów sroga,
gdzież ta chwila tyle droga,
gdym się wzajem z nim bawiła,
gdym mu w oczach miłą była.

7.

Zmienił się czas niestateczny,
porzucił mię mój serdeczny;
oby za karę odmiany
nie był odemnie kochany.

6.

Hvor er Alt dog grumt forandret,
Fra de Tider, da jeg vandred'
Med ham og, imod ham boiet,
Læste Kjærlighed i Øiet!
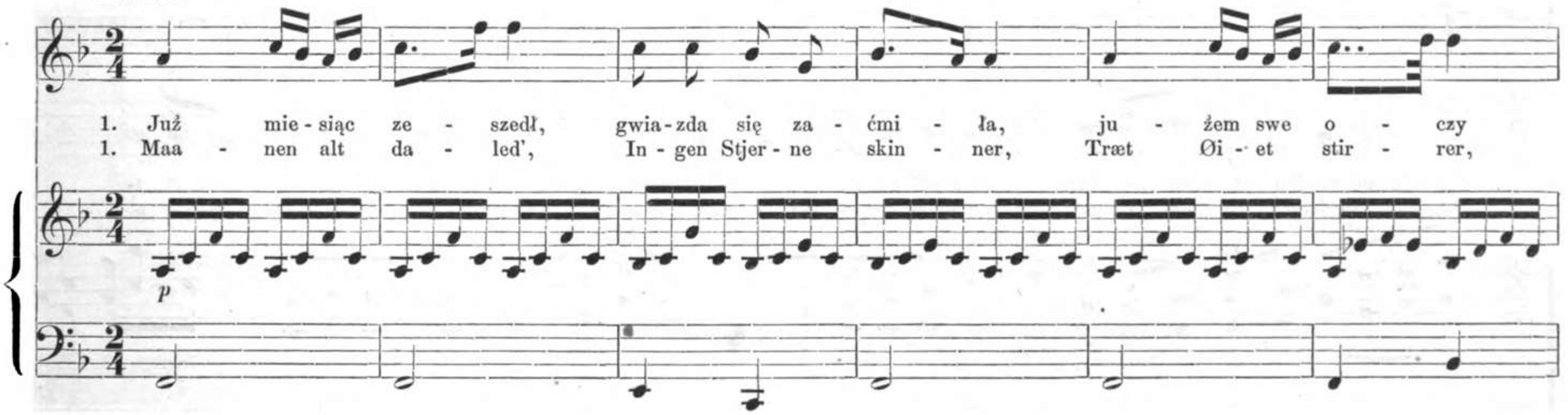
7.
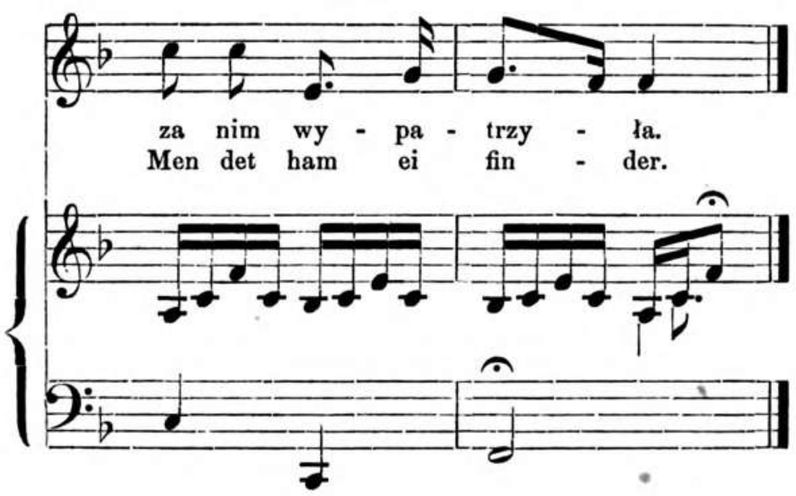
Tiden vexler og afbryder
Mangen Blomst, som Hjertet fryder;
Ak, at jeg dog kunde glemme
Klangen af hans kjære Stemme!

G. G. W. S.

Nr. 7. „Już miesiąc zeszedł.“ „Maanen alt daled'.“

Andante.

2. Patrzę się za nim
zrana do wieczora;
ach niéma Jasia,
obiecał się wczora!

3. Wezmę ja kwiateczek,
położę go w dzbanek;
cóż mi po kwiateczku,
nie wraca kochanek.

4. Ach już i ptaszęta
piosnek nie śpiéwają,
jeszcze wszystkie z smutku
za nim wyzdychają.

2. Alt fra imorges
Speided' mine Blikke;
Nu er det Aften,
Jas han kommer ikke!

3. Blomsten, jeg bærer,
Jeg af Bæltet river;
Hvad er mig Blomster,
Naar han borte bliver!

4. Selv de smaa Fugle
Nu forstummed' ere;
Døe vel af Længsel
Efter ham, den Kjære!

Nr. 8. „Minęły słodkie momenta.“ „Ak, jeg vandred' ved hans Side.“

Allegretto.

1. Mi-nę-ły słod-kie mo-men-ta, którem przy Wal-ku spę-dza-ła; u-bie-gły jak stru-ga krę-ta,
1. Ak, jeg vandred' ved hans Si-de, Men de svandt de bli-de Da-ge Mildt, som stil-le Bæk-ke gli-de,

p

pa-mięć mi tyl-ko zo-sta-ła: bez nie-go za-ba-wa ża-dna, sam ta-niec nie jest mi mi-ły;
Og kun Min-det er til-ba-ge. U-den ham er in-gen Glæ-de, In-gen Sang er værd at syn-ge,

ta tyl-ko pio-sne-czka ła-dna, co je-go u-sta nó-ci-ły.
Ingen Dands er værd at træ-de, Er ei han i Dand-sens Klyn-ge.

2.
I któż mi teraz przy żniwie
powiąże snopki wyżęte;
i któż tak jak on troskliwie
dożnie zagony zaczęte:
lub gdy wilk cichaczem zajdzie,
i owce moje zagoni,
któż zagubione wynajdzie,
lub porwane któż obroni?
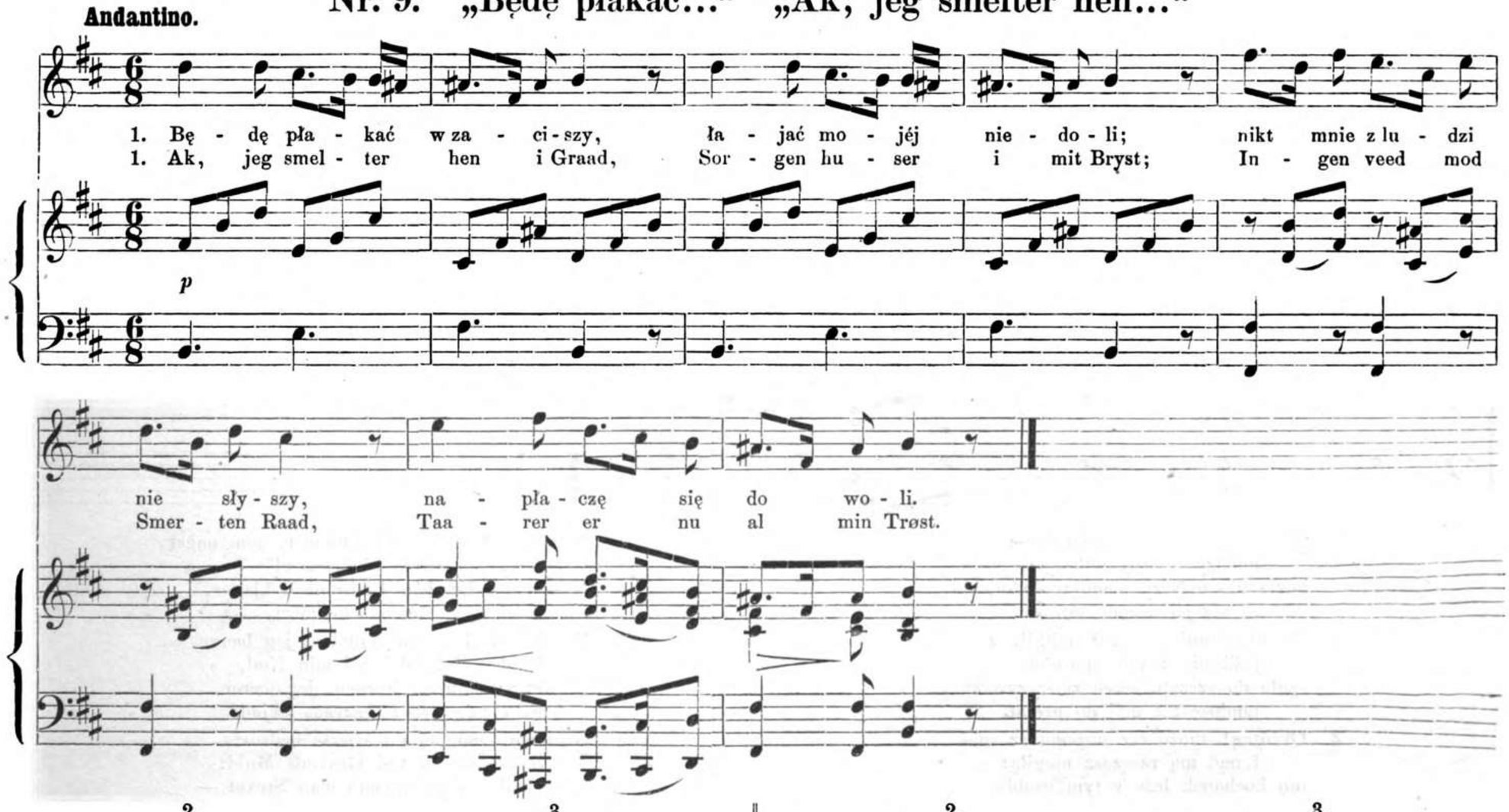
3.
Rannéj wiosny piérwszy kwiatek,
piérwsze jabłko co dojrzało,
jako miłości zadatek,
niósł mi mój Walek bywało:
czy to poranek zaświtał,
czym szła do dom pod noc ciemną,
on mnie najpiérwszy przewitał,
ostatni żegnał się ze mną.

2.
Hvem vil skjære mig min Hvede
Trolig, indtil Skaaren slipper,
Og som han i Høsten rede
Binde mig mit Korn i Knipper,
Søge Lammet, jeg har mistet,
Kyse Ulven, saa den flygter,
Naar den lumskelig sig listed'
Ind i Hjorden, som jeg røgter?

3.
Vaarens første Blomst han bragte
Som en Kjærlighedens Gave,
Og den første Frugt, jeg smagte,
Var jo modnet i hans Have.
Gryed Dagen gjennem Taagen,
Kom han for „Goddag" at sige,
Og om Aftenen ved Laagen
Hvisked han: „Sov vel, min Pige!"

Gr.

Nr. 9. „Będę płakać..." „Ak, jeg smelter hen..."

2.
Gaj zielony się chwieje,
rozkosz czują żywioły:
ja straciłem nadzieję,
bym był kiedy wesoły.

3.
Ach Lucyno! Lucyno!
tyś nieszczęścia przyczyną:
patrz na te łzy, co płyną,
ulituj się nade mną.
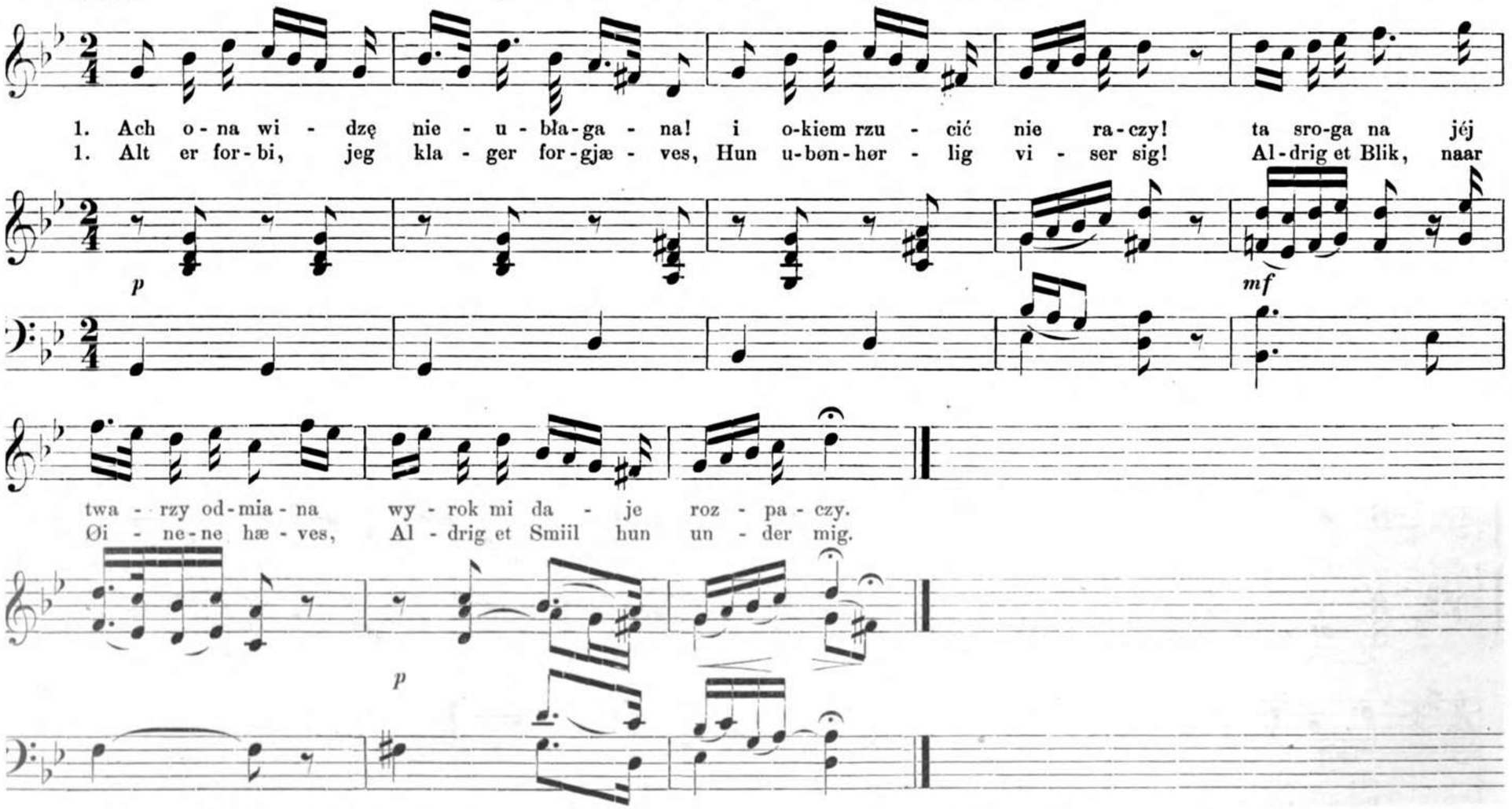
2.
Solens Glands fra Himlens Blaa,
Fuglens Sang bag Lundens Blad
Mangt et Hjerte fryde maa;
Men kun jeg bli'er aldrig glad.

3.
Ak, Lucina, bøi dit Sind!
Kan min Sorg ei røre dig?
See dog Taaren paa min Kind,
Og forbarm dig over mig!

W. S. — A. S.

Nr. 10. „Ach ona widzę...“ „Alt er forbi...“

Andante.
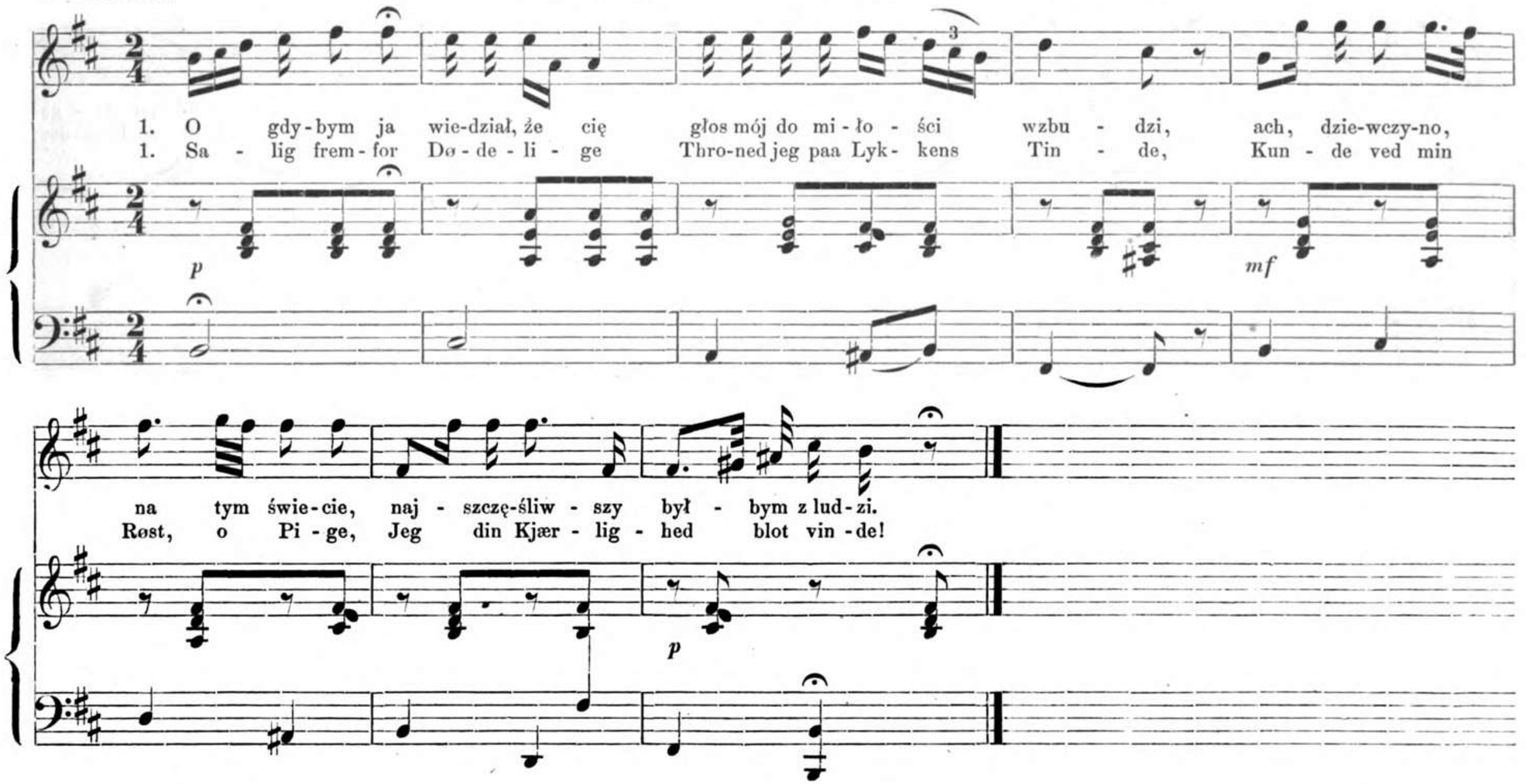

2. Poniosę z sobą czułe cierpienia
między te lipy milczące,
gdzie nie usłyszy mego westchnienia,
ni się jéj oczom natrącę.
3. Na ulgę ranie, na żal najtkliwszy,
jeźli nie znajdę sposobu,
czułe do szczętu serce zniszczywszy,
poniosę żal mój do grobu.
4. Okrótna! może raz wspomnisz sobie,
i nad mą rzeczesz mogiłą:
oto kochanek leży w tym grobie,
któremum była tak miłą.
5. Ale przywalon twardym kamieniem,
smutne zawarłszy powieki,
niewczesną litość zbędę milczeniem
zimny i głuchy na wieki.

2. Følg mig herind, min Kummer, som nager,
Under de tavse Lindetræer!
Naar jeg i Lundens Eensomhed klager,
Støder jeg Ingens Øie meer.
3. Kjendes ei Raad for Vunden, jeg bærer,
Findes ei Lindring i min Nød,
Hjertet vil knuses, Sorgen, jeg nærer,
Føre mig ned i Gravens Skjød.
4. Grumme! mon ei dit Hjerte bedrøvet
Sukke da vil ved Gravens Muld:
„Her under Tuen gjemte man Støvet —
Ak, af en Ven, der var mig huld?“
5. Rolig, med Øielaagene lukked',
Dækket af Stenen lang og bred,
Hviler jeg Arme, hører ei Sukket,
Øret er døvt i Evighed.

Gr.

Nr. 11. „O gdybym ja…“ „Salig fremfor Dødelige.“

Andante.

2.
Lecz tą nadzieją przyjemną
serce me dawno złęchtane,
ty mi nie jesteś wzajemną,
ja nieszczęśliwym zostanę.

3.
Jak dziecko gwiazdy na niebie
chcąc dostać na próżno płacze,
tak me, dziewczyno, bez ciebie
daremne ślochy, rozpacze.

4.
Wiém, że się rzeczy napiéram,
która moją być nie może;
lecz z tą chęcią niech umiéram,
a śmierć mi sama pomoże.

5.
Takiém mię to przeznaczeniem
miłość od dawna karała,
za czucie bodła cierpieniem,
za miłość wzgardę dawała.

6.
Próżno te męki ponoszę,
kochać cię muszę do grobu,
albo mię też naucz, proszę,
nie kochać ciebie sposobu.

2.
O, det Haab, der i mig brændte,
Var saa lifligt — men det bristed'!
Og da du dig fra mig vendte,
Var det, som mit Alt jeg misted'!

3.
Som et Barn, der Maanens Kjerte
Vil med Taarer til sig drage,
Saa afmægtig er min Smerte,
Saa forgjæves er min Klage.

4.
Maalet, som jeg higer efter,
Veed jeg, naaer jeg ingensinde;
Men fortæres mine Kræfter,
Og jeg døer, — jeg kan kun vinde.

5.
Jeg i tunge Kaar forsager,
Skjæbnen det mig saa beskjærer:
For min Elskov Haan, som nager,
For min Troskab Kval, som tærer.

6.
Dog jeg føler i min Smerte,
Evigt jeg maa elske hende; —
Eller, Pige, lær mit Hjerte
Ikke meer for dig at brænde!

Fr. Andersen.

Nr. 12. Mazur.

Allegretto.

mf

1. Da - li - bóg że po-wiém ma - mie; on coś złe - go zro-bić go - tów: wzdycha, pła - cze, rę - ce ła - mie, klnie po - tę - gę
1. Ja, ved Gud skal Mo - der vi - de, Hvor for - un - der - lig han teer sig Med at suk - ke, med at vri - de Si - ne Hæn - der,

mych przy-mio-tów; na - zwał ser - ce mo - je lo - dem, wzrok szty - le - tem, je-szcze kła - mie, że ja je - go łez po - wo - dem,
naar han seer mig; At han kal - der Iis mit Hjer - te, Og mit Blik en Dolk, som saa - rer, Gi'er mig Skyld for al sin Smer - te

da - li - bóg że po-wiém ma - mie! że ja je - go łez po - wo - dem, da - li - bóg że po-wiém ma - mie!
Og for si - ne man - ge Taa - rer! Gi'er mig Skyld for al sin Smer - te Og for si - ne man - ge Taa - rer!

2.
W noc pod okném mém narzeka,
dzień przepędza nieprzytomnie,
gdy przy ludziach, to zdaleka,
gdy bez ludzi, to on do mnie.
Chcę nań patrzyć, czuję trwogę,
chcę doń mówić, a nie umiém,
chcę uciekać, a nie mogę,
sama siebie nie rozumiém.

3.
Płakać muszę, gdy się żali,
gdy mu dłoń kładę na ramie,
to mię jakiś ogień pali,
dalibóg że powiém mamie.
Lecz gdy mama go połaje,
on przepłacić gotów zdrowiem,
albo pójdzie w cudze kraje....
nie, już nic mamie nie powiém.
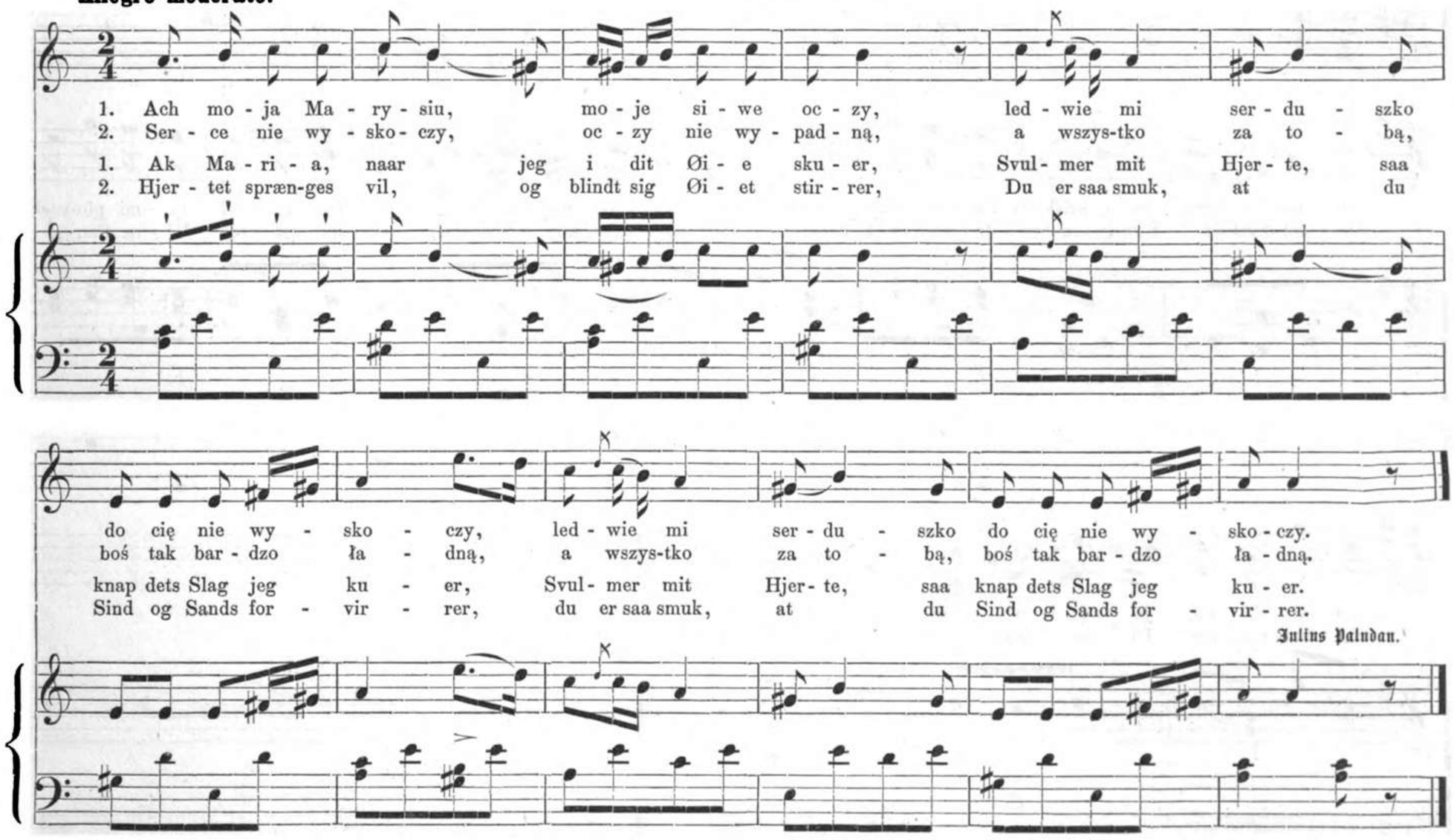
2.
Er der Nogen hos mig, gaaer han,
Men han kommer strax tilbage,
Og de lange Nætter staaer han
Ved min Dør med Suk og Klage.
Jeg vil løfte mine Blikke,
Tale til ham, men formaaer ei, —
Jeg vil flye, men vover ikke;
Dog, hvorfor? — det ei forstaaer jeg.

3.
Ja, ved Gud skal Moder vide,
At jeg tidt maa græde med ham,
At det er som Luer svide,
Naar jeg bare rører ved ham.
Men hvis saa min Moder skjænder,
Og han Kummer skulde lide,
Drage bort fra Slægt og Venner, —
Nei, min Mo'er skal Intet vide.

Gr.

Nr. 13. Krakowiak.*)

Allegro moderato.

Julius Paludan.

*) „Krakowiak", en med Sang forbunden Dands fra Egnen om Krakau.

Nr. 14. Krakowiak.

Allegro moderato.

1. „U - kład ze m - ną zrob, dzie-wecz - ko, zo - czy-wi - stym two - im zy - skiem jac dam pios - nkę za pio - sne - czką
1. „Slut en Pagt, vær ik - ke ban - ge! Du er Den, som pro - fi - te - rer: Jeg i Mas - se gi'er dig San - ge,

p

ty mi u - scisk za u - sciskiem. Przy u - kła-dzie tym ob - sta - waj a wa - ru - jąc so - bie zy - ski ty mi pio-snek
Du for hver et Kys le - ve - rer. In - gen Tvivl Kon - trak - ten vol - der, Naar din For - deel ret du fat - ter: Mi - ne San - ge

f *p* *f*

nie od - da - waj ja ci od - dam twe u - sci - ski.“
du be - hol - der, Di - ne Kys jeg gi'er dig at - ter.“

p

2.

Dziéwczę się na to uśmiécha
nic nie mówi, więc zezwala;
ja zaczynam śpiéwać zcicha
tra la la la, tra la la la!
Śpiéwam ciągle, ona słucha
sądzę więc o téj filutce,
że gdy mi nadstawia ucha,
odda mi i serce w krótce.
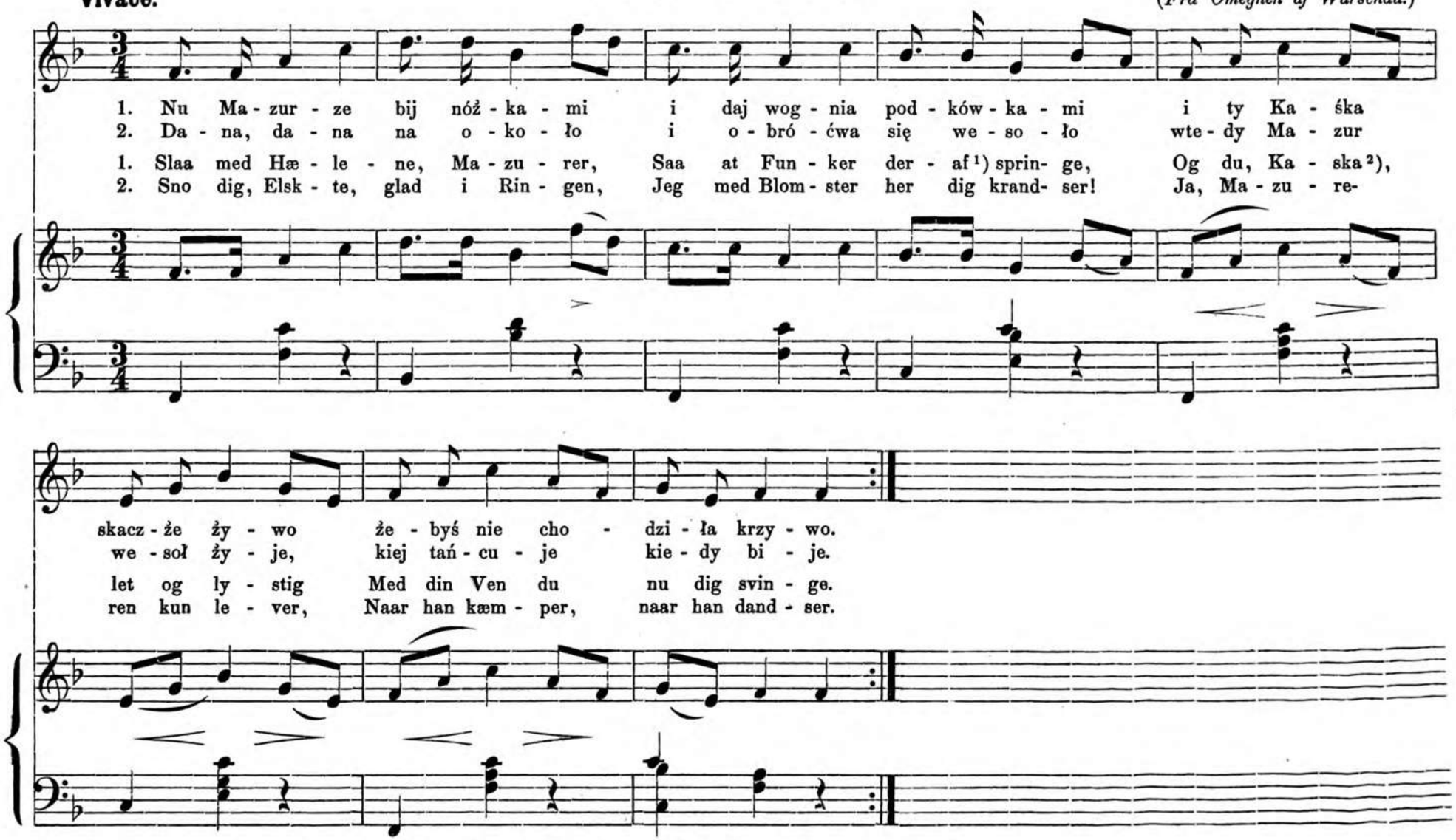
2.

Pigen tav og lo med Ynde —
Hvad det spaaer, det veed vi Alle;
Smaat jeg gav mig til at nynne
Tralleralle, tralleralle!
Jeg sang fort — og hun mon lytte,
Og om Skjælmen saa jeg tænker:
Er blot Øret først mit Bytte,
Hjertet ogsaa nok hun skjænker.

C. G. S.

Nr. 15. Mazurek.

Vivace. (*Fra Omegnen af Warschau.*)

1) — nemlig af de jernbeslaaede Støvlehæle. 2) Kaska, Diminutiv af Katarzyna o: Catharina.

Nr. 16. Krakowiak.

Allegro moderato.

Bie - ży ko - nik, bie - ży, bar - dzo się za - dy - szał; nie po - wiém ni - ko - mu,
Vildt fly - ver Man - ken, mens Gan - ge - ren lø - ber, — Hvad ny - lig jeg hør - te, for

mf

co ja wczo - raj sły - szał. Bie - ży ko - nik, bie - ży, grzy - wa mu się je - rzy;
In - gen jeg rø - ber! Ja, vildt ja - ger He - sten, den fa - - rer saa vi - de; — Ak,

f *mf*

nie - chaj ża - den chło - piec pa - nien - kom nie wie - rzy.
al - drig paa Pi - ger - nes Ord tør man li - de.

Julius Paludan.

Nr. 17. Mazur.

Allegretto.

1. Nad stru - my - kiem, przy do - li - nie, sie - dział Ju - zio, chło - piec ho - ży,
   i wy - pla - tał swéj dziew-czy- nie wia - ne - czek z czer-wo - néj ró - ży,
   i coś wię - céj przy tém je - szcze,

1. Hist, hvor Bæk - kens Vo - ve rin - der, Vox - e Ro - ser - ne de rø - de;
   Yng - lin - gen i Krands dem bin - der Til sin Pi - ges Lok - ker blø - de;
   Men end - nu om no - get Me - re,

p *mf*

cze - go nie mo - gę po - wie - dzieć bo czyż trze - ba wszys-tko wie - dzieć, do - syć, że coś wię - céj je - szcze.
No - get, som I selv maa gjæt - te, Skal min Sang ei her be - ret - te, — Nok, at der var no - get Me - re.

p

2.

Przyjm tę pleciąkę różaną,
i pozwól niech się popieszczę
z twoją buzieńką kochaną.
i z czémś więcéj przy tém jeszcze;
i z czémś więcéj przy tém jeszcze,
czego nie mogę powiedzieć,
bo czyż trzeba wszystko wiedzieć;
dosyć, że z czémś więcéj jeszcze. etc...
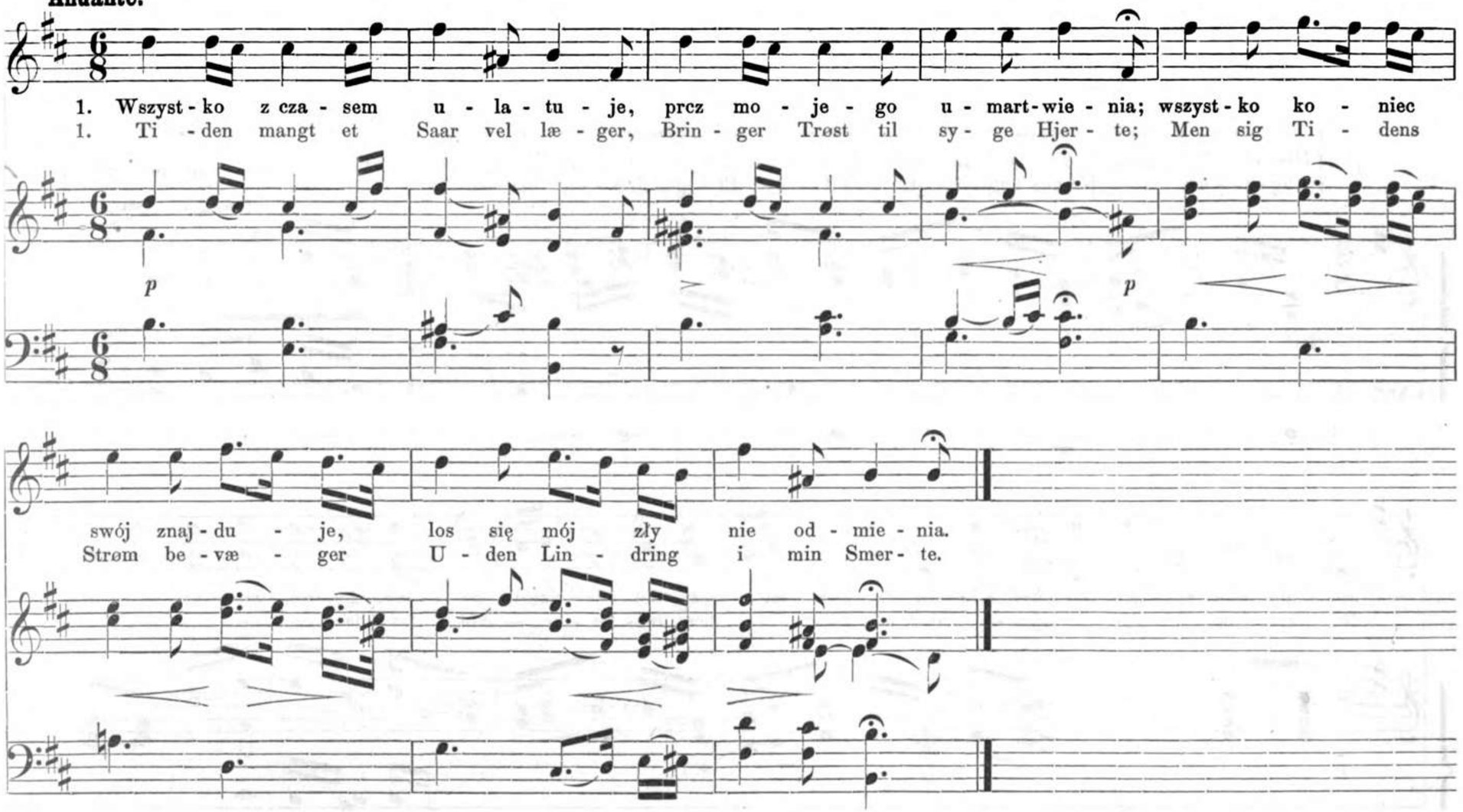
2.

„For min Rosenkrands du Søde
Vistnok vil et Kys mig skjænke,
Kys paa dine Læber røde, —
Kan en større Løn jeg tænke?
Jo, der er dog noget Mere,
Noget, som du selv maa gjætte,
Ei tør Læben Alt berette, —
Men der er dog noget Mere!“

Julius Paludan.

Nr. 18. „Wszystko z czasem ulatuje.“ „Tiden mangt et Saar vel læger.“

Andante.

2. Płakać tylko i narzekać
los mi mój nakazał srogi,
końca życia we łzach czekać,
dla mnie niémaż inszéj drogi.

3. Choć się czasem i rozśmieje,
umysł mój zawsze stroskany,
na pozór się wszystko dzieje,
gdyż ja w sercu ciérpię rany.

4. Podobno więc ciérpiéć trzeba,
ciérpiéć, póki życia stanie,
bo tak widzę chciały nieba,
i tak każe powołanie.
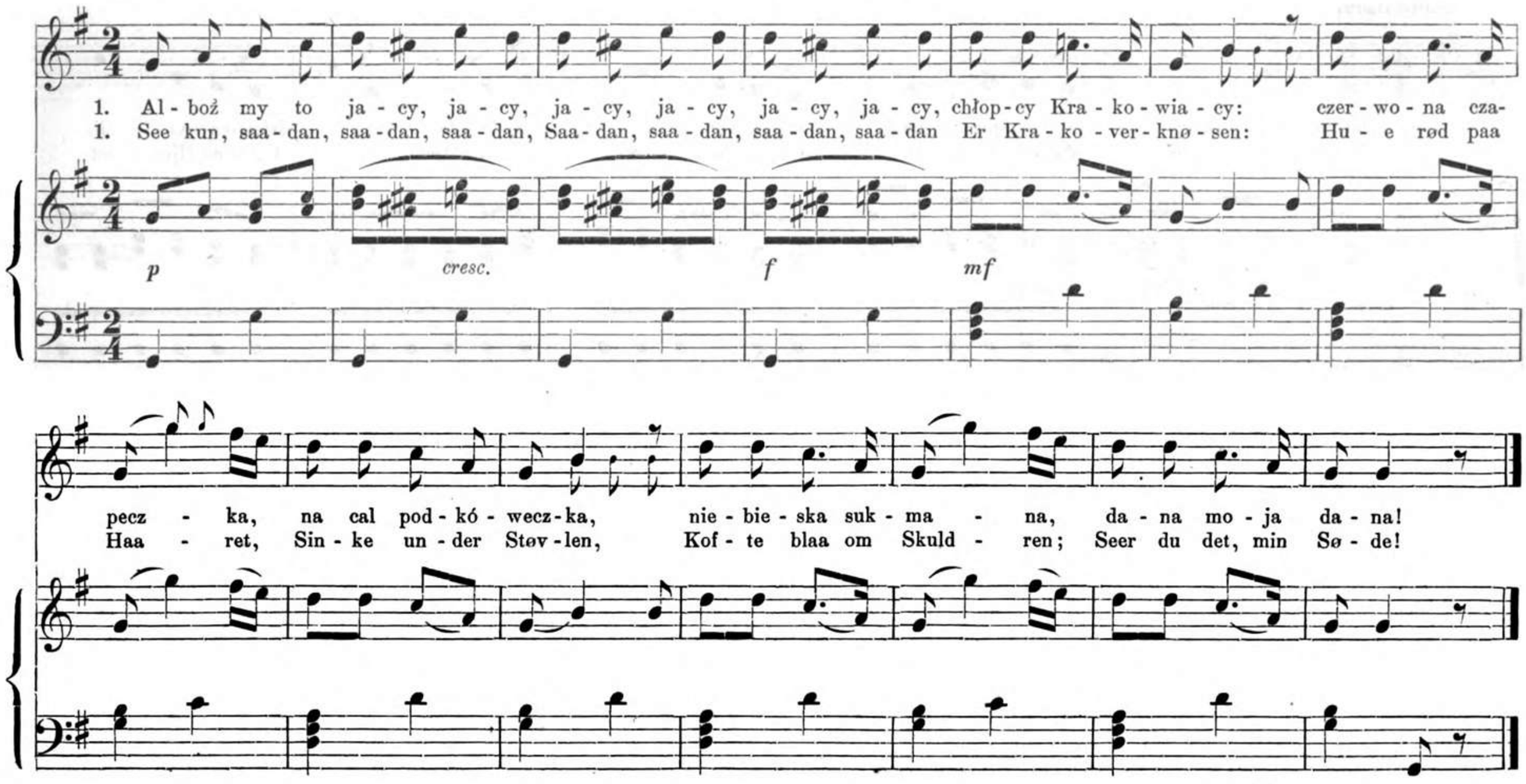
2. Kun at græde og at klage
Er den Lod, som mig blev givet,
Og det Haab er kun tilbage,
At jeg snart maa ende Livet.

3. Sees end Smiil paa mine Læber,
Synes Glæden jeg at følge,
Er det kun, fordi jeg stræber
Mine Kvaler saa at dølge.

4. Skabt jeg er kun til at lide,
Lide, medens Livet varer,
Uden Seir med Kval at stride,
Indtil Liv i Død henfarer.

Nr. 19. Krakowiak.

Vivace.

2.
I koziczek wyostrzony,
i do pochewki włożony,
i fajeczka i krzesiwko,
na to dobre przyodziwko,
kochajże mnie moja dziéwko,
do kolusieneczka,
moja kochaneczka.
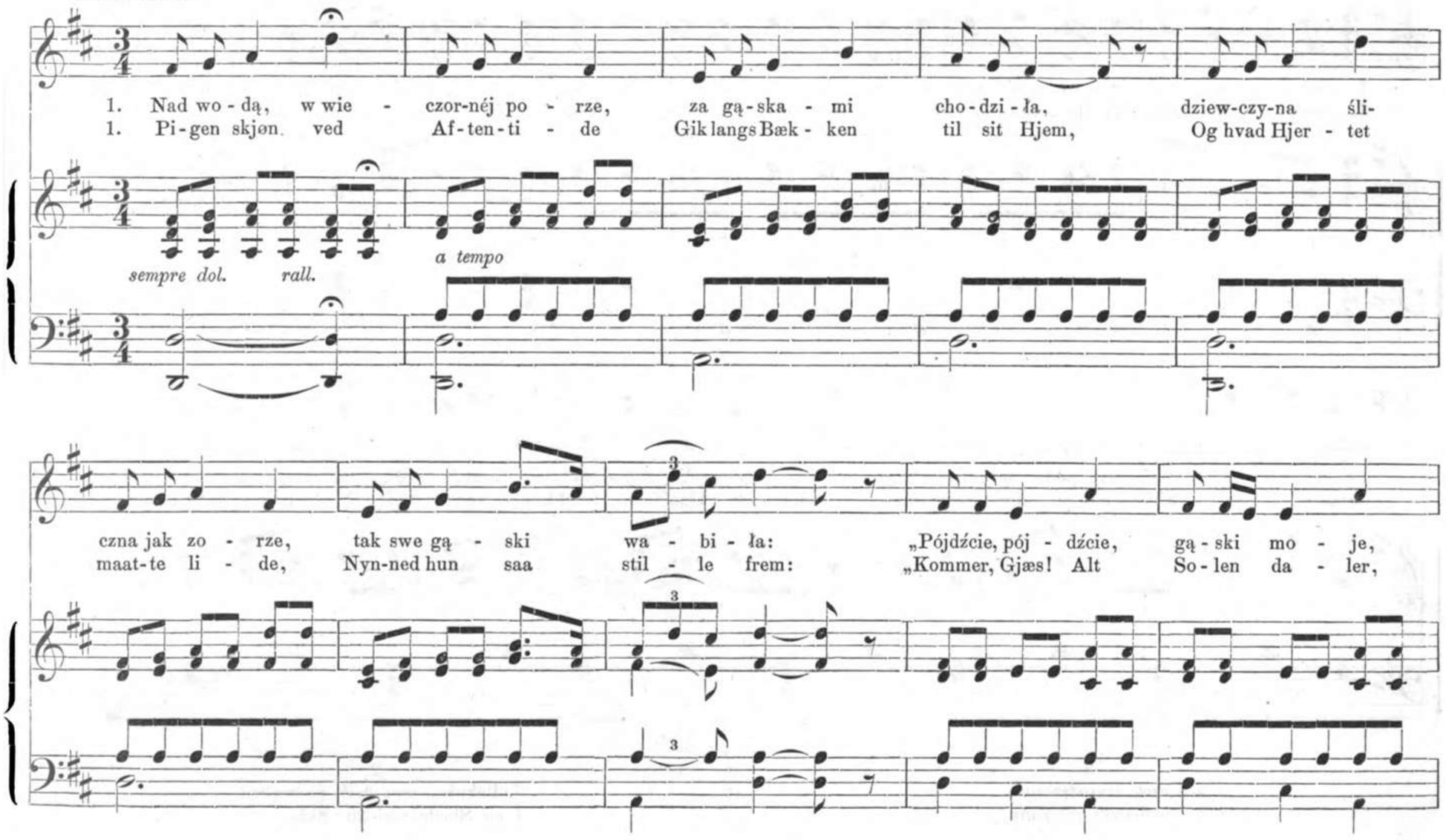
3.
I pieniądze za obsiéwki,
kochajcież mnie moje dziéwki,
a która mnie będzie chciała,
to to wszystko będzie miała,
i krakowski wianek,
|: złocisty pierściónek. :|

2.
Tollekniv, som godt er sleben,
I en Skede ved sin Side,
Pibetøi og Fyrstaal,
Dertil gode Klæder.
Elsk mig da, du Kjære!
Kom her til mit Hjerte,
Kom dog, kom min Søde!

3.
Lommen fuld jeg har af Penge;
Hører mig dog nu, Børnlille!
Og Den, som vil ha'e mig,
Intet skal hun savne;
Skynder Jer at ta'e mig;
|: See kun denne Guldring! :|

Nr. 20. Gęsia dziewczyna. Gaasepigen.

Andantino.
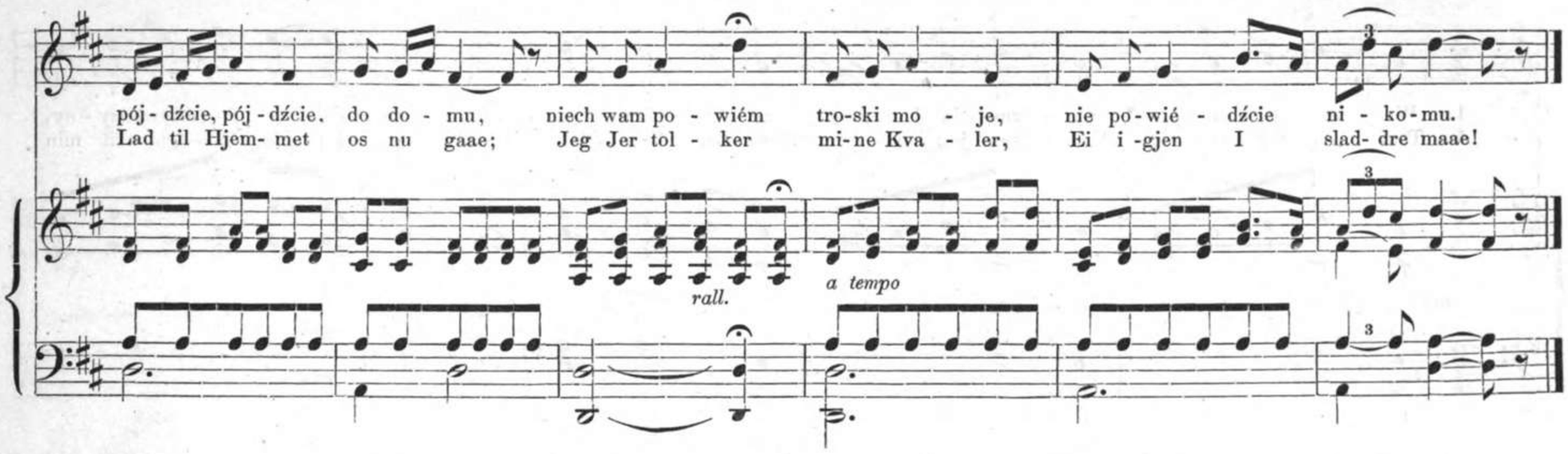

2.

Czy to zniesie moja dusza,
żebym temu sprzyjała,
który mię właśnie przymusza,
żebym jego kochała.
Pójdźcie, pójdźcie, gąski moje,
pójdźcie, pójdźcie, do domu,
niech wam powiém troski moje,
nie powiédźcie nikomu.

2.

Andres Villie ei skal bringe
Mig til Alteret at gaae;
Kjærlighed la'er ei sig tvinge,
Hjertets Valg frit være maa.
Kommer, Gjæs! Alt Solen daler,
Lad til Hjemmet os nu gaae;
Jeg Jer tolker mine Kvaler,
Ei igjen I sladdre maae!

3.

Jam się w wolności rodziła,
choć nie znałam swéj matki;
temu sprzyjam, komum miła,
nie zwiodą mię dostatki:
Pójdźcie, pójdźcie, gąski moje,
pójdźcie, pójdźcie, do domu,
niech wam powiém troski moje,
nie powiédźcie nikomu.

4.

Niechaj kto chce przeczy temu,
jam mu słowo raz dała,
oddałam serce miłemu,
i będę go kochała:
Pójdźcie, pójdźcie, gąski moje,
pójdźcie, pójdźcie, do domu,
niech wam powiém troski moje,
nie powiédźcie nikomu.“

5.

I tak chodząc za gąskami,
rzewnie się rozpłakała,
mając twarz zalaną łzami,
na swe gąski wołała:
„Pójdźcie, pójdźcie, gąski moje,
pójdźcie, pójdźcie, do domu,
niech wam powiém troski moje,
nie powiédźcie nikomu.“

3.

Om end fattig, fri jeg fødtes,
— Kjender dog min Moder ei; —
Den, med hvem jeg kjærlig mødtes,
Ham mit Hjerte skjænked' jeg.
Kommer, Gjæs! Alt Solen daler,
Lad til Hjemmet os nu gaae;
Jeg Jer tolker mine Kvaler,
Ei igjen I sladdre maae!

4.
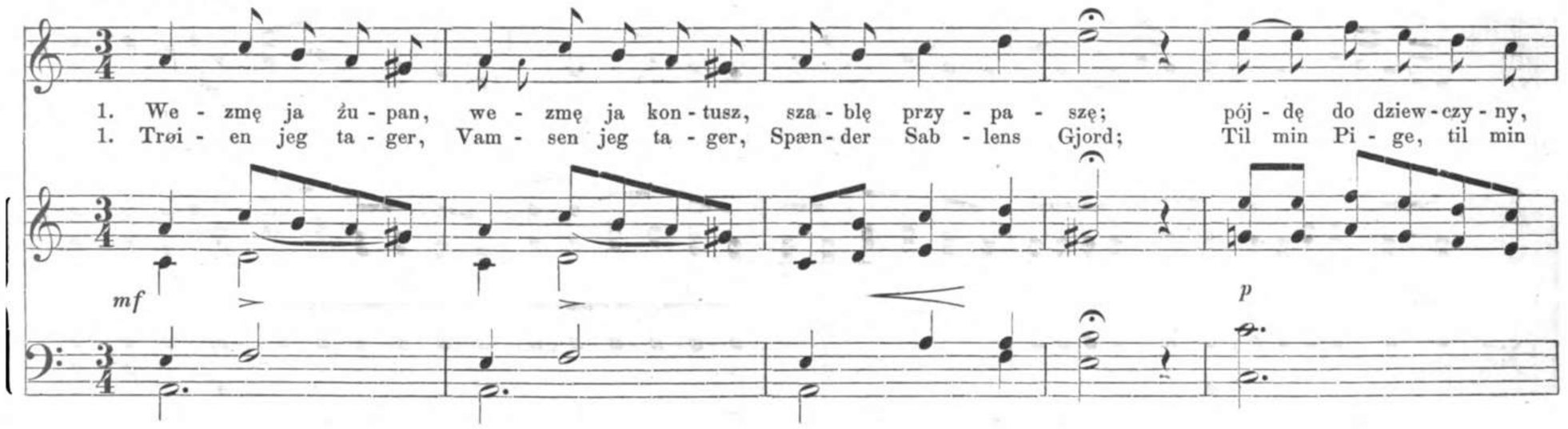
Lad dem længe nok nu skjænde!
Ham jeg givet har mit Ord;
Ei fra ham jeg vil mig vende,
Før jeg gaaer i sorten Jord.
Kommer, Gjæs! Alt Solen daler,
Lad til Hjemmet os nu gaae;
Jeg Jer tolker mine Kvaler,
Ei igjen I sladdre maae!“

5.

Saa med sine Gjæs hun vandred'
Grædende sin stille Vei;
Hendes Sang lød uforandret,
Hendes Taarer standsed' ei:
„Kommer, Gjæs! Alt Solen daler,
Lad til Hjemmet os nu gaae;
Jeg Jer tolker mine Kvaler,
Ei igjen I sladdre maae!“

Alla Polacca.

Nr. 21. „Wezmę ja żupan.“ „Trøien jeg tager.“

2. Wyjszła dziewczyna, wyjszła jedyna,
jak różowy kwiat;
oj stała, stała, taj zapłakała,
zmienił jéj się świat.

3. „Czegoż ty płaczesz, czego żałujesz,
dziewczyno moja?“
„„Jak ja niémam płakać, niémam żałować,
nie będę twoja!““

4. „Będziesz, dziewczyno, będziesz jedyna,
będziesz dalibóg;
ludzie mi cię rają, i rodzice dają,
i sam sądzi Bóg.“

5. „„W niedzielę rano, w niedzielę rano,
wianek uwito;
bodaj cię hultaju, bodaj cię niecnoto,
na pal przybito.““

6. „Jak mię zabiją, jak mię zabiją,
któż mię pochowa?“
„„Ja cię pochowam, ja cię pochowam,
jak będę twoja.““

7. Płacze dziewczyna, płacze jedyna,
stojąc na ganku:
„na coś mię zdradził, na coś mię zdradził,
Jasiu kochanku!“

2. Eia, hun kommer, ud min Pige kommer,
Hun, min Rosenvaand!
Ak, som hun staaer der, brister i Graad hun —
Verden er saa ond.
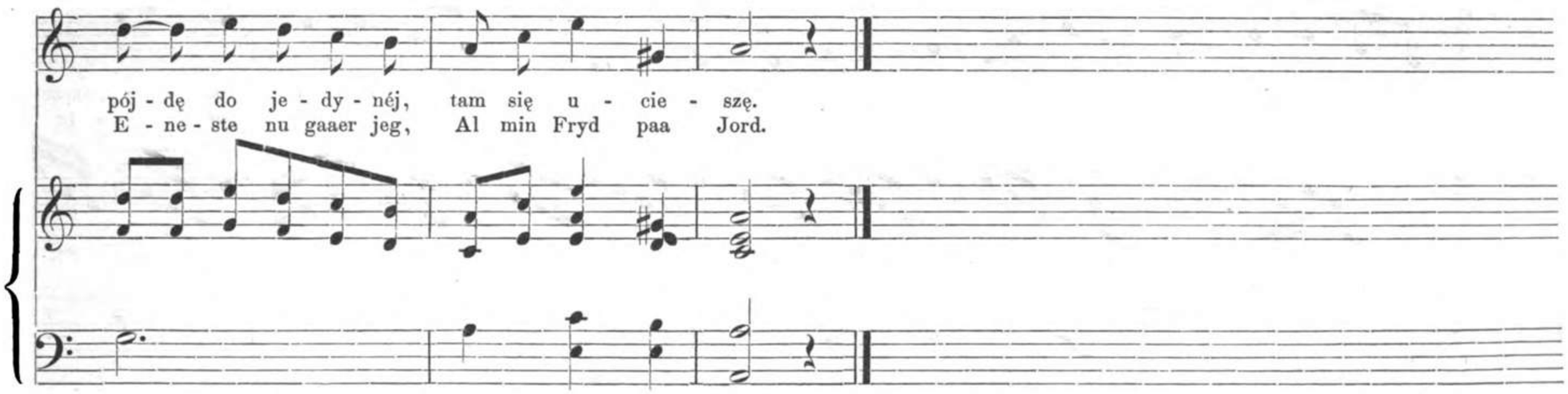
3. „Siig, hvi du græder, siig, hvi du sørger,
Allerkjærsten min?“
„„Vel maa jeg græde, vel maa jeg sørge,
Aldrig bli'er jeg din!““

4. „Min skal du blive, min Pige er du,
Som jeg svoer dig til,
Give mig dig skal dine Forældre,
Ogsaa Gud det vil.“

5. „„Ak, men i Søndags, ak, men i Søndags
Fik jeg Brudekrands;
Give det Gud, den flakkende Nidding
Gik sin Dødedands.““

6. „Naar de mig dræbe, hvo vil mig jorde,
Kaste Graven min?“
„„Jeg vil dig jorde, Gravhøien kaste,
Naar jeg bliver din.““

7. Ak, og fra Svalen nu min Pige sukker,
Hun, min Liljevand:
„Hvi var du borte, hvi var du borte,
Elskede Johan!“

8. „„Ty pójdziesz górą, ty pójdziesz górą,
a ja doliną;
ty zakwitniesz różą, ty zakwitniesz różą,
a ja kaliną.

9. Ty pójdziesz drogą, ty pójdziesz drogą,
a ja gościńcem;
ty będziesz panną, ty będziesz panną,
a ja młodzieńcem;

10. Ty będziesz panną, ty będziesz panną,
przy wielkim dworze;
a ja będę księdzem, a ja będę księdzem,
w wielkim klasztorze.““

11. „Ty pójdziesz drogą, ty pójdziesz drogą,
a ja pójdę ściészką;
ty zostaniesz księdzem, ty zostaniesz księdzem,
ja zostanę mniszką;

12. A jak pomrzemy, a jak pomrzemy,
to każemy sobie
złote litery, złote litery,
wybić na grobie;

13. A kto tam przyjdzie, albo przyjedzie,
przeczyta sobie:
złączona miłość, złączona miłość
leży w tym grobie.“

8. „„Du gaaer ad Bjerget, du gaaer ad Bjerget,
Jeg ad Dalen til;
Hist skal du blomstre, blomstre som Rosen,
Jeg som Tjørnen vild.

9. Du gaaer ad Stien, du gaaer ad Stien,
Jeg ad Alfarvei;
Mø skal du leve, Mø skal du leve,
Og som Ungkarl jeg.

10. Jomfru du være, Jomfru du være
I det hvide Chor;
Du mellem Nonner, jeg mellem Munke
I en Klostergaard.““

11. „Jomfru jeg vorder, Jomfru jeg vorder,
I det hvide Chor;
Du mellem Munke, jeg mellem Nonner
I en Klostergaard.

12. Men naar i Graven, men naar i Graven
Gjemmes vore Been,
Rødgylden Indskrift, rødgylden Indskrift
Ristes skal paa Steen.

13. Kommer en Vandrer, kommer en Rytter,
Skal han læse der:
Elskende Hjerter, Hjerter, der skiltes,
Fandt hinanden her.“

Nr. 22. Schadzka umówiona. Stævnemødet.

Andante.

1. Już mie - siąc ze - - - szedł, psy się u - spi - ły, i coś tam kla - - - szcze
1. Maa - nen er da - - - let; Hun - de - ne ti - - e; — Haand - klap jeg hør - - - te

p *mf*
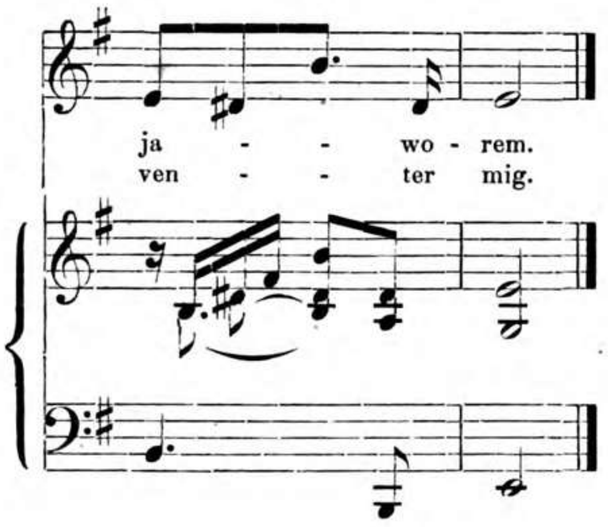
za bo - rem; pew - nie mnie cze - - ka mój Fi - lon mi - ły,
ty - de - lig. Læn - ger min Phi - - lon ei kun - de bi - e,

dim. *pp* *sf*

pod u - mó - wio - - - nym ja - - - wo - rem, pod u - mó - wio - nym
Alt un - der Bir - - ken han ven - - - ter mig, Alt un - der Bir - ken han

f *p* *rall.*

p

2.
Nie będę sobie warkocz trefiła,
tylko włos zwiążę splątany;
bobym się bardziéj jeszcze spóźniła,
|: a mój tam tęskni kochany. :|

3.
Wezmę z koszykiem maliny moje,
i tę plecionkę różowę,
maliny będziem jedli oboje;
|: wieniec mu włożę na głowę. :|

4.
Prowadź mię teraz miłości śmiała:
gdybyś mi skrzydła przypięła!
żebym najprędzéj bór przeleciała,
|: potém Filona ścisnęła. :|

Fr. Karpiński.
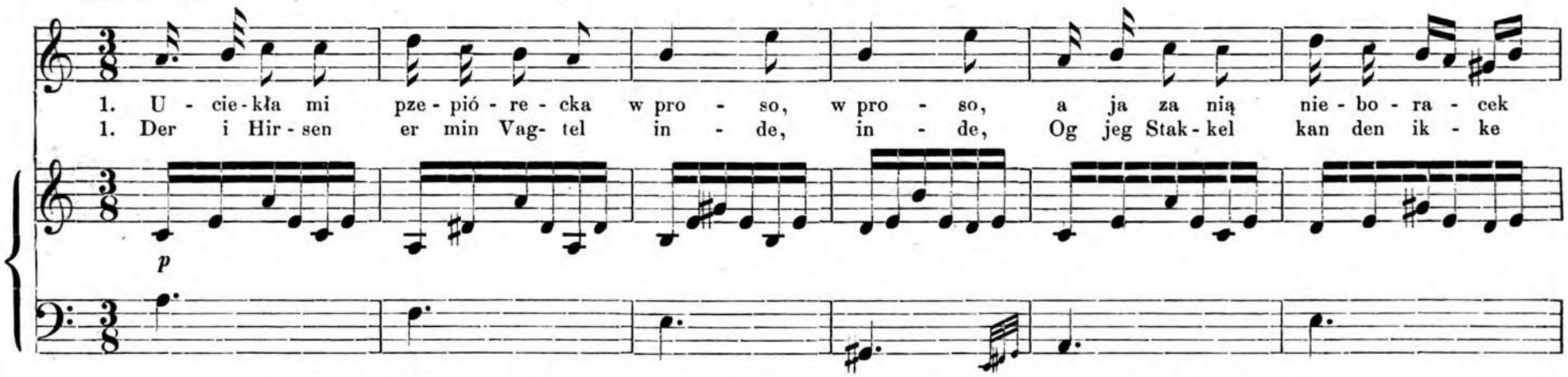
2.
Haaret jeg ei vil kunstigen flætte,
Løselig blot jeg samler det,
For ei min Ven paa Prøve at sætte,
|: Strengere, end det mod ham er Ret. :|
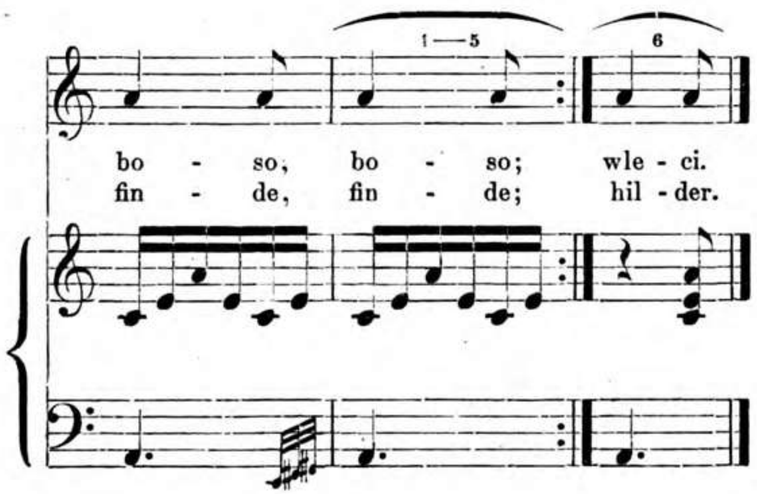
3.
Med i min Kurv jeg Himbær vil tage
Og denne Rosenkrands saa skjøn;
Sammen skal Frugten sødt os smage,
|: Krandsen jeg gier ham som Troskabs Løn. :|

4.
Kunde du, Elskov! Vinger forlene,
Vared' ei længe Philons Savn;
Ei han endnu sad saa alene,
|: Alt da jeg trykked' ham i min Favn! :|

Nr. 23. „Uciekła mi...“ „Der i Hirsen...“

Moderato.

2. * * * *
* * *

3. Kazą mi się pani matki |: pytać, :|
cy pozwoli pzepióreckę |: chwytać? :|

4. „A chwytajze, mój synecku, |: chwytaj, :|
tylko jéj się piórecek nie |: tykaj :|.“

5. A jakze ją, pani matko, |: chwytać, :|
zeby jéj się piórecek nie |: tykać? :|

6. „Tza zastawić, mój synecku, |: sieci, :|
to ci sama pzepiórecka |: wleci :|.“

2. Paa de bare Fødder jeg den |: fulgte, :|
Stedse længer borte den sig |: dulgte :|.

3. Kjære Moder du vist ei mig |: nægter :|
Den at fange, dersom jeg det |: mægter :|.

4. „Fang den kun, dog dette, Søn, du |: høre, :|
Vagtlens Fjedre maa du ikke |: røre :|.“
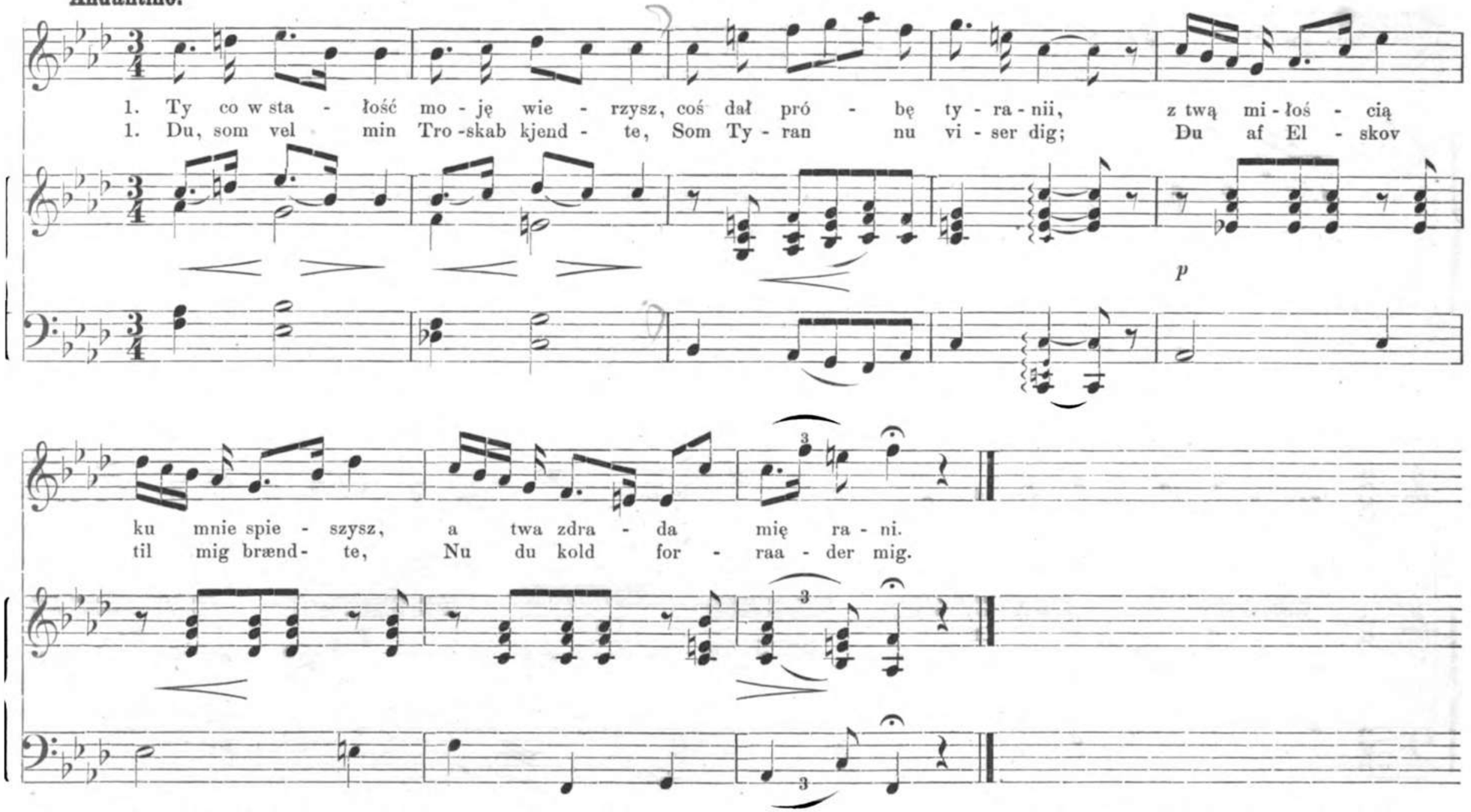
5. Lidet da kun nytter mig at |: jage, :|
Saa kan aldrig jeg den fangen |: tage :|.

6. „Søn, naar du i Hirsen Snarer |: stiller, :|
Vagtlen af sig selv i den sig |: hilder :|.“

J. Paludan.

Nr. 24. „Ty co w stałość…“ „Du, som vel min Troskab kjendte.“

Andantino.

1. Jam to winna, żem ci dała
poznać ogień mój wcześnie,
o miłościm powiedziała,
tak cię znając jak we śnie.

2. Z radością tom spominała,
co twe usta mówiły,
spiąc, czuwając tom myślała…
twe mię wdzięki zgubiły.

4. Teraz innéj tak powiadaj,
żem się nie znała z tobą;
przysięgaj się, ręce składaj,
jak mnieś czynił przed dobą.

5. Ciesz się, podły niewdzięczniku,
żeś zwyciężył niewinną;
tych sposobów okrutniku,
używasz już nad inną.

6. Rozpacz mi się zemścić każe,
lecz ja myślę rozumnie,
dość gdy cię z serca wymażę…
nie kochanyś już u mnie.

2. Dog, mig selv jeg maa anklage
For den Sorg, der nager mig:
Jeg for snart dig lod opdage,
At jeg tænkte kun paa dig.

3. Hvert et Ord, din Læbe talte,
Næred Flammen i mit Bryst;
Drømmen mig dit Billed malte,
Jeg fornam i den din Røst.

4. Tilsværg nu en anden Pige
Falsk din „første“ Kjærlighed!
Ogsaa hende vil du svige,
Snart hun lider, hvad jeg led.

5. Glæd dig, Utaknemmelige,
At mit Hjerte du betvang,
Medens fler' Ulykkelige
Gjør din Synderliste lang.

6. Tidt til Hævn min Hu jeg sætter,
Men igjen betænker mig; —
Jeg af Hjertet dig udsletter,
Ikke meer jeg elsker dig.

Nr. 25.*) „Ach w téj studni...“ „Ak, hvor Kildens Vande...“

Andante.

(Fra Kredsene Plesz og Gleiwitz.)

1. Ach w téj stu - dni zrzó - dło bi - je, zrzó - dło bi - je, zrzó - dło bi - je, ten mój ko - cha - nek
1. Ak, hvor Kil - dens Van - de sti - ge, Van - de sti - ge, Van - de sti - ge, Drik - ker med ham en

p

z in - szą pi - je, z in - szą pi - - je.
an - den Pi - ge, an - den Pi - - ge.

2. Z inszą pije, |: a mnie nie chce, :|
o wiedziałoć to |: moje serce. :|

3. Wiedziałać to |: moja głowa, :|
że to daremna |: ludzka mowa. :|

4. Wiedziałyć to |: moje oczy, :|
że to daremne |: nasze nocy. :|

5. Wiedziałyć to |: moje ręce, :|
że to daremne |: nasze tańce. :|

6. Wiedziałyć to |: moje nogi, :|
że to daremne |: nasze drogi. :|

2. For en Anden |: mig han glemmer, :|
Dybt jeg i Hjertet |: Kval fornemmer. :|

3. Nu er da min |: Læbe lukket, :|
Ak, thi forgjæves |: har den sukket. :|

4. Slukt er Glandsen |: i mit Øie; :|
Ikke hans Sind den |: kunde bøie. :|

5. Spildt er mine |: Hænders Lykke, :|
Aldrig de mere |: hans skal trykke. :|
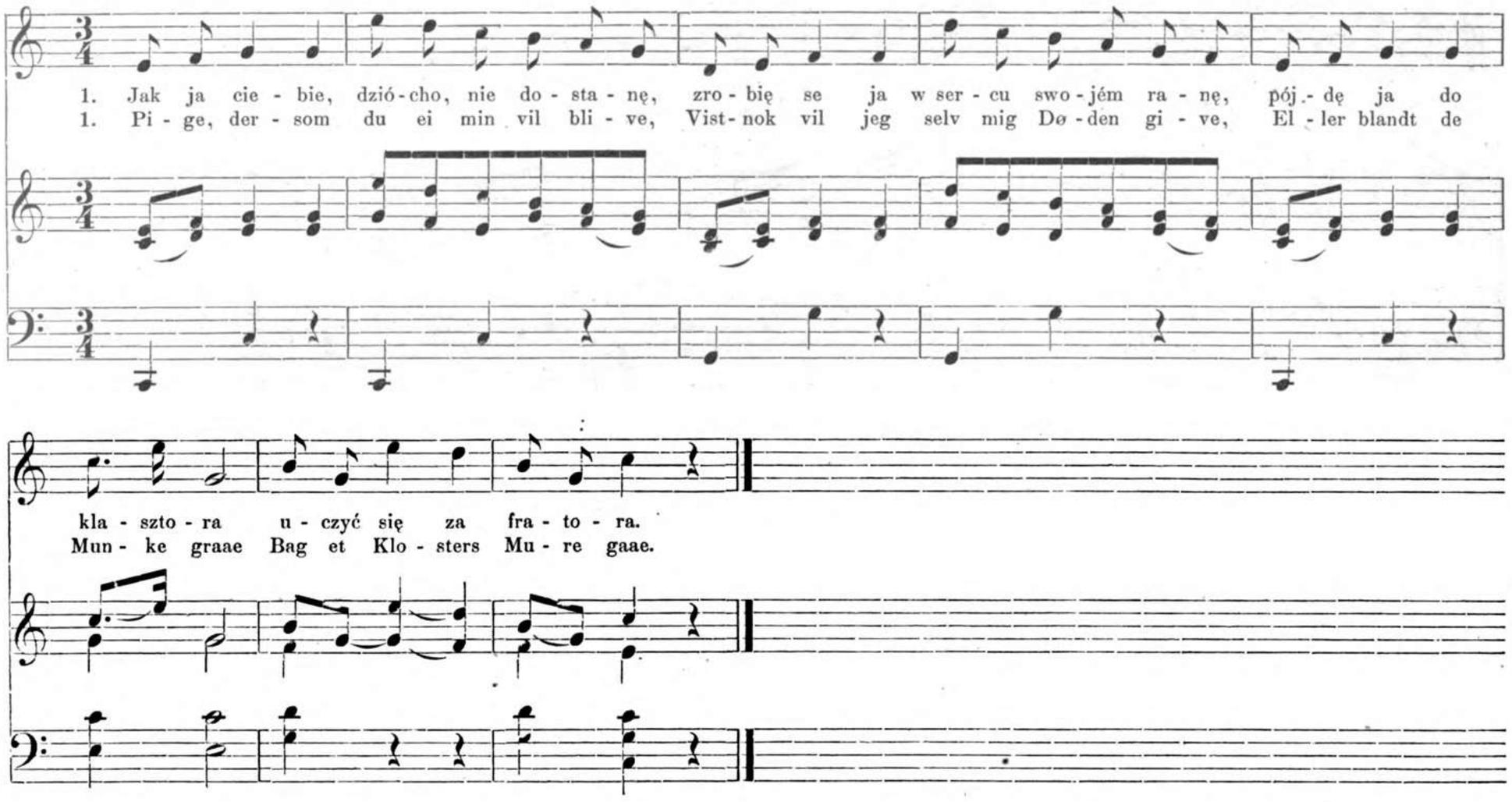
6. Spildt er mine |: Fødders Glæde, :|
Aldrig skal meer vi |: Dandsen træde! :|

Julius Paindan.

*) Nr. 25—40 fra Over-Schlesien.

Nr. 26. „Jak ja ciebie...“ „Pige, dersom du ei...“

Allegretto. (*Fra Kredsen Gleiwitz.*)

2.

Jak mnie będą do msy oblekać,
przyjdź ty dziócho tam się podziwać;
jak ja będę mszą służyć,
przyjdź mi się pomoc modlić.

3.

Cóżbym ja się za ciebie modliła,
kiejm ja nie jest żadna twoja miła?
ty masz w ręce krucyfiks,
do panienek nie masz nic.

2.

Naar jeg da skal mig til Messen klæde,
Alle Helgene for mig du bede;
Naar jeg staaer i Messedragt,
Kom og see mig i min Pragt!
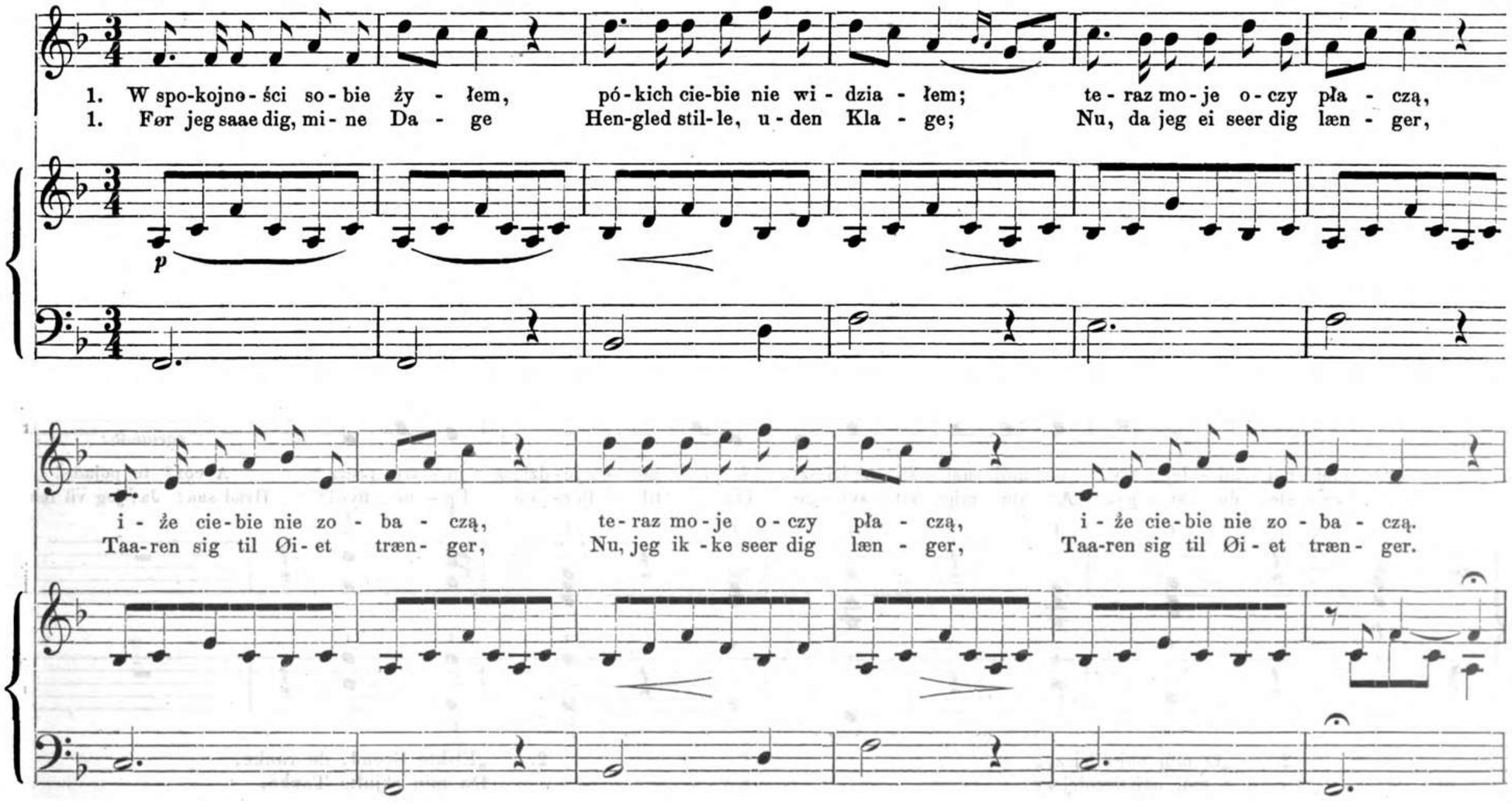
3.

„Neppe søge vil til dig min Tanke;
Har i Haand du Korset først, det blanke,
Ei til Pigerne du seer, —
Ingen tør du elske meer!“

Julius Paludan.

Nr. 27. „W spokojności sobie...“ „Før jeg saae dig...“

Andante. (*Fra Kredsen Beuthen.*)

2.

Nieraz z twojéj białéj ręki
piłem słodzi albo męki;
|: można, iżeś mi ty zdradna,
bo to każda, która ładna. :|

3.

Jużem w różnych stronach bywał,
różne dziéwczęta uwidział;
|: jednak tyle nie cierpiałem,
boch tak żadnéj nie kochałem. :|

4.

Co to za krótkie kochanie,
gdy wzajemne przywiązanie;
|: ach niémasz to większéj rany,
kiedy kocha niekochany. :|

5.

Można po ujaździe mojéj,
już kto inszy będzie twoim;
|: ach, dziewczyno, moja luba,
tyś jest serca mego zguba! :|

2.

Ofte sad jeg ved din Side,
Trykked dine Hænder hvide.
|: Vil, som mangen anden Pige,
Ogsaa du din Ven nu svige? :|

3.

Jeg har reist i fjerne Egne,
Piger saae jeg allevegne,
|: Aldrig dog, før dig jeg skued,
Hjertet saa af Elskov lued. :|

4.

Korte Lykke, selv naar Tvende,
Kjærligt for hinanden brændte!
|: Ak, hvor tung en Sorg at bære:
Ikke meer gjenelsket være! :|
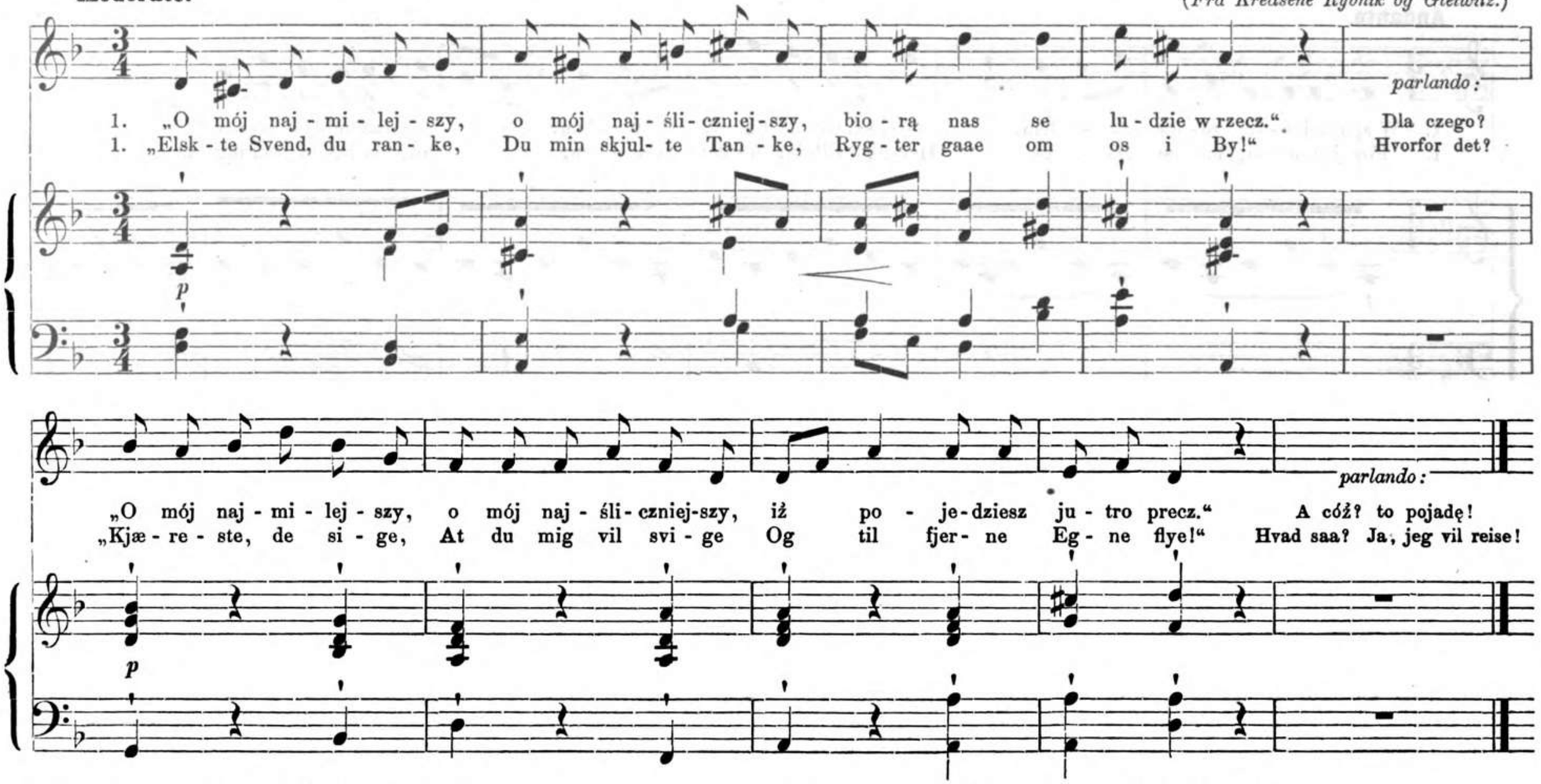
5.

Naar jeg bort fra dig nu drager
Du maaskee en Anden tager.
|: Elskte Pige, hvilken Smerte
Volder du mit arme Hjerte! :|

Nr. 28. „O mój najmilejszy.“ „Elskte Svend, du ranke.“

Moderato.

(Fra Kredsene Rybnik og Gleiwitz.)

2. „O mój najmilejszy,
o mój najśliczniejszy,
weźże mnie też ze sobą.“
(Ale po co?)
„Koszulkich ci prała,
chustki wyszywała,
łóżeczko ścielała.“
(Toć, siadaj na konia!)

3. Jakóż przyjechali
na zielone pole,
ona gorzko płakała.
(Czegoż teraz płaczesz?)
„O mój najmilejszy,
o mój najśliczniejszy,
jest mi ojca, matki żal.“
(Złaż z konia, mogłaś siedzieć doma!)

2. „Elskte Svend, du ranke,
Du min skjulte Tanke,
Lad mig reise bort med dig!“
(Men hvortil det?)
„Jeg din Seng vil rede,
Jeg din Dug vil brede,
Sømme dig din Kjortelflig!“
(Nu vel, sæt dig da paa Hesten!)

3. Der de kom paa Enge
Til det grønne Vænge,
Bittert hendes Taarer flød.
(Hvorfor græder du nu?)
„For min Moders Kvide;
Faaer hun Alt at vide,
Vist det volder hendes Død!“
(Stig af Hesten! Du kunde være bleven hjemme.)

4. „O mój najmilejszy,
o mój najśliczniejszy,
nie takeś mi ślubował.“
(A gdzie?)
„W téj to komóreczce,
za témi dźwierzami,
gdyś mnie wziąść obiecował.“
(Łżesz, bo nie prawda!)
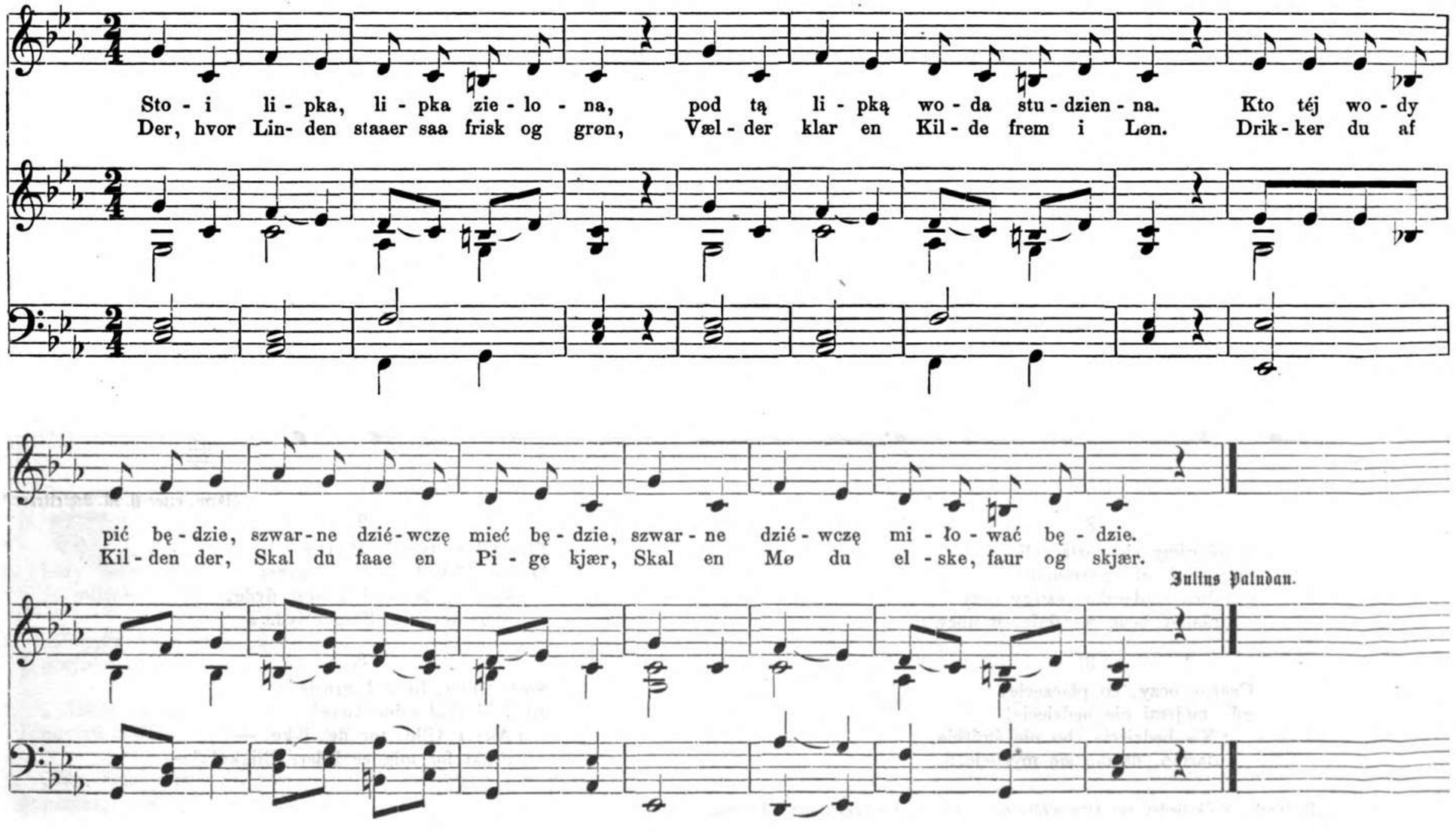
4. „Du mit Hjertes Glæde,
Jeg har Grund at græde,
Ikke saa dit Løfte var!“
(Hvorledes da?)
„Hist i Kamm'ret inde
Du saa mangesinde
Trofast Elskov lovet har!“
(Du lyver; det er ikke sandt!)

Julius Paludan.

Nr. 29. „Stoi lipka...“ „Der, hvor Linden...“

(*Fra Kredsen Rybnik.*)

Andante.

Julius Paludan.

Nr. 30. „Z góry czesta...“ „Over Bjerg og Dal...“

Andante. (*Fra Kredsene Rybnik og Ratibor.*)

1. Z gó-ry cze - sta, z do - łu dro - ga, roz-łą-czmy się mo-ja mi - ła. Cóż po na - szém roz-łą - cze - niu,
1. O-ver Bjerg og Dal gaaer Vei - en; Skil-les maae vi, elsk-te Pi - ge! Ei vi sam - men meer skal væ - re,—

p *pp* *mf*

gdyś-my spo-łem nau - cze - ni? Cóż po na - szém roz-łą - cze - niu, gdyś-my spo-łem nau - cze - ni?
Men kan Skilsmissen vi bæ - re? Ei vi sam- men meer skal væ - re, — Men kan Skilsmissen vi bæ - re?

p *p* *pp*

Harm. efter H. M. Schletterer.*)

2.

Choćbyśmy się rozłączyli,
dwa serdeczka zasmucili;
|: dwa serdeczka, cztéry oczy
płakać będą we dnie, w nocy. :|

3.

Czarne oczy, co płaczecie,
gdy mojemi nie będziecie!
|: Nie będziecie, bo nie śmiecie,
darmo, darmo się myślicie. :|

2.

Fire Øine, tvende Hjerter
Denne Afsked svart bedrøver;
|: Dag og Nat vil Taarer flyde,
Vore Suk og Klager lyde. :|

3.

Sorte Øine, hvor I græde,
At I ei skal mine være!
|: Ak, I ville, tør det ikke, —
Slukt for mig er Eders Blikke! :| —

*) s. „Polnische Volkslieder aus Oberschlesien ... mit Clavierbegleitung“, Leipzig.

4.
Góro, góro, coś wysoka!
Moja miła jest daleka,
|: daleka jest za górami,
wielka miłość jest za nami. :|

5.
Była miłość, już jéj niéma,
bo się skryła do kamienia,
|: a z kamienia do paproci,
już się więcéj nie nawróci. :|
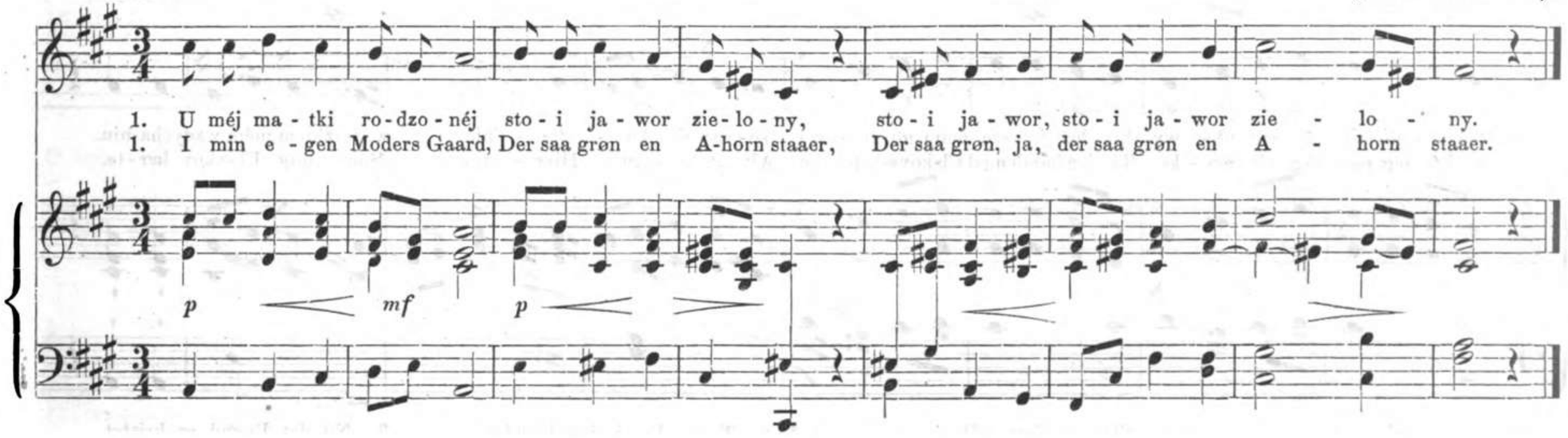
4.
Bjerg, høit reiser du din Tinde!
Fjernt bag dig min Elskte lever,
|: Tænker nu, som jeg, tilbage
Paa de lykkelige Dage. :|

5.
Kjærligheden nu sig skjuler
Mellem Bjergets kolde Stene,
|: Der den staaer som eensom Bregne,
Indtil visnet den maa segne. :|

Nr. 31. „U méj matki rodzonéj.“ „I min egen Moders Gaard.“

(*Fra Kredsen Plesz.*)

Andante.

2. Pod jaworem łożeczko,
‖: leży na niém :| serdeczko. :‖

3. Leży, leży, choruje,
‖: do miluśki :| wskazuje. :‖

4. „Przyjdź, dzieweczko, przyjdź do [mnie,
‖: przynieś ziółka, :| lekuj mnie.“ :‖

5. „„Jakóż cię mam lekować,
‖: gdy nie umiém :| ziółka znać?““ :‖

6. „Idź, dzieweczko, do gaju,
‖: przynieś ziółka :| z rozgaju.“ :‖

7. Ona do gaju poszła,
‖: jużci za nią :| dwa posła. :‖

8. „Wróć się, miła, do domu,
‖: wiezą Jaśka :| do grobu.“ :‖

9. Ona do domu bieżała,
‖: włosy z głowy :| targała. :‖

10. „O Jaśku, mój kléjnocie,
‖: chodziłam se :| we złocie. :‖

11. Teraz muszę w żałobie,
‖: rok sześć niedziel :| po tobie.“ :‖

2. Under Ahornen jeg saae
Lidende min Elsker laa,
Lidende, ja lidende min Elsker laa.

3. Da han Øie paa mig fik,
‖: Klaredes :| hans matte Blik. :‖

4. „Kom min Pige, til mig hen,
‖: Læg med Urters :| Saft din Ven.“ :‖

5. „„Ak, af mig du Hjælp ei faaer,
‖: Jeg mig derpaa :| ei forstaaer.““ :‖

6. „Pige! gaae ad Lunden til,
‖: Urter der du :| finde vil.“ :‖

7. Hun til Lunden da gik ud;
‖: Snart kom efter :| hende Bud. :‖

8. „Kjære! gaae nu hjem igjen,
‖: De til Graven :| bær din Ven.“ :‖
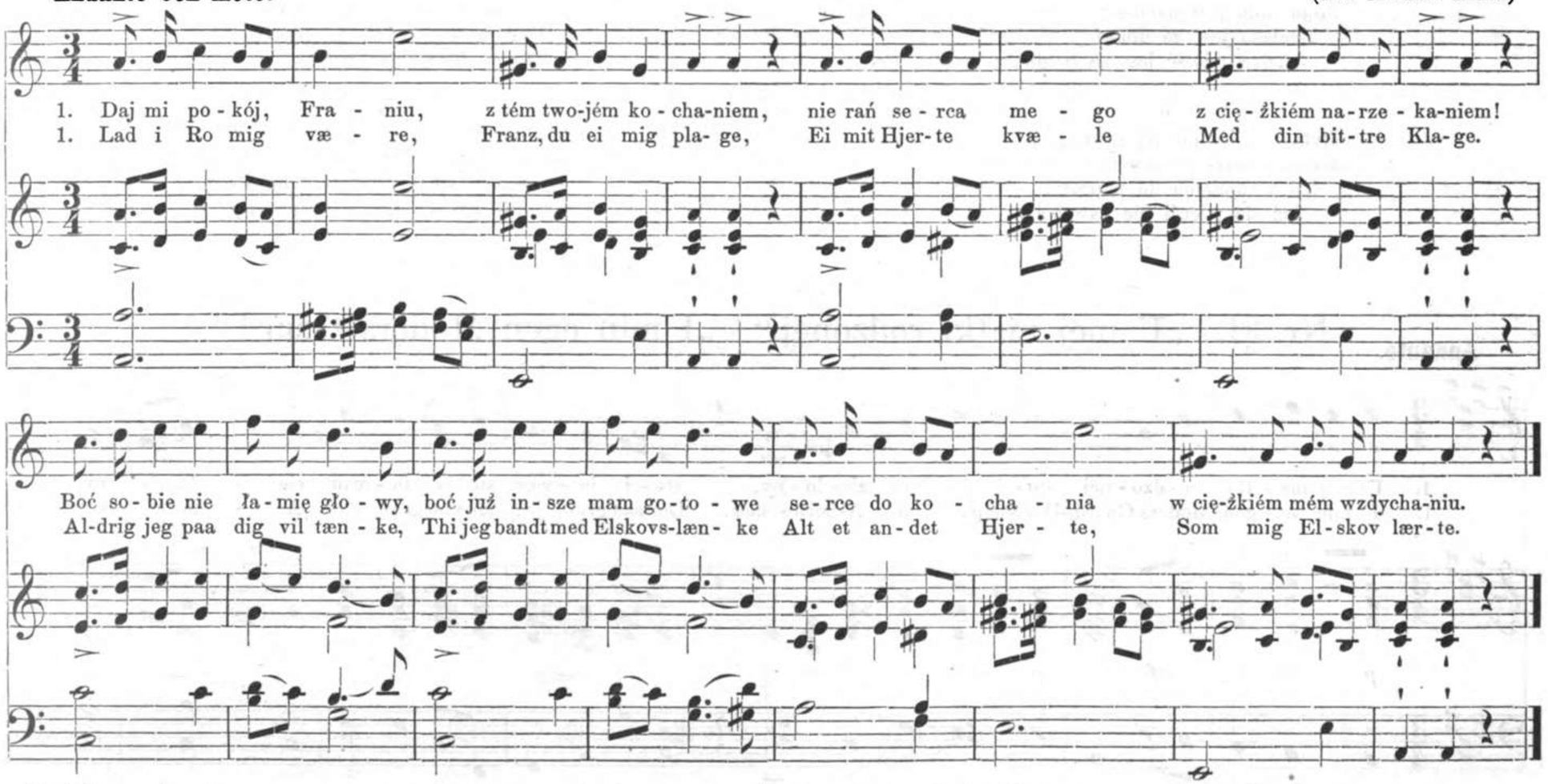
9. Hvor hun da fortvivlet blev!
‖: Haaret af sit :| Hoved rev. :‖

10. „O Johan, min Ven saa huld,
‖: Før jeg gik i :| røden Guld. :‖

11. Nu jeg klæder mig i Sorg,
‖: Til vi sees i :| Himlens Borg.“ :‖

Nr. 32. „Daj mi pokój, Franiu.“ „Lad i Ro mig være.“

Andante con moto. *(Fra Kredsen Kosel.)*

. Alboż ja to nie wiém,
jak obłudnie żyjesz?
Insze kochasz nadewszystko,
przede mną się kryjesz.
Twoja miłość bardzo płocha,
kędy przyjdziesz, wszędzie kochasz,
wszędzie niestateczny,
skarze cię Bóg wieczny.

3. Nieszczęśliwa miłość,
która między nami,
serce mi zraniła,
nie mieszkała z nami.
Ludzie na nas spoglądali,
jakśmy społem chodzowali,
a teraz już na tém
łączę się z tym światem.

4. Z tym światem się łączę,
miłość odstępuje,
serce mi zraniła,
z nami nie obcuje;
ach wy nocki niewyspane,
ach wy oczka wypłakane,
powiedzcie prawdziwie,
jak żyję tęskliwie!
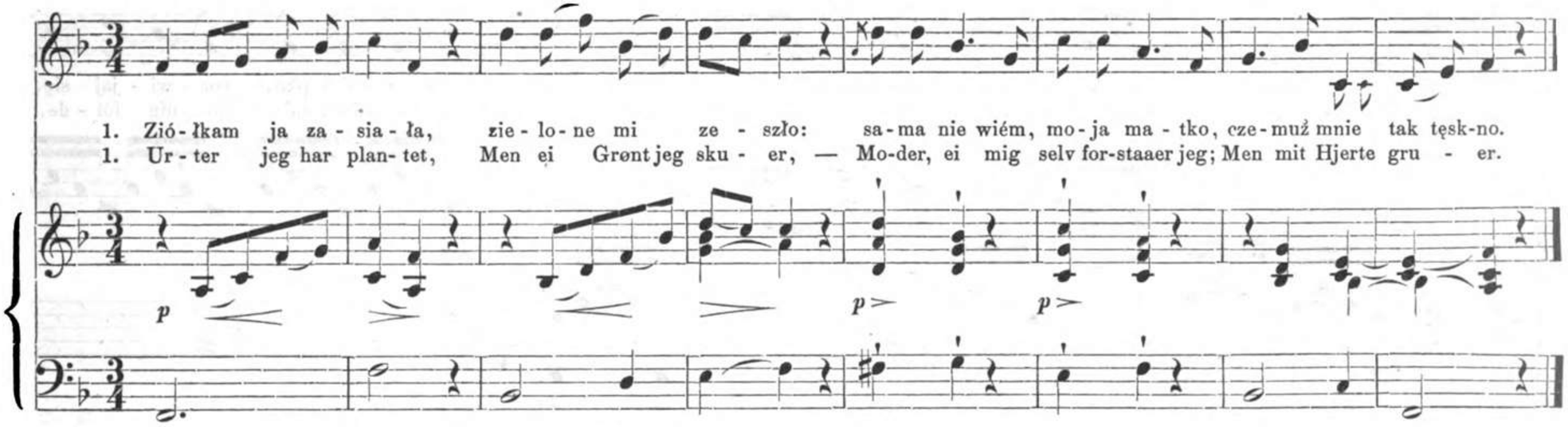
2. Troer du ei, jeg kjender,
Hykler, dine Rænker?
Mens for mig du sukker,
Du paa Andre tænker.
Elskov snart dit Hjerte tænder,
Brat du atter bort dig vender.
For din vilde Flamme
Himlens Gud dig ramme!

3. Nu det Baand er bristet,
Som mig før har bundet;
Haardt du mig har saaret,
Redning dog er fundet.
Naar jeg før med Fryd og Gammen
Vandrede med dig tilsammen,
Da forstod jeg ikke
Mængdens spodske Blikke.

4. Nu dens Blik jeg fatter.
Flux svandt Kjærligheden,
Og mit arme Hjerte
Fandt igjen da Freden.
Nætter uden Søvn fortælle,
I, forgrædte Øine! melde
Om den Elskovs-Kvide,
Jeg har maattet lide.

Nr. 33. „Ziółkam ja zasiała.“ „Urter jeg har plantet.“

Andante. (*Fra Kredsen Rybnik.*)

2.

O tęskno mnie, tęskno
bez kochanka mego,
ześléj mi go, dobry Boże,
ty wiész dobrze kogo.

3.

Ześléj mi go, ześléj
do mojego domu,
niechże mi się rozweseli
serduszko ku niemu.

4.

Przyjdę ja do domu,
choćby do zakonu,
przemówiłabym słoweczko,
ale nie mam komu.

5.

Przemówiłabym słówko,
przemówiłabym i dwa,
ale się mój kochanek
bardzo na mnie gniewa.

6.

Żaden mi nie winien
jak moje kamradki,
bo one mnie obmówiły
u téj jego matki.

7.

Pan Bóg wam to zapłać,
moje kamradeczki,
boście wy mnie uszczypiły
jako jaszczureczki.

8.

Nie tak jak jaszczurki,
ale jako żmije;
już ten mój kochaneczek
już jedzie do innéj.

9.

Jedzie pod mém oknem
po ojcowém polu,
aże mi się serce kraje
od wielkiego żalu.

2.

Leve kan jeg ikke
Uden ham, den Kjære;
Send mig ham, min Gud! Du veed nok,
Hvem det monne være.

3.

Send ham, o ja send ham
Til min stille Bolig,
At mit Hjerte sig kan glæde,
Og jeg blive rolig.

4.

Ak, min Hytte ligner
Ret en Klostercelle;
Ingen er der, hvem jeg kunde
Om min Sorg fortælle.

5.

Han mig ei vil høre,
Seer ei til mig Arme;
Thi hans Kjærlighed forvandlet
Er til bitter Harme.

6.

Skinsyg en Veninde
Mig den Sorg forvoldte,
Mig bagtalte hos hans Moder;
Ei mit Held hun taalte.

7.

Gud dig vil gjengjælde
Al min dybe Smerte;
Du med Giftord dræbte Freden
I mit arme Hjerte.

8.

Som blandt Blomsterblade
Krybet Skjul kan finde,
Saa med falske Ord min Elsker
Vidste du at vinde.

9.

Naar paa Mark han færdes,
Kan jeg tidt ham skue; —
Snart mit Hjerte vil fortæres
Af sin egen Lue.

Nr. 34. „Sucha lipko...“ „Tørre Lind...“

Andante. (*Fra Kredsen Rybnik.*)

1. Su - cha li - pko, roz - wi - jaj się, su - cha li - pko, roz - wi - jaj się,
1. Tør - re Lind, ud du dig fol - de, Tør - re Lind, ud du dig fol - de,

p *mf*

szwar-na dzió-cho, na - my - ślaj się, szwar - na dzió - cho, na - my - ślaj się!
Pi - ge, ei du Sorg mig vol - de, Pi - ge, ei du Sorg mig vol - de!

p

2.
|: „Jużem ja się namyśliła, :|
|: ciebie, synku, opuściła.“ :|

3.
|: Nie opuszczajże mię jeszcze, :|
|: aż se znajdę sercu miejsce. :|

4.
|: Jużem ja se miejsce znalazł, :|
|: dziękuję ci ostatni raz. :|

5.
* * * *
* * *

2.
|: „Alt er min Beslutning taget; :|
|: Jeg din Kjærlighed har vraget.“ :|

3.
|: Tøv dog lidt, lad blot mig finde :|
|: Først en anden Elskerinde. :|

4.
|: Dog — alt har jeg hende fundet, :|
|: Hjertet ei til dig er bundet; :|
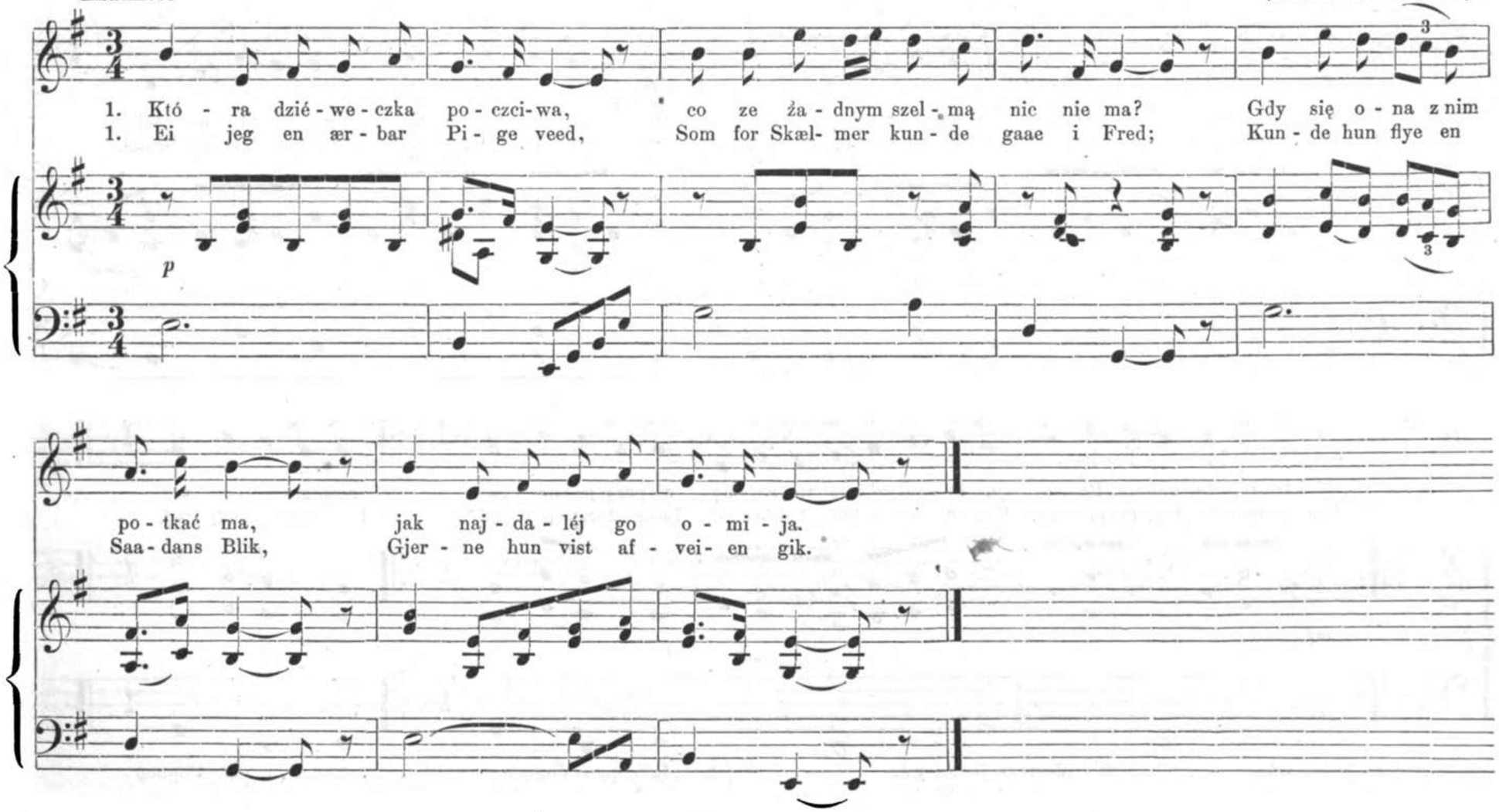
5.
|: Aldrig skal du det gjenvinde. :|
|: Nu hav Tak for dennesinde! :|

Julius Paludan.

Nr. 35. „Która dziéweczka...“ „Ei jeg en ærbar Pige veed.“

(Fra Kredsen Gleiwitz.)

Andante.

2. A gdy go minąć nie może,
zaczerwieni się jak róże;
wychodzi na nię rosiczka
jako makowe ziarneczka.

3. Cóż ta rosiczka znaczyła?
Że się ta dziéweczka wstydziła;
wstydziła się szelmy jednego,
straciła wianek przez niego.

4. „Ach mój wianeczku, mój miły,
tyś w mém serduszku był skryty;
com ja ci wiernie służyła,
tak marniem cię utraciła.“

5. Ach, leci ptaszek jako kos:
pozdrów mi miluśkę na sto kroć,
a spytaj się jéj, jak się ma,
jeżeli jest dziéweczka, jak była?

6. „Jestem jak polna garliczka,
co nie ma swego samiczka,
a we dnie, w nocy urgała,
spać ci pokoju nie dała.“

2. Men kan hun ikke undgaae ham,
Da hun rødmer af jomfrulig Skam;
Ak! snart fra Øiet Duggens Bad
Falder paa Kindens Rosenblad.

3. Hvad monne Duggen vel betød?
At sin Svaghed Pigen dybt fortrød;
Hun, som forglemte Troskabs-Ed,
Tabte saa brat sit Hjertes Fred.
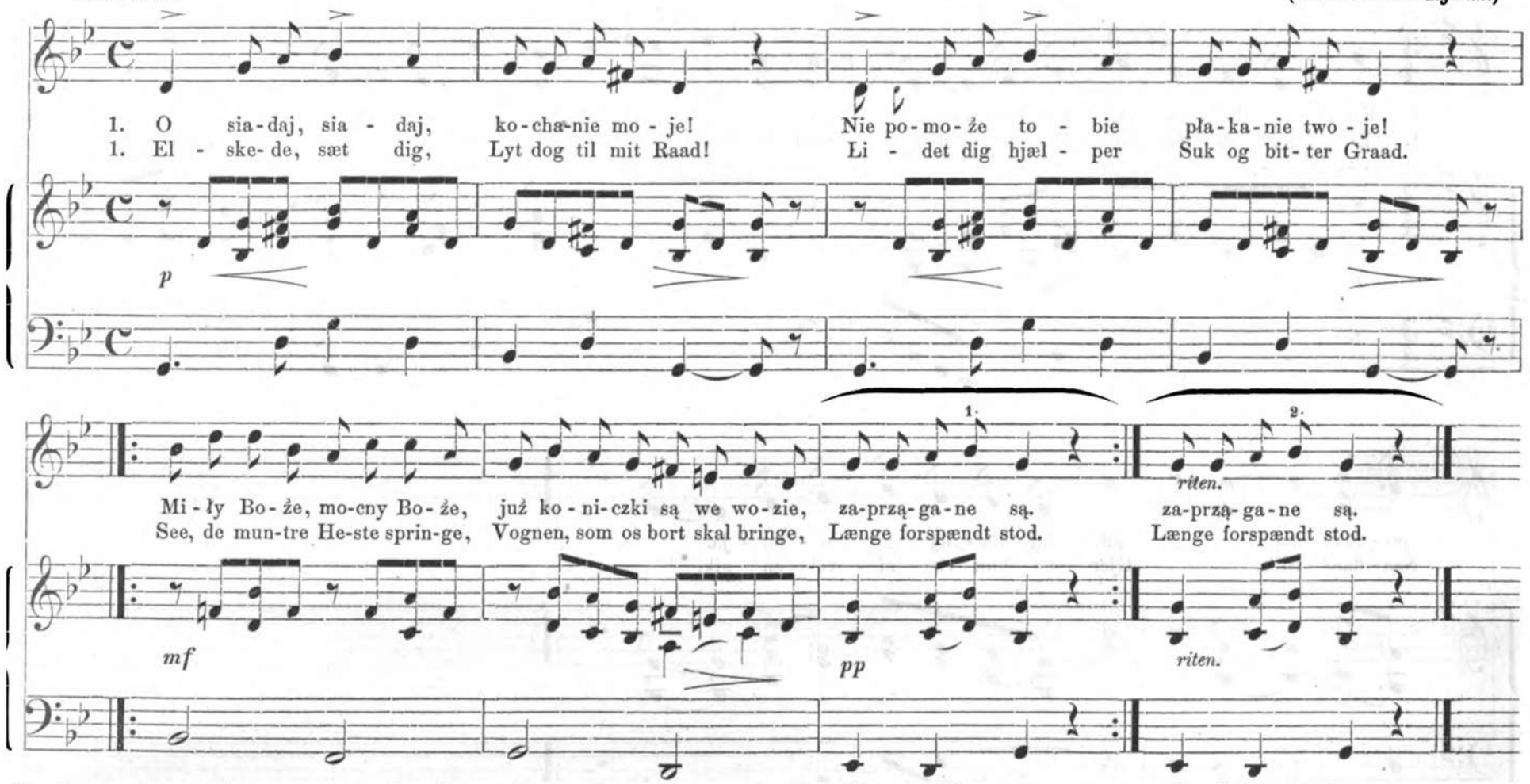
4. „Aldrig jeg mere finder Ro,
Flygtet er den fra mit Hjertes Bo;
Var jeg dog før saa lykkelig!
Men nu har Alt forandret sig.“

5. Drossel, flyv til min Elskte hen,
Tusind Hilsner bring fra hendes Ven!
Spørg hende, om hun holdt sit Ord,
Om hun ei brød, hvad hun mig svoer.

6. „Skovduen ligner jeg forsandt,
Med hvis Mage hver en Glæde svandt;
Kurrende Dag og Natten lang,
Sidder jeg her i Sorgen trang!“

Nr. 36. Pieśń weselna. Bryllupsvise.

Andante. (*Fra Kredsen Rybnik.*)

2. „Jeszcze ja na wóz
nie będę siadała,
bom jeszcze ojcu
nie dziękowała.
|: Dziękuję wam, panie ojcze,
wychowaliście mię dobrze,
już nie będziecie.“ :|

3. O siadaj, siadaj,
(i t. d. jak piérwsza zwrotka.)

4. „Jeszcze ja na wóz
nie będę siadała,
boch jeszcze matce
nie dziękowała.
|: Dziękuję wam, pani matko,
wychowaliście mię gładko,
już nie będziecie.“ :|

5. O siadaj, siadaj,
i t. d.

6. „Jeszcze ja na wóz
nie będę siadała,
boch jeszcze siostrom
nie dziękowała.
|: Dziękuję wam, moje siostry,
obchodziliśmy się dobrze,
już nie będziemy.“ :|

7. O siadaj, siadaj,
i t. d.

8. „Jeszcze ja na wóz
nie będę siadała,
boch jeszcze bratom
nie dziękowała.
|: Dziękuję wam, moje braty,
obchodziliśmy się jak katy,
już nie będziemy.“ :|

9. O siadaj, siadaj,
i t. d.

2. „Ikke paa Vognen
Jeg endnu vil staae;
Først jeg min Fader
Kjærligt takke maa.
|: I, Herr Fader, takket være,
Som optugted mig med Ære;
Nu er det forbi!“ :|

3. Elskede, sæt dig!
(o. s. v. som 1ste Vers.)

4. „Ikke paa Vognen
Jeg endnu vil staae;
Først jeg min Moder
Kjærligt takke maa.
|: I, Fru Moder, takket være,
Som optugted mig med Ære;
Nu er det forbi!“ :|

5. Elskede, sæt dig!
o. s. v.

6. „Ikke paa Vognen
Jeg endnu vil staae;
Først mine Søstre
Ret jeg takke maa.
|: For vort Samliv, Søstre kjære,
Hver af Eder takket være, —
Ak, det er forbi!“ :|

7. Elskede, sæt dig!
o. s. v.

8. „Ikke paa Vognen
Jeg endnu vil staae;
Først mine Brødre
Ret jeg takke maa.
|: Sjelden voldte I mig Glæde,
Gav mig ofte Grund at græde, —
Nu er det forbi! :|

9. Elskede, sæt dig!
o. s. v.
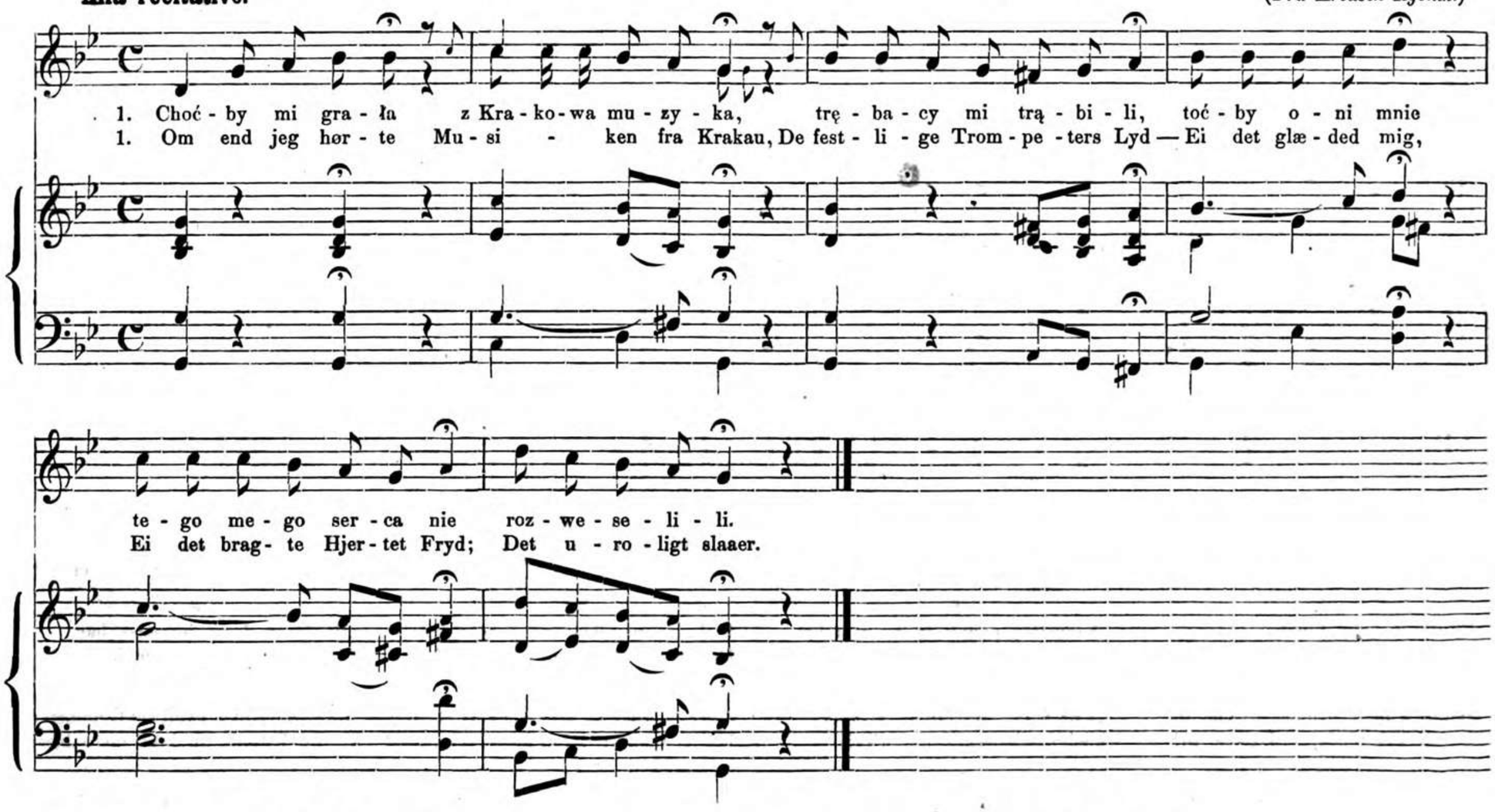
10. „Jeszcze ja na wóz
nie będę siadała,
bom jeszcze progom
nie dziękowała.
|: Dziękuję wam, miłe progi,
chodziły tam moje nogi,
już nie będą.“ :|

10. „Ikke paa Vognen
Jeg endnu vil staae;
Først gjennem Huset
Vil en Gang jeg gaae.
|: Jeg dets Tærskler takke maatte
For hvergang, min Fod dem traadte, —
Ak, det er forbi!“ :|

Julius Paludan.

Nr. 37. „Choćby mi grała.“ „Om end jeg hørte.“

Alla recitativo. (*Fra Kredsen Rybnik.*)
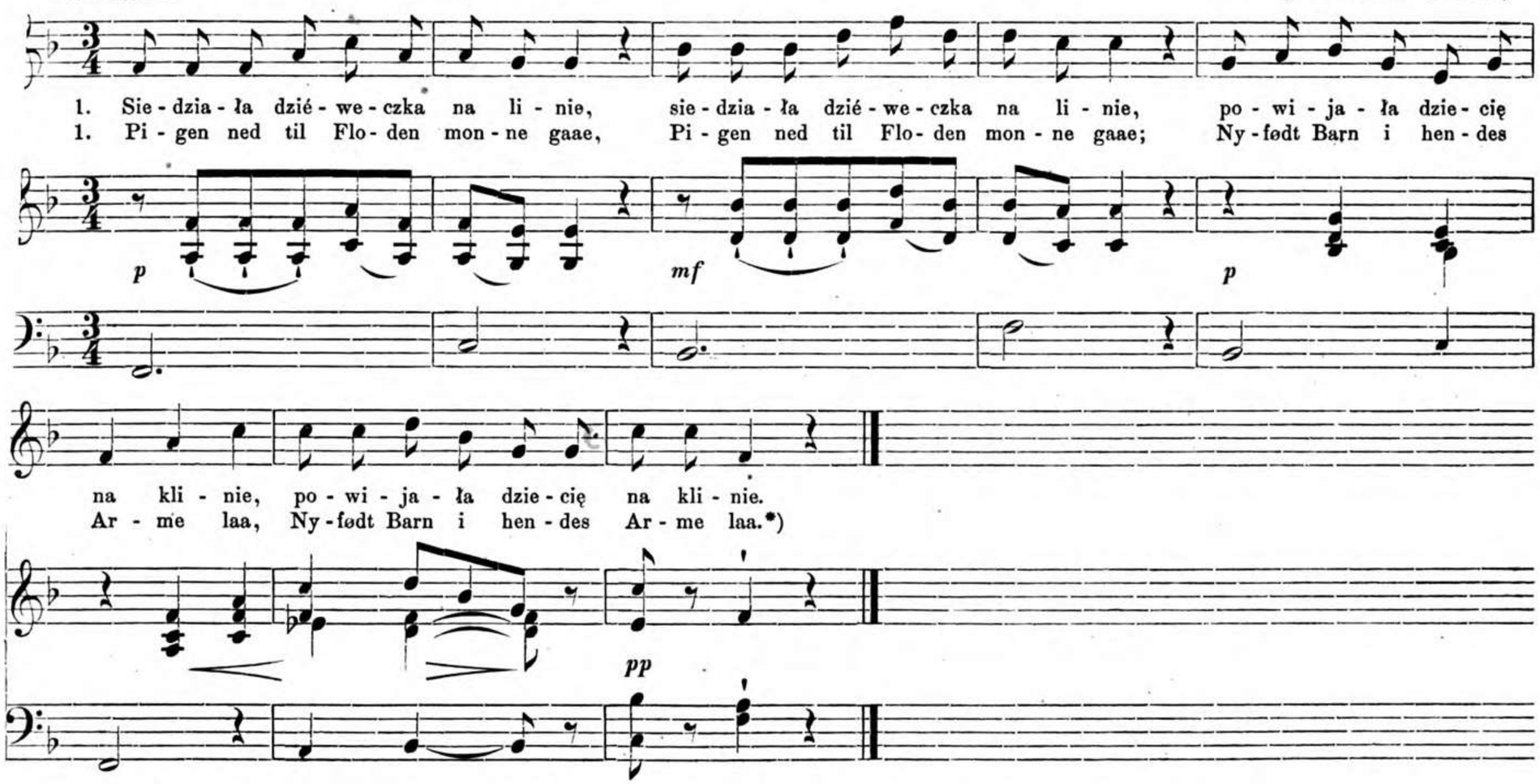

2. Matuchno ma, śpicie,
o tém nic nie wiécie,
iż dziś moje wesele;
gdyby tak wstali,
toćby rozweselili
smutne serce moje.

2. Moder! du sover;
Ikke aner du,
At det er min Bryllupsdag!
Signed du vor Pagt,
Da slog Hjertet Glædens Slag;
Sorg nu tynger det.

Nr. 38. Ballada. Ballade.

Andantino. *(Fra Kredsen Gleiwitz.)*

2.
I jak to dziecię powiła,
to je do Dunaju wrzuciła.

3.
Rybiarze ryby łowili,
małe dziecię tam chwycili.

4.
Jeden z nich p'adał: „Ryba to!“
Drugi zaś p'adał: „Dziecię to!“

5.
A trzeci p'adał: „Weźmy to!“
a trzeci p'adal: „Weźmy to.

6.
I zanieśmy to na radę,
zrobimy z tego gromadę.“

7.
Jak na ratuszu zwonili,
wszystkie panny tam zwodzili.

8.
Wszystkie panny są we wianku,
jeno Marjanka w czépieczku.

9.
„Cóżeś ty, Marjanko, zrobiła,
kiedyś wianeczka nie wiła?

10.
Czy cię głowiczka bolała?
Albo ci matka nie dała?“

11.
Przystąpił ku niéj kat młody:
„Szkoda, Marjanko, twéj urody!

2.
Fra den steile Bred, hvorpaa hun stod,
Kasted Barnet hun i dyben Flod.

3.
Fiskerne paa Donaus Bølger laae,
De det spæde Barn i Garnet faae:

4.
„Der en Fisk vi fanged i vort Garn!“
En da raabte: „Nei, det er et Barn!

5.
Lad os med det føre i vor Baad,
Bringe Sagen for det høie Raad.“

6.
* * * *
* * *

7.
Lydt i Staden Raadhuusklokken lød,
Alle Piger den at samles bød.

8.
Alle Møer deres Krandse bar,
Kun Marjanka ene Hue har.

9.
„Siig, Marjanka, hvad vel Grunden er,
At din Krands du ikke mere bær?

10.
Lider du af Hovedværk saa haardt,
Eller har du kastet Krandsen bort?“

11.
Hen til hende kom en Bøddel ung:
„Du er smuk, og Dødens Haand er tung.

*) Istedetfor at gjentage hver Linie, kan man sammentrække to og to Vers.

12.
Chcesz ty, Marjanko, moją być?
Chcę cię od śmierci wykupić.“

13.
„„Kiedy nie byłam szewcową,
to téż nie będę katową.

14.
Ścinajże, kacie, masz ścinać,
a nie daj mi już dłużéj stać.““

15.
„Weźcie chusteczkę zieloną,
przykryjcie tą krew czerwoną.

16.
Coby wrony nie krakały,
szwarne synki nie płakały.“

12.
Vil Marjanka være Bødlens Brud?
Jeg kan løse dig fra Døden ud.“

13.
„„Aldrig var jeg en Skomagers Viv,
Ei som Bødlens kjøber jeg mit Liv.

14.
Jeg er færdig, hug kun hastig til,
Ei jeg meer paa Døden vente vil.““
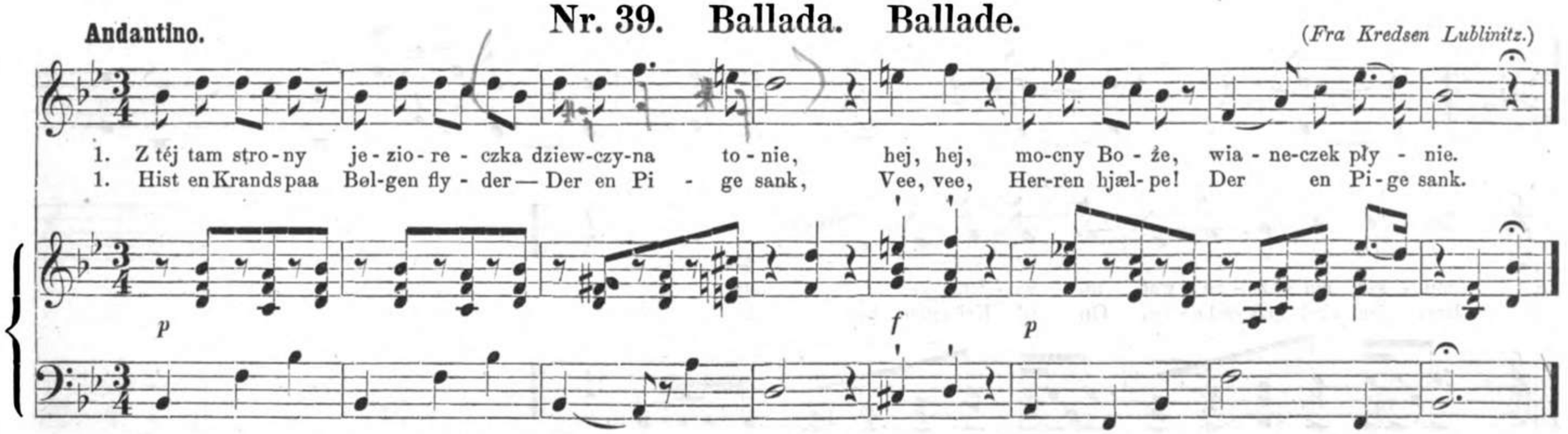
15.
„Tag det grønne Klæde, ud det bred,
Blodets røde Strømme dæk dermed.

16.
At man ei skal høre Kragers Skrig,
Ungersvendes Graad ved hendes Liig.“

P.

Nr. 39. Ballada. Ballade.

(Fra Kredsen Lublinitz.)

2. Mówi jeden do drugiego:
trza ją ratować,
hej, hej, mocny Boże,
trza ją ratować!

3. Mówi drugi do trzeciego:
ciężko zgruntować,
hej, hej, mocny Boże,
ciężko zgruntować!

4. Jaś to zoczył, z konia skoczył,
i sam utonął,
hej, hej, mocny Boże,
i sam utonął!

5. A idźże ty, kary koniu,
z siodłem do domu,
hej, hej, mocny Boże,
z siodłem do domu!

6. Nie powiadaj ojcu, matce,
ani nikomu,
hej, hej, mocny Boże,
żem ja utonął.

7. Tylko powiedź ojcu, matce,
żem się ożenił, —
hej, hej, mocny Boże,
żem się ożenił!

8. Smutne moje ożenienie,
w wodzie tonienie, —
hej, hej, mocny Boże,
w wodzie tonienie!

9. Jacyż moi są drużbowie?
w wodzie rakowie,
hej, hej, mocny Boże,
w wodzie rakowie!

10. Zimna moja panna młoda,
w jeziorze woda, —
hej, hej, mocny Boże,
w jeziorze woda!

2. Og de tale til hinanden:
„Flux hun reddes maa,
Vee, vee, Herren hjælpe,
Flux hun reddes maa!“

3. Og de tale til hinanden:
„Dybt er Søens Vand;
Vee, vee, Herren hjælpe!
Dybt er Søens Vand.“

4. Hastigt svang jeg mig af Hesten;
Selv jeg sank tilbunds,
Vee, vee, Herren hjælpe!
Selv jeg sank tilbunds.

5. Hjem du gaae, min sorte Ganger,
Med din Sadel tom,
Vee, vee, Herren hjælpe!
Med din Sadel tom.

6. Ei min Fader du fortælle,
Ei min Moder kjær,
Vee, vee, Herren hjælpe!
At jeg druknet er.

7. Dem, jeg elsker, kan du sige,
Jeg har fæstet Brud,
Vee, vee, Herren hjælpe!
Jeg har fæstet Brud.

8. Tung og mørk er Brudefærden
Ned til Havsens Bund,
Vee, vee, Herren hjælpe!
Ned til Havsens Bund.

9. Hvem er mine Brudesvende?
Havets glatte Kryb,
Vee, vee, Herren hjælpe!
Havets glatte Kryb.
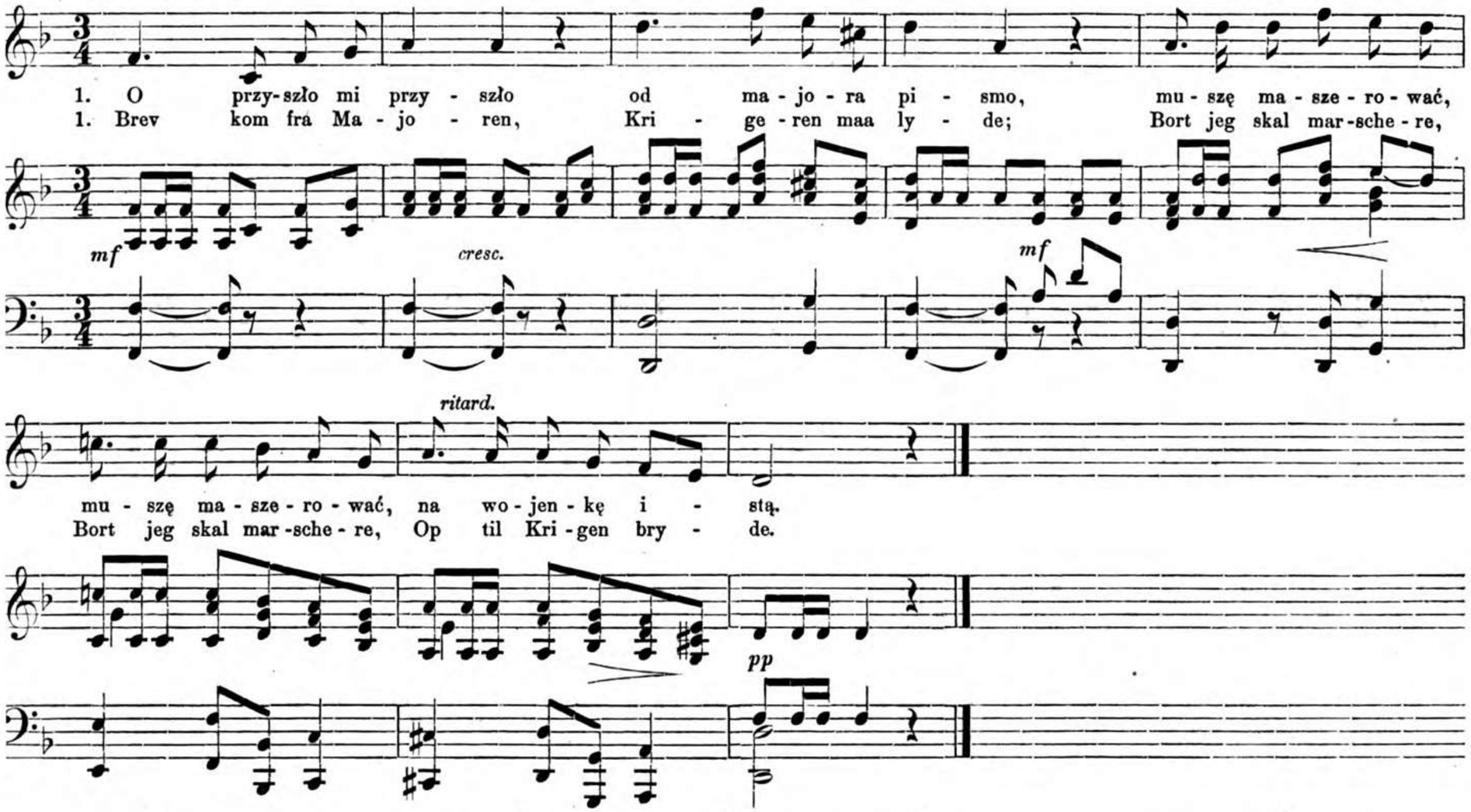
10. Isnende min Brud mig favner,
Kold er Bølgens Favn,
Vee, vee, Herren hjælpe!
Kold er Bølgens Favn!

Julius Paludan.

Nr. 40. Pieśń żołniérska. Soldatervise.

(*Fra Kredsen Ratibor.*)

Allegro moderato.

2.
Muszę odéjść ojca,
matkę, miłośniczkę,
|: muszę maszerować :|
na pruską granicę.

3.
Na pruską granicę
wszyscy się zjeżdżają,
|: a te nasze serca :|
bardzo się lękają.

4.
Będzie wojna, będzie
wedle Raciborza:
|: tam się krew przeleje :|
jako woda z morza.

5.
Będzie wojna, będzie
wokoluśko wszędzie:
|: szczęśliwy ten wojak, :|
co on do dom przyjdzie.

6.
Będzie wojna, będzie
wokoluśko wszędzie:
|: nie jedna matuchna :|
syneczka pozbędzie.

2.
Med min gamle Moder
Maa jeg Afsked tage;
|: Hist til Preussens Grændse :|
Skal vi Alle drage.

3.
Hist til Preussens Grændse
Skal vi Alle ile;
|: Men de mørke Tanker :|
Tungt paa Sindet hvile.

4.
Snart ved Ratibor skal
Krigstrompeten lyde;
|: Ak, som Havets Vande :|
Blodet da vil flyde.

5.
Kampens Lue tændes
Rundt i alle Egne;
|: Snart vil mangen Kriger :|
Fjernt fra Hjemmet blegne.

6.
Kampens Lue blusser
Blodrød allevegne;
|: Snart vil mangen Moder :|
See sin Søn at segne!

Julius Paludan.

Nr. 41. Inwalid. Invaliden.

Tempo di marcia.

1. Na tém twar - dém szczu - dle mo - jém, o - be - sze - dłem ka - wał zie - mi, pła-cząc nad nie - szczę - ściem
1. Paa mit Træ - been har jeg slæbt mig Frem et ik - ke rin - ge Styk - ke; Be-dre hav - de Kug - len

f

mo - jém, tro-ski ze mną, a ja z nié - mi, tro-ski ze mną, a ja z nié - mi.
dræbt mig, End at le - ve i U - lyk - ke, End at le - ve i U - lyk - ke!

2.
Bóg wié, jak wiele cierpiałem,
kiedym w boju walczył śmiało;
tam dowody męstwa dałem,
|: gdzie tysiące kul świstało. :|

3.
Stałem nieraz na pikiecie,
głodny i przeziębły wcale;
nie sarkałem nigdy przecie,
|: chodziłem pilnie po wale. :|

4.
Na rozkazy pana mego
brnąłem nieraz do fortecy;
we krwi kolegi mojego,
|: sąże okropniejsze rzeczy? :|

5.
Niedługo żołniérzem byłem,
broniąc, ilem mógł, ojczyzny,
przez nię nogę utraciłem,
|: chlubne noszę dla niéj blizny. :|

6.
Teraz żebrzę pode drzwiami
wsparcia waszego, bogacze,
los inaczéj rządził wami,
|: nie słyszycie, że ja płaczę. :|

7.
Taka nagroda każdemu,
kto wspaniale myślał, czynił,
dobrze mi jednak biédnemu,
|: że się mój umysł nie zmienił. :|

2.
Gud kun veed, hvad uforfærdet
Jeg har lidt, hvor Kinder blegned',
Medens modig jeg med Sværdet
|: Stred, hvor tusind Kugler regned'. :|

3.
Hunger, Kuld jeg tidt har døiet,
Mens jeg, støttet til min Landse,
Forpost stod, imedens Øiet
|: Speided' fra den høie Skandse. :|

4.
Mangen Fæstning tog vi modig;
Stolt sig Seiersraabet hæved';
Ak, men Kampens Vei er blodig,
|: Tidt i Rædsel Sjælen bæved'! :|

5.
Krøbling er jeg tidligt blevet,
End i Saaret Smerten brænder,
Glad jeg veed mit Navn dog skrevet
|: Mellem Polens tappre Venner. :|
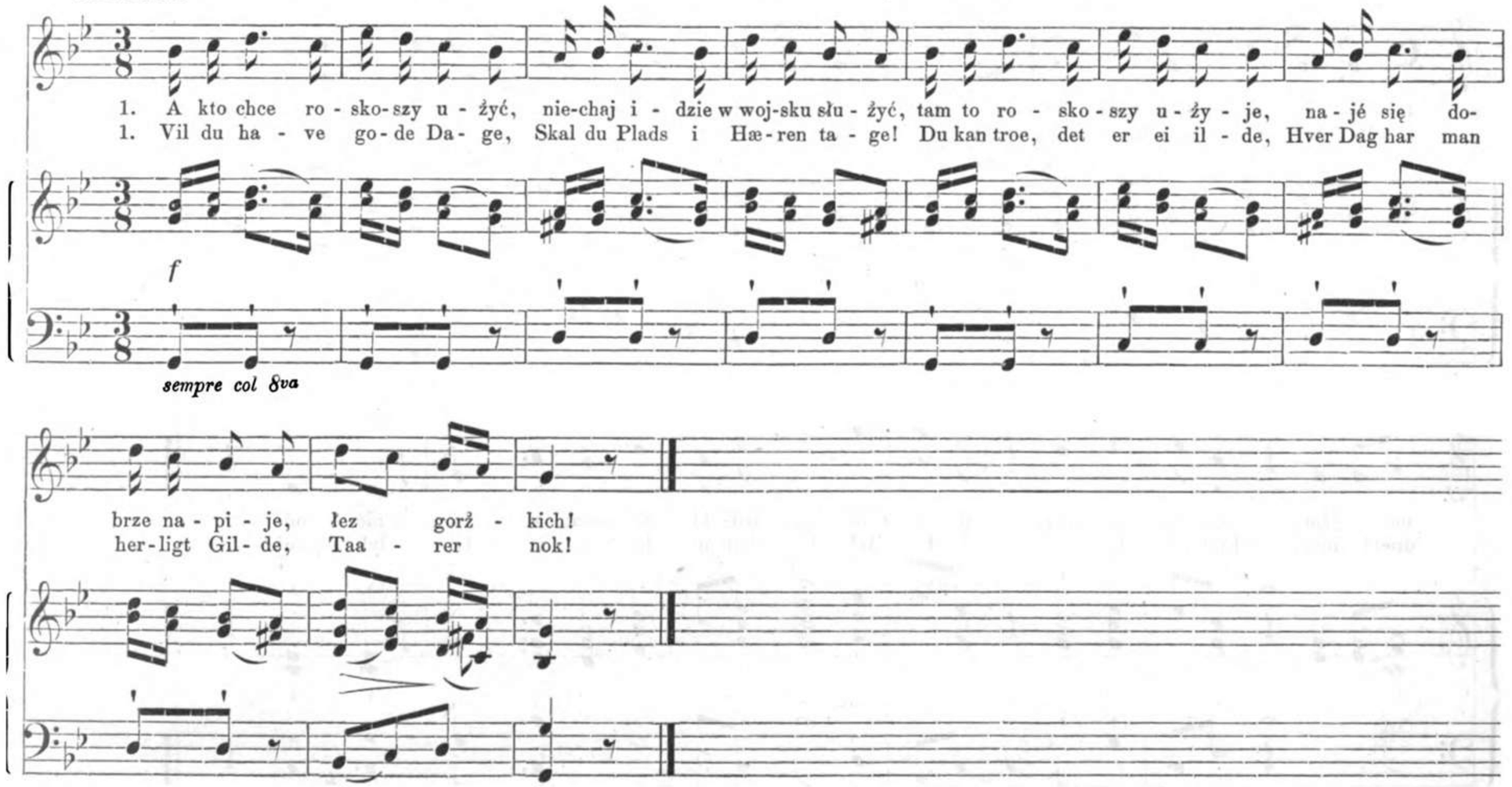
6.
Hvi har Lykken, Gud gav Eder,
Rigmænd, døvet Eders Øre
For den Broder, som kun beder
|: Om en Skjærv ved Eders Døre? :|

7.
Høisind under fattig Kofte
Haan til Løn vil Verden skjænke;
Men skjøndt fattig, skuffet ofte,
|: Kan jeg lavt dog ikke tænke. :|

G. G. W. S.

Nr. 42. Pieśń żołniérska. Soldatervise.

Con moto.

2. Kiedy żołniérza werbują,
złote góry obiecują,
potém tylko lenik dają,
za to zdrowie odbiérają
i życie.

3. Wszy się go dobrze najedzą
rodzice o nim nie wiedzą,
niéma komu poratować
ani komu pożałować
w kłopocie.

4. Dadzą mu z skarbu karabin,
któremu w życiu nieradby,
ale jego pięknie proszą,
wiązkę kijów za nim noszą
na mujstrę.

5. Dadzą mu szablę do boku,
kolana prostują w kroku,
aby umiał maszyrować,
jeszcze lepiéj niż tańcować,
gdy idzie.

6. Każą stawać do rozkazu,
niechże nie stanie od razu,
jaki taki skórę łupi,
a on biega jako głupi
w szeregach.

7. Biegający matce łaje,
z boku diabłom się oddaje,
co go na świat porodziła,
i ziemi, co go nosiła
na sobie.

2. Naar de hverve sig Soldater,
Love dristigt de Dukater;
Siden gi'er de noget Mindre,
Ta'er dog og, maa du erindre,
Kun dit Liv!

3. Utøi bliver du til Føde,
Alle Venner er som døde,
Ingen længer om dig spørger,
Ingen mere med dig sørger
I din Nød!

4. Karabinen de dig give;
Helst du fri derfor gad blive;
Men saa artigt de dig bede,
Gode Stokke har de rede
Til din Ryg!

5. Sabel skal Soldaten have,
Knæ og Fod bli'er sat ilave;
Om han nok saa strunk polkerer,
Vanskeligt han dog marscherer
Dem tilpas!

6. Han paa Ordre strax skal „stille“,
Kommer han da lidt for silde,
Flaaes hans Ryg med tunge Svøber,
Medens blødende han løber
Rækken ned!

7. Han forbander, vild af Smerte,
Dagen, da ved Moders Hjerte
Første Gang han hilste Livet;
Bander Jorden, Gud har givet
Os til Hjem!

8. Kiedy żołniérz z konia spadnie,
albo razem z nim upadnie,
koledzy go nie ratują,
jeszcze bardziéj go tratują,
marsz krzyczą.

9. Podniosą go nieżywego,
felczera wołać do niego;
felczer trumnę robić każe,
porucznik z rangi wymaże
na wieki.

10. Trzy ładunki wystrzélają,
rekwijem mu zaśpiéwają;
za te jego ciężkie prace,
dobosz w bęben zakołacze
nad grobem.

8. Svigte Kræfterne Krabaten,
Styrter Hesten med Soldaten,
Kammerater hjælpe ikke,
Ride fremad, la'e ham ligge,
Skrige: Marsch!
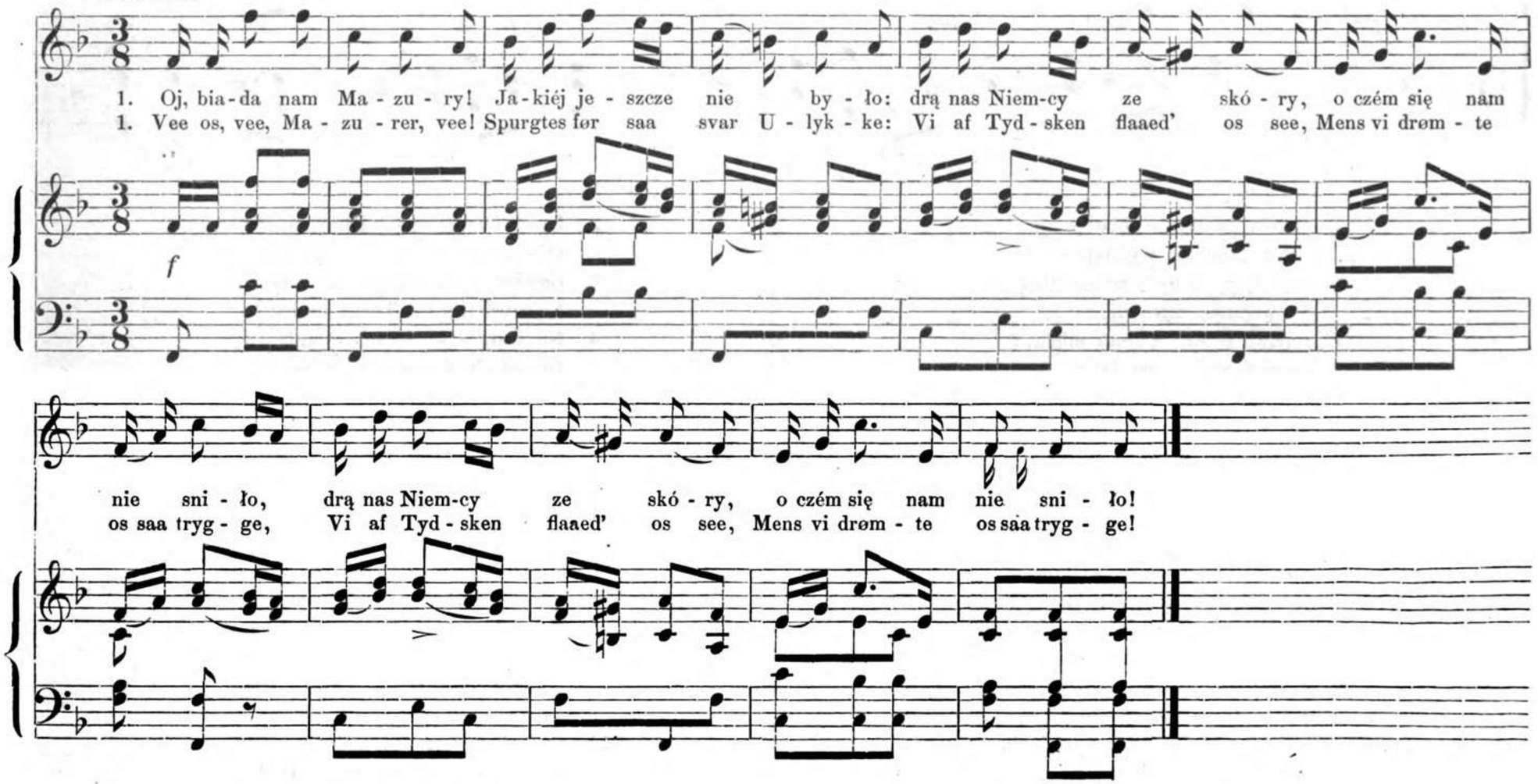
9. Liget findes, end det kjendes,
Til en Feltskjær Bud der sendes;
Han forordner da Ligkisten,
Manden stryges ud af Listen —
Og er fri!

10. Trende Salver man nu skyder,
Og et Reqviem der lyder;
Livet, fuldt af Savn er omme,
Og en Tambour slaaer paa Tromme
Ved hans Grav!

G. G. W. S.

Nr. 43. Mazur.

Moderato.
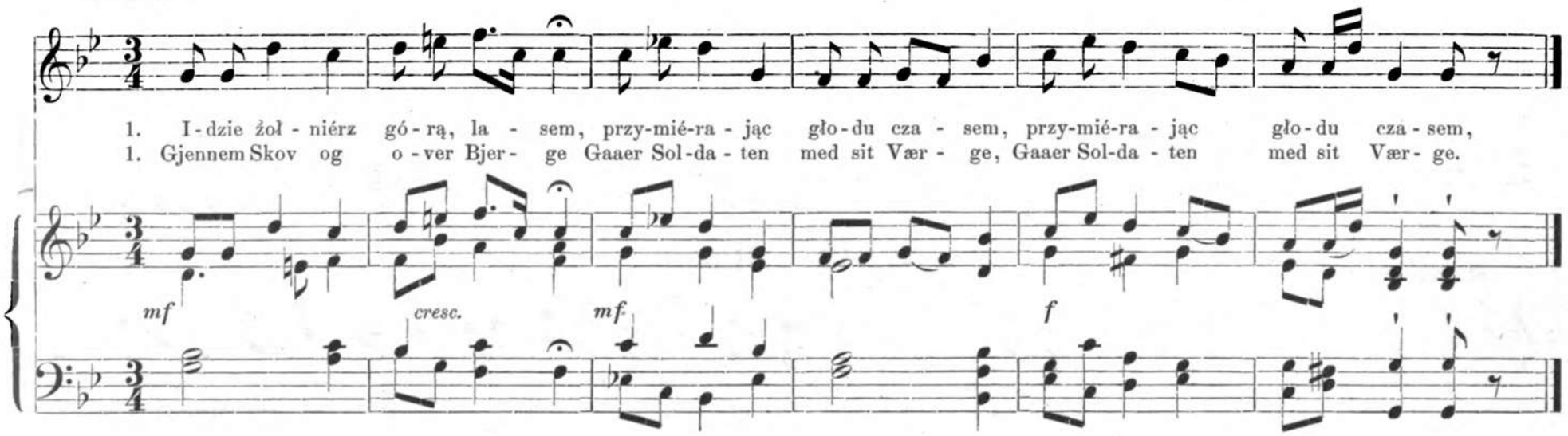

2. Ktoby się był spodziewał,
ktoby się o to starał,
|: aby się Bóg rozgniéwał
i nas Niemcem ukarał. :|

2. Som iblinde gik vi om,
Frygted' ei for onde Dage;
|: Da lød Herrens strenge Dom,
At os Tydsken skulde plage. :|

C. G. S.

Nr. 44 a. Pieśń zołniérska. Soldatervise.*)

Andante.
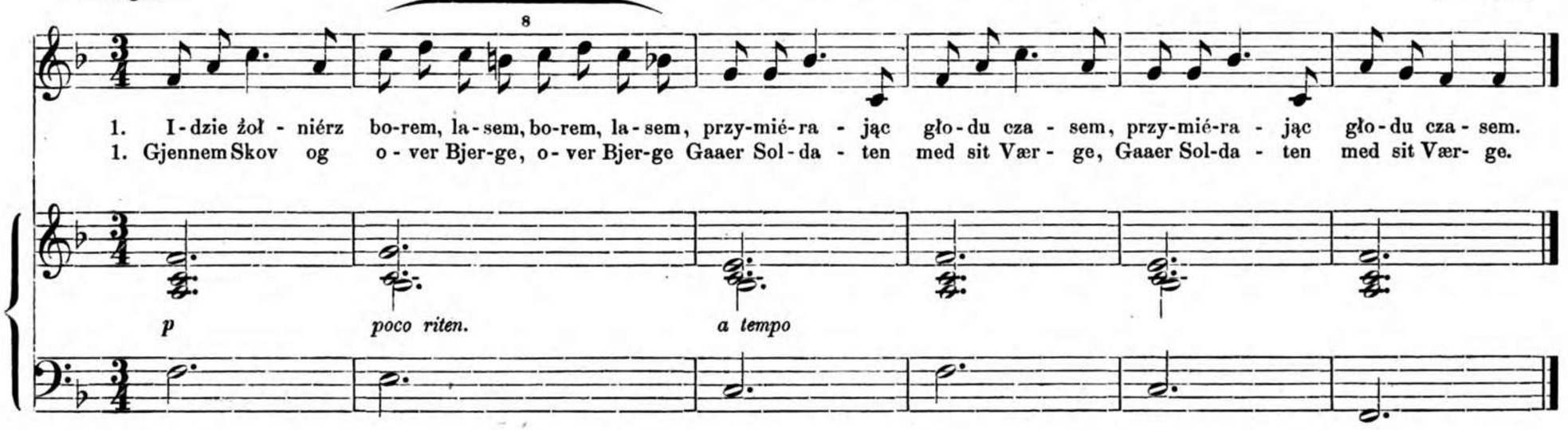

2. suknia na nim |: oblatuje, :|
wiatr dziurami wylatuje.
3. W bębny, kotły |: zabębnili, :|
na wojenkę zatrąbili:
4. starsza siostra |: brata miała, :|
na wojenkę go wysłała;
5. w prawę rączkę |: miecz mu dała, :|
sama rzewnie zapłakała.
6. „Niepłacz, niepłacz, |: siostro, brata, :|
powrócę ja za trzy lata.“
7. Już trzy lata |: upłynęły, :|
a my brata nie widziemy;
8. jeszcze minął |: rok, półtora, :|
już żołniérze jadą z pola:
9. „Witam, witam, |: mospanowie, :|
czy daleko brat na wojnie?“
10. „„Niedaleko, |: w czystém polu, :|
leży sobie na kamieniu,
prawą nóżkę ma w strzemieniu;
11. konik jego |: wedle niego, :|

2. Laset Dragt mod |: Kuld' ei dækker; :|
Ofte hungrig han sig lægger.
3. Bækkener og |: Trommer røres, :|
Krigstrompetens Toner høres:
4. Nu i Række |: Kæmper stilles; :|
Broder da fra Søster skilles.
5. Hun i Krig ham |: ud maa sende, :|
Giver ham et Sværd ihænde.
6. Taaren rinder, |: men han trøster: :|
„Græd ei, græd ei, kjære Søster!
7. Vist om trende |: Aar tilbage :|
Vil jeg til min Hjemstavn drage.“
8. Tiden gik, men |: end han tøver; :|
Det hans Søster svart bedrøver.
9. Atter høres |: Luur og Tromme, :|
Kæmper hjem fra Striden komme.
10. „Vær velkommen!“ |: hilser Pigen, :|
„Er min Broder fjernt i Krigen?“
11. „„Ikke fjernt; paa |: Marken øde, :|
Finder du ham blandt de Døde.

*) Gjentagelses-Tegnene i første Linie gjælde kun for Nr. 44 b. 2den Linie gjentages altid, undtagen i 10de Vers af den polske og 12te Vers af den danske Text, hvor Verset bestaaer af tre Linier.

Nr. 44 b. Pieśń żołniérska. Soldatervise.

(*Prasnysz.*)

grzebie nóżką, żałuje go;
12. już się wgrzebał |: po kolana, :|
żałujący swego pana:
13. póki mój pan |: na mnie siadał, :|
to ja goły owies jadał;
14. teraz nie mam |: sieczki, słomy, :|
rozniesą mię kruki, wrony.““ —
15. Lepsza w domu |: groch, kapusta, :|
niż na wojnie kura tłusta;
16. lepiéj w domu |: cepem buchać, :|
niż na wojnie bębna słuchać,
17. lepiéj w domu |: płoty grodzić, :|
niż na wojnie marszem chodzić;
18. lepiéj w domu |: pole orać, :|
niż na wojnie pardon wołac,
19. lepiéj w domu |: kosą kosić, :|
niż na wojnie szablę nosić;
20. bo na wojnie |: szable kruszą, :|
nie jeden się żegna z duszą;
21. bo na wojnie |: pięknie chodzą, :|
po kolana we krwi brodzą.

12. Med en Steen til Hovedpude
Er hans Leie redt derude;
Rundt omkring ham Ravne tude.
13. Ved hans Side |: Hesten klager: :|
Ravn og Krage haardt mig plager,
14. Mens jeg staaer her |: uden Davre, :|
Jeg som forhen kun fik Havre.““ —
15. Bedre hjemme |: Ærter smage, :|
End i Krigen Høns at tage.
16. Bedre hjemme |: Pleilen føre, :|
End i Krigen Trommen høre.
17. Bedre hjemme |: Gjærder sætte, :|
End i Krig marschere trætte.
18. Bedre hjemme |: Plov at lede, :|
End i Krig om Liv at bede.
19. Bedre hjemme |: Korn at skære, :|
End i Krigen Sværdet bære.
20. Der, mens Sværd med |: Sværde mødes, :|
Mangt et Liv saa brat forødes.
21. Deilig Fryd, som |: Krig os lader, :|
At i Blod til Knæ man vader!

Fr. U.

Nr. 45. Skowronek. Lærken.

Andante.

Już śpié - wasz, sko - wro - necz - ku; już téż i ja o - rzę; o - bu - dwóch nas w ro - bo - cie
Tid - lig du syn - ger, Lær - ke! Tid - lig jeg maa pløi - e; Beg - ge ved aar - le Gjer - ning

sempre dolce

ritard.

je - dno wi - dzi zo - rzę. Bóg wspo - mo - że, sko - wro - necz - ku! Do - da - waj na - dzie - ję!
Seer os So - lens Øi - e. Vær vel - sig - net, Lær - ke! Syng mig Haab i Ar - beids - stun - den!

ritard.

a tempo
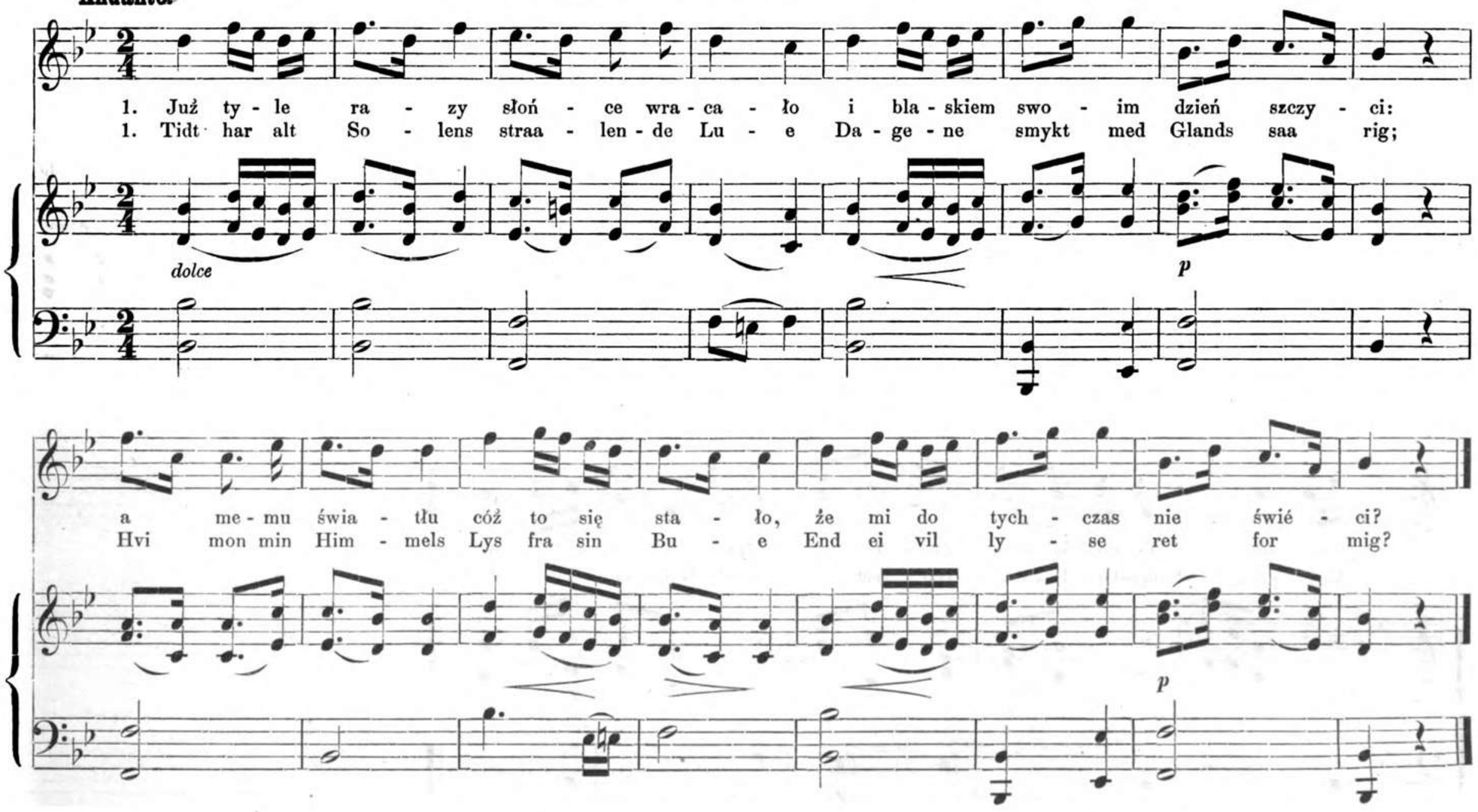
Wszak ró - wnie ja dla cie - bie, ja dla cie - bie sie - ję.
Li - ge - me - get for os Beg - ge Saaer jeg dog i Grun - den.

C. G. B.

a tempo

Nr. 46. Narzekanie wieśniaka. Landmandens Klage.*)

Andante.

2.

Już się i zboże do góry wzbiło,
i ledwie nie kłos chce wydać;
całe się pole zazieleniło;
mojéj pszenicy nie widać!

3.

Już słowik w sadzie zaczął swe pieśni,
gaj mu się cały odzywa,
kłocą powietrze ptaszkowie leśni;
a mój mi ptaszek nie śpiéwa!

4.

Już tyle kwiatów ziemia wydała
po onegdajszéj powodzi,
w różne się barwy łąka przybrała,
a mój mi kwiatek nie schodzi!

5.

O wiosno! pókiż będę cię prosił,
gospodarz zewsząd stroskany?
Jużem dość ziemię łzami urosił,
wróć mi urodzaj kochany.

*) slg. Mel. Nr. 7.

2.

Kornet saa kraftigt rundtom sig hæver,
Snart sine Ax det sætte vil;
Markerne grønnes; af Frygt jeg bæver:
Min Hvede seer jeg Intet til.

3.

Nattergalsang fra Haverne klinger,
Lundenes hele Chor gi'er Svar,
Skovfugleskaren muntert sig svinger;
Ene for mig den Trøst ei har.

4.

Jorden nu dække Blomster saa mange,
Vandflodens Nød er længst forbi;
Rige paa Farver Engene prange;
Ak, ingen Blomst groer nær min Sti!

5.

Venlige Vaarsol, send mig din Straale!
Hør en bekymret Faders Bøn!
Marken med Taarer væded' jeg Arme;
Nægt mig dog ei mit Arbeids Løn!

G. G. W. S.

Nr. 47. Pieśń pijacka. Drikkevise.

Tempo di Mazur.

Daj-cież mi kie - li - cha, bo mam chę - ci wie - le,
wy-pić wa - sze zdro- wie za - cni przy - ja - cie - le!
Niech wam da Bóg szczę - ście, u - kon - ten - to-

Ræk ker Bæg'-ret mig, see! Vi-nens Per - ler svøm - me,
Jeg paa E - ders Lyk - ke den-ne Skaal vil tøm - me.
Sol-be-straal-te Da - ge, sky-fri Pan - de,

p *p*

wa - nie, te - go ją wam ży - czę na po - dzię - ko - wa - nie.
Ven - ner, Skjæn-ke E - der Her - ren, som alt Godt os sen - der!

Nr. 48. Polonez hrabi Ogińskiego. Grev Oginski's Polonaise.

Moderato e grazioso.

dolce

p

pf

p

Fine.

Minore.

dol.
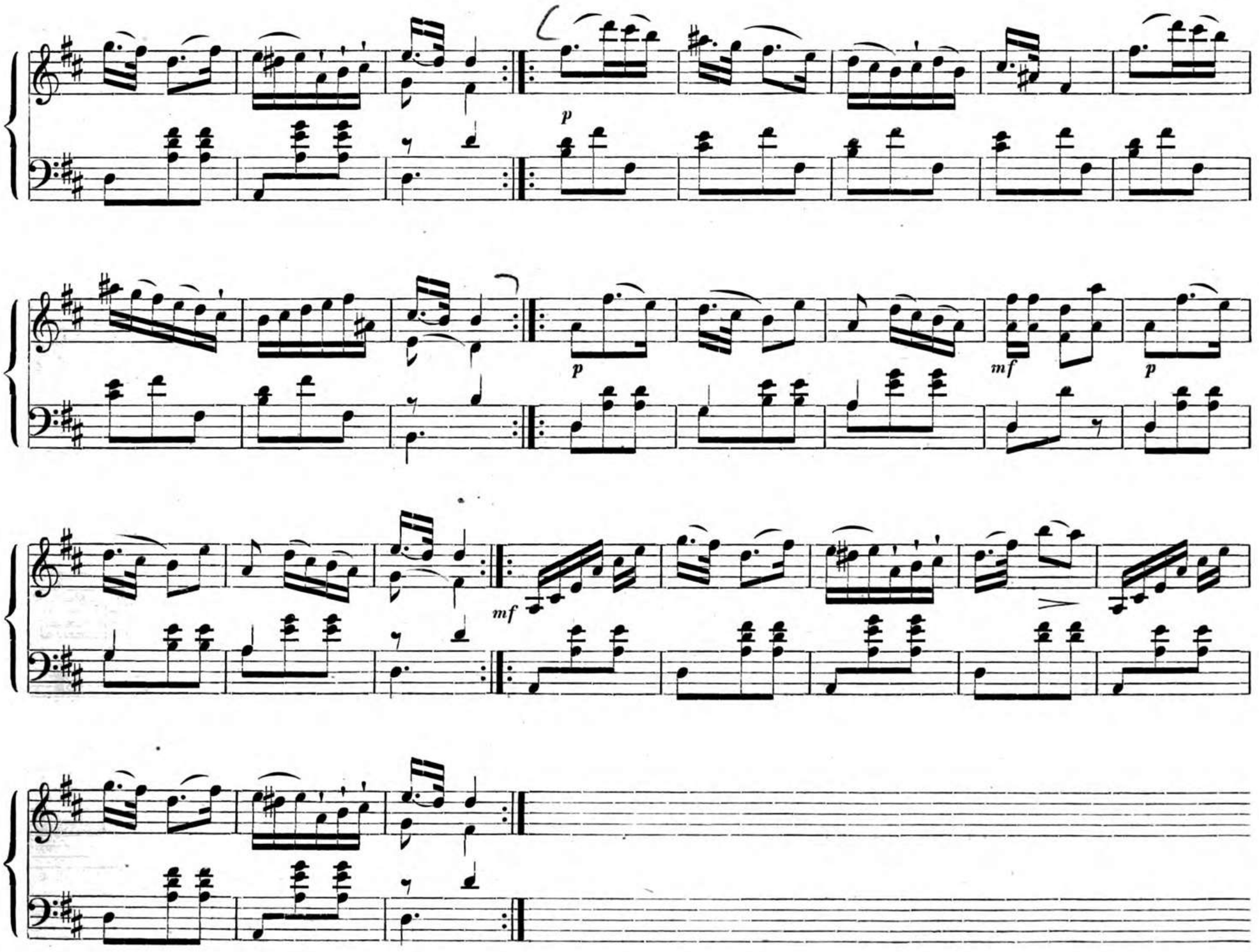
V. S.

Da capo al fine.

Nr. 49. Mazur.

Moderato.

(*Volhynien.*)

p
p
mf
p
mf

Nr. 50. Taniec kołowy. Ringdands.
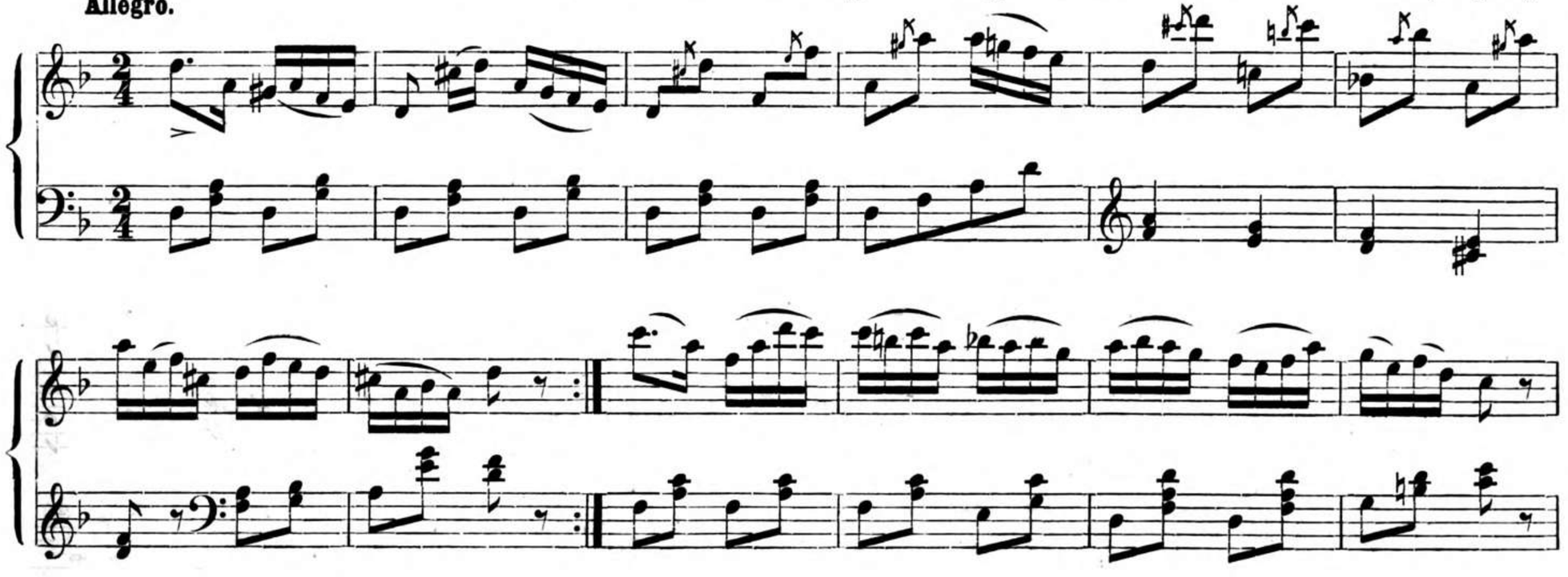
(Volhynien.)
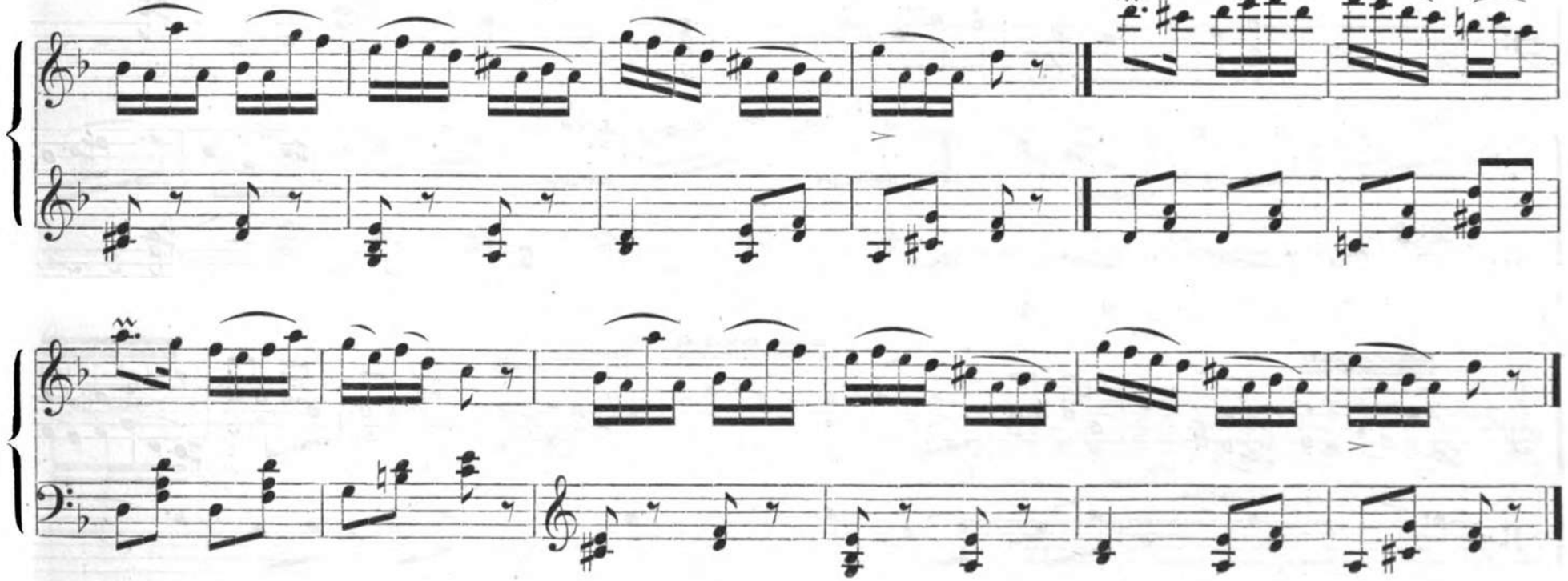
Allegro moderato.

Nr. 51. Taniec kołowy. Ringdands.

(*Volhynien.*)

Allegro.
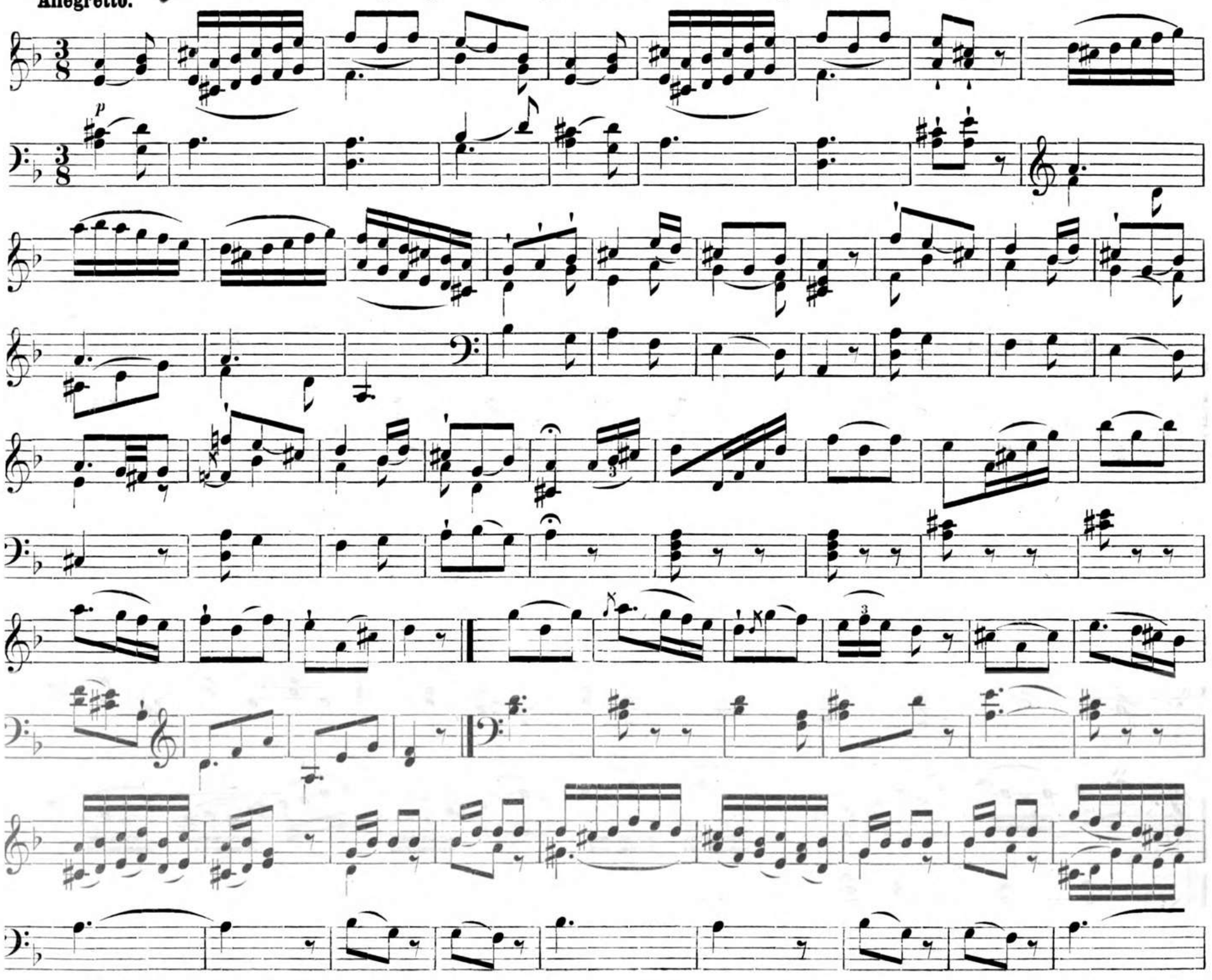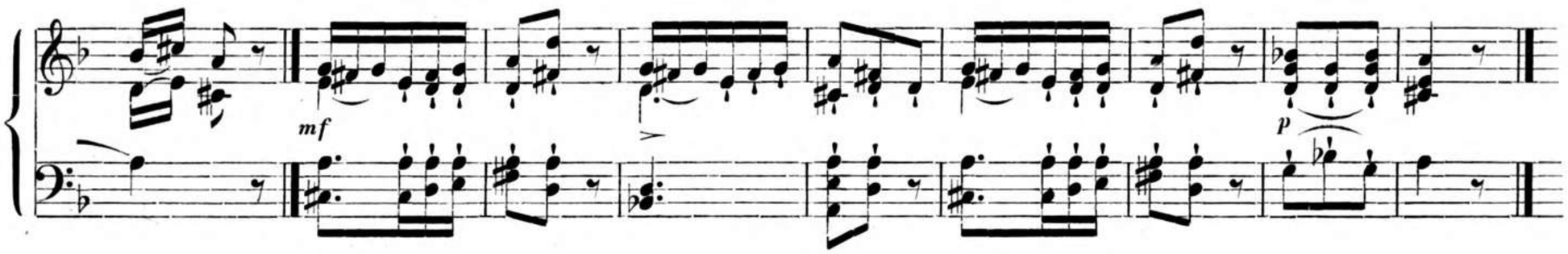

Omtrykt Blad.

Nr. 52. Melodya polsko-żydowska. Polsk-jødisk Melodie.*)
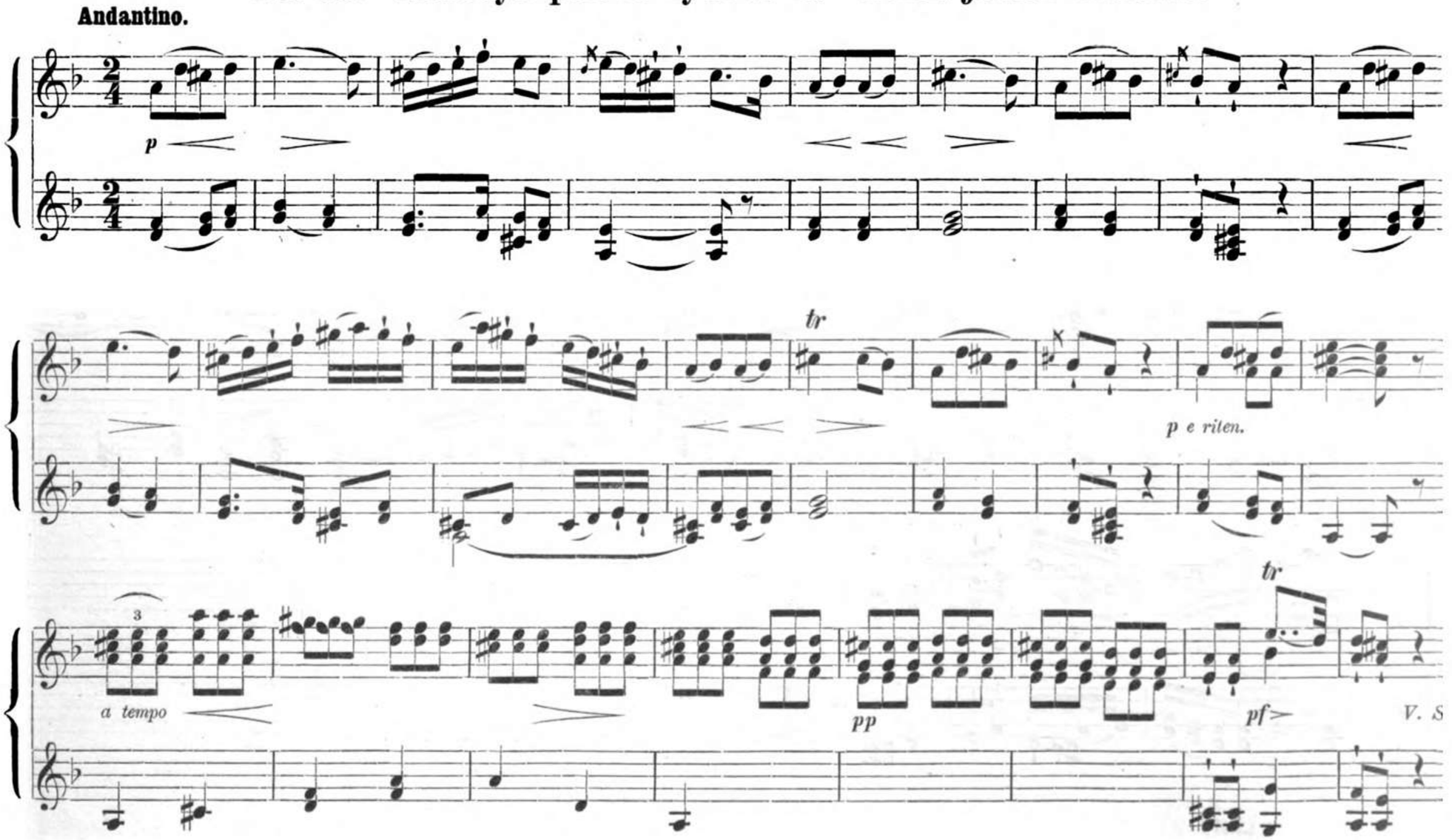
Allegretto.

*) s. Anmærkningerne.

Nr. 53. Melodya polsko-żydowska. Polsk-jødisk Melodie.

tr

p

p

tr

f

tr

p

111139640

III.
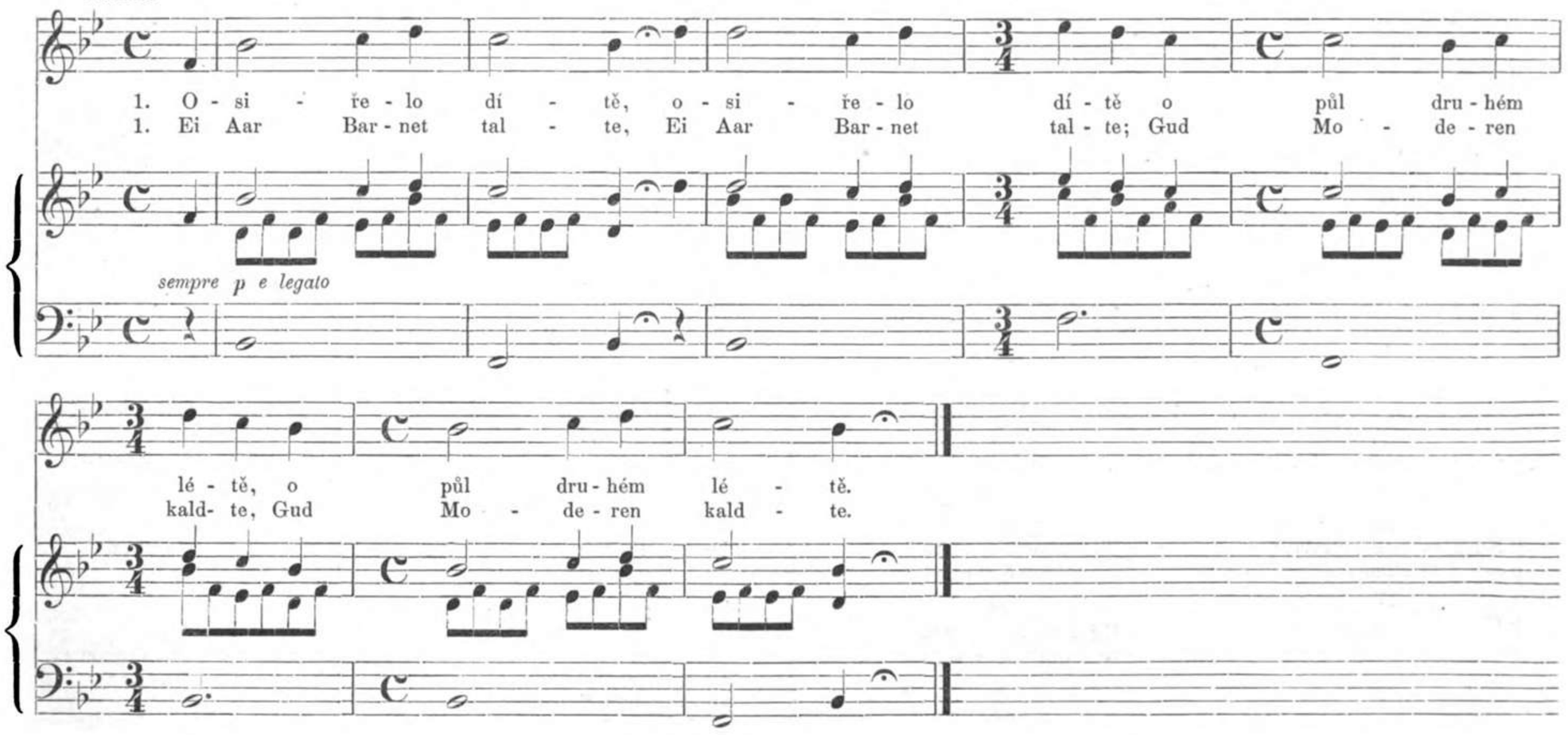
BÖHMISKE OG MÄHRISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

11139640

A. Nr. 1—56. Böhmiske Folke-Sange og Melodier.

Nr. 1. Sirotek. Den Moderløse.

Lento.

2.
|: Když je rozum bralo, :|
|: na matku se ptalo. :|

3.
|: „Ach táto, tatíčku! :|
|: Kam jste dal mamičku?“ :|

4.
„„Tvá matka tvrdě spí,
žádný ji nezbudí.
Na hřbitově leží
nedaleko dveří.““

5.
|: Jak dítě slyšelo, :|
|: na hřbitov běželo. :|

6.
Špendlíčkem kopalo,
prstíčkem hrabalo.
Když se dohrabalo,
smutně zaplakalo.

7.
|: „Ach mámo, mamičko! :|
|: Promluvte slovíčko.“ :|

8.
„„Ach, dítě, nemohu!
Mám na sobě hlínu.
A na srdci kámen —
hoří jako plamen.

9. Jdi

2.
|: Som ældre det sørger, :|
|: Om Moder det spørger. :|

3.
|: „Ak Fader, du kjære! :|
|: Hvor mon Moer dog være?“ :|

4.
„„Haardt Moder hun sover,
Med Grønsværet over,
I Graven hun ligger;
Ak, styrr hende ikke.““

5.
|: Ei Barnet nu hviler, :|
|: Til Gravstedet iler. :|

6.
Med Fingre det graver,
Det graver og graver,
Det graver saa længe,
Og Taarer fremtrænge.

7.
|: „Ak Moder, din Stemme :|
|: Lad dog mig fornemme.“ :|

8.
„„Ak Barn, dine Sukke
Min Grav ei oplukke.
En Steen paa mit Hjerte
Mig volder stor Smerte.

9. Gaa,

9.
|: Jdi dítě, jdi domů, :|
|: máš tam jinou mámu.““ :|

* * * *
* * *

10.
|: „Ta není tak milá, :|
|: jako vy jste byla. :|

11.
|: Když má chleba dáti, :|
|: třikrát jej obrátí. :|

12.
|: Když vy jste dávala, :|
|: vy jste mazávala. :|

13.
|: Když hlavičku češe, :|
|: krev potůčkem teče. :|

14.
|: Když vy jste česala, :|
|: vy jste objímala. :|

15.
|: Když nožičky myje, :|
|: o škopíček bije. :|

16.
|: Když vy jste mývala, :|
|: celé jste zlíbala. :|

17.
|: Když košilku pere, :|
|: div mne neprokleje. :|

* * * *
* * *

18.
|: Když vy jste právala, :|
|: vy jste si zpívala. :|

* * * *
* * *

19.
|: Což je po té mámě, :|
|: když my vás nemáme!“ :|

20.
„„Jdi dítě, jdi domů,
poruč Pánu Bohu.
Já tam přijdu k tobě,
a vezmu tě k sobě.““

21.
|: Dítě přišlo domů, :|
|: položilo hlavu. :|

22.
„Ach táto, tatíčku!
Prodejte kravičku,
|: jednejte truhličku. :|

23.
|: Chystejte zvoníkům
a žačkům zpěváčkům. :|

24.
|: Kněži od průvodu, :|
|: hrobaři od hrobu.“ :|

25.
|: „„Co dítě, co činíš! :|
|: Což zemříti míníš?““ :|

26.
|: „Ach táto, tatíčku! :|
|: Už vidím mamičku. :|

27.
|: Mamička jde ke mně — :|
|: ona si mne vezme.“ :|

28.
|: „„Co dítě, co děláš! :|
|: Kdyť mamičku nemáš! :|

29.
|: Tvá mamička hnije
na hřbitově v hlíně. :|

30.
|: Kdyť žádný tu není — :|
|: ty, dítě, jsi v snění!““ :|

* * *

31.
„Ach táto, tatíčku!
Dejte poduštičku.
Hlavička co plamen —
už je semnou amen.

32.
|: Má dušička Bohu, :|
|: mé tělo do hrobu. :|

33.
|: Do hrobu — k mé matce, :|
|: ať jí zplesá srdce.“ :|

34.
Jeden den stonalo,
druhý den skonalo,
|: třetí pohřeb mělo. :|

* * *

9.
Gaa, Barn, gaa! Du hjemme
Vist snart skal mig glemme;
En Anden som Moder
Dig nu seer tilgode.““

10.
|: „Ak, hun ei vil være
Som du, Moder kjære! :|

11.
|: Med karrig Haand yder
Hun Brødet, jeg nyder. :|

12.
|: I smurte det kjærligt, :|
|: Nu tørt er det herligt! :|

13.
|: Naar redet jeg bliver, :|
|: I Haaret hun river. :|

14.
|: Du Favnen udbredte, :|
|: Med Ømhed mig redte. :|

15.
|: Hun tvætter mig Arme
Med Ulyst og Harme. :|

16.
|: Du kjærlig mig tvætted, :|
|: Med Kys mig tildækked. :|

17.
Min Skjorte, den lille,
Med Eder saa vilde
Hun kaster i Vandet,
Og mig hun forbander.

18.
Naar, Moer, du den tvætted,
Dit Arbeid du letted
Ved Sang om din Spæde,
Dit Haab og din Glæde.

19.
|: En Moder jeg savned :|
|: Fra du mig omfavned.“ :|

20.
„„Gaa, Barn, jeg skal komme;
Snart Tiden er omme,
Da skal jeg dig hente;
Taalmodig du vente.““

21.
|: Hjem Barnet nu iler; :|
|: Sit Hoved det hviler. :|

22.
„Ak, elskede Fader,
Kjøb mig nu en Kiste,
|: Snart jeg dig forlader. :|

23.
|: Lad Klokkerne klinge, :|
|: Smaapigerne synge. :|

24.
|: Min Grav lad berede, :|
|: Og Præsten du bede.“ :|

25.
|: „„Ak Barn, dybt du sukker? :|
|: Dit Øie sig lukker!““ :|

26.
|: „O Faer, hun vil komme, :|
|: Nu Tiden er omme! :|

27.
|: Min Moder jeg venter, :|
|: Nu snart hun mig henter.“ :|

28.
|: „„Hvad siger du, Søde! :|
|: Din Moer, ak, hun døde. :|

29.
|: Hun hviler i Graven, :|
|: I Dødningehaven. :|

30.
|: Her er jo slet Ingen! :|
Mit Barn, du kun drømmer,
I Smerte dig ømmer.““

31.
„O Fader, jeg beder,
Mit Leie bereder!
O, ret paa min Pude;
Med mig er det ude.
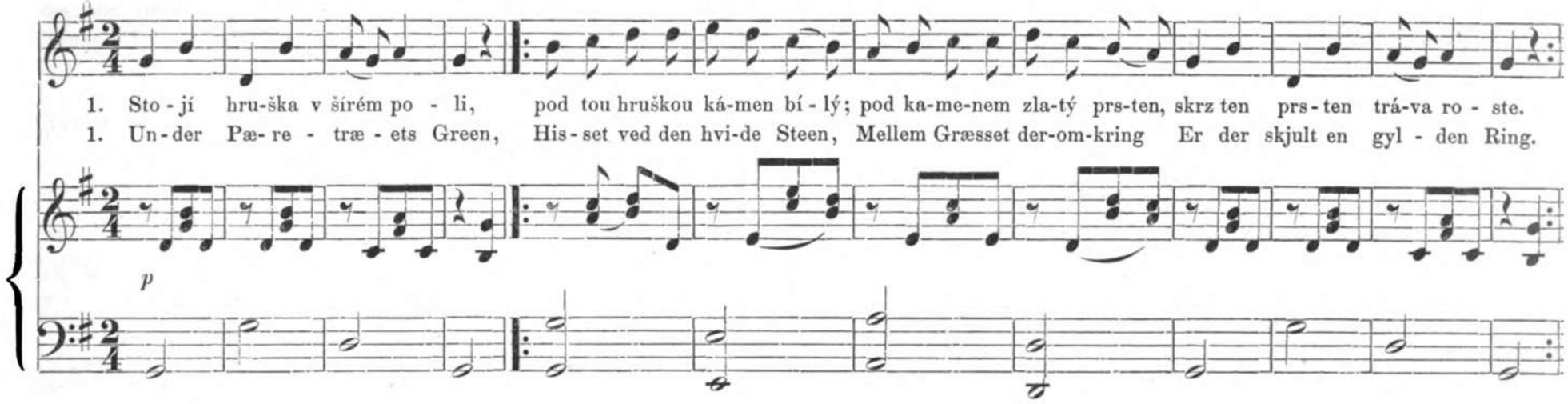
32.
|: Hos Gud gjemmes Sjælen, :|
|: Mit Legem bag Fjælen. :|

33.
|: Nu Gravklokken lyder, :|
|: Og Moder sig fryder.“ :|

34.
En Dag kun det sukked,
Saa Øiet sig lukked;
I Graven det sænktes, —
Nu meer det ei længtes.

Nr. 2. Sestra travička. Den falske Søster.

Andante.

2.
|: Kdo tu trávu žíti bude, :|
|: zlatý prsten nosit bude. :|

3.
|: Žala ji tam moge milá, :|
|: prsten předce nenosila. :|

4.
|: Jeli tudy tři huláni: :|
|: „Pojeď, holka, pojeď s námi!“ :|

5.
|: „„Jábych s vámi ráda jela, :|
|: kdybych jen bratra neměla.““ :|

6.
|: „Bratra můžeš otráviti, :|
|: s námi můžeš předce jíti.“ :|

7.
|: „„Kterak bych ho otrávila? :|
|: Já se tomu neučila.““ :|

8.
|: „Jdi do háje zeleného, :|
|: najdeš hada jedového. :|

9.
|: Uvař mu ho v teplém mlíce, :|
|: a uvadne jeho srdce.“ :|

10.
|: Šla do háje zeleného, :|
|: našla hada jedového. :|

11.
|: Uvařila v teplém mlíce, :|
|: osmažila na rendlíce. :|

12.
|: Bratr z lesa domů jede, :|
|: javorové dřevo veze. :|

13.
|: „Pojď, bratříčku, k snídaníčku, :|
|: přichystala jsem rybičku.“ :|

14.
|: „„Jaká, sestro, to rybička, :|
|: beze hlavy, bez ploutvíčka?““ :|

15.
|: „Hlavičku já posnídala, :|
|: a ploutvíčka kočka vzala.“ :|

16. |: A když

2.
|: Den, som der skal Græsset slaae, :|
|: Vist den gyldne Ring skal faae. — :|

3.
|: Hun, jeg elsker, Græsset slog, :|
|: Ringen dog hun ikke tog. :|

4.
|: Der kom tre Ulaner did: :|
|: „Følg os, Pige, med os rid!“ :|

5.
|: „„Gjerne bort med Jer jeg flygted, :|
|: Hvis jeg ei min Broder frygted.““ :|

6.
|: „Ham med Gift du dræbe maa, :|
|: Saa kan du jo med os gaae.“ :|

7.
|: „„Gift at blande vist er svært, :|
|: Aldrig har den Kunst jeg lært.““ :|

8.
|: „Hist i Lunden dybest inde :|
|: Vil en giftig Snog du finde. :|

9.
|: Du i Mælk skal koge den, :|
|: Da hans Hjerte visner hen.“ :|

10.
|: Pigen da i Lunden tog :|
|: Mellem tørre Løv en Snog. :|

11.
|: Kogte den med Mælken sammen, :|
|: Risted den derpaa ved Flammen. :|

12.
|: Broderen fra Skoven kjørte, :|
|: Ahorntømmer hjem han førte. :|

13.
|: „Broder, hvis du spise vil, :|
|: Jeg en Fisk har lavet til.“ :|

14.
|: „„Saae jeg Fisk dog ingensinde :|
|: Uden Hoved, uden Finne!““ :|

15.
|: „Hovedet jeg selv har spiist, :|
|: Finnerne stjal Katten vist.“ :|

16. |: Da har

16.

když bylo po snídaní, :|
atr se má k umírání. :|

17.

Jvej, sestro, hlava boli! :|
)jď, sestřičko, zavaž mi ji.“ :|

18.

‚Kdybych chtěla hlavy vázat, :|
:dala bych hady jídat.““ :|

19.

Jdi, sestřičko, pro vínečko, :|
' okřeje mé srdečko.“ :|

20.

'abrala mu vody z louže: :|
Pí, můj bratře, to zpomůže.“ :|

21.

„Podej, sestro, poduštičku,
' položím svou hlavičku!““ :|

22.

|: Podala mu tvrdý kámen: :|
|: „Umři, bratře, s Pánem Bohem!“ :|

23.

|: Jeden den ho pochovala, :|
|: a druhý den psaní psala: :|

24.

|: „Pojed', milý, bez prodlení, :|
|: už je bratr otrávený.“ :|

25.

|: „„Když jsi bratra otrávila, :|
|: ani mne bys nešetřila.““ :|

26.

|: „Uvej Bože, jaké hoře! :|
|: Nemám bratra ani muže. :|

27.

|: Bratra jsem si otrávila, :|
|: a muže jsem nedostala!“ :|

16.

|: Da hans Maaltid var tilende, :|
|: Følte Giften han at brænde. :|

17.

|: „Ak, mit Hoved smerter saa, :|
|: Læg mig vaade Bind derpaa.“ :|

18.

|: „„Ei jeg vil din Pande væde; :|
|: Jeg dig Slangen gav at æde.““ :|

19.

|: „Vist du dog lidt Viin mig bringer, :|
|: Haardelig mig Tørsten tvinger.“ :|

20.

|: Fra en Grøft hun hented Vand: :|
|: „Prøv, om det dig lædske kan.“ :|

21.

|: „„Ak, en Pude du mig række, :|
|: Jeg til Hvile vil mig lægge.““ :|

22.

|: Hun en Steen saa haard ham gav: :|
|: „Gaa med Gud nu i din Grav!“ :|

23.

|: Samme Dag, han jordet blev, :|
|: Pigen til sin Beiler skrev: :|

24.

|: „Han ei lever meer, som vilde :|
|: Fra min elskte Ven mig skille.“ :|

25.

|: „„Røved du med Svig hans Liv, :|
|: Ei jeg tager dig til Viv.““ :|

26.
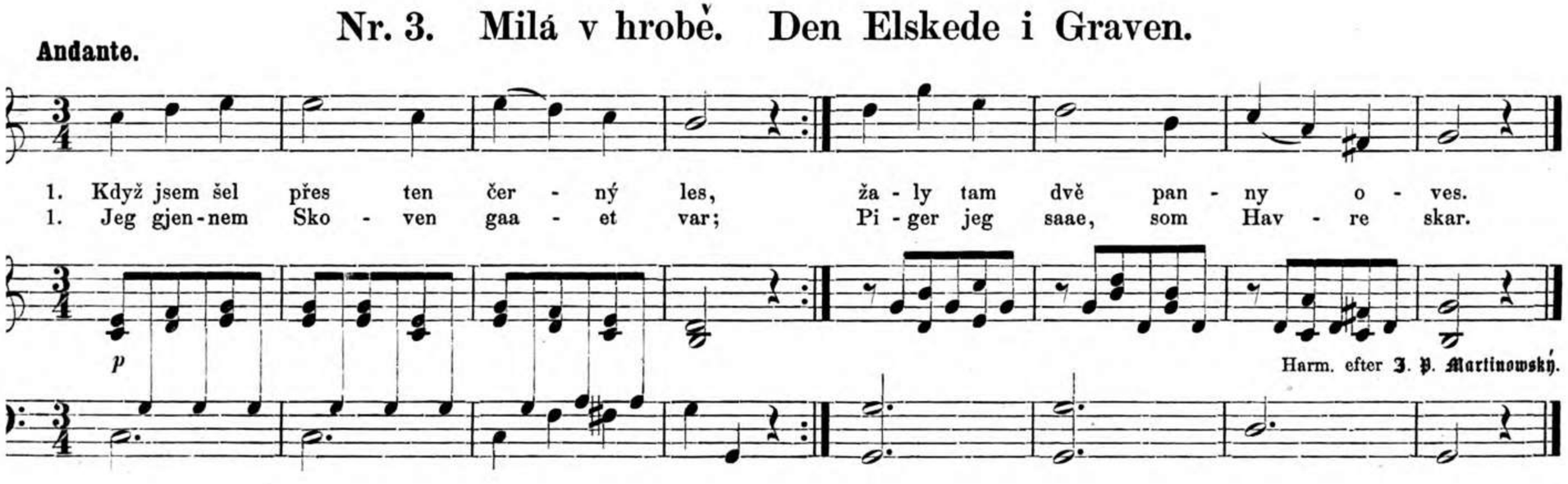
|: „Vee mig for hvad Sorg jeg fristed; :|
|: Mand og Broder har jeg mistet! :|

27.

|: Jeg min Broder tog af Dage, :|
|: Ingen mig til Viv vil tage!“ :|

Julius Paludan.

Nr. 3. Milá v hrobě. Den Elskede i Graven.

2.

|: „Řekněte vy mně, panenky, :|
mého srdce holubinky,

3.

|: Žne-li tu také má milá? :|
Je-li tak zdráva jako já?“

4.

|: „„Ach není, není — umřela! :|
Včera tejden pohřeb měla.““

5.

|: „Ukažte mně tu cestičku, :|
kudy nesli mou holčičku.“

6.

|: „„Cestička je ušlapaná, :|
rozmarínkou propletená.

7.

|: Kudy ji nesli mládenci, :|
tam jsou vyrostly kamenci.

8.

|: Kudy ji nesli družičky, :|
tam jsou vyrostly růžičky.““

9.

|: „Ukažte místo, kde leží.“ :|
„„Za kostelíčkem u dveří.““

10.

|: Dvakrát jsem hřbitov obešel, :|
mé milé hrob jsem nenašel;

11.

|: Potřetí hřbitov obcházím, :|
mé milé hrob tu nacházím.

12.

|: „Kdo to šlape po mém hrobě, :|
že nedá mrtvým pokoje?“

13.

|: Cuchá travičku zelenou, :|
sráží rosičku studenou?“

14.

|: „„Vstaň, má milá, vstaň z hrobu [ven, :|
podívej se, tvůj milý jsem.

15.

|: Třetí rok dnes mi vypršel, :|
a já si pro tebe přišel.““

16.

|: „Ráda bych já vstala z hrobu, :|
ale nemohu pro mdlobu.

17.

|: Mé srdečko je skljčené, :|
ruce, nohy zdřevěnělé.

18.

|: Hledej, milý, mezi hroby, :|
má tam hrobař své nádobí.

19.

|: Má tam motyku a ryčku, :|
vykopej svoji holčičku.

20.

|: Až mne vykopáš z hrobu ven, :|
pak si mne s sebou domů vem!“

21.

Moje milá vykopaná,
rozmarinkou opletená,
ach, co po ní — je studená!

22.

|: „Kams, má milá, dary dala, :|
které jsi ode mne brala?“

23.

|: „„Jest-li jsem já dary brala, :|
já jsem je s sebou nevzala.

24.

|: Moje matička dary má, :|
jdi, ona ti je zase dá.

25.

|: Máš tam šáteček červený, :|
a v něm prstýnek stříbrný.

26.

|: Ten šáteček hod' do trní, :|
bude konec milování.

27.

|: Ten prstýnek hod' do moře, :|
bude konec všeho hoře.““

28.

|: „Zvoňte zvony na vše strany, :|
umřelo mně potěšení.“

29.

|: Na vše strany jsou zvonili, :|
mé srdečko nezbudili.

2.

|: „Siger mig dog, I Piger smaa, :|
I med de Dueøine blaae:

3.

|: Skjærer min Elskte ogsaa her? :|
Mon hun saa frisk som jeg vel er?“

4.

|: „„Ak nei! alt for en Uge død, :|
Hviler hun nu i Gravens Skjød.““

5.

|: „Viis mig den Vei, man vandret har, :|
Da bort min Elskede man bar.“

6.

|: „„Veien med Rosmarin er smykt, :|
Og mangt et Spor i Jorden trykt.

7.

|: Der, hvor de Unge bar hendes Liig, :|
Tyttebær-Spirer vise sig.

8.

|: Og i de Følgepigers Spor :|
Frodigt de unge Roser groer.““

9.

|: „Siger mig da, hvor Graven er.“ :|
„„Den du ved Kirkedøren seer.““

10.

|: To Gange har jeg om den ledt, :|
Ei har min Piges Grav jeg seet.

11.

|: Tredie Gang derhen jeg gik, :|
Da jeg paa Graven Øie fik.

12.

|: „Hvo træder paa mit Hvilested? :|
Under den Døde ei sin Fred?

13.

|: Blomsterne bryder paa min Grav? :|
Ryster den kolde Dugg deraf?“

14.

|: „„Det er din Ven, der banker paa; :|
Elskte, af Graven du opstaae.

15.

|: Tre Aar i Sorg svandt hen for mig, :|
Kommer jeg nu at hente dig.““

16.

|: „Gjerne jeg op af Graven stod, :|
Hvis blot min Mathed det tillod.

17.

|: Hjertet ei meer som før kan slaae, :|
Haanden ei røres, Foden gaae.

18.

|: See dig dog om paa Kirkegaard, :|
Graverens Værktøi hisset staaer.

19.

|: Hakke og Spade tage du; :|
Løs mig da ud af Gravens Gru.

20.

|: Har du af Graven hævet mig, :|
Da du mig tage hjem med dig.“

21.

Snart jeg min Pige atter saae;
Dækket med Rosmarin hun laa,
Ak, men hvor kold, — med Læber blaae! —

22.

|: „Elskte, de Gaver, jeg dig gav, :|
Hvor ere de vel blevne af?“

23.

|: „„Dersom jeg Gaver fik af dig, :|
Har jeg dem ikke taget med mig.

24.

|: Mo'er har dem gjemt; til hende gaae, :|
Gjerne igjen du dem vil faae.

25.

|: Tørklædet rødt min Moder har, :|
Hvori jeg Sølverringen bar.

26.

|: Klædet kast blandt Tornene hen; :|
Bort dig fra Elskovslegen vend.

27.

|: Sølvringen ned i Havet kast; :|
Tiden vil lette Kummers Last.““ —

28.
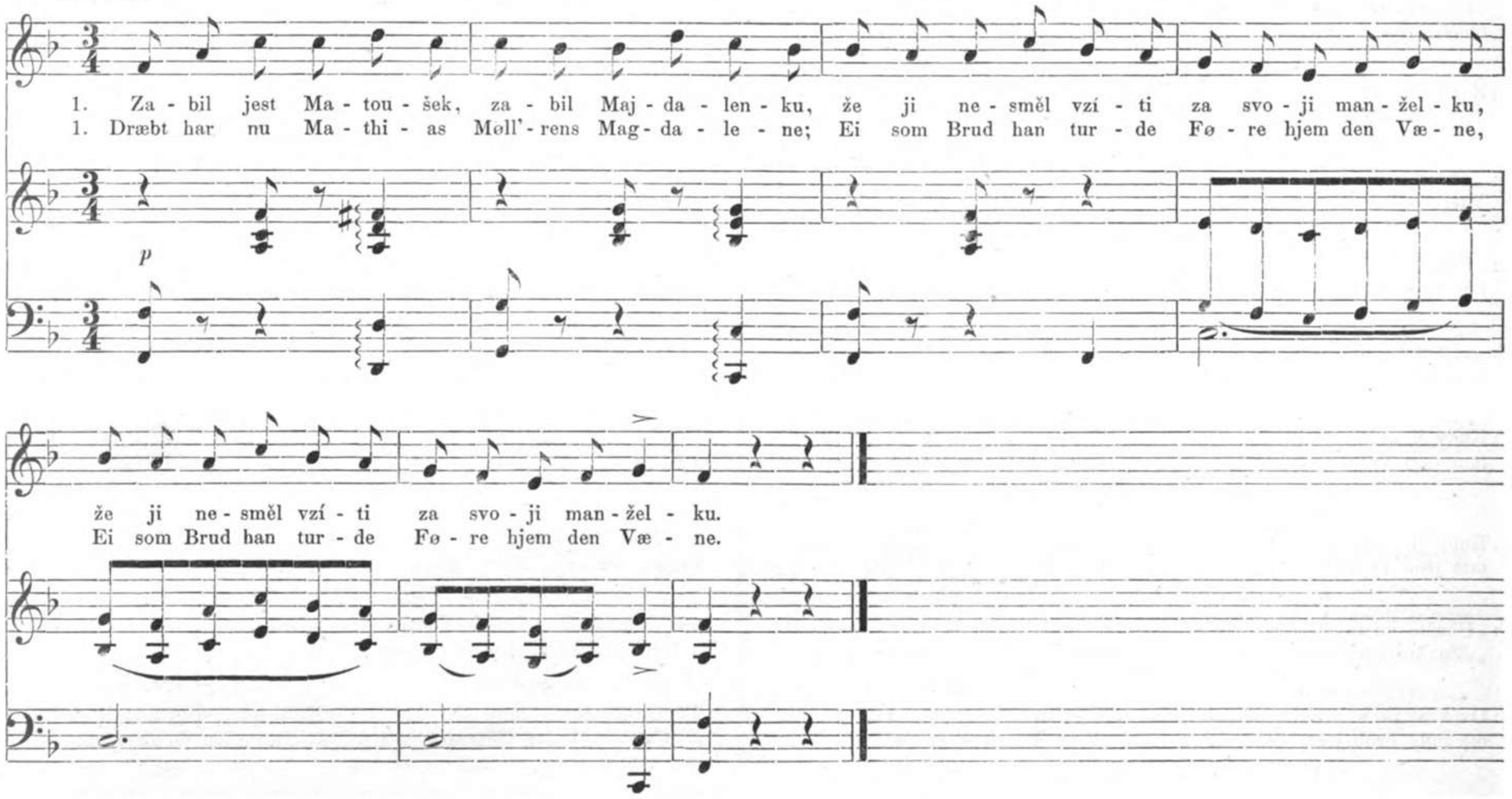
|: „Klokker, lydt klinge Eders Røst, :|
Sige, at død er al min Trøst.“

29.

|: Klagende lød de Klokkers Klang; :|
Pigen hun sov den Søvn saa lang.

Nr. 4. Matoušek a Majdalenka. Mathias og Magdalene.

Andante.

2. Často tam chodíval,
do půl noci býval;
|: mile s ní rozmlouval,
lásku přisliboval. :|

3. Když hodina byla:
„Vstaň, má roztomilá!
|: Pojď, a vyprovoď mne
do širého pole!“ :|

4. Vyprovázela ho
až k panskému dvoru:
|: „Jdi už, muj Matoušku,
s Pánem Bohem domů. :|

5. Já s tebou nemohu
teď už dále jíti;
|: lál by mně tatíček,
lála by mně máti.“ :|

6. Loudil ji a loudil
tam až na rozcestí;
|: ach, nenadála se
svojího neštěstí! :|

7. Tam jí na krk šloupil,
ruce, nohy zlámal,
|: jako ten ukrutník
s ubohou nakládal. :|

2. Tidt han kom til hende
Seent i Midnatsstunden,
|: Elskovsord han talte,
Trykked Kys paa Munden. :|

3. Timen var nu kommen:
„Hør, min Hjertenskjære!
|: Hist til Markens Grændse
Du mit Følge være!“ :|

4. Hun paa Vei ham fulgte;
Vilde da tilbage:
|: „Gaa nu, min Mathias,
Herren dig ledsage! :|

5. Fulgte jeg dig længer, —
Elskte, du tilgive! —
|: Vilde vred min Fader,
Vred min Moder blive.“ :|

6. Listigt med han lokked
Dog den arme Kvinde;
|: Ak, hun aned ikke,
Hvad der vented hende. :|

7. Midt paa Veien greb han
Den Ulykkelige,
|: Grumt han løfted Haanden
Mod den stakkels Pige. :|

8. Ona ho prosila,
to pro rány Krista:
|: „Jen mne, můj Matoušku,
nezabí dočista!“ :|

9. Ona ho prosila,
to pro všecky Svaty:
|: „Jen mne, můj Matoušku,
nech vyzpovídati!“ :|

10. „„O! jak já dám tobě
té zpovědi dosti,
|: až tobe polezou
z hlavičky ven kosti!““ :|

11. Tam pak ji zakopal
pod zeleným lohem,
|: jen kousek fěrtoušku
povykoukalo ven. :|

12. A když domů přišel,
otci to povídal:
|: „Už jsem mlynářovou
Majdalenku nechal.“ :|

13. „„Dobře jsi, Matoušku,
dobře jsi udělal,
|: že jsi mlynárovou
Majdalenku nechal. :|

14. Ty si můžeš vybrat
podlé své libosti,
|: která bude míti
stříbra, zlata dosti.““ :|

15. „Ach! vy to, tatíčku,
vy mně to pravíte;
|: však o té žalosti
v mém srdci nevíte!“ :|

16. Přišel jest do zámku,
pan zprávce se ho ptal:
|: „Kde jsi mlynářovou
Majdalenku nechal?“ :|

17. „„Majdalenka leží
pod zeleným lohem:
|: A já budu sedět
za širokým stolem!““ :|

18. Majdalenku nesou
čtyry panny z trní,
|: a Matouška vedou
kati do vězení. :|

19. Majdalenku nesou
mládenci pod věnci,
|: a Matouška vedou
kati k šibenici. :|

20. „Odpusťte mně nyní,
Rodičové milí!
|: že jste vy skrze mne
dcerušku ztratili.“ :|

21. „„My ti odpouštíme
tvoji vinu všickni,
|: jest-li ti odpustí
právo Holomoucky.““ :|

22. „Tatíčku, matičko!
Toho já nežádám:
|: Pro vaši dcerušku
milerád umírám. :|

23. Co jsem jí udělal,
to mně udělejte:
|: Hlavu na špic dejte,
kolem mne lámejte!“ :|

24. Hlavu na špic dali.
kolem ho lámali;
|: co sobě sám žádal,
to mu udělali. :|

*) o: Bagved Dommerens Bord, for Retten.

8. Og ved Christi Vunder
Bad hun nu, den Arme:
|: „Dræb mig ei, Mathias!
Mildt du dig forbarme!“ :|

9. Og ved alle Helgen
Bad hun ham i Nøden:
|: „Lad mig dog, Mathias,
Skrifte inden Døden!“ :|

10. „„Selv jeg skal — det være
Svoret nu og lovet! —
|: Skrifte dig, saa Hjernen
Springer af dit Hoved.““ :|

11. Saa begrov han hende
Under Tjørnens Grene,
|: Kun en Forklædflig man
Saae af Magdalene. :|

12. „Fader“, sagde han, da
Hjem han monne vende,
|: „Nu med Magdalene
Har det faaet Ende.“ :|

13. „„Aldrig nogen Gang du
Handled klogt som denne,
|: Da med Magdalene
Det har faaet Ende. :|

14. Vælge dig, det maa du,
— Det jeg altid tænkte —
|: Een, der fuldtop har af
Sølv og Guld i Mængde.““ :|

15. „Ret I har, min Fader!
Dog — den dybe Kummer
|: Kan I ikke fatte,
Som mit Hjerte rummer.“ :|

16. Snart dog Slottets Herre
Monne Bud ham sende:
|: „Hvor er Magdalene?
Siig, hvor er hun henne?“ :|

17. „„Under Tjørnen ligger
Hun i Jorden nede —
|: Jeg skal sidde bagved
Bordet hist det brede.““*) :|

18. Magdalene bæres
Hjem af Piger smukke;
|: Men Mathias sættes
Under Fængslets Lukke. :|

19. Ynglinger bortbære
Hende, smykt med Krandsen;
|: Men Mathias føres
Bort til Dødningdandsen. :|

20. „Tilgiv mig, Forældre,
— Eders Kval jeg fatter —
|: At ved mig I misted
Eders kjære Datter.“ :|

21. „„Gjerne vi tilgive
Dig din svare Brøde;
|: Men retfærdig Dommer
Dømmer dig tildøde.““ :|

22. „Bedre Lod jeg aldrig
Voved at begjære:
|: Og jeg gjerne døer for
Eders Datter kjære. :|
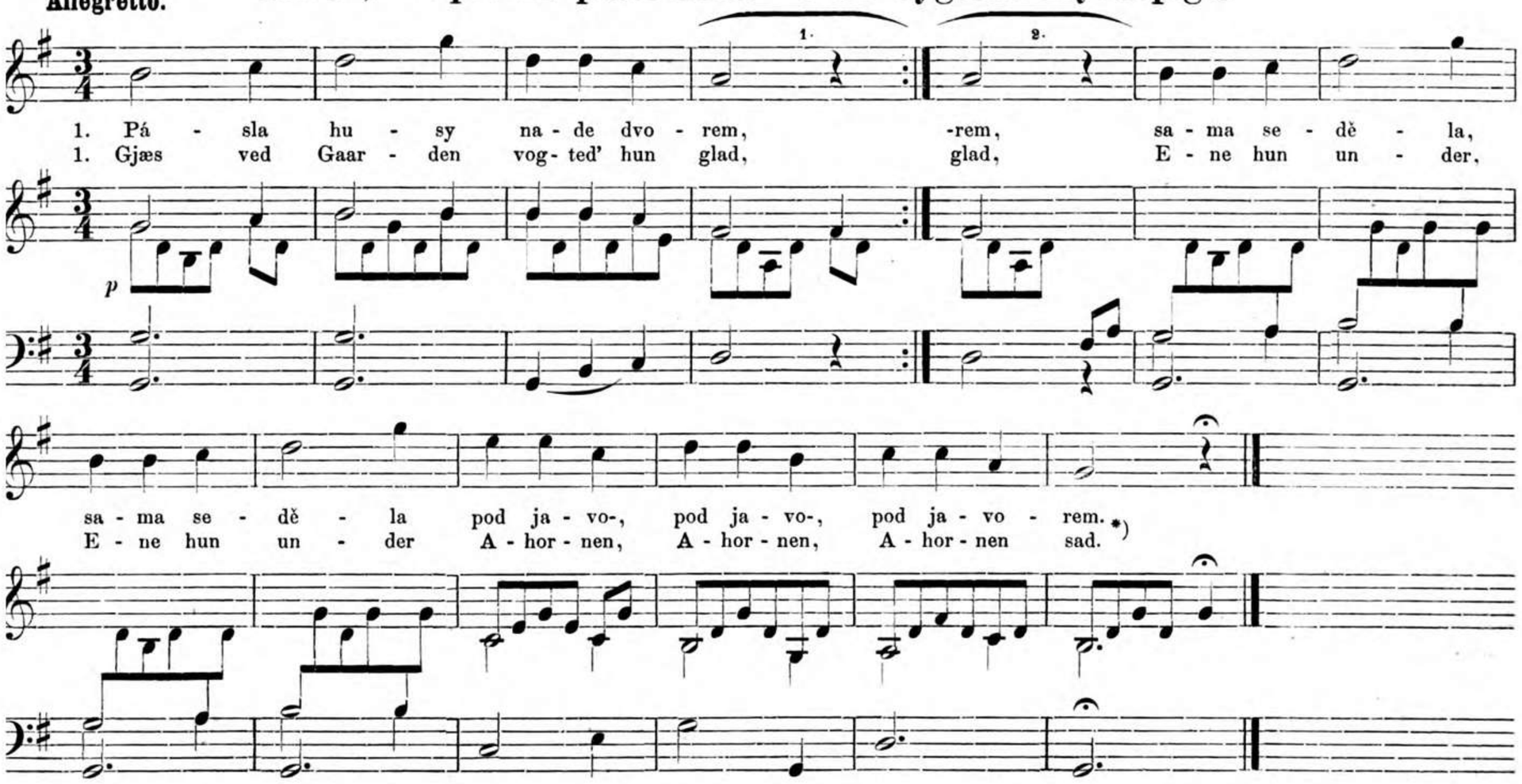
23. Gjengjæld kun I ove!
Jeg skal ikke klage!
|: Tag mit Liv og sæt mit
Hoved paa en Stage!“ :|

24. Og hans Hoved høit de
Satte paa en Stage,
|: Som han selv det fordred
Kjækt og uden Klage. :|

Hr. Sm.

Nr. 5 a). Uprchlá pastevnice. Den flygtede Hyrdepige.

Allegretto.

2.
|: Vila věnec olívovej, :|
a jetelíčkem,
a koukolíčkem
|: proplíta-, :| proplítanej.

3.
|: Jel tam tudy její milej: :|
|: „Dej mi ten věnec :|
|: olivo-, :| olívovej.“

4.
|: „„Ja ti nesmím věnec dáti, :|
|: byla bych lána :|
|: od své má-, :| od své máti.““

5.
|: „Bojíš-li se máti lání, :|
|: pojď, pojeď přes ty :|
|: hory s ná-, :| hory s námi.“

6.
|: „„Jábych s vámi ráda jela, :|
|: komubych husy :|
|: zanecha-, :| zanechala?““

7.
|: „Pusť husičky pro vodičce, :|
|: nech ať poplynou :|
|: k tvé matič-, :| k tve matičce.

8.
|: Pusť husičky pro potůčku, :|
|: sami půjdeme :|
|: polehou-, :| polehoučku.“
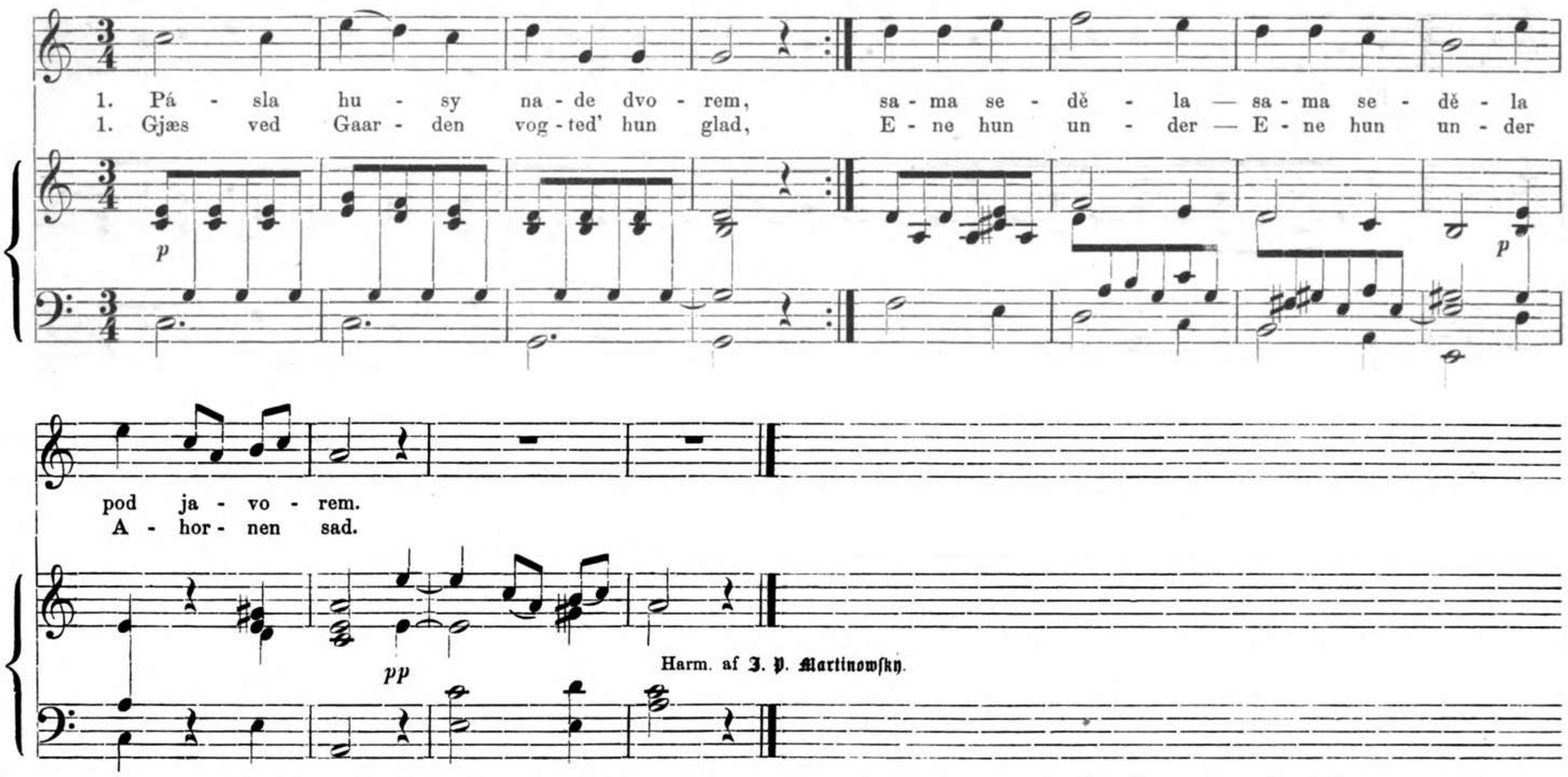
9.
|: Stará husa zakejhala, :|
|: stará matička :|
|: zaplaka-, :| zaplakala.

10.
|: „Kejhej, huso, kejhej více, :|
|: nedokejháš se :|
|: pastevni-, :| pastevnice!“

*) Gjentagelsen i sidste Linie gjælder ikke for den anden Melodie.

Nr. 5 b). Uprchlá pastevnice. Den flygtede Hyrdepige.

Allegretto.

2.
|: Bandt en Krands af Olieblad, :|
Deri hun flætted
Valmu' og Kløver,
|: Ordned' paa :| Rad.

3.
|: Da red hendes Elsker forbi. :|
|: „Kjæreste", bad han, :|
|: „Krandsen mig :| giv!"

4.
|: „„Nei, jeg tør ei give dig den; :|
|: Hørte min Mo'er det. :|
|: Gav hun mig :| Skjænd.""

5.
|: „Frygter af din Moder du Skjænd, :|
|: Over de Bjerge :|
|: Flygt med din :| Ven!"

6.
|: „„Fly med Eder vilde jeg nok, :|
|: Men, hvo skal da vel :|
|: Vogte min :| Flok?""

7.
|: „Ud i Vandet jage du dem, :|
|: Da til din Moder :|
|: Svømme de :| hjem.

8.
|: Ud i Bækken Gjæssene jag; :|
|: Selv vil vi vandre :|
|: Roligt i :| Mag."
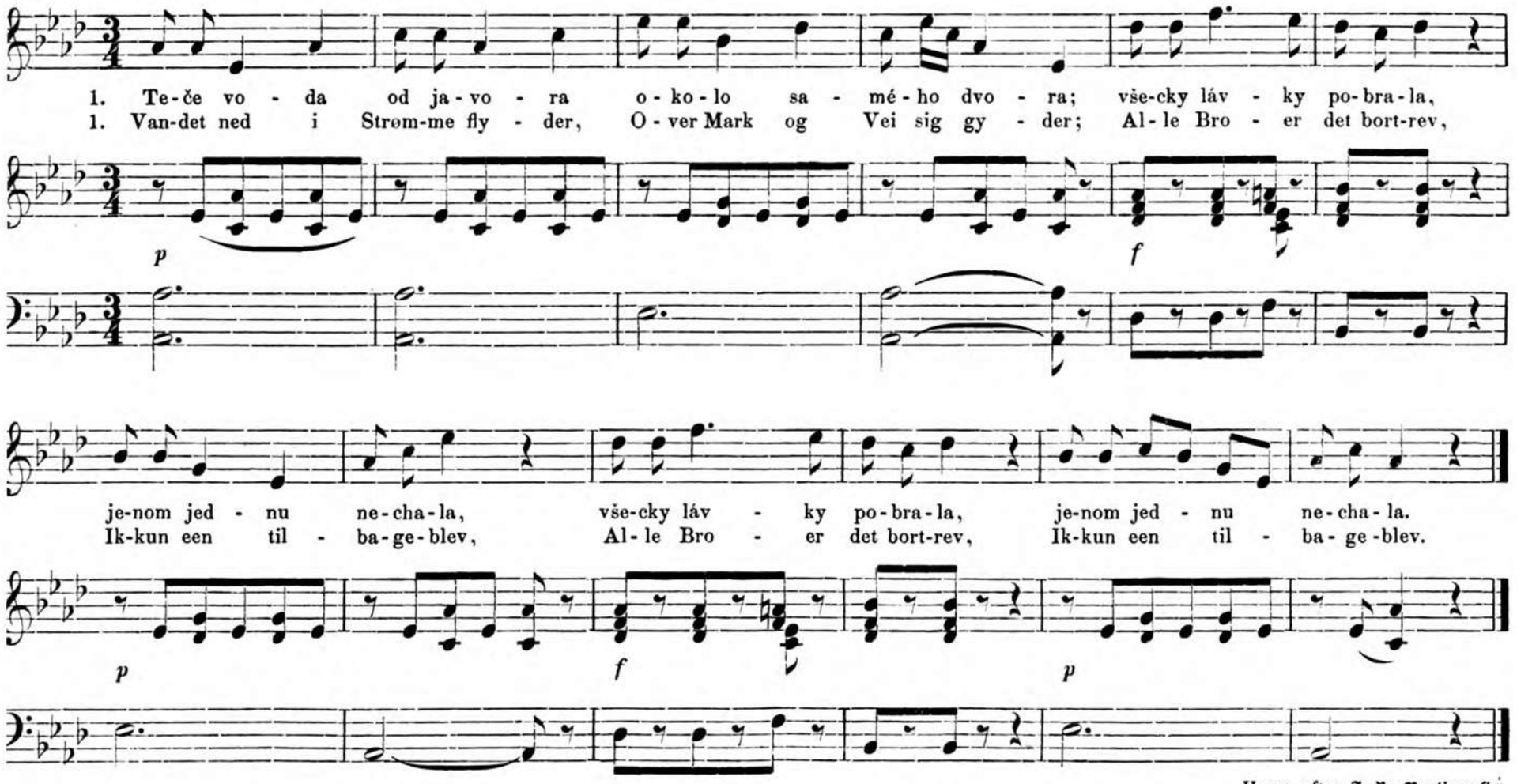
9.
|: Skreg den gamle Gaas da heelt ræd; :|
|: Ak, gamle Moder :|
|: Jamred' og :| græd.

10.
|: „Skrig, Gaas, skrig, tag du kun paa Vei, :|
|: Hende tilbage :|
|: Kalder du :| ei!"

Hr. Sm.

Nr. 6. Jablíčko s poselstvím. Æblet som Bud.

Andante con moto.

Harm. efter J. P. Martinowský.

Po které Pavloušek chodil,
Mařenku za ruku vodil;
: utrh jabko, utrh dvě,
pustil jedno po vodě. :|

„Plyň, jablíčko, kam ty ráčíš,
enom ať se nepomáčíš;
|: plyň, jablíčko, po dolu,
k mej Mařence do domu.“ :|

Jak jablíčko připlynulo,
na Mařenku zavolalo:
|: Vstaň, Mařenko, vyjdi ven,
milý stojí před domem. :|

5. „Proč pak bych já ven chodila,
kdyť já nejsem jeho milá;
|: a on není z růže květ,
aby on mně kazil svět. :|

6. Proč pak bych já ven chodila,
kdyť pak jsem mu povídala,
|: aby k nám už nechodil,
tou cestičkou nebloudil. :|

7. Byla láska, ale není —
zapadala do kamení,
|: do kamení drobného,
do srdce falešného.“ :|

2. Der man Poul saae fremskride
Med Maria ved sin Side;
|: Hemmeligt et Æble han
Kasted i oprørte Vand. :|

3. „Æble, du med Strømmen drive,
Spaa mig, hvad min Lod skal blive;
|: Æble, ak, du skynde dig,
Bring Maria Bud fra mig!“ :|

4. Det til hendes Hjem nu føres,
Og en Røst paa engang høres:
|: Kom, Maria, kom dog ud,
Fra din Elsker er der Bud! :|
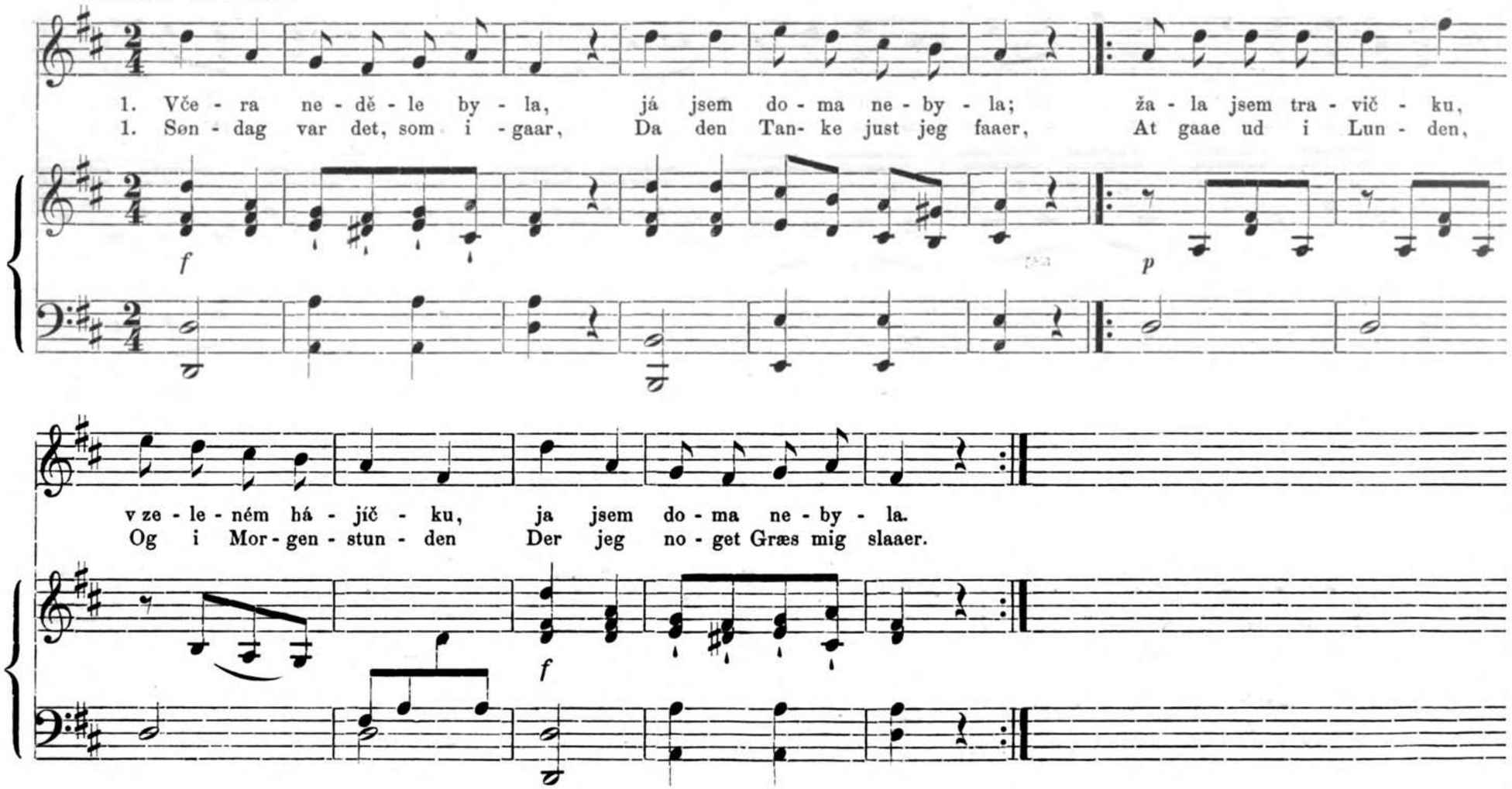
5. „Ikke jeg at komme agter,
Ei som hans jeg mig betragter;
|: Rosen, som han byder mig,
Er paa Torne altfor riig. :|

6. Ikke jeg at komme agter;
Ofte nok det ham jo sagt er,
|: Jeg at see ham ønsker ei,
Og at han skal gaae sin Vei. :|

7. Kjærlighed engang jeg følte,
Men den snart igjen sig kølte;
|: Thi den faldt kun paa en Steen,
Paa et Hjerte, haardt som Steen.“ :|

Nr. 7. Neštastný den. Den ulykkelige Dag.

Andante con moto.

2.

Než jsem trávy nažala,
celá jsem se požala;
od tebe, Jeníčku!
Falešnou hubičku
od tebe jsem dostala.

3.

V háji travičku žíti —
nechtějte to činiti,
panny a mládenci
s zelenými věnci!
Můžete se požíti.

4.

Včera přenešťastný den,
kam se můj milý poděl?
Dostala jsem kvinde,
šel k panence jinde,
snad už na mne zapomněl.

2.

Færdig var jeg ei dermed,
Da kom Hans til samme Sted;
Han om Elskov talte,
Mig sin Tro afmalte,
Og han drog mig til sig ned.

3.

Vover derfor ikke paa
Ene udi Lunden gaae,
Græsset der at skjære;
Thi, Jomfruer kjære!
Let Jer Ulykken kan naae.

4.

Aldrig bli'er jeg glad igjen,
Thi mig sveget har min Ven;
Han sig fik en anden Pige,
Veed af mig ei meer at sige,
Men slaaer Alt i Glemsel hen!

Nr. 8. „V tom našem sádečku.“ „I vor Have voxe.“

Andante con moto.

1. V tom na - šem sá - deč - ku je mno - ho mo - dráč - ků; ža - la tam má mi - lá
1. I vor Ha - ve vox - e Blom - ster blaae saa skjøn - ne; Der just gik min Pi - ge,
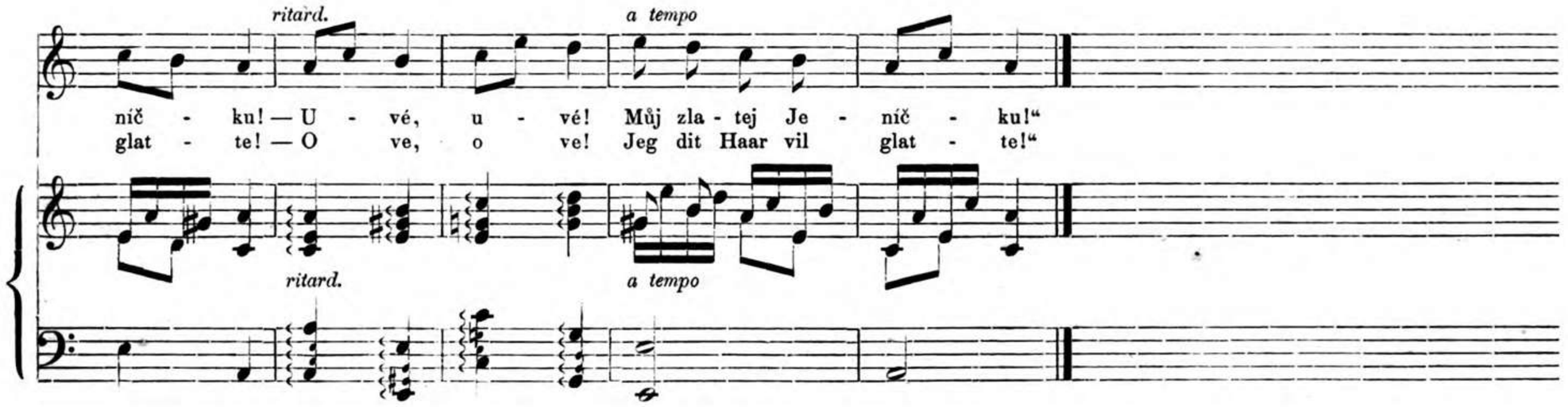
p

ritard. *a tempo*

ze - le - nou tra - vič - ku, u - vé, u - vé! Ze - le - nou tra - vič - ku. 2. Když trá - vy na-
Græs - set skar, det grøn - ne, o ve, o ve! Græs - set skar, det grøn - ne. 2. Fær - dig var min

ritard. *a tempo* *Fine.*

ža - la, se - dla na ce - stič - ku: „Pojď, já tě po - hla - dím, můj zla - tej Je-
Pi - ge, Sig til Hvi - le sat - te: „Kom, min Hans, du kjæ - re! Jeg dit Haar vil

3.

Kolik mu na hlavě
vlásků pohladila,
tolik jest slziček
z svých očí vylila —
uvé, uvé,
z svých očí vylila!

4.

Vytáh šátek z kapsy
utíral čeličko:
„Proč pláčeš, naříkáš,
má zlatá holčičko —
uvé, uvé,
má zlatá holčičko?“

5.

„„Kterak nemám plakat
a sobě naříkat?
Jen kdybych já tebe
byla nepoznala —
uvé, uvé,
byla nepoznala!““

3.

Men saa mange Haar hun
Paa mit Hoved reder,
Ak. saa mange Taarer
Faldt fra Øiet neder —
O ve, o ve,
Faldt fra Øiet neder!

4.
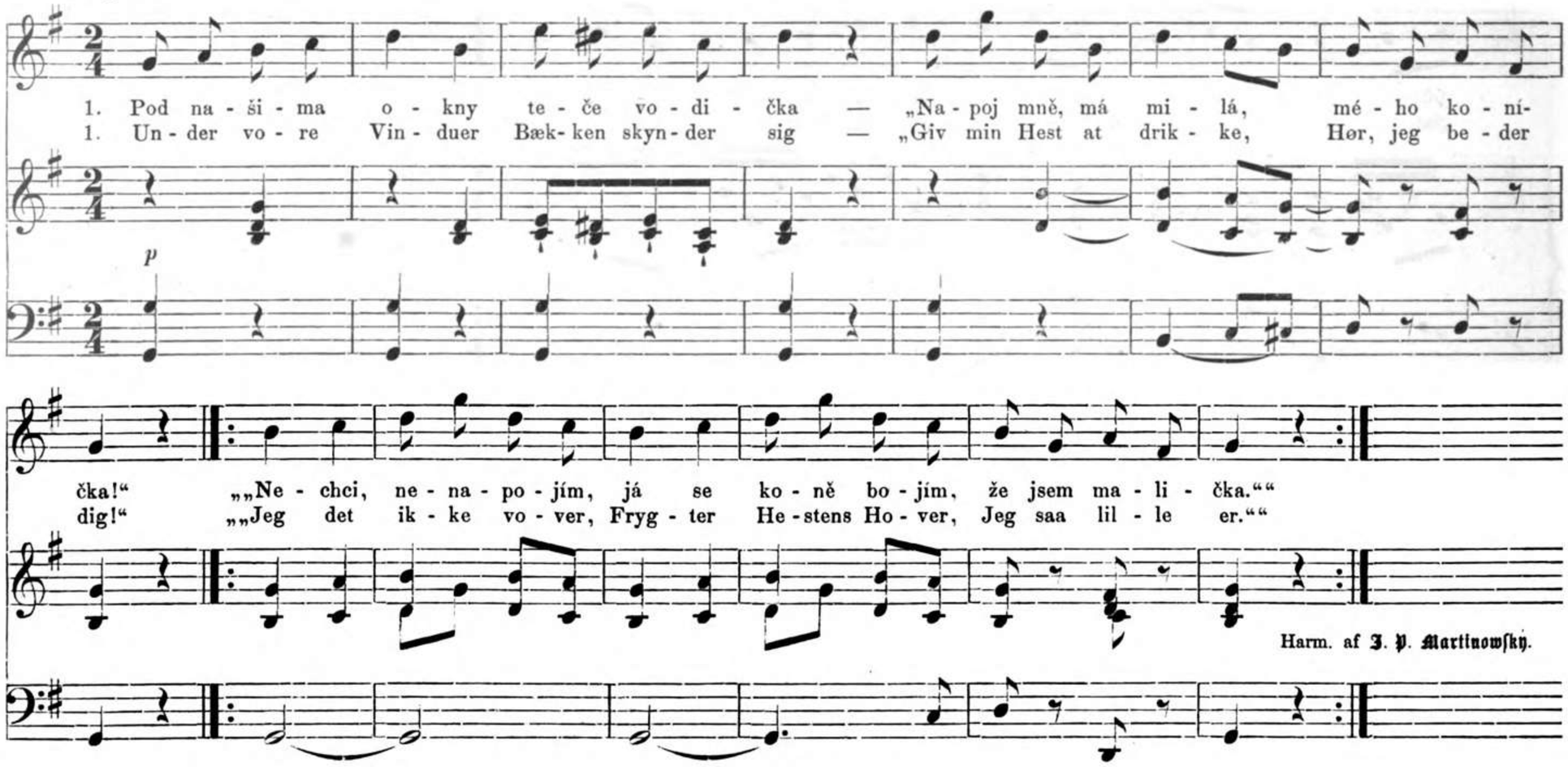
Ømt jeg nu aftørred
Hendes Taarer stride:
„Lad, min søde Pige,
Mig din Sorg dog vide —
O ve, o ve,
Mig din Sorg dog vide.“

5.

„„Maa jeg ikke sørge,
Mig fra Verden vende?
Havde jeg dog aldrig,
Hans, lært dig at kjende —
O ve, o ve,
Hans, lært dig at kjende!““

Nr. 9. Chudoba a láska. Fattigdom og Kjærlighed.

Allegro.

2.
Pod našima okny
roste olíva —
„Pověž mně, má milá,
kdo k vám chodívá?“
„„K nám žádnej nechodí,
on o mne nestojí,
že jsem chudobná.““

3.
Pod našima okny
roste z růže květ —
„Pověz mně, má milá,
proč tě mrzí svět?“
„„Mne svět nic nemrzí,
ale srdce bolí,
plakala bych hned!““

2.
Under vore Vinduer
Olietræet staaer —
„Siig, om du Besøg vel
Meget ofte faaer?“
„„Nei! thi, sandt at sige,
Hvem seer til en Pige,
Som saa fattig er?““

3.
Under vore Vinduer
Voxer Rosen rød —
„Er du kjed af Verden?
Ønsker du dig død?“
„„Kjed af Verden ikke;
Dog mon Sorger ligge
Paa mit Hjerte tungt!““

Nr. 10. Dar na rozloučenou. Gave til Afsked.

Andante.

1. Mě - la jsem ho-loub - ka v tru - hle za - vře - né - ho,
   on jest mi u - le - těl do po - le ší - ré - ho.
1. En Du - rik hav- de jeg For - sig - tig spær - ret ind;
   Men den er fløi - et bort, Har vendt fra mig sit Sind.

Do po - le ší - ré - ho na ze - le - ný dou-

Langt u - de hist paa Mark Den sad i E - gen

p

bek; tam so - bě za - hou - kal můj zla - tej ho - lou - bek, můj zla - tej ho - lou - bek.
grøn, Min gyld- ne Du - e - rik, Og kur - re - de i Løn, Og kur - re - de i Løn.

2.

Nehoukej, nebroukej,
  můj zlatej holoubku;
nedeléj svej milej
  většího zármutku! — —
„Já jí ho nedělám,
  dělá si ho sama;
když já nejsem doma,
  s jinšími sedává.

3.

Já jí koupil pentli
  barvy proměňavé,
by si propletala
  vlásky kadeřavé.
Já jí koupil jinou,
  a to pěknou bílou:
by pamatovala,
  že byla mou milou.“

2.
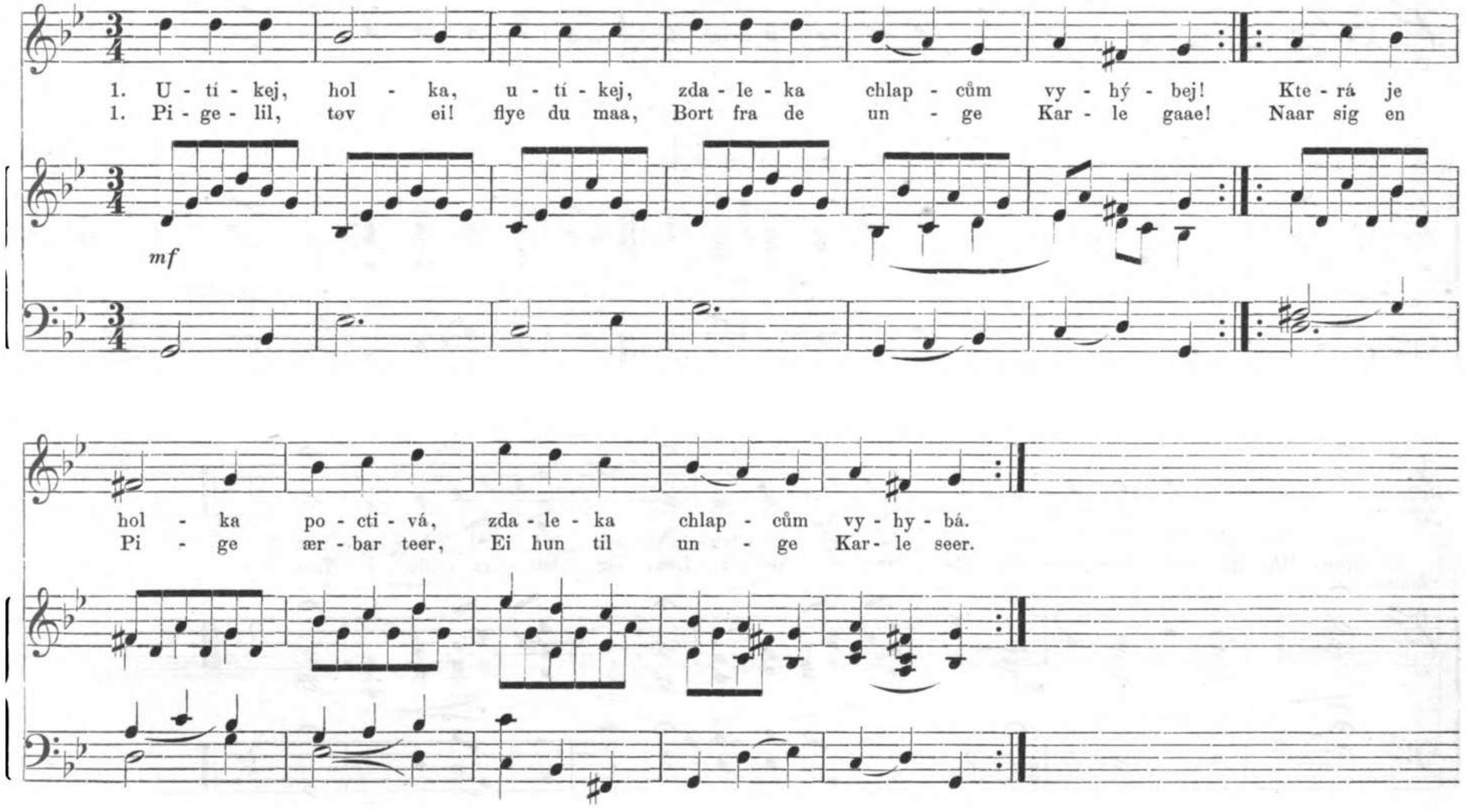
Ak, klag og kur ei saa,
  Min Duerik saa kjær,
Og gjør din Elsktes Sorg
  Ei større end den er! — —
„Jeg veed, nu sørger hun,
  Selv Skyld deri hun har,
Naar jeg ei hjemme er,
  Da hun mod Andre ta'er.

3.

Jeg kjøbte hende Baand
  Med broget Farvepragt,
Om hendes Lokkers Guld
  Jeg tænkte mig dem lagt.
Et andet kjøbte jeg,
  Saa hvidt og skjønt det var,
Et Tegn for hende paa,
  Hvor tro jeg elsket har.“

Nr. 11. Holka poctivá. Den ærbare Pige.

Andante.

2.

|: A když jim vyhnout nemůže,
začervená se jak růže. :|
|: Vyrazí na ní rosička,
jako makové zrníčka. :|
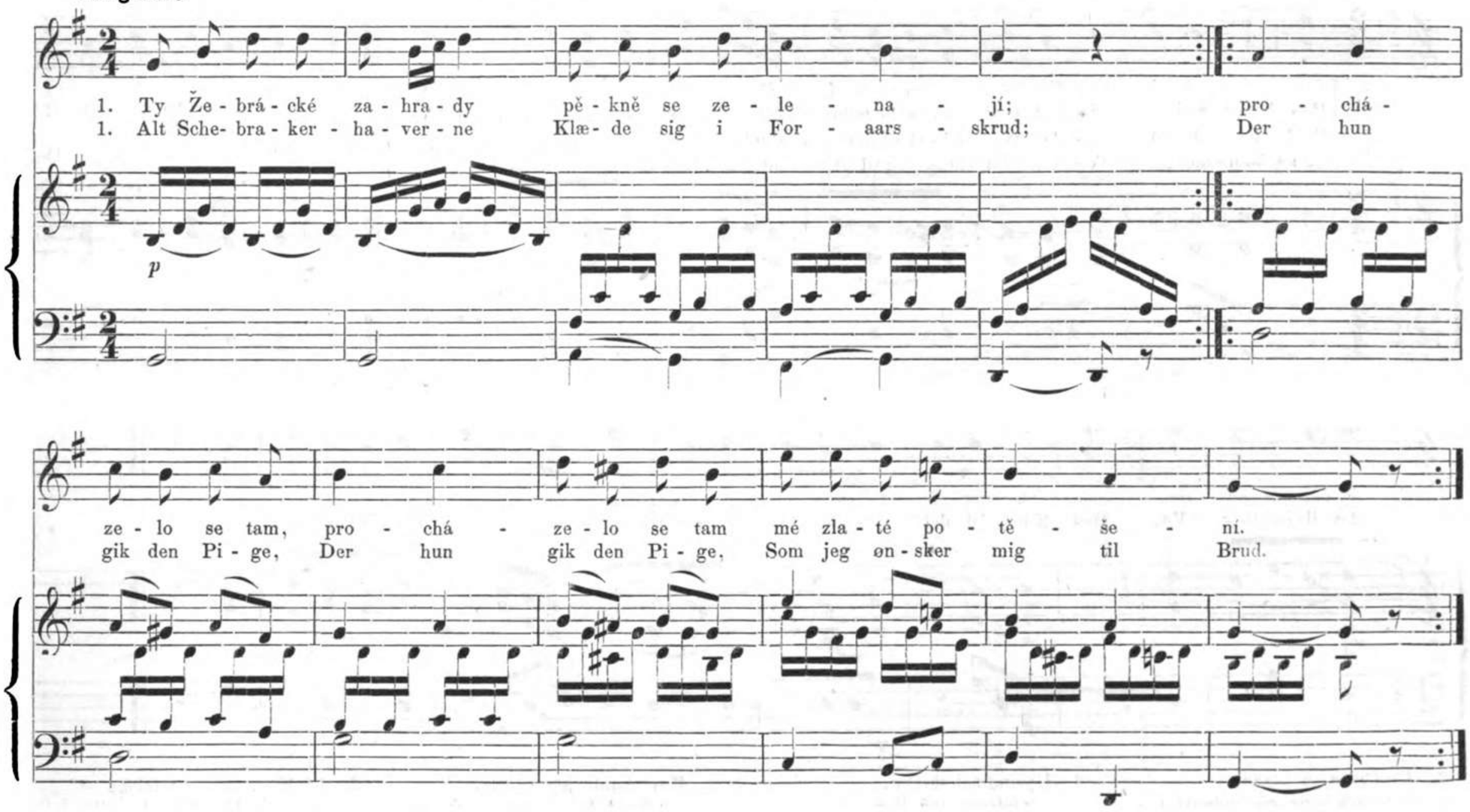
2.

|: Og hvis hun ikke dem kan flye,
Rødmer hun som en Rose bly. :|
|: Taarer bedugge hendes Kind,
Saarer man hendes rene Sind. :|

Hr. Sm.

Nr. 12. Vzácné kvítí. Den sjeldne Blomst.

Larghetto.

2.
Procházelo, prochází,
procházet se nebude:
|: a to sám Pán Bůh ví, :|
čí to děvčatko bude!

3.
Bude-li má, nebo tvá,
komu nám ji Pán Bůh dá:
|: takového kvítí :|
leckde se nenasbírá.
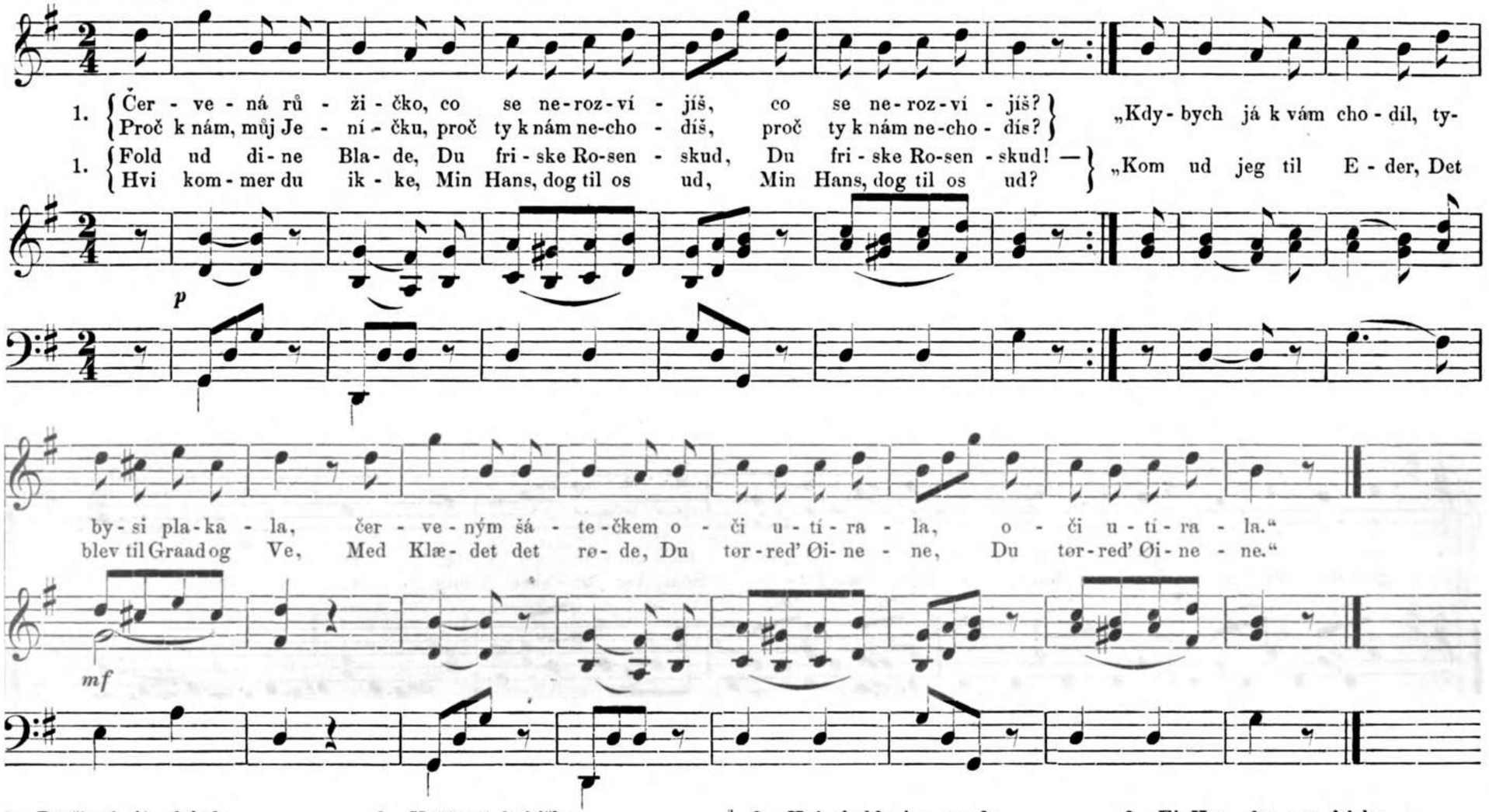
2.
Der hun gik og gaaer der end,
Snart hun vil ei gaae der meer:
|: Hvo, der Pigen vinder, :|
Gud alene veed og seer.

3.
Bliver din hun eller min,
Eet forvist jeg veed og troer:
|: Ingen Blomst saa fager :|
Plukkes paa den hele Jord.

Hr. Sm.

Nr. 13. Nedověrná. Den mistroiske Pige.

Pooo allegretto.

2. Pročbych já plakala,
|: když mne nic nebolí? :|
Milovali jsme se,
|: jako dva holubi. :|
Jako dva holubi,
jako dvě hrdličky;
já jsem ti dávala
|: upřímné hubičky. :|

3. Upřímné huhičky,
|: falešná tvá láska; :|
nebudu ti věřit,
|: až bude ohláška. :|
Až bude ohláška
na té naší faře,
tenkrát budu říkat
|: bratru tvému švagře. :|

4. Bratru tvému švagře,
|: matce panímámo; :|
budu jí líbávat
|: ruce každé ráno. :|
Ruce každé ráno,
nohy každý večír:
A to všecko proto,
|: že jsi ty můj předce. :|

2. Hvi skulde jeg græde,
|: Naar Intet smerter mig? :|
Vi elsked' hinanden
|: Som Duer, du og jeg. :|
Vi elsked' hinanden
Som Turtelduer to;
Og Kys har du faaet
|: Vel Tusind, kan jeg troe. :|
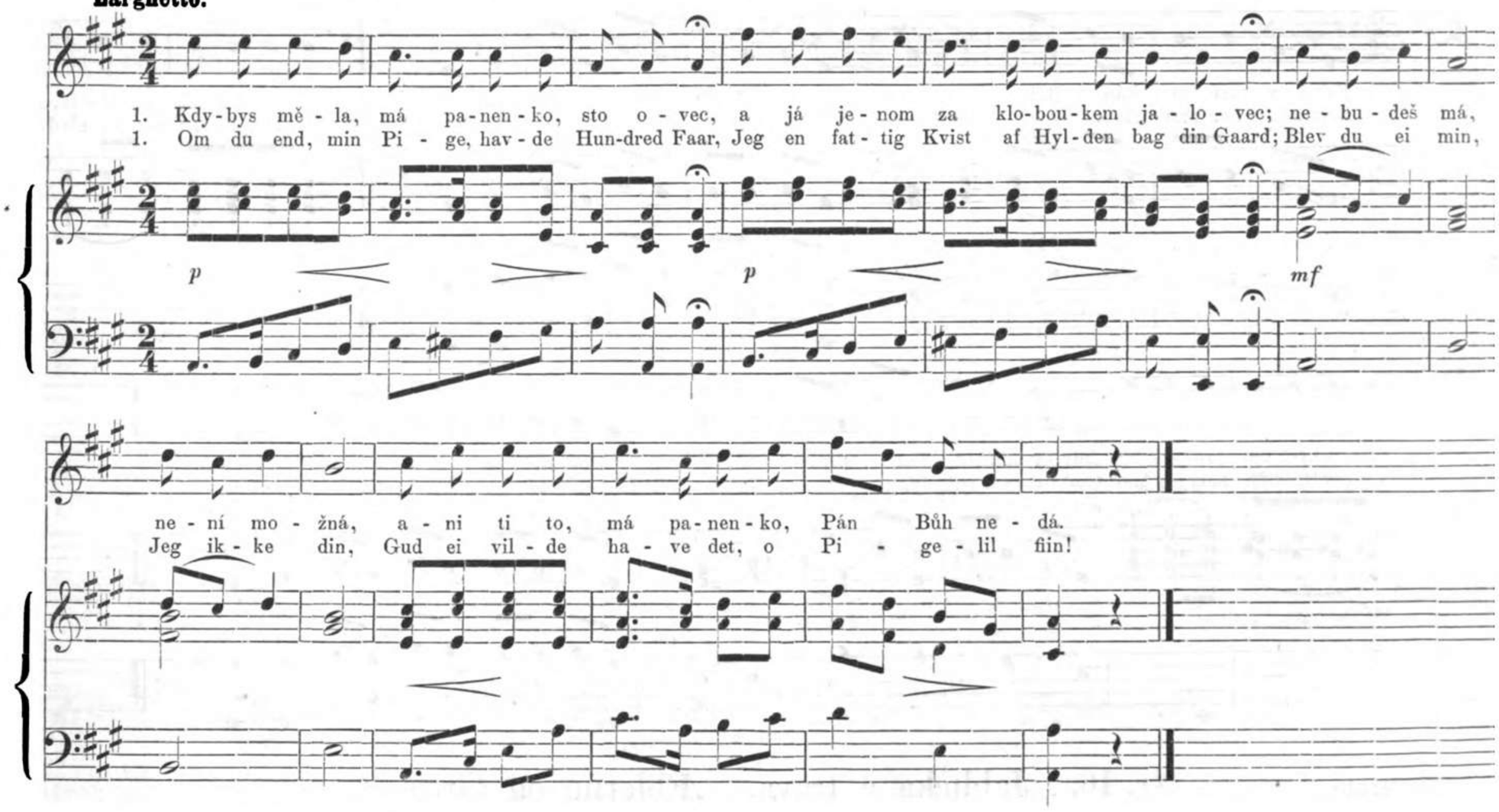
3. Ei Kys, der var falske
|: Som Kjærligheden din. :|
Thi vil jeg ei troe dig,
|: Før jeg som Brud bli'er din. :|
Naar bort du mig fører
Som Brud fra Fa'er og Mo'er,
Med Glæde jeg siger
|: Da Svoger til din Bro'er. :|

4. Din Broder — min Svoger,
|: Din Moder ogsaa min! :|
Hver Morgen jeg kysser
|: Paa Haanden Moder din; :|
Om Morgenen Haanden
Hver Aften hendes Fod,
Og alt Det fordi du
|: Tilsidst dog blev mig god! :|

Hr. Sm.

Nr. 14. Upřímnost nad bohatství. Ærlighed mere end Rigdom.

Larghetto.

2.
Kdybys měla, má panenko, celej lán,
a já jenom zahrádečku jako dlaň,
nebudeš má,
není možná,
ani ti to, má panenko, Pán Bůh nedá.

3.
Kdybys měla, má panenko, sto dvorů,
a já jenom otrhanou stodolu,
nebudeš má,
není možná,
proto že jsi, má panenko, falešná.

2.
Havde du end, Pige, mange Tønder Land,
Jeg saamegen Jord, som Haanden spænde kan,
Blev du ei min,
Jeg ikke din,
Gud ei vilde have det, o Pigelil fiin!

3.
Havde du, min Pige, Hundred Gaarde end,
Jeg en ussel Hytte, maaskee neppe den,
Blev du ei min,
Jeg ikke din,
Ak, thi falsk dit Hjerte er, o Pigelil fiin!

Hr. Sm.

Nr. 15. Skromná žádost. Beskedent Ønske.

Larghetto.

Kdy - by mně to Pán Bůh dal, a - by si mne du - dák vzal! Du - dy bych mu no - si - la,
Blev jeg, — hør min Bøn, o Gud! — Sæk - ke - pi - be - blæ - ser'ns Brud, Sæk - ke - pi - ben bar jeg glad,

dolce *p*

chle-ba bych mu pro - si - la; kdy-by mně to Pán Bůh dal, a - by mně jen za - du - dal!
Og om Brød for ham jeg bad; Gud, hvor var jeg lyk - ke - lig, Lød hans Pi - be blot for mig!

mf *p*

Nr. 16. Jablíčka a tráva. Æblerne og Græsset.

Moderato.

1. Nic ne - dbám, jen když mám pod o - kny za - hrá - dku, nic ne - dbám, jen když mám, pod o - kny štěp.
1. Glad er ved Ha - ven jeg Un - der mit Vin - du - e, Glad ved det Æb - le - træ Un - der mit Vin - du'.

p

Harm. af J. P. Martinowský.

2. Jsou na něm jablíčka,
trhá je Ančička,
jsou dobry, jsou sladky,
jsou jako med.

3. V sádečku pod okny
travička zelená,
v sádečku pod okny
tráva roste.

4. Až tráva vyroste,
Ančička doroste;
až tráva vyroste,
pak bude má.
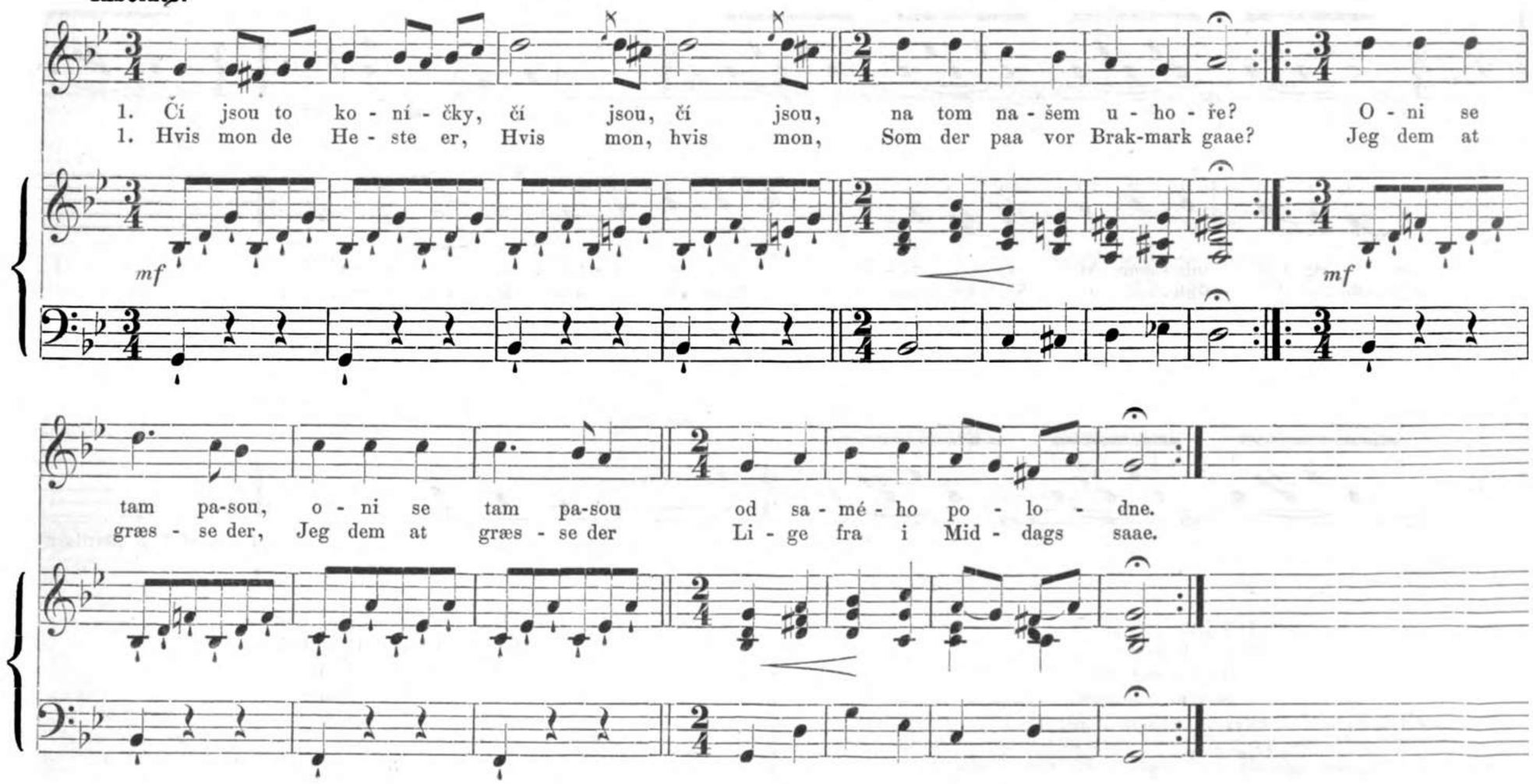
2. Derpaa en Frugt saa rød
Modnes for Annalil,
Den er god, den er sød,
Ligesom Honning.

3. Og i min Have staaer
Græsset saa skjønt og grønt,
Og i min Have staaer
Græsset saa grønt.

4. Mens Græsset voxer frem,
Voxer min Annalil,
Mens Græsset voxer, hun
Min blive vil.

Nr. 17. Koníčky na uhoře. Hestene paa Brakmarken.

Risoluto.

2.
‖: Kdybych já věděla, — |: kdybych :| —
že jsou mého milého, :‖
‖: já bych je zahnala :|
do jetele bílého. :‖
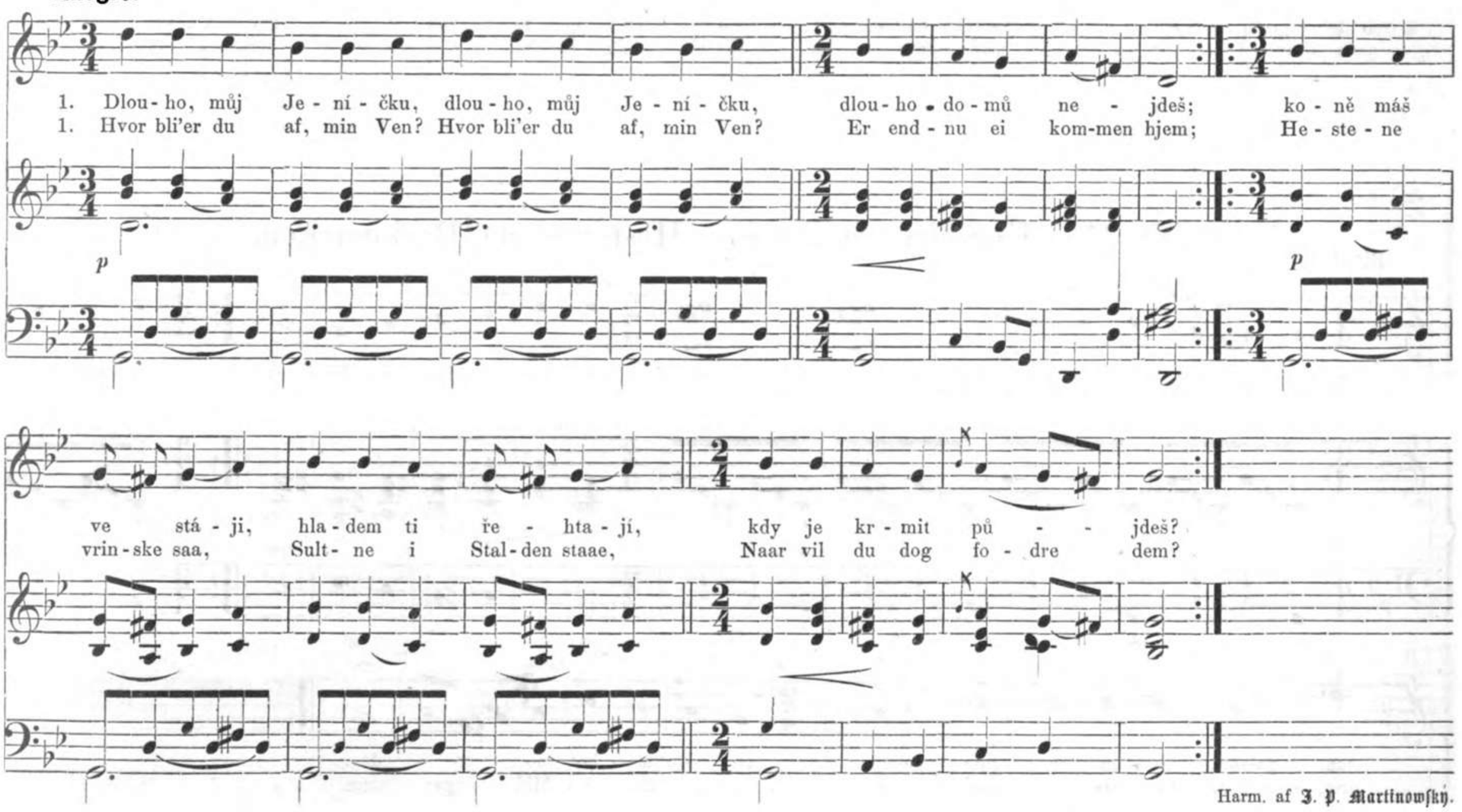
3.
‖: Kdybych já věděla, — |: kdybych :| —
že jsou mého Jeníčka, :‖
‖: já bych je zahnala :|
do pěkného zelíčka. :‖

2.
‖: Dersom jeg vidste blot — |: dersom :| —
De tilhørte Vennen min, :‖
‖: Vilde jeg jage dem :|
I det hvide Kløver ind. :‖

3.
‖: Dersom jeg vidste blot — |: dersom :| —
De tilhørte Vennen min, :‖
‖: Vilde jeg jage dem :|
I de skjønne Urter ind. :‖

Nr. 18. Starost o koníčky. Omsorg for Hestene.

Allegro.

Harm. af J. P. Martinowský.

2.

|: „Dej jim, má panenko, :|
dej jim kousek sena:
aby se nažrali,
na mne nečekali,
když já nejsem doma.

3.

|: Dej jim, ma panenko, :|
dej jim kousek vičky,
aby se nažrali,
na mne nečekali
mé vrané koníčky.“

2.
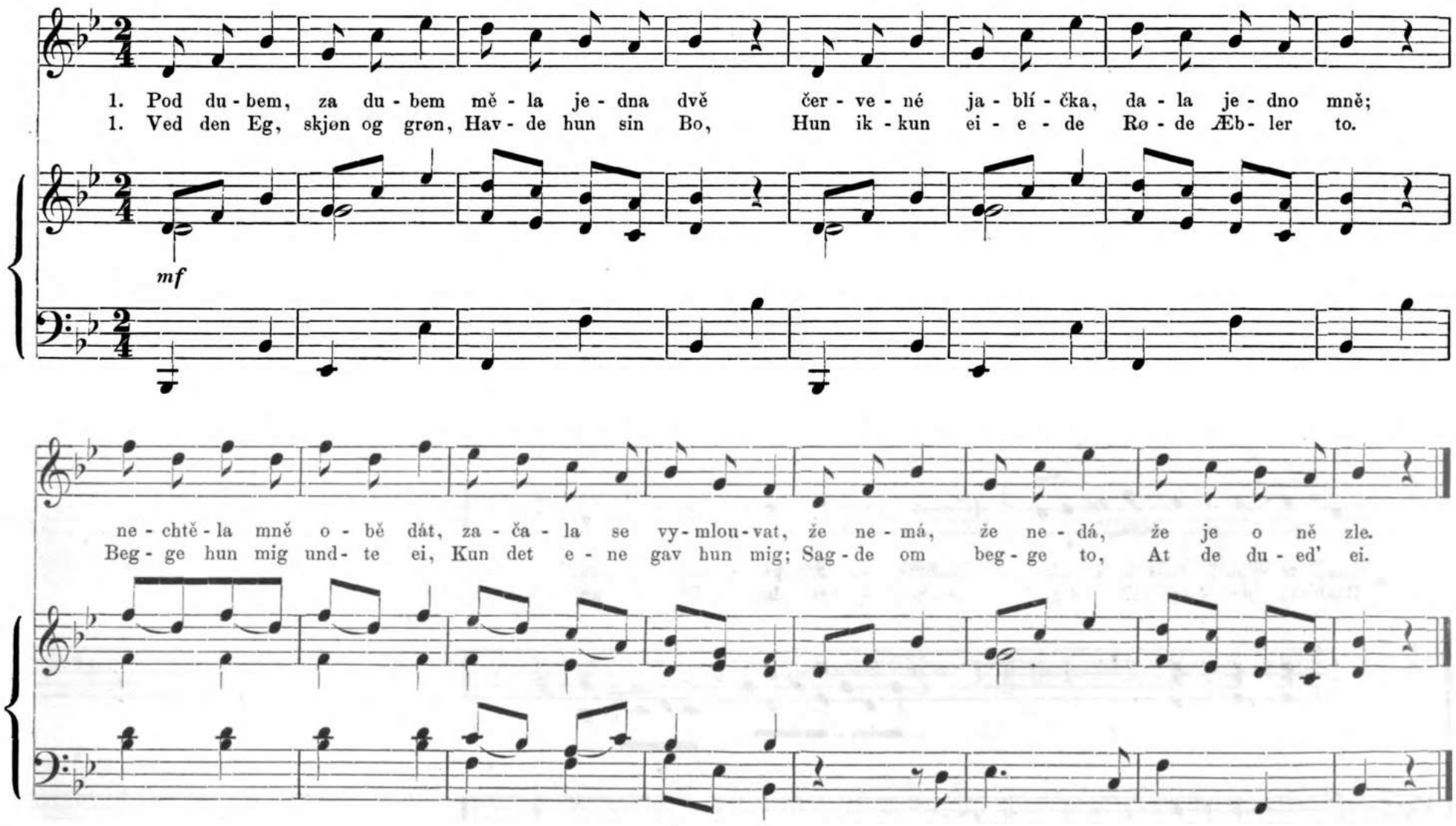
|: „Hent du, min Pige, blot :|
Hent et Knippe Hø til dem;
Lad dem at æde faae,
Ikke de vente maae
Indtil jeg kan komme hjem.

3.

|: Bring du, min Pige, blot :|
Bring et Knippe Vikker dem;
Lad dem at æde faae,
Ikke de vente maae,
Mine sorte Heste smaa.“

Nr. 19. Smlouva. Overeenskomsten.

Vivace.

2.

„Já tobě zavdala
jedno jablíčko,
a ty mně za ně dej
svoje srdečko.“
„„Jest-li ty mně zavdás tvoje,
já ti neodepřu moje;
budu ti vždy věrnej,
má holubičko.

3.

Lásku si slíbíme,
dáme si ruce;
kněz nám je zaváže
k věčné památce.
A tak potom budem svoji,
žádný nás víc nerozdvojí:
Já budu tvým mužem,
ty ženkou mojí.““

2.

„Eet jeg har skjænket dig
Af de Æbler to,
Vilde du derfor nu
Give mig din Tro?“
„„Skjænker du mig Hjertet dit,
Vil jeg ei dig nægte mit;
Aldrig jeg svige skal
Dig, min Duelil!
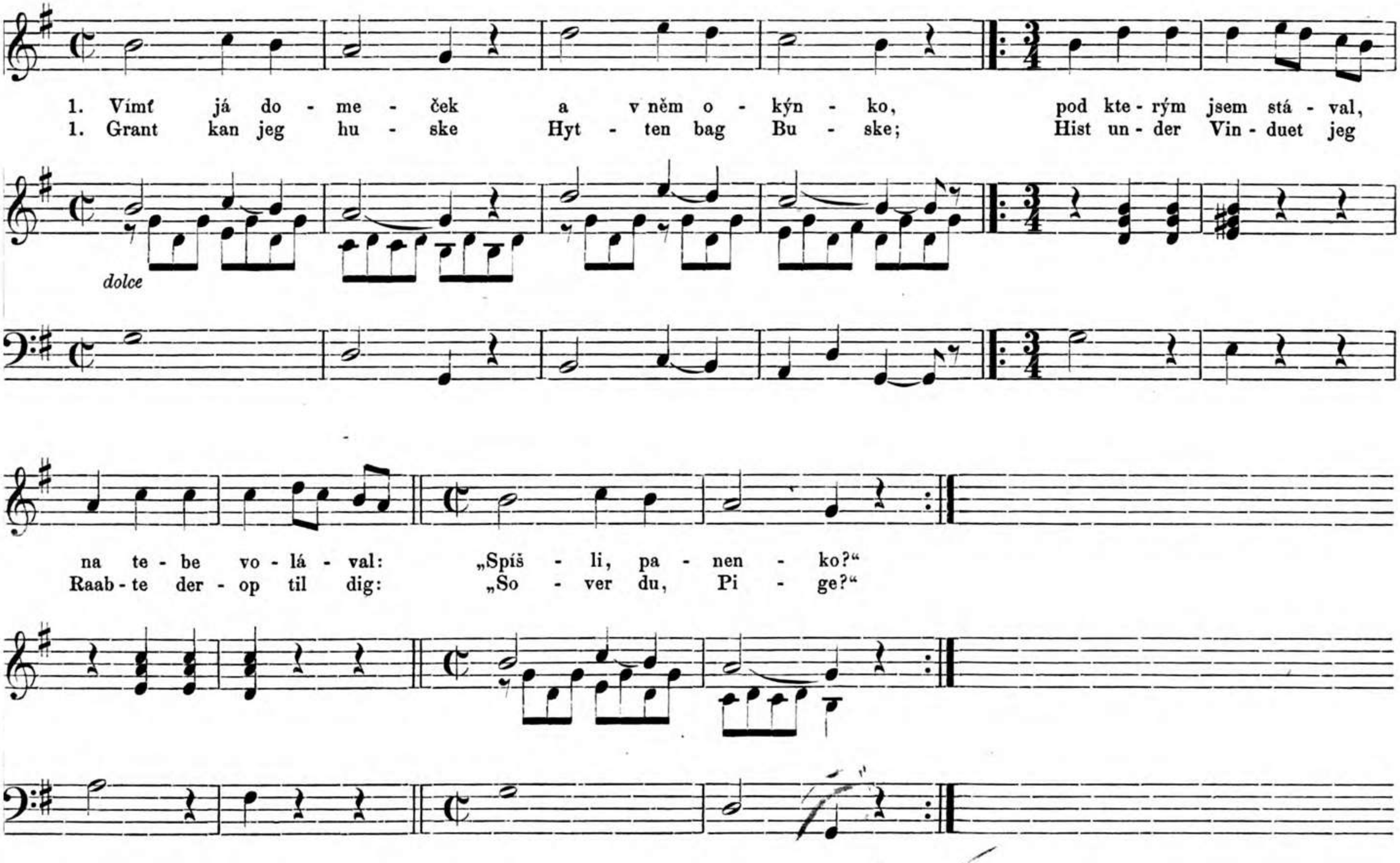
3.

Kjærligt vi række vil
Først hinanden Haand,
Præsten da siden skal
Hellige vort Baand.
Vi skal bygge sammen glad,
Intet skal os skille ad;
Thi saa er jeg din Mand,
Du min lille Viv.““

S. Schandorph

Nr. 20. Zrušená láska. Udslukt Kjærlighed.

Andantino.

2.

„Nespím, ach nespím!
Dobře tě slyším;
jenom že já tobě,
potěšení moje,
otevřít nesmím.“

3.

Když neotevřeš,
s Pánem Bohem lež;
nepůjdu já k tobě,
potěšení moje,
do smrti podnes.

2.

„„Ak nei, din Stemme
Kan jeg fornemme;
Ak nei, jeg sover ei,
Ikke dog vover jeg
Ind dig at lukke!““

3.

„Sov da kun rolig;
Hvis ei din Bolig
Aabne for mig du kan,
Gaaer jeg min Vei paa Stand,
Aldrig du seer mig.“

4.
Nežli rok vyšel,
již zase přišel;
jen že u své milé,
holky roztomilé,
lásku nenašel.

5.
„Ach holka milá,
co si myslila,
že si naši lásku,
můj zlatý obrázku,
žes ji zrušila?“

6.
„„Zrušila jsem ji
ne o své vině:
když jsou nás podvedli,
od sebe rozvedli
falešní lidé.

7.
Zrušila jsem ji
pro lidské řeči:
že jsou mi nepřáli,
milovat nedali
tvé černé oči.““

4.
Aaret randt fage,
Han kom tilbage;
Ak, men hans Pigelil
Slet ikke sige vil
Ja til hans Bønner.

5.
„Siig mig dog, Hulde,
Hvi du med Kulde
Støder saa grumt mig bort,
Røver mig brat og haardt
Kjærligheds Guldskat?“
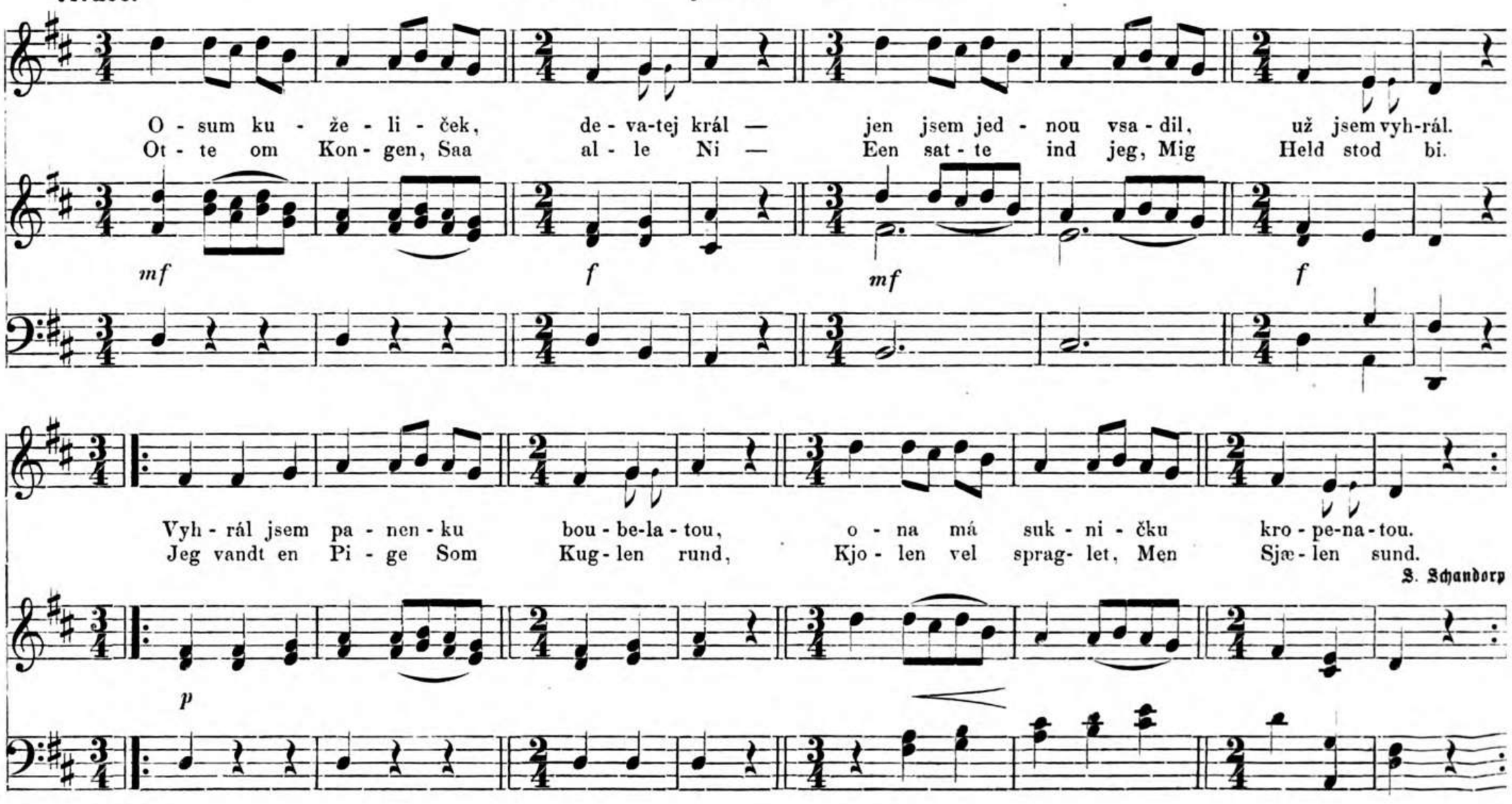
6.
„„Verden den kolde
Monne det volde;
Den har ved Løgn og List
Skilt mig fra dig tilsidst;
Min er ei Skylden.

7.
Folk snakked ilde;
Ikke de vilde
Lade mig elske frit,
Skue ret dybt i dit
Mørkbrune Øie!““

S. Schandorp

Nr. 21. Výhra. Gevinsten.
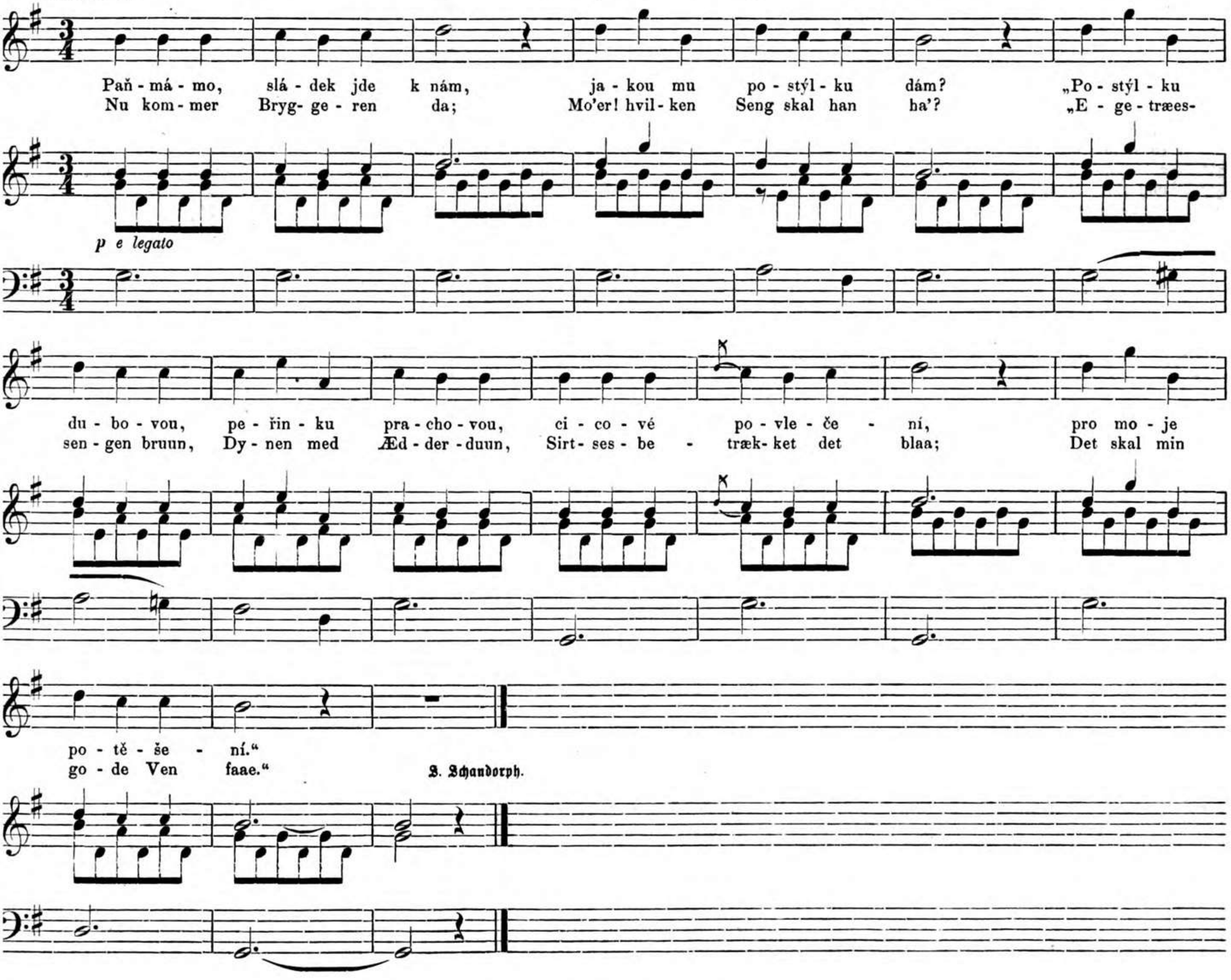
Vivace.

S. Schandorp

Nr. 22. Postýlka. Sengen.

Andantino.

Nr. 23. Tanec. Dands.

Moderato.

Co pak ti na - ši dě - la - jí, že se nám že - nit ne - da - jí,

{ Hvad mon - ne vel af Vo - re gaae, Si - den vi ei os gif - te maae,
{ Al de - res Snak vi by - de Trods, Og vil nu skynd - somst gif - te os,

mf *p* *mf*

že se nám že - nit ne - da - jí?

Si - den vi ei os gif - te maae?
Og vil nu skynd - somst gif - te os?

p *f*

1 2

Nr. 24. Děvče ranné. Pigen om Morgenen.

Con moto.

Kde pak jsi, má mi - lá, tak za - hy cho - di - la, když je - ště skři - vá - nek ne - zpí-
Lær - ken end - nu ei sang, Du gik dog alt din Gang, Elsk - te! hvi gik du saa tid - lig

p

val? „Já zá - hy při - vsta-la, kra - vič - kám chy - sta-la; a - bys mne, Je - ní - čku, rád mí - val.“
bort? „Tid - lig jeg stod af Seng, Mal- ked hver Ko paa Eng, Blot for at tæk - kes dig, Lil - le Hans!“

S. Schandorph.

f *p* *f* *p*

Harm. efter J. P. Martinowský.

Nr. 25. Šáteček. Tørklædet.

Con moto.

1. Tlu - ču, tlu - ču, o - te - vře - te! Ztra - til jsem šá - te - ček u dě - vče - te. Dě - včá - tko
1. Hør mig, luk op! Det Tør - klæd', jeg bar, Her hos min Pi - ge vist mi - stet jeg har. Beg - ge vi

f

u - snu - lo, já ta - ky spal, ně-kdo mně ša - te - ček pod hla-vou vzal.
faldt i det sø - de - ste Blund, Da er det ta - get i selv sam-me Stund.

Harm. efter J. P. Martinowský.

2.

„Nevzal, nevzal, můj Jeníčku!
Visí tam v komoře na hřebíčku.
Přijď ty si, Jeníčku, dnes večer k nám,
já ti ho, a k němu hubičku dám.“

2.

„Nei, ikke taget, elskede Ven!
Let du i Kamm'ret det finder igjen.
Hvis hid iaften kun komme du vil,
Gi'er jeg dig det og et Kys vel dertil.“

Nr. 26. Dar. Gaven.

Allegretto.

Pe - tro - vi - cký zá - mek me - zi ho - ra - ma; —
ne - za - po - měn na to, co jsi mi da - la!
Mel - lem hi - ne Bjer - ge Lig - ger skjult mit Slot; —
Glem ei, hvad du gav mig; Teg - net lo - ved godt!

„Da - la, da - la, da - la jsem vy - ší - va - ný

„Hvad jeg gav dig, hvad jeg gav? — Jeg et Tør - klæd'

p *p*
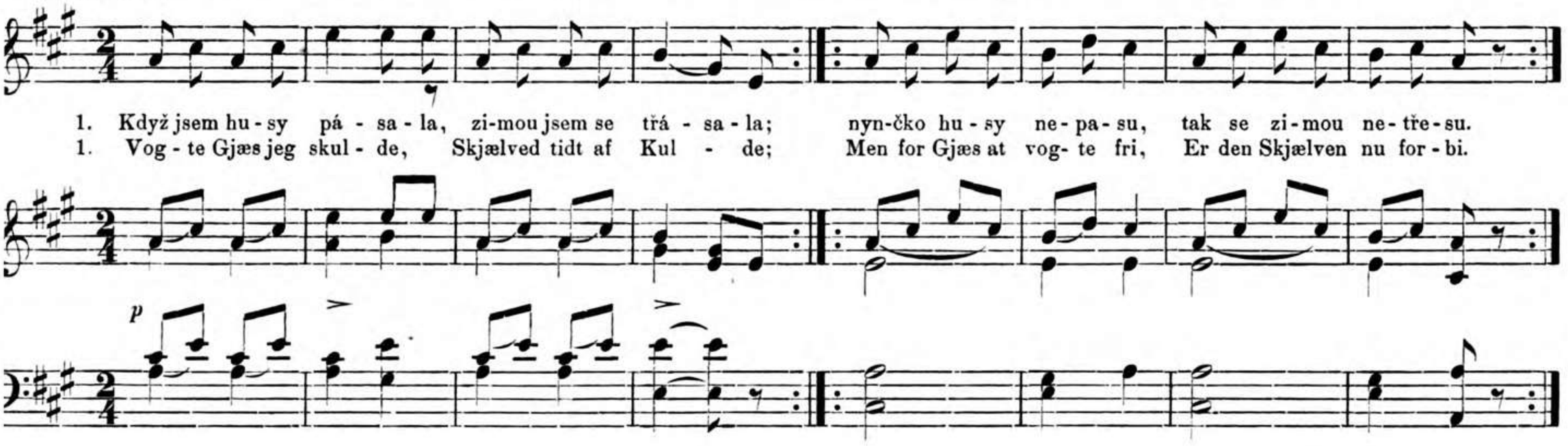
ha - ra - sem pě - kný bí - lý šá - tek s tu - li - pá - na - ma.“
min - des kan; Hvidt det var og ud - syet Med en Tu - li - pan.“ *)

p

*) s. Anmærkningerne.

Nr. 27. Malé a dospělé děvče. Den lille og den voxne Pige.

Andantino.

2.
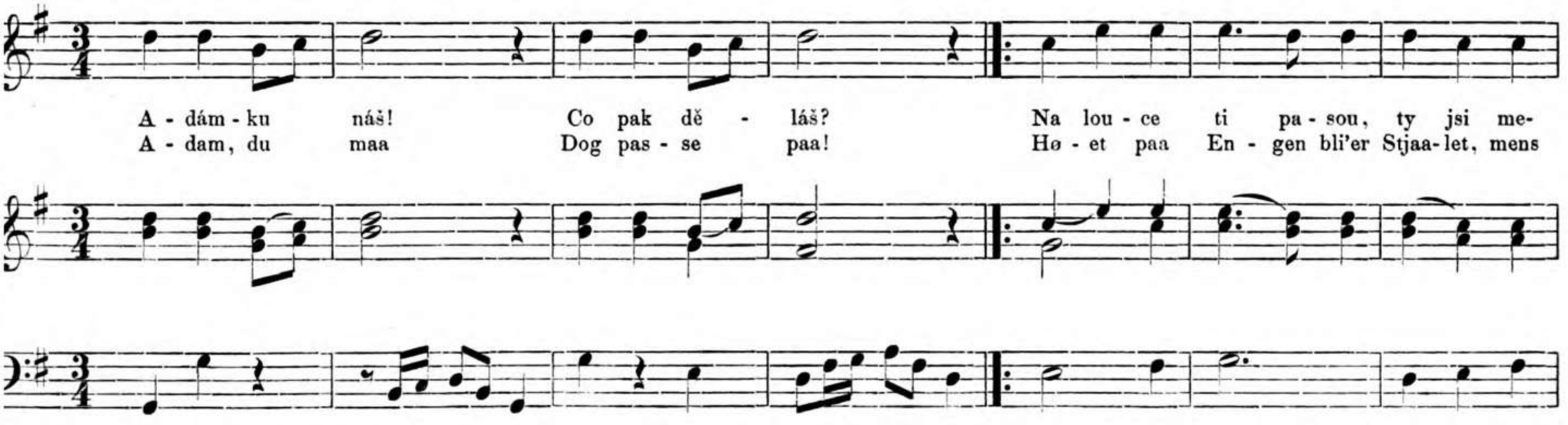
|: Když jsem byla maličká,
chovala mne matička; :|
|: nynčko když jsem veliká,
potřebuju ženicha. :|

2.

|: Kjærlig Moders Øie
Vogted Barnet nøie; :|
|: Nu som stor jeg trænge kan
Til at skjærmes af en Mand. :|

Nr. 28. Nedbalý. Den Sorgløse.

Moderato.

zi cha-sou, ty nic ne-dbáš, ty nic ne-dbáš!
du paa Sviir Let-sin-dig gaaer, Let-sin-dig gaaer!

Nr. 29. Myslivečeк. Jægeren.

Con moto.

1. Na tej lou-ce ze-le-ny, pa-sou se tam je-le-ni, pa-se je tam
1. Græs-sen-de paa En-gen grøn, Hjor-te sees i Flok at gaae, Jæ-ge-ren paa

mf
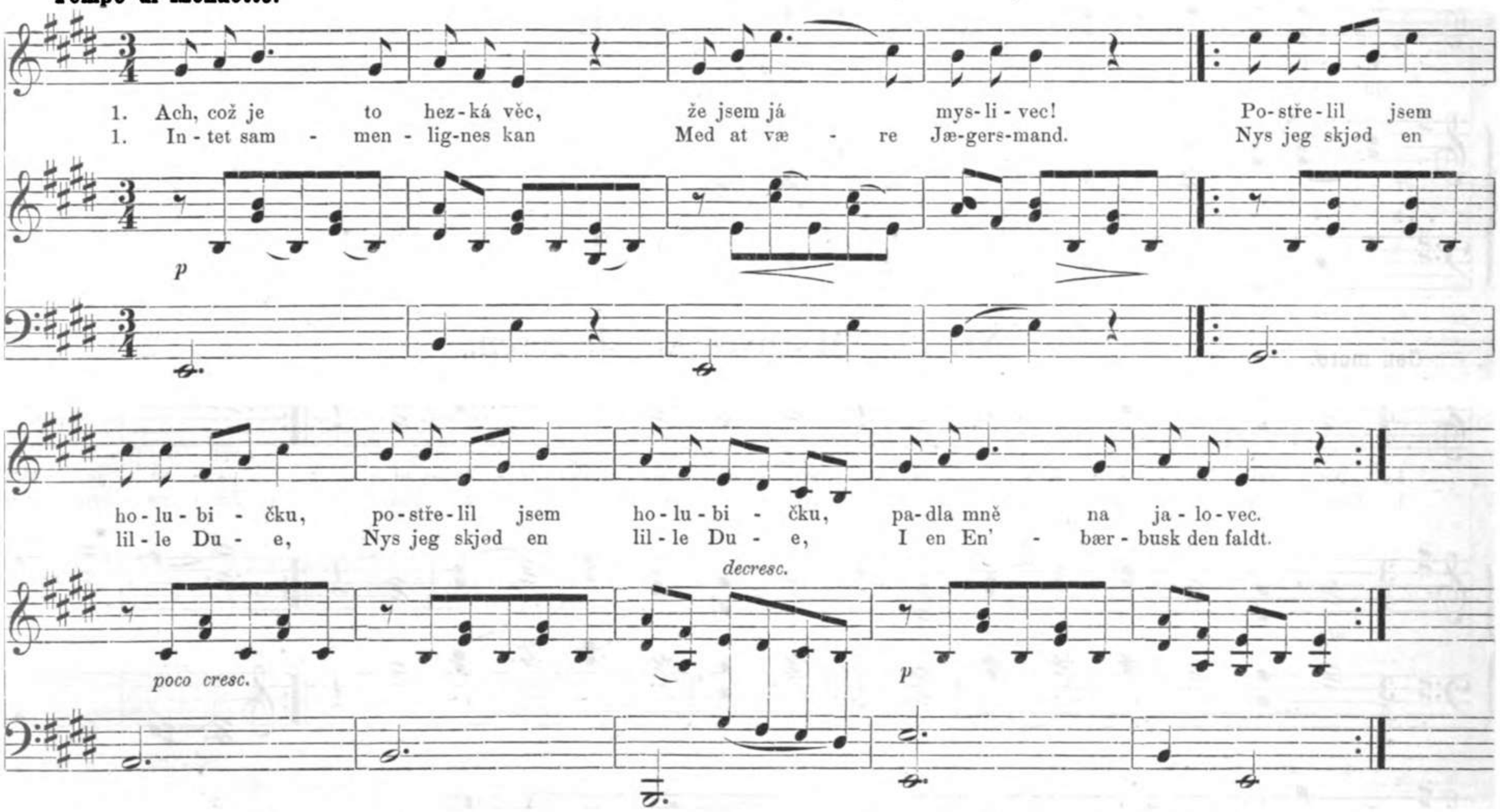
my-sli-ve-ček v ka-mi-zol-ce ze-le-ny.
Luur sig stil-ler Med sin grøn-ne Jak-ke paa.

2.
„Počkej na mne, má milá,
zastřelím ti jelena,
aby se ti zalíbila
kamizolka zelená.“

2.
„Vent mig her, min Elskede!
Jeg en Hjort dig skyde vil;
Du maaskee dig da vil vise
Mod — den grønne Jakke mild.“

Nr. 30. Bohatství lásce nevadí. Rigdom hindrer ikke Kjærlighed.

Tempo di Menuetto.

2. Má milá ji viděla,
pro ni tam běžela;
‖: holubička s jalovečka :|
na javůrek vletěla. :‖

3. A tu lístek s javora
pad na nás na oba.
‖: „Vyprovoď mne, má panenko, :|
až do našeho dvora.“ :‖

4. „„Nechci, nechci, nepůjdu,
vím že tvá nebudu;
‖: tys bohatých rodičů syn, :|
a já holka chudobná.““ :‖

2. Hun det saae og løb derhen,
Tænkte, let at fange den;
‖: Men den fløi fra En'bærbusken, :|
Satte sig i Ahornen. :‖

3. Som ved Træets Rod vi staaer,
Faldt et Blad paa hendes Haar.
‖: „Jomfru! vil du mig ledsage, :|
Følge mig hjem til min Gaard?“ :‖

4. „„Nei, jeg vil ei gaae med dig,
Thi du kan ei vælge mig;
‖: Jeg er kun en fattig Pige, :|
Medens du er, ak! saa rig.““ :‖

5. „Z toho si nic nedělej,
že jsem já bohatej;
‖: však já si tě předce vezmu, :|
jen se na mne nehněvej.“ :‖
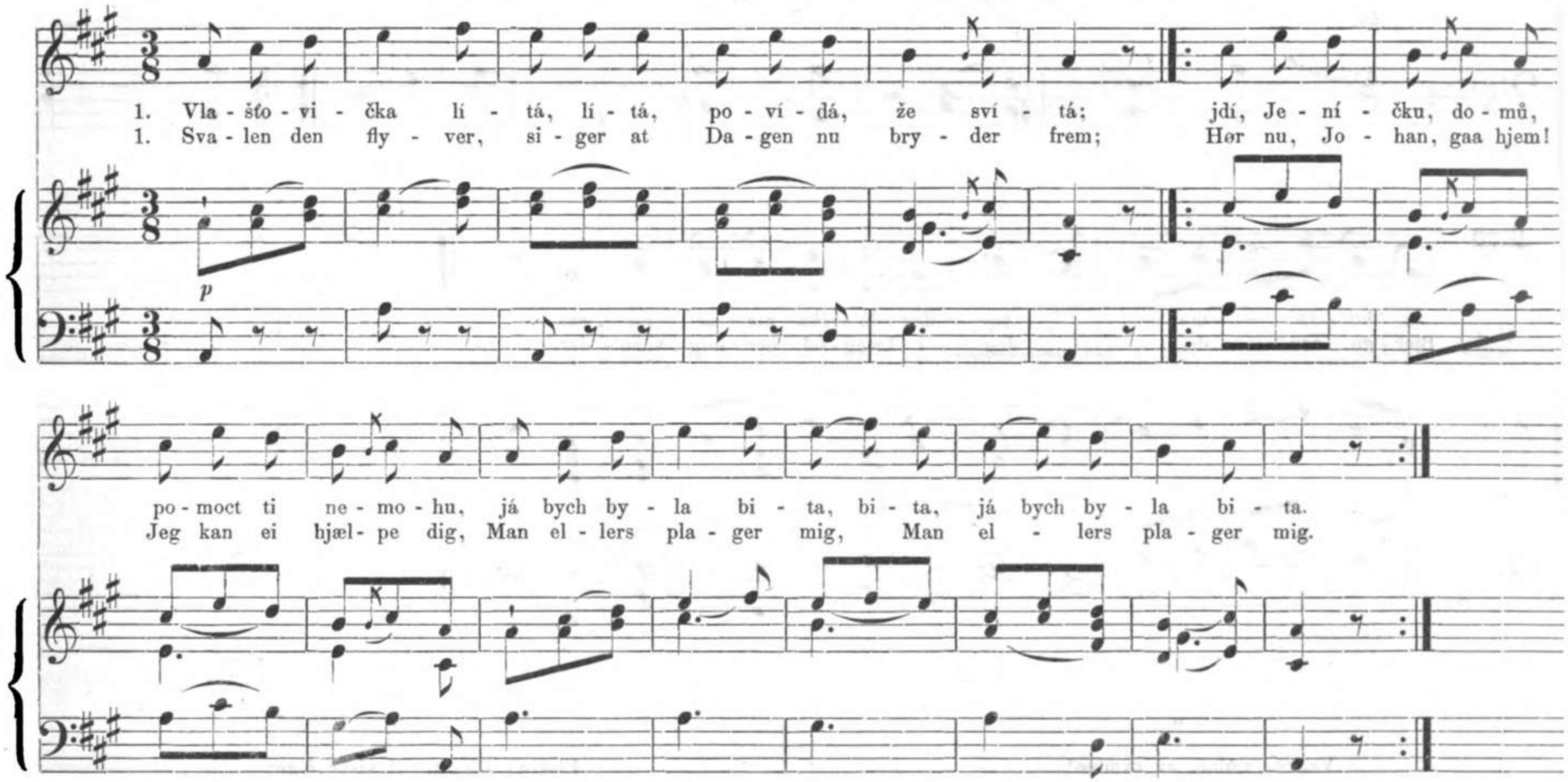
6. „„Já se na tě nehněvám,
ale ráda tebe mám;
‖: přijď si večír k okenečku, :|
pěknou hubičku ti dám.““ :‖

5. „Bryd dig ei om, jeg er rig,
Thi jeg dog vil tage dig;
‖: Naar jeg blot derpaa tør haabe, :| —
At du ei er vred paa mig!“ :‖

6. „„Jeg er ikke vred paa dig,
Gjerne vil jeg have dig.
‖: Kom til Vinduet iaften, :|
Og et Kys du faaer af mig.““ :‖

Nr. 31. Starost a potěcha. Sorg og Trøst.

Vivace.

2. Já bych byla ‖: bita :|
od svojé matičky,
že jsem nenažala,
kravičkám nedala
‖: zelené tra- |: vičky. :‖

3. „Ty bita ne- ‖: budeš, :|
na trávu nepůjdeš;
napadla rosička,
studená vodička,
‖: ještě žít ne- |: půjdeš.“ :‖

2. Moder vil blive vred paa mig,
Jeg mange Skjænd vil faae;
Græs jeg jo skulde slaae,
Sørge for Køerne,
|: Som nu staae ventende. :|

3. „Moder paa dig ei skjænde kan
Naar hun til Marken seer:
Duggen stærkt falden er,
Marken staaer som et Vand,
|: End ei du meie kan.“ :|

Nr. 32. Vzadálená. Den Bortdragne.

Adagio.

1. Ho - ro, ho - ro, vy - so - ká jsi! Má pa - nen - ko, vzdá - le - ná jsi, vzdá - le - ná jsi
1. Bjerg, o Bjerg, du høit mon sti - ge! — Ak, langt bor - te er min Pi - ge; Hun bag hi - ne

dol. *mf* *p*

za ho - ra - ma, va - dne lá - ska me - zi ná - ma.
Bjer - ge aan - der, Jeg i Læng - sel her mig vaan - der.

2.
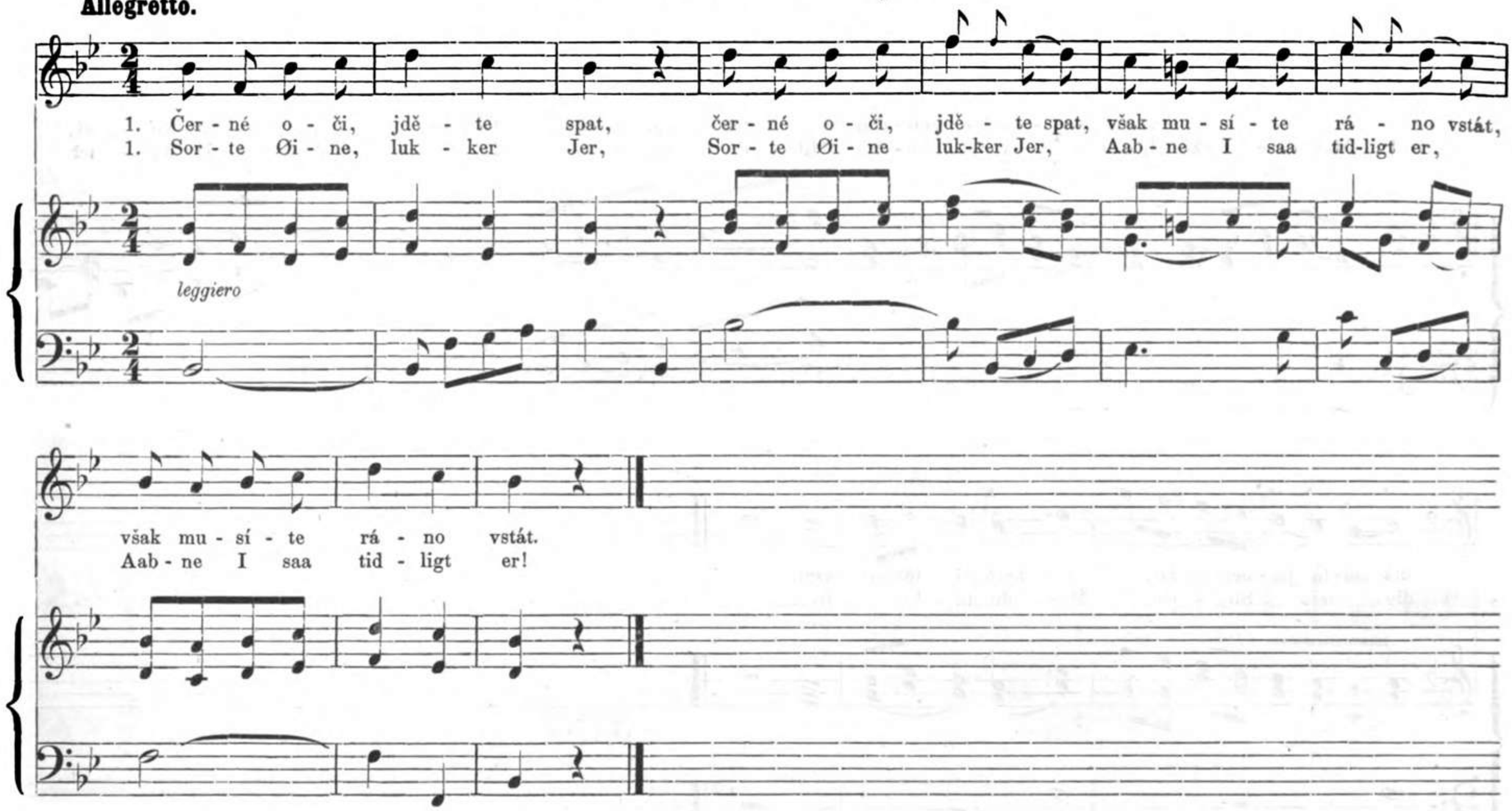
Vadne, vadne, až uvadne!
Není v světě pro mne žádné,
|: není žádné potěšení
pro mne více k nalezení! :|

2.

Elskovs Blomst vil visne fage;
Jeg forladt staaer her tilbage,
|: Trøst for mig er ingensinde
Nu i Verden meer at finde! :|

Nr. 33. Novinka. Nyheden.

Allegretto.

2.
|: Časně ráno, raníčko, :|
|: dřív než vyjde sluníčko. :| —

3.
|: Sluníčko už vychází, :|
|: má milá se prochází. :|

4.
|: Prochází se po rynku, :|
|: přinese nám novinku. :|

5.
|: To novinku takovou, :|
|: že na vojnu verbujou. :|

6.
|: Když verbujou, budou brát, :|
|: škoda hochů nastokrát! :|

7.
|: „Ty hezky nám poberou, :|
|: ti chromí nám zůstanou.“ :|

2.
|: Blikket tidligt I opslaaer, :|
|: Ja, før Sol paa Himlen staaer. :| —

3.
|: Solen nu paa Himlen staaer, :|
|: Pigen at spadsere gaaer. :|

4.
|: Som paa Torvet om hun gaaer, :|
|: Hun en Nyhed høre faaer. :|
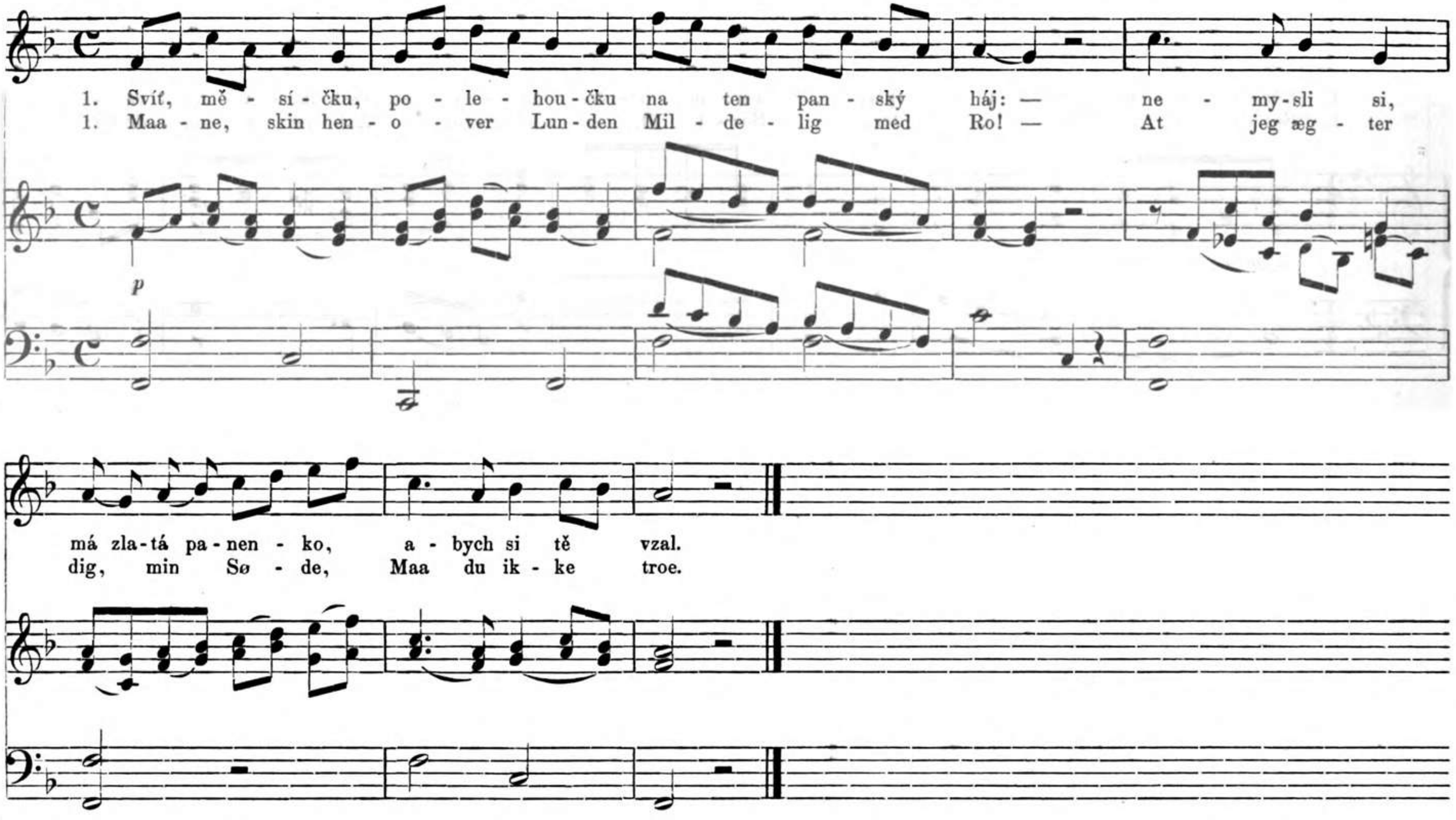
5.
|: Nyheden det er da den: :|
|: Kommen her er Hververen. :|

6.
|: Mange være skal Soldat; :|
|: Skade for hvem de faae fat! :|

7.
|: „Man de Smukke fra os ta'er, :|
|: Og de Lamme blive la'er.“ :|

Nr. 34. Žel opuštěné. Den Forladtes Klage.

Andantino.

2.
Šel jsem lesem, byl jsem vesel,
zpíval jsem sobě;
uslyšel jsem smutný nářek
od panenky mé.

3.
Ona stála pod stromečkem,
neviděl jsem ji;
hodila na mne jablíčkem,
ozvala se mi. —

4.
„Pod háječkem nad sádečkem
roste májoví:
Kam jsi dala, má panenko,
růže červeny?“

5.
„„Růže červeny povadly,
věnec nemůž vít:
nemyslete, potěšení moje,
že vás musím chtít.

2.
Glad jeg gik igjennem Skoven,
For mig selv jeg sang,
Da et Angstraab fra min Pige
For mit Øre klang.

3.
Hisset stod hun under Træet,
Ei jeg hende saae;
Hun et Æble paa mig kasted
Og hen mod mig gaaer.

4.
„Over Havens høie Gjærde
Voxer Busken grøn;
Pige, siig, hvem du de røde
Roser gav iløn?“

5.
„„Visned' er de røde Roser,
Rødme længer ei.
Tro ei, jeg mig tvungen føler
Til at elske dig.

6.
Co je po tej rozmaríně,
která nevoní;
co je po vás, potěšení moje,
když máte jiny!

7.
Co je po tej levanduli,
která nekvěte;
co je po vás, potěšení moje,
když mne nechcete!“ — —

8.
Pod vršíčkem na dolíčku
byla zahrada;
chodila tam má panenka,
kvítí trhala.

9.
Když kytičku natrhala,
tu zaplakala:
„Kýž jsem tebe, potěšení moje,
byla neznala!“

6.
Hvad er der ved Rosmarinen,
Som ei dufter meer?
Hvad er der ved dig, min Kjære,
Som har Piger fler'.

7.
Hvad er der ved den Lavendel,
Som ei Blomster har?
Hvad er der ved dig, min Kjære,
Som mig aldrig ta'er?“ — —

8.
Under Bjerget, dybt i Dalen
Der en Have laa;
Der min Pige gik alene,
Plukked' Blomster blaae.

9.
Dem til Krands hun havde bundet,
Men — da græd hun brat:
„Havde jeg dog aldrig lært at
Kjende dig, min Skat!“

J. Schandorph.

Nr. 35. Ospalka. Den søvnige Pige.

Vivace.

Pro - to jsem tě nech - těl, žes tu - ze o - spa - lá, pro - to jsem tě nech - těl, že tu - ze spíš; já jsem k to-
Jeg dig ei vil ha - ve, Al - tid du søv - nig er, Jeg dig ei vil ha - ve, So - ve du vil. Nys jeg kom

f *p*
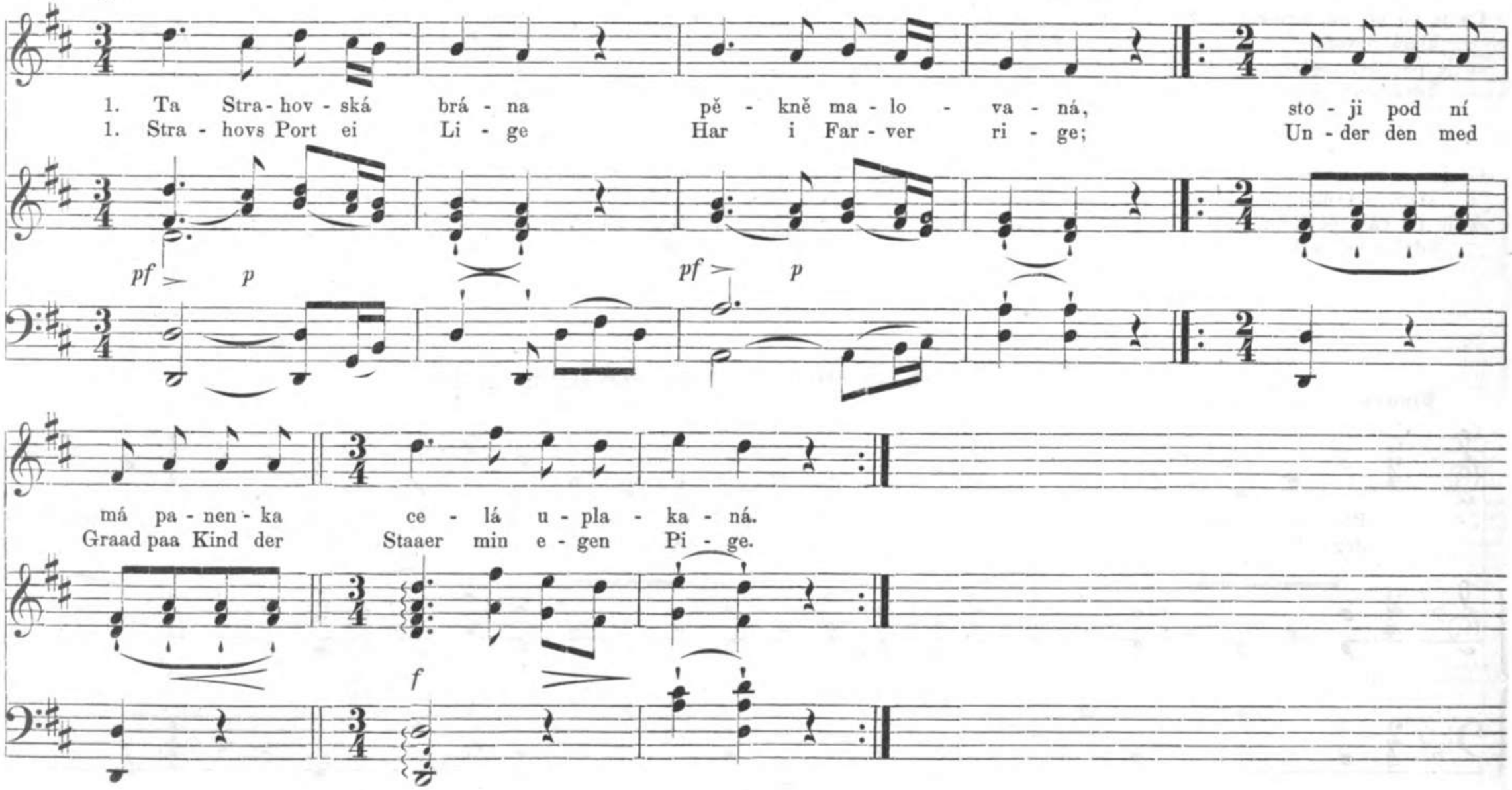
bě při - šel, za - se jsem o - de - šel, dal jsem ti hu - bi - čku, ty nic ne - víš.
til dig ind, Kys - sed din rø - de Kind, Men du sov og mær - ked In - tet der - til.

f

Harm. af J. P. Martinowsky.

Nr. 36. Láska vojínova. Soldaterkjærlighed.

Adagio.

2.
„Proč pláčeš, naříkáš,
když mne tu ještě máš?
|: Potom můžeš pro mne plakat,
až mne neuhlídáš. :|

3.
Místo domu mého
mám koně vraného,
|: pár pistolí, karabínu,
a sedlo na něho. :|

4.
Na koníčka skočím,
šátečkem zatočím:
|: Adie, má nejmilejší!
Já se ti poroučím.“ :|

2.
„Hvorfor vil du græde,
Mens jeg er tilstæde?
|: Siden, naar du ikke har mig,
Er det Tid at græde. :|

3.
Jeg en Hest i Bytte
Fik for Huus og Hytte;
|: To Pistoler, Karabinen
Skal din Ven beskytte. :|

4.
Jeg paa Hesten springer,
Med mit Tørklæd' svinger.
|: Glem mig ei, min Skat! Maaskee dog
Lykken hjem mig bringer.“ :|

S. Schandorph.

Nr. 37. Husárek. Den unge Husar.*)

Vivace.

1. „Já hu - sá - rek ma - lý, bo - tky ro - ze - dra - ny; ne - po - je - du na tu voj - nu, až bu - du mít
1. „Ei i Kri - gen gaaer jeg, Hvis jeg ik - ke faaer mig Ny - e Støv- ler; Skam mig vol - der Støv - ler u - den

pf

no - vy.“
Saa - ler.“

f *mf* *f*

2.

Tatíček to slyšel,
ven z komůrky vyšel;
botky mu dal udělati,
na vojnu jet musel.

2.

Saa Husaren liden
Talte; men da siden
Fad'ren lod ham Støvler lave,
Maatte fort han trave.

S. Schandorph.

*) s. Mel. Nr. 17a) med tilhørende Anm. i mine „Danske Folke-S. og Mel.“

Nr. 38. Matka a synáček. Moderen og Barnet.

Andantino.

poco riten.

1. Cho-di-la ma-ti-čka, po brě-hu cho-di-la, švár-né-ho sy-ná-čka na ru-ce no-si-la. „Ach sy-nu, sy-
1. Nærved Stranden van-ker Mo-de-ren saa stil-le, Og hun bær paa Ar-men Søn-nen sin, den lil-le. „Søn, min lil-le

p *pf* *p* *pf* *p* *e poco riten.*

a tempo

ná-čku! Co ti mám u-dě-lat? Mám-li tě u-to-pit, ne-bo tě vy-cho-vat?“
Stak-kel! Hvad skal af dig bli-ve? Skal jeg dig op-dra-ge El-ler dig af-li-ve?“

a tempo

2.

„„Má milá matičko,
to mně nedělejte;
radš mne vychovejte,
na vojnu mne dejte.
Přijde vám pochvala
od císaře pána,
že jste vychovala
švárného hulána.““

2.

„„Kast mig ei i Vandet,
Du min Moder kjære,
Opdrag mig dog heller
Til Soldat at være.
Saa fra vor Herr Keiser
Vil du Roes modtage,
At en flink Ulan du
Kunde ham opdrage.““

B. Schandorph.

Nr. 39. Loučení. Skilsmisse.

Allegro moderato.

ten.

1. Já tu ne - bu - du, vě - ru ne - bu - du, ne - bu - du tu slou - žit; při - jde má mi - lá,
1. Nei, det vil jeg ei, vil i Sand- hed ei Læn- ge - re her tje - ne. Jeg min elsk - te Ven

hol - ka roz - mi - lá, bu - de po mně tou - žit.
kom - me seer her - hen, Læng- sel dra - ger hen - de.

2.
Já tu nebudu, věru nebudu
tu cestičku šlapat;
přigde má milá, holka rozmilá,
bude pro mne plakat.

3.
S Bohem, má milá, holka rozmilá!
Na koníčka vsedám;
snad tebe více, mé milé srdce,
nikdy neuhlídám.

4.
Zajedu kamsi v hory a lesy,
do cizí krajiny:
však tebe předci milovati chci,
mé srdce jediny.

2.
Nei, det vil jeg ei, vil i Sandhed ei
Denne Sti betræde;
Jeg min elskte Ven komme seer herhen,
Hun for mig vil græde.
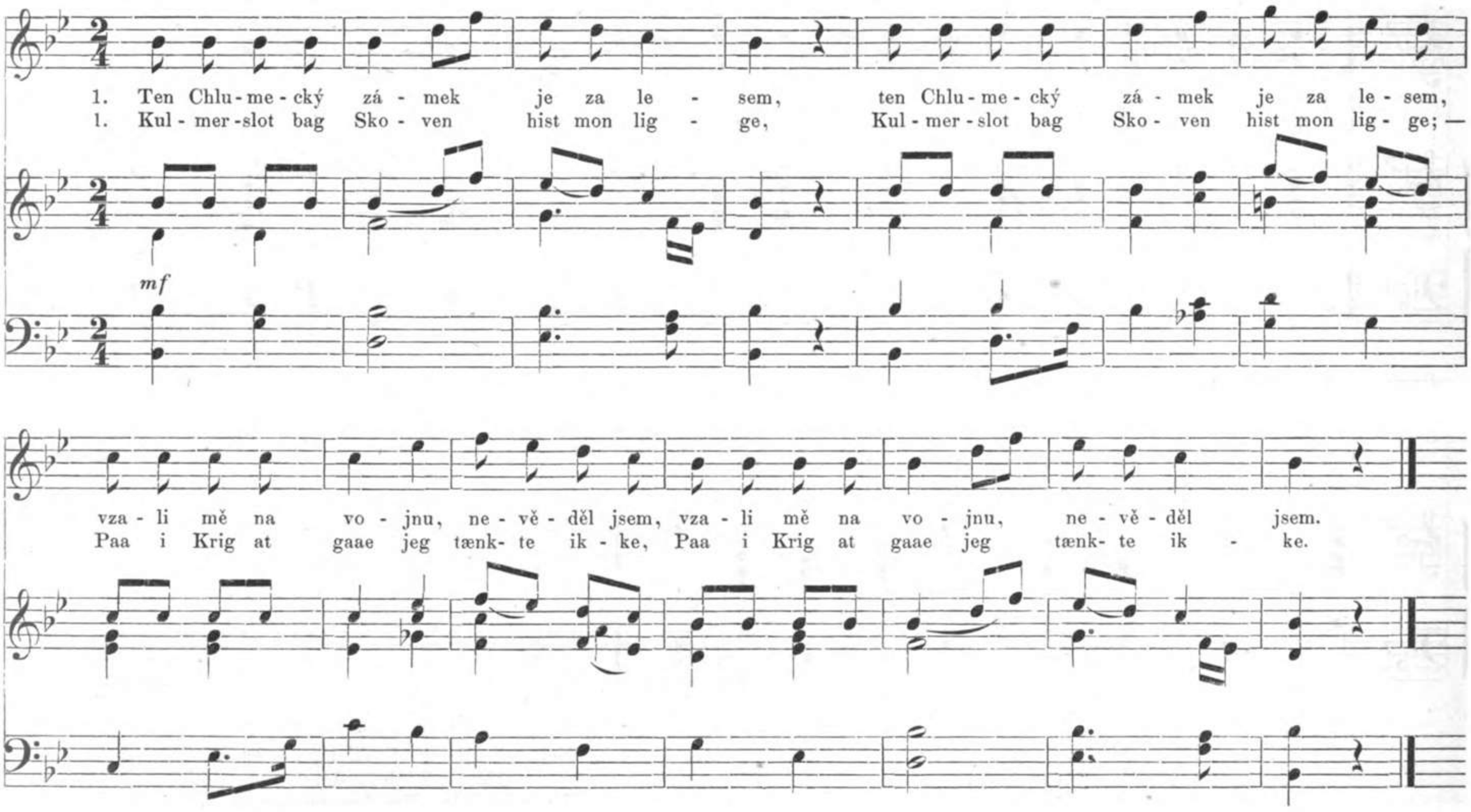
3.
Ak, du kjære Sjæl, tusinde Farvel!
Jeg til Hest maa stige.
Mulig skal jeg ei mere skue dig,
Kjære, hulde Pige!

4.
Gjennem Krat og Skov traver Hestens Hov
Ud i Verden vide;
Men i fjernest Land ei jeg glemme kan
Hende nogentide.

S. Schandorph.

Nr. 40. Zabitý v bogi. Den faldne Kriger.

Andantino.

2. |: Počal jsem milovat v mé mladosti :|
|: vojna mě přivedla do žalosti. :|

3. |: Za milou jsem dostal pannu jinou, :|
|: po straně šavličku ocelovou. :|

4. |: Šavlička po straně ocelová — :|
|: má panenka pro mne uplakaná. :|

5. |: Neplač, holka, pro mne, prosím já tě, :|
|: až já z vojny přijdu, vezmu si tě. :|

2. |: Alt som ung mig Kjærligheden lænked; :|
|: Ak, men Krigen ikkun Sorg mig skjænked. :|

3. |: Man en anden Kjærest mig har givet: :|
|: Sabelen af Staal jeg fik om Livet. :|

4. |: Sabelen af Staal her ved min Side, :|
|: Mens min Pige græde maa og lide. :|

5. |: Jeg dig beder: græd ei, hulde Pige! :|
|: Aldrig skal jeg dig, min Elskte, svige. :|

6. |: „Ach, kdybych to smutná jen věděla, :|
|: až ty z vojny přijdeš, tvoje byla!“ :|

7. |: Pošlu ti psaníčko jedno v roce, :|
|: abys uvěřila mojí lásce. :| —

8. |: Psaní jsem dostala velmi smutné, :|
|: že jest mé srdečko nebezpečné. :|

9. |: Že jeho hlavička rozsekaná, :|
|: na koňských podkovách roznošená! :| —

10. |: Ach, kdyby věděla má matička, :|
|: že je rozšlapaná má hlavička, :|

11. |: Ona by se za mne pomodlila, :|
|: mši svatou by za mne sloužit dala. :|

12. |: Ach, Bože můj milý! kdož jí poví? :|
|: Kterak pak se ona o mně doví! :| —

13. |: A když je bylo už po tom boji, :|
|: což jsou pro nás lidé naříkali! :|

14. |: Přišlo poručení na sedláky, :|
|: aby šli pochovat ty vojáky. :|

15. |: Šachtu jsou kopali patnáct sáhů, :|
|: tam jsou nás vházeli na hromadu. :|

16. |: Když jsou nás do šáchty naházeli, :|
|: nehašeným vápnem zasypali. :| —

17. |: Už jdou kamarádi, už jdou do Čech, :|
|: každého uvítá jeho otec. :|

18. |: Můj šedivý otec také půjde, :|
|: ale mne smutného víc nenajde. :|

19. |: Kterak mne smutného má najíti, :|
|: když už na mém hrobě roste kvítí! :|

20. |: Kterak mne má najít na tom světě, :|
|: když už na mém hrobě tráva květe! :|

6. |: „Ak, naar jeg kun sikkert vidste, Kjære, :|
|: At jeg efter Krigen din maa være.“ :|

7. |: Een Gang aarlig jeg dig Brev vil sende, :|
|: At min Trofasthed du ret kan kjende. :| —

8. |: Man saa sørgeligt et Brev mig bragte: :|
|: Fjendehaand min Elskede nedlagde. :|

9. |: Henstrakt og med Ho'det knust man saae ham; :|
|: Medens Hestens Hove tramped paa ham. :| —

10. |: Ak, ifald min Moder ikkun vidste, :|
|: At min Hjerneskal her maatte briste, :|

11. |: Hun en Bøn for mig da vilde bede, :|
|: Og en Sjælemesse mig berede. :|

12. |: Men, o Gud, hvor faaer hun vel at vide :|
|: Alt, hvad hendes Søn har maattet lide? :| —

13. |: Krigen endtes; men nu Klager løde :|
|: Over os, som var iblandt de Døde. :|

14. |: Paa Befaling Bønderne sig gave :|
|: Til de faldne Krig're at begrave. :|

15. |: Grov de da en Grav paa femten Alen, :|
|: Deri kasted os, som laae paa Valen. :|

16. |: Da i Graven ned vi vare kasted, :|
|: Os med Kalk at dække de da hasted. :| —

17. |: Hjem til Bøhmen Kammerater drage; :|
|: Fædre, Mødre der imod dem tage. :|
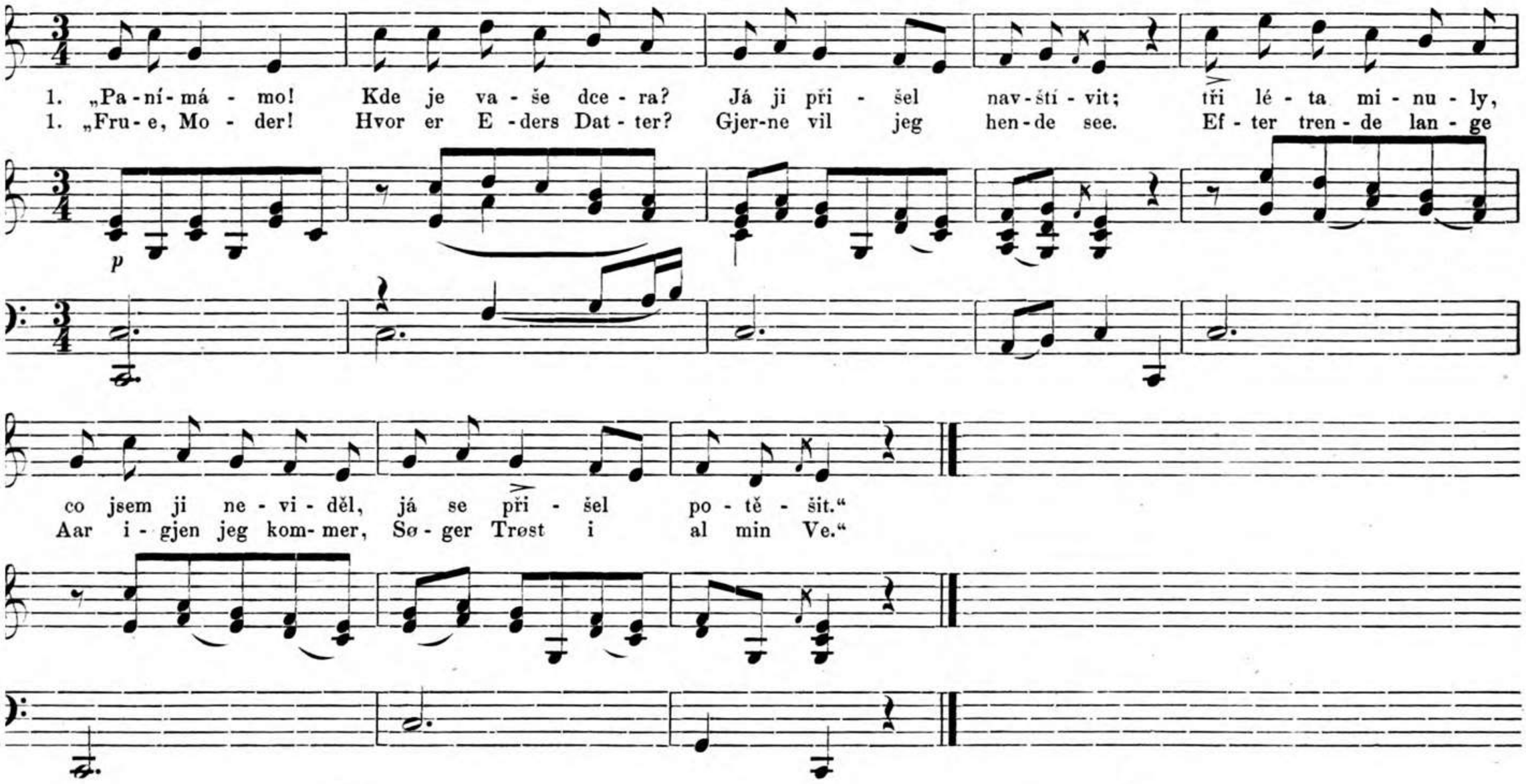
18. |: Der vil og min gamle Fader være; :|
|: Men sin Søn han finder ikke mere. :|

19. |: Hvordan skulde ogsaa han mig finde, :|
|: Da sig Blomster om min Gravhoi vinde! :|

20. |: Hvordan vel mig finde her paa Jorden, :|
|: Paa min Grav jo Græsset høit er vorden! :|

Nr. 41. Návštěva na hřbitově. Besøget paa Kirkegaarden.

Adagio.

2.
„„Naše dcera na hřbitově leží,
tam je její postýlka:
nemysli si více, Jeníčku rozmilý,
že bude tvá manželka!““

3.
Jak ta slova máteř promluvila,
duch se ve mně zatají,
že toho stvoření na světě už není,
po němž touží srdce mý.

4.
„Panímámo! Ukažte to místo,
kde mou milou hledat mám;
já na hřbitov půjdu, pilně kopat budu,
ať ji ještě uhlídám.“

2.
„„Ak, paa Kirkegaarden nu hun hviler,
Slukt er hendes unge Liv;
Nu tør aldrig mere, kjære Hans, du haabe,
At hun vorde skal din Viv!““

3.
Brat mit Aandedræt i Brystet standsed,
Da jeg hørte dette Svar;
Den ei leved meer, som al min Fryd og Lykke,
Al min Længsels Gjenstand var!

4.
„Frue, Moder, I mig Stedet vise,
Hvor de lagde hende ned;
For igjen at see min Elskede, jeg flittigt
Grave vil paa dette Sted.“

5.
Jak první krok na hřbitov udělám,
spatřil jsem tam hrob nový;
dvě růže červeny daly mně znamení,
že tu srdce mé leží.

6.
Já se vás ptám, červené růžičky!
Jeli tu hrob mé milé?
Růže se sklonily, znamení mně daly,
že tu leží srdce mé.

7.
Vstaň, má milá, mé zlaté srdečko!
Promluv ke mně slovíčko!
„Já bych ráda vstala, k tobě promluvila —
mám zemdlené srdečko.“

8.
Ach já smutné, nešťastné stvoření
na tomto bídném světě!
Uschnula mně růže srdci milá tuze,
více mně nepokvěte.

9.
Odpočívej v tomto tmavém hrobě,
já jdu už od tebe pryč;
tvé růžové tváře jako ranní záře
nespatřím už nikdy víc!

10.
Přenešťastné ty Jičínské luka,
po kterých jsem chodíval,
když jsem svou panenku, krásnou holubinku,
za ručičku vodíval!

11.
Přenešťastná ty Jičínská brána,
přenešťastná silnice!
Protože nepřála, milovat nedala,
co těšilo mé srdce.

12.
Přenešťastní takoví rodiče,
kteří dítkám zbraňují!
Oni jim zbraňují, vzíti se nedají,
do hrobu je svrhují.

5.
Da jeg ind paa Kirkegaarden vandred,
Saae jeg strax den friske Grav;
Der min elskte, hjertenskjære Pige hviled,
Tvende Roser Tegn mig gav.

6.
Siger mig, I kjære Roser røde,
Er min Elsktes Grav ei her?
Og de røde Roser da til Tegn sig bøied,
At min Pige hviled der.

7.
Reis dig, tal et Ord til mig, min Elskte,
Du mit Guld, min bedste Skat!
„Gjerne stod jeg op, med dig et Ord at tale,
Men mit Hjerte er saa mat.“

8.
Ak, hvor skal med al min Sorg og Smerte
Jeg i Verdens Øde hen?
Visnet er den Rose, som mit Hjerte elsked,
Aldrig blomstrer den igjen!

9.
Hviil du da i Graven her, den mørke,
Jeg gaaer bort med al min Vee;
Ak, dit Aasyn, rosenrødt som Morgenrøden,
Skal jeg aldrig mere see!

10.
Vee nu Eder, Jicins grønne Enge,
Eders Græs og Blomster smaa,
Hvor min skjønne Due ved min Haand jeg førte,
Hvor man tidt os vandre saae!
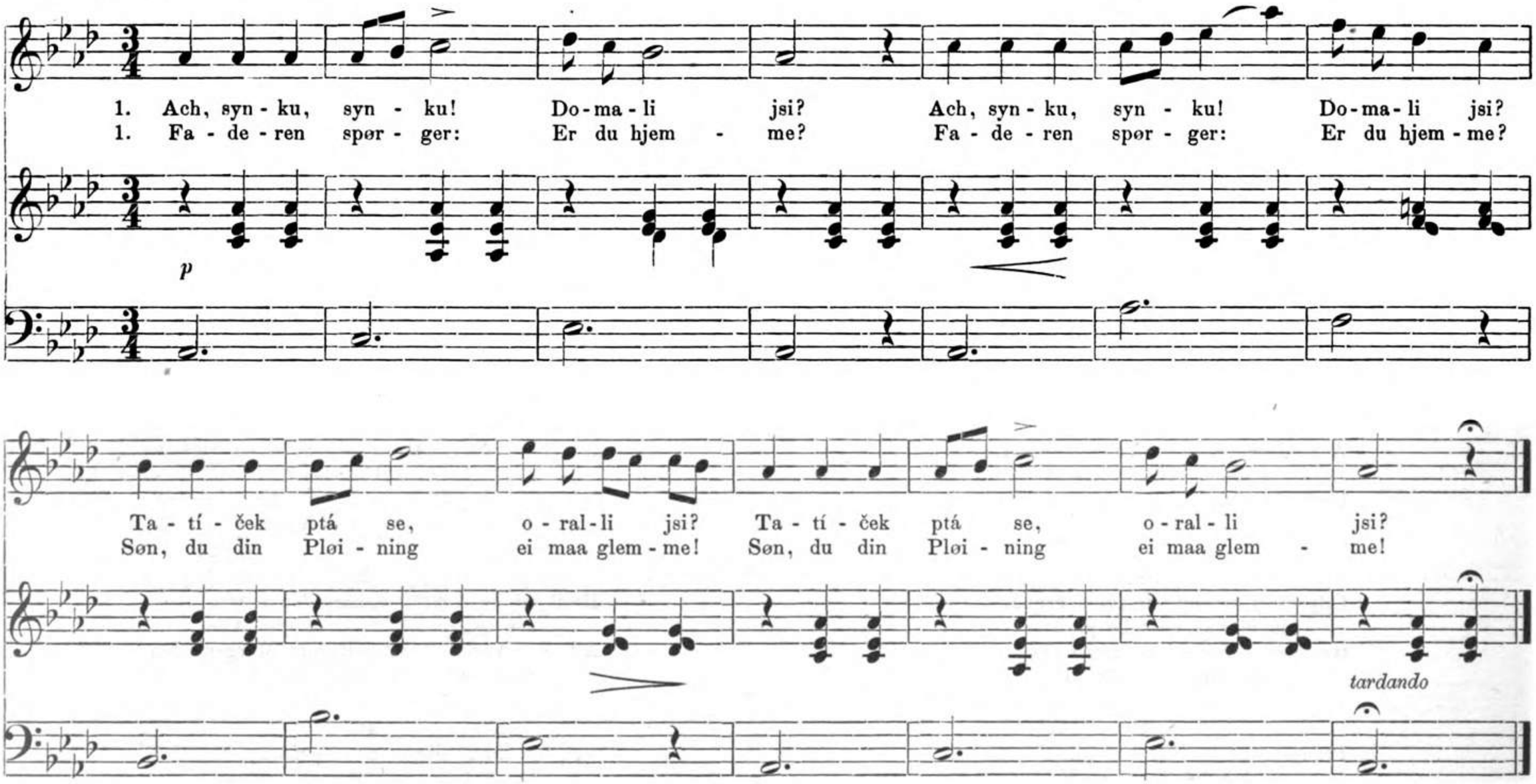
11.
Vee dig, Jicins By og dine Porte,
Vee din Sti, din Landevei!
Den at elske, som var al mit Hjertes Glæde,
Ak, det undte man mig ei.

12.
Vee, ja vee den Fader og den Moder,
Som vil skille Svend og Mø;
Grusomt skille dem, som dybt og trofast elske,
Lade dem af Sorrig døe!

Julius Paludan.

Nr. 42. Těžké orání. Den tunge Pløining.

Andantino.

2. |: „Oral jsem, oral, ale málo; :|
|: kolečko se mně polámalo.“ :| —

3. |: Oral jsem, oral cestu bílou, :|
|: kudy jsem chodil za svou milou. :|

4. |: Což je ta cesta ušlapaná: :|
|: šla po ní holka uplakaná. :|

5. |: Což je ta cesta tvrdá orat: :|
|: že se nedáme spolu oddat! :|

2. |: „Nei! Jeg har pløiet, var ei doven, :|
|: Standsed, da Hjulet brast paa Ploven.“ :| —

3. |: Stien, den kjendte, har jeg pløiet; :|
|: Efter min Pige speided Øiet. :|

4. |: Stien er nedtraadt, nedtraadt saare, :|
|: Der gik min Elskte, fælded Taare. :|

5. |: Tungt er at pløie disse Veie; :|
|: Aldrig min Elskte skal jeg eie! :|

S. Schandorph.

Nr. 43. Považlivé děvče. Den betænksomme Pige.

Andante.

1. Však jsem to, Je - ní - čku, do - bře sly - še - la,
jak se tvá paň - má - ma s te - bou va - di - la:
to vše - cko pro mne, že cho - díš

1. Jeg har jo, Hans, of - te nok kun - net hø - re,
Sam - ta - len, du og din Mo - der mon fø - re:
At jeg er fat - tig, al - tid hun

dolce

ke mně, že ne - jsem bo - ha - tá, tak ja - ko ji - né.
si - ger, Vil, at du sø - ger blandt ri - ge - re Pi - ger.

2. Když nejsem bohatá, já se nedělám;
tobě se, Jeníčku, podvádět nedám.
Kdo k nám chce jíti, bude mne chtíti,
protože já umím hospodařiti.

3. Však mne má matička leckdes nevzala,
aby mne leckomu šiditi dala:
v žádném úvoze, ani trníčku:
těžce vychovala svoji Aničku.

4. Kdo k nám chce choditi, kdo mne chce míti,
musí mou matičku pěkně prositi,
smekat klobouček, líbat ručičku:
Dejte mně, paňmámo, vaši Aničku!

2. Fattig jeg er, ei for rig mig udgiver,
Men jeg tilfals ikke derfor dog bliver;
Den, mig besøger, skal ville ha'e mig;
Huuslig jeg er, og han derfor skal ta'e mig.

3. Ei fandt min Mo'er mig i Krat eller Gyde,
Mig til den Første den Bedste at byde;
Ei i en Huulvei har hun mig taget,
Men har med Omhu sin Anna opdraget.

4. Hvo, som her kommer, mit Hjerte at vinde,
Han gjennem Moder kun Veien skal finde,
Hatten aftage, ærbødig begjære:
Moder, maa Anna min Hustru ei være?

Nr. 44. Různé dorážení. Forskjellige Indtryk.

Allegretto.

Vo - si, vo - si, vo - si, sr - šá - ni vy - le - tě - li na mne ze ská - ly, ze ská - ly,
Hves - per, Hves - per, Hves - per sum - men- de, Hum- ler, Hum - ler, Hum - ler brum - men - de Pla - ged mig

ze ska - li - čky, když jsem šel od hol - či - čky.
med de - res Stik, Da fra min Pi - ge jeg gik.

Harm. efter J. P. Martinowſky.

Nr. 45. Piják mudrák. Den drukne Philosoph.

Allegro.

Když jsou na - ši pí - vá - va - li, tak - y my pít bu - dem; o - ni má - lo za - cho - va - li, my nic mít ne -
Tap - pert drak jo vo - re Fæ - dre, Vi vil og - saa drik- ke; Dog for - stod de Sa - gen be - dre, Thi de lev - ned

f

Poco lento.

bu - dem. Po-bu-dem, ne-bu-dem, svě-ta ne - pře - bu-dem; a co po nás
ik - ke. Faa er Li - vets Da - ge, Snart skal bort vi dra - ge; Hvad vi da for -

p

zů-sta-ne, kdo ví, kdo to do-sta-ne!
la-de maae, In-gen veed, hvo det skal faae!

Tempo 1mo

Však já ne-vím mno-ho - li? Živ jsen
U - mřu, ne-vím br - zo - li? Do - ma
Lidt kun ef - ter - la - de vi, Snart vort
I vort Huus som i det Fri' Kan os

f

Liu mosso.

ne - vím dlou - ho - li?
ne - bo na po - li:
Liv kan sluk - kes ud;
Dø - den sen - de Bud:
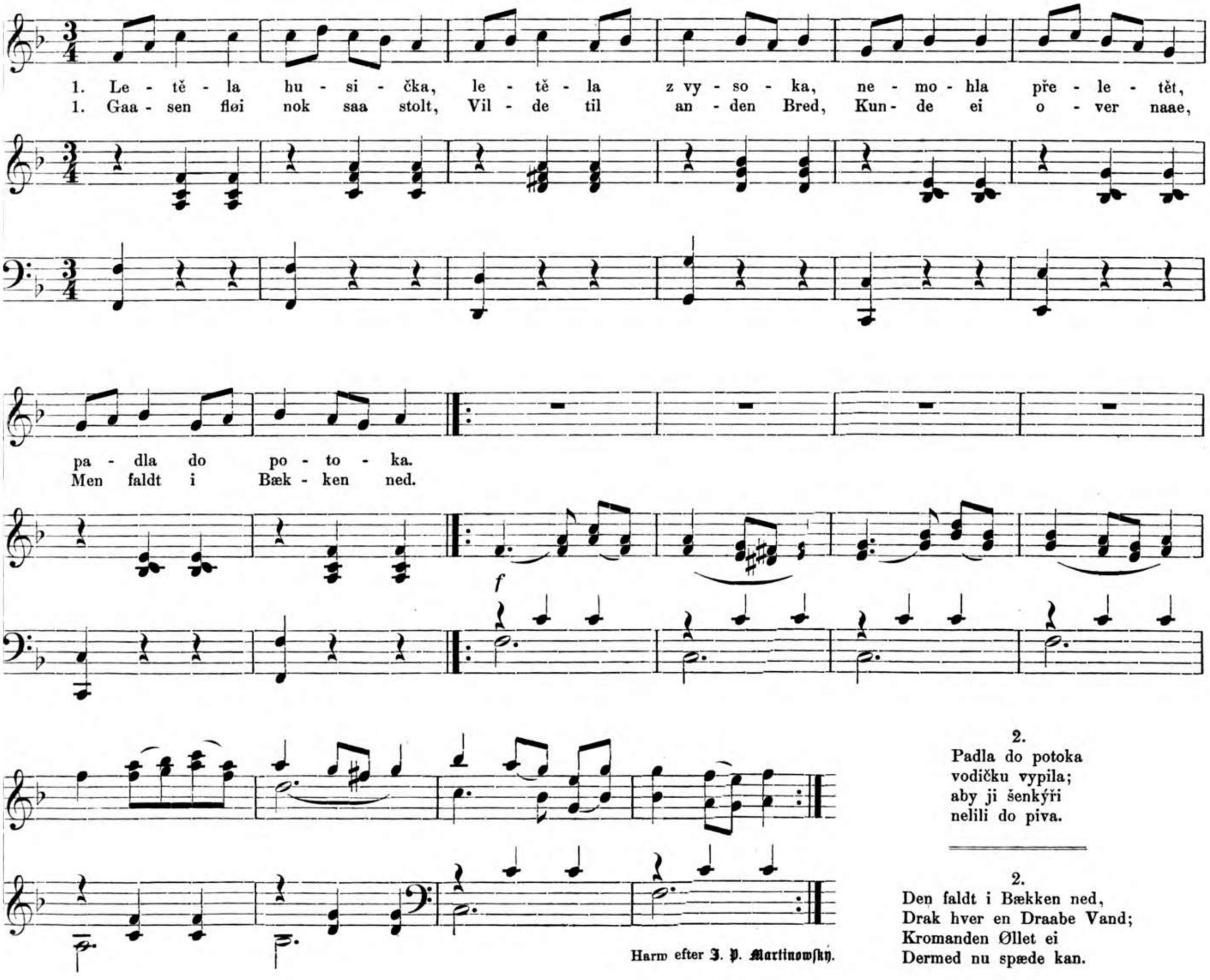
a co po mně zů-sta-ne, ve-se-lým se do-sta-ne; však já ne-vím, mno-ho - li?
Alt, hvad vi har sam-let paa, Skal i Arv de Gla-de faae; Men det bli-ver vel kun Lidt!

Julius Paln

ff *mf*

Nr. 46. Dobromyslná husička. Den velsindede Gaas.

Con moto.

Harm efter J. P. Martinowský.

2.
Padla do potoka
vodičku vypila;
aby ji šenkýři
nelili do piva.

2.
Den faldt i Bækken ned,
Drak hver en Draabe Vand;
Kromanden Øllet ei
Dermed nu spæde kan.

Nr. 47. „Kde je sládek.“ „See, en Brygger.“

Andante.

stringendo assai

1. Kde je slá - dek, tam je mlá - dek, tam je ta - ky pi - vo - vá - rek; kde se pi - vo va - ří, tam se do - bře da - ří,
1. See, en Bryg- ger og hans Sven- de Har med Øl-let travlt der - hen - ne; Der, I Brø-dre kjæ - re, Er det godt at væ - re,

f *mf* *stringendo assai*

Tempo 1mo

kde se pi - vo va - ří, tam se do - bře da - ří; pojď-me tam a pí - me ho až do rá - na bí - lé - ho!
Der, I Brø-dre kjæ - re, Er det godt at væ - re; Lad os sid - de der i Mag, Drik-ke til den ly - se Dag!

Tempo 1mo

f

Harm. af **J. P. Martinowsky.**

2.
Pivo píme, ať to zvíme,
zdali sobě rozumíme;
|: mámeli se rádi,
jsmeli kamarádi. :|
Pojďme tam a píme ho
až do rána bílého!

3.
Pivo píti, vesel býti,
hezké děvče milovati.
|: to nás, bratří milí!
Blaží každou chvíli. :|
Pojďme tam a píme ho
až do rána bílého!

4.
Pivo píti, vlasti žíti,
řeč a krále slušně ctíti:
|: tak zni naše právo,
Cesko ať je zdrávo. :|
Pojďme tam a píme ho
až do rána bílého!

2.
Bedst ved Kruset faae vi vide,
Om vi kan hinanden lide;
|: Om man ret er Venner,
Sikkrest der man kjender. :|
Lad os sidde der i Mag,
Drikke til den lyse Dag!

3.
Vakkre Piger, muntre Viser,
Fyldte Kruse høit jeg priser;
|: Kan man meer begjære
For tilfreds at være? :|
Lad os sidde der i Mag,
Drikke til den lyse Dag!

4.
Land og Konge ei vi svige,
Tøm en Skaal for Bøhmens Rige;
|: Høit vort Sprog du ære!
Saadan er vor Lære. :|
Lad os sidde der i Mag,
Drikke til den lyse Dag!

Julius Paludan.

15b*

Nr. 48. Poslední vzdechnuti rozmařilovo. En Ødelands sidste Suk.

Dolente.

O Vel - va-ry, o Vel - va-ry! Kde jsou mé to - la - ry? Jed jsem, pil jsem, ho - do - val jsem,
O Vel - var, o Vel - var! Hvor er mit blan- ke Guld? Viin og Sang og skjøn- ne Kvin - der

poco riten. *a tempo*

he - zké hol - ky mi - lo - val jsem; Vel - va-ry, o Vel - va-ry! Kde jsou mé to - la - ry?
End - nu mig til Li - vet bin - der; Vel - var, o Vel - var! Hvor er mit blan- ke Guld?

poco riten. *a tempo*

Julius Paludan.

Nr. 49. Staročeský přípitek. Gammelbøhmisk Drikkevers.

Andante.

Dej nám Pán Bůh zdra - ví v tom Chru-dím-ském kra - ji, dej nám Pán Bůh zdra - ví, dej! V tom Chru-dím-ském kra - ji,
Gud os Hel - sen un - de, La - de froe og sun - de Her i Chru-dims Kreds os boe! Gud os Hel - sen un - de,

p *p*

dej nám Pán Bůh zdra - ví, dej nám Pán Bůh zdra - ví v tom Chru-dím-ském kra - ji, dej nám Pán Bůh zdra - ví, dej!
Gud os Hel - sen un - de, La - de froe og sun - de, La - de froe og sun - de Her i Chrudims Kreds os boe!

Julius Paludan.

pf pp

Nr. 50. Poděkování rodičům. Taksigelse til Forældrene.

Lento.

1. Už vás o - pou - štím, ta - tí - čku, i mou roz - mi - lou ma - tí - čku; dě - ku - ju vám
1. Fa - der, jeg nu fra dig maa gaae, Mo - der, jeg dig for - la - de maa! Tak - ket væ - re

p p

za va - še cho - vá - ní až do to - ho - to pro - vdá - ní.
I for al Kjær - lig - hed! Den til mit ny' Hjem føl - ger med.
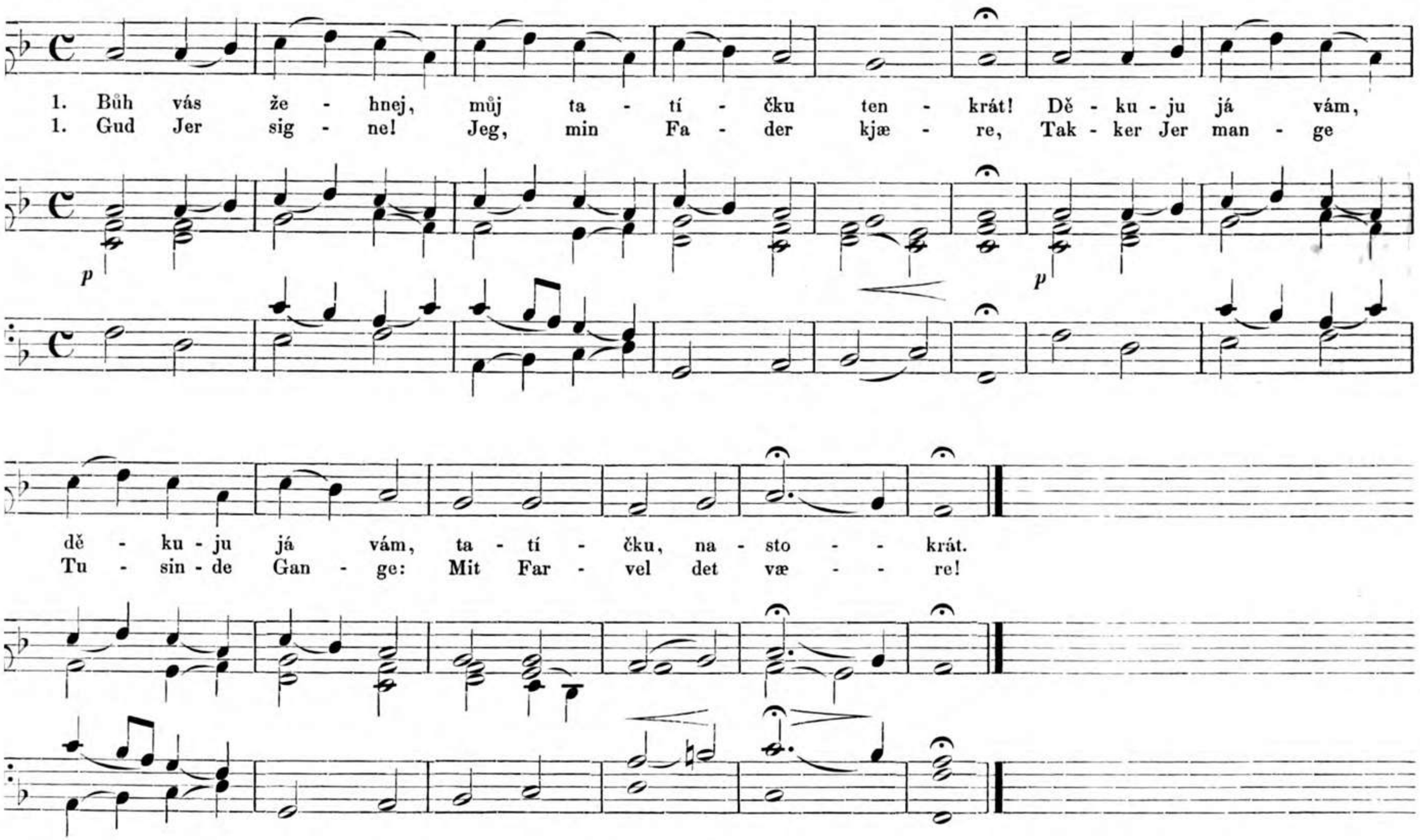
p

2.
Mé srděcko, mé vnitřnosti
vadnou z té velké žalosti,
že se musím s vámi rozloučiti
a pryč do ciziny jíti.

2.
Skjøndt jo min Ven saa kjær mig er,
Tungt dog at skilles nu fra Jer.
Sorg med Glæde følge mig vil paa Vei;
Hjemmet, ak, aldrig glemmer jeg!

Nr. 51. Žehnání nevěsty. Brudens Afsked.*)

Andante.

2.	3.	2.	3.
Bůh vás žehnej, má matičko tenkrát! Děkuju já vám, děkuju já vám, matičko, nastokrát.	Děkuju vám za to vychování, za vaše starosti od mojí mladosti až do toho vdání.	Gud Jer signe! Jeg, min Moder kjære, Takker Jer mange Tusinde Gange: Mit Farvel det være.	Fra min Barndom Til de sidste Dage Har I mig ledet, Vei mig beredet, Nu min Tak I tage!

*) slg. denne og den foregaaende Sang med Nr. 36 af de polske og Nr. 84 af de mähriske Sange.

4.

Bůh vás žehnej,
my mily panenky,
které jste bejvaly,
které jste bejvaly
moje kamarádky.

5.

Bůh vás žehnej,
mi milí mládenci,
kteří jste bejvali,
kteří jste hejvali
moji milovníci.

6.

Bejvali jste,
a už nebudete!
Taky-li vy na mne,
smutnou, zarmoucenou
někdy vspomenete?

7.

Bůh vás žehnej,
všickni moji známí!
Za všecko děkuju,
štěstí vám vinšuju,
budiž Pán Bůh s vámi!

8.

Už mě vezou
za hory, za lesy:
kdož pak me tam samou,
smutnou, zarmoucenou,
kdo mě tam potěší?

9.

Už mě vezou,
a já nic nevím kam;
a když mě dovezou,
pak všickni odejdou, —
jen já zůstanu tam!

10.

Za horama,
za tím černým lesem:
tam já musím bydlet,
nic nebudu vědět,
ma matičko, kde jsem!

11.

Vyjdu si já,
na horu pospíším,
jestli po větříčku
svou zlatou matičku
tam někde uslyším.

12.

Vyjdu si já,
s hory se podívám,
jestli v udolíčku
svou zlatou matičku
tam někde uhlídám.

13.

Neuhlídám,
ani neuslyším!
S kým pak se já smutná,
ma matičko zlatá,
s kým se tam potěším!

14.

„Ma dceruško!
Vždyť jest Pán Bůh všude:
jenom se modlívej
a pracuj a zpívej,
On tě těšit bude.“

4.

Gud Jer signe,
Kjære, unge Kvinder,
I, som har været,
I, som har været
Mine troe Veninder!

5.

Gud Jer signe,
Ungersvende smukke,
I, som bestormed,
I, som bestormed
Mig med Elskovs Sukke!

6.

I har sukket,
Nu er det tilende!
Vil I med Smerte,
Tunge om Hjerte,
Mig en Tanke sende?

7.

Gud Jer signe,
Alle gode Venner!
Takkende Eder,
Herren jeg beder,
At han Held Jer sender.

8.

Bort bag Bjerg og
Skov de vil mig føre!
Naar da mit Hjerte
Klager sin Smerte,
Hvo vil det da høre?

9.

Bort jeg gaaer til
Aldrig sete Steder!
Fra mig de drage
Alle tilbage —
Eensom da jeg græder!

10.

Fjernt bag Bjerg og
Skov mit Hjem skal ligge;
Ei faaer jeg vide,
Hvor jeg skal lide,
Kjender Stedet ikke.

11.

Lytte vil jeg
Høit fra Bjergets Toppe,
Om ei mit Øre
Noget kan høre
Til min Mo'er deroppe.

12.

Skue vil jeg
Ud fra Bjergets Tinde,
Speidende nøie,
Om ei mit Øie
Kan min Moder finde.

13.

Intet hører,
Intet jeg opdager!
Hvo vil husvale
Mig med sin Tale,
Naar mig Sorgen nager?
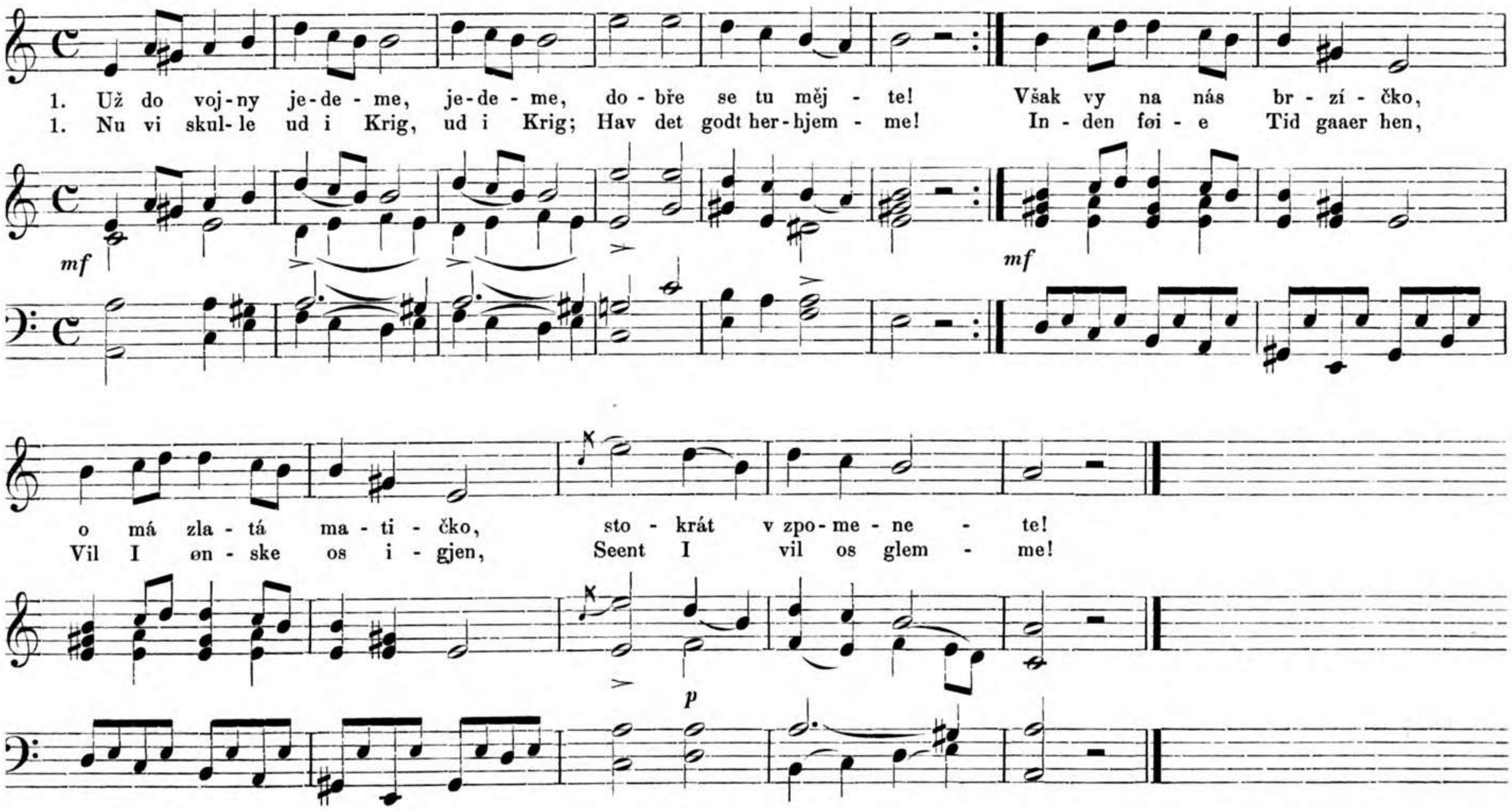
14.

„Gud er hos dig!
Beed og arbeid troligt;
Hvad dig mon tynge
Bort skal du synge,
Hjertet bli'er da roligt.“

Hr. Sm.

Nr. 52. Rozžehnání. Afskeden.

Andantino.

2.

Když jste bratra |: zabili, :|
zabíte mne taky:
dejte pozor na sebe,
dejte pozor na sebe,
a na svoje děti.

3.

Ach bratříčku, |: bratře můj! :|
osedlej koníčka,
že ja musím pryč odjet,
že ja musím pryč odjet,
od mého srdéčka!

2.

Alt min Broder |: har de dræbt, :|
Gyldne Moder kjære!
Hvis jeg ogsaa falde maa,
Hvo skal Eder og de Smaa
En Beskytter være?

3.

Sadler flux min |: Ganger god, :|
Ak, det maa nu være!
Bort herfra jeg drage maa,
Bort fra Moder, fra de Smaa
Og min Hjertenskjære!

Hr. Sm.

Nr. 53. Holubička. Duen.

Allegretto.

mf
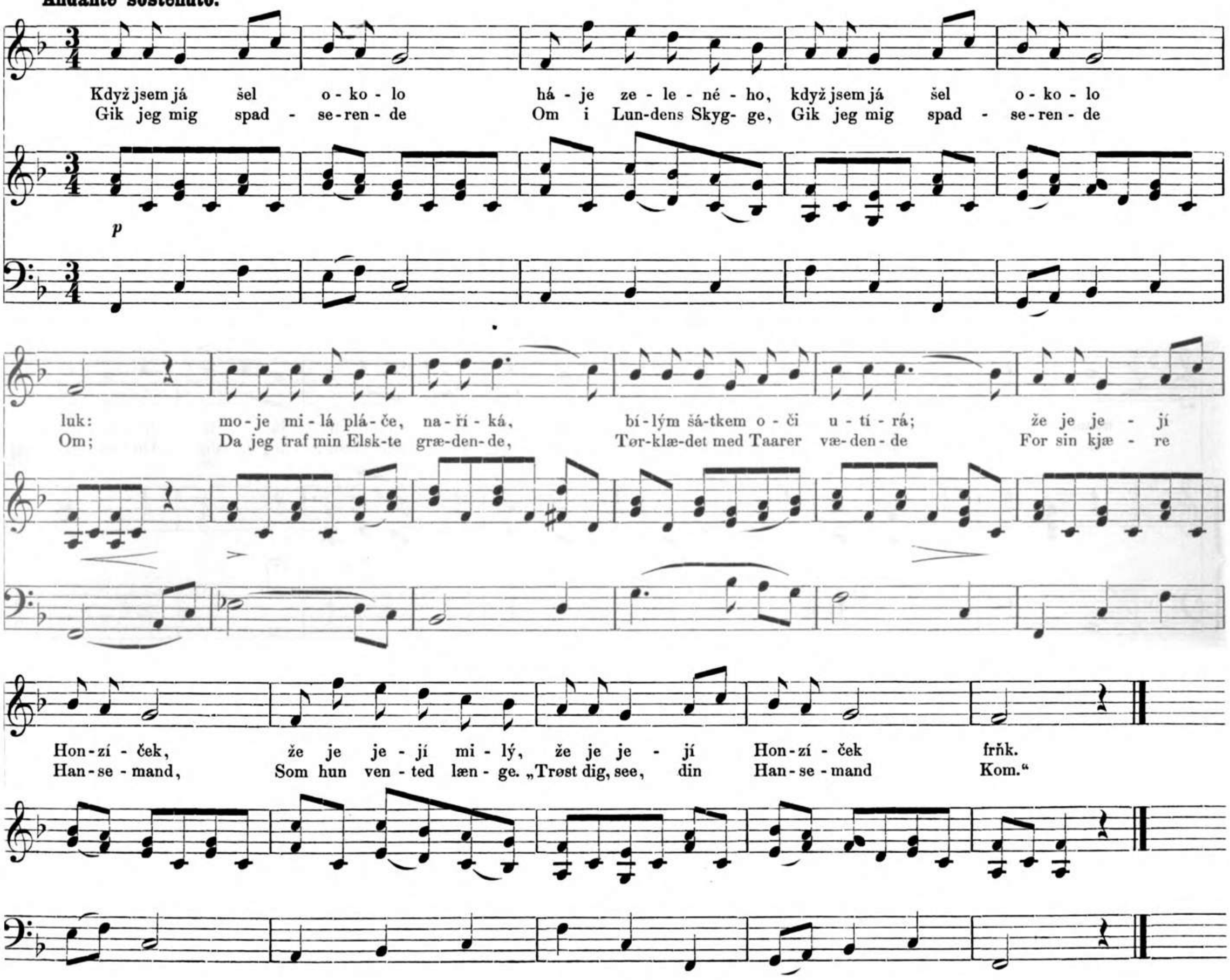
Já mám ho - lu - bi - čku, můj zla - tej Je - ní - čku! Já mám ho - lu - bi - čku,
Jeg har her en Du - e, El - ske - de, gyld - ne Hans! Jeg har her en Du - e -

mám. Přijď ke mně, můj mi - lý, až den se na - chý - lí, já ti ho - lu - bi - čku,
lil. Kom, Kjæ - re, kom til mig! Da - gen snart fjer - ner sig; Jeg dig Du - en gi - ver,

můj zla - tej Je - ní - čku! Já ti ho - lu - bi - čku dám.
El - ske - de, gyld - ne Hans! Jeg dig Du - en gi - ve vil.

Nr. 54. „Když jsem já šel okolo.“ „Gik jeg mig spadserende.“

Andante sostenuto.

Nr. 55. Tušení. Varselet.

Allegro.

O - ko - lo za - hrád - - ky te - če stu - de - ná vo - di - - čka:
Om - flydt jeg Ha - ven seer, U - til - gjæng- lig ved kol - de Flod!

mf
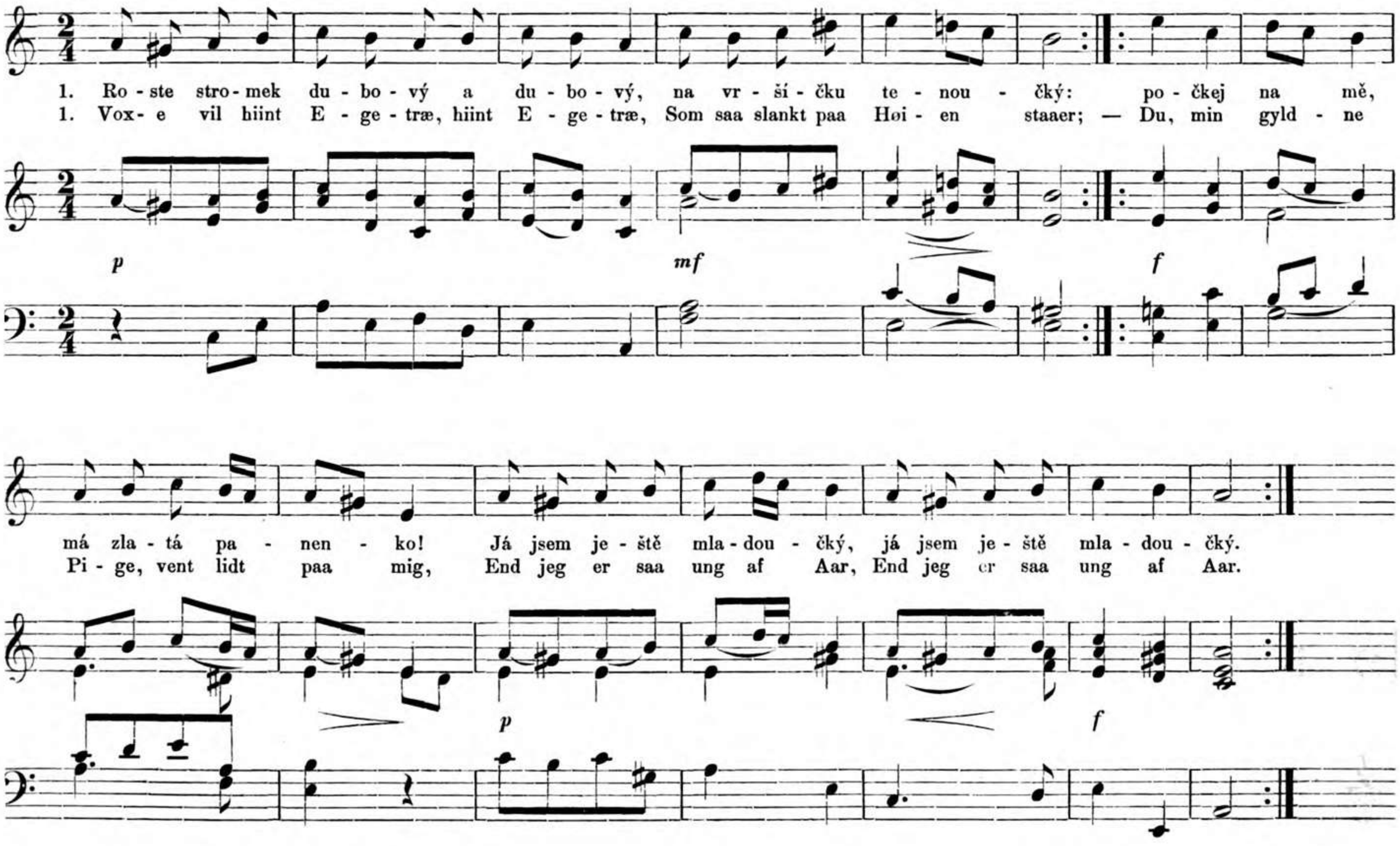
mně se vše - cko zdá, že mě za - ne - chá má zla - tá hu - bi - čka,
Vars - let vil si - ge, Tro - lø - se Pi - ge Gru - somt mig alt for - lod,

f

má zla - tá hu - bi - čka.
Gru - somt mig alt for - lod.

Nr. 56. Marné čekání. Unyttig Venten.

Allegro.

2.

„Já bych na tě čekala, ach čekala,
však ty si mě nevezmeš:
ty si vsedneš na koně vraného,
|: a na vojnu pojedeš!“ :|

2.
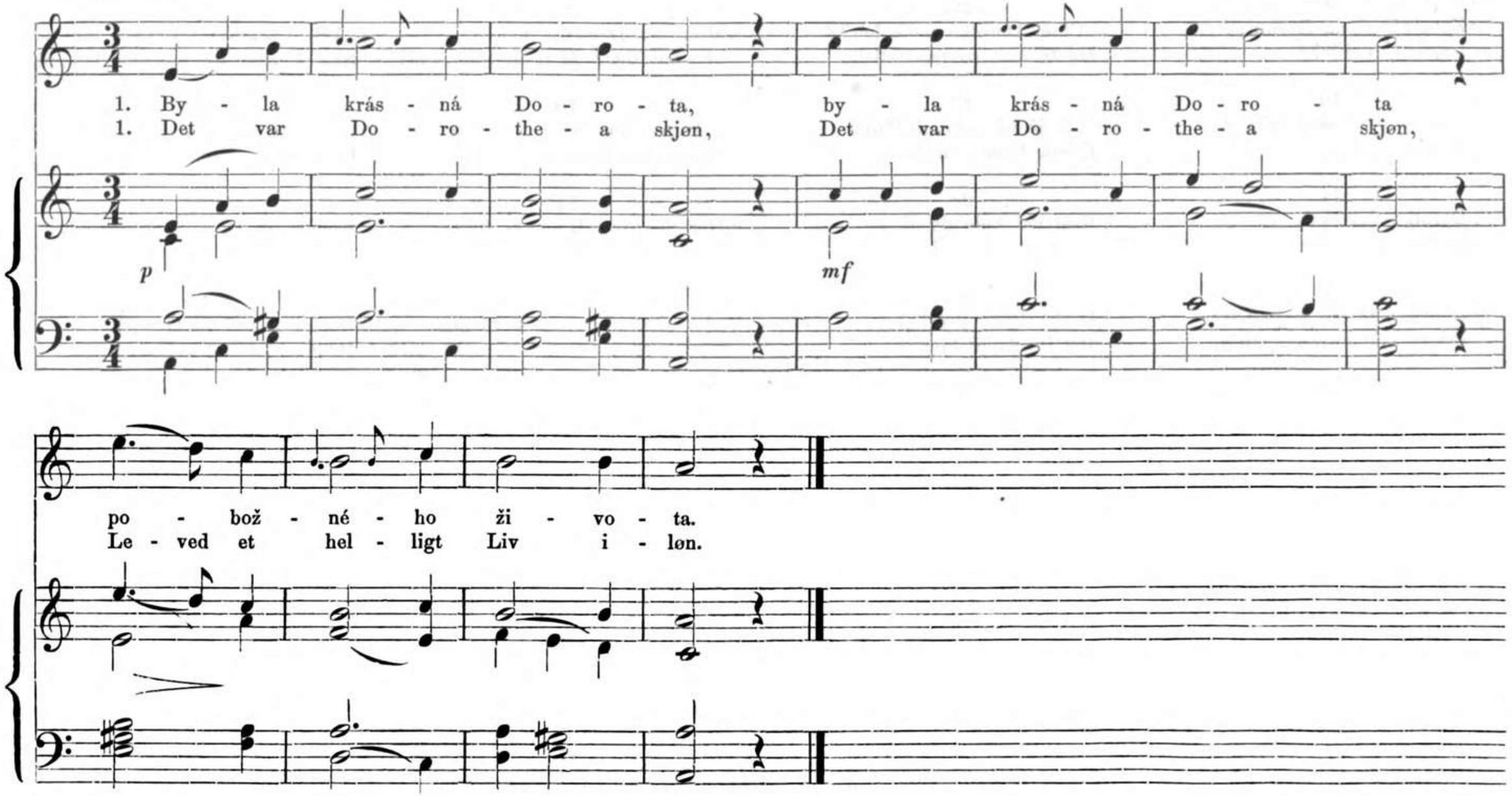
„Vente paa dig, nytter ei, ak nytter ei,
Du vil dog ei ægte mig;
Snart du paa din sorte Hest dig sætter,
|: Og vil drage bort i Krig!“ :|

B. Nr. 57—106. Mähriske Folke-Sange og Melodier.

Nr. 57. Svatá Dorota. Den hellige Dorothea.

(*Fra Omegnen af Austerlitz.*)

Andante.

2.
|: A ta krásná Dorota :|
měla věnec ze zlata.

3.
|: A z tej bílej leluje :|
od panenky Marie.

4.
|: Zamiloval si ju král, :|
za Dorotou listy psal.

5.
|: „Chcešli Dorko moja být? :|
Má tě svět co paní ctít.“

6.
|: „„A já už mám jiného, :|
Krista Pána samého.““

7.
Král se na to rozhněval,
do vězení Dorku dal,
a na vojnu odjechal.

8. Sedum

2.
|: Dorothea, skjøn og huld, :|
Havde en Krands af røden Guld.

3.
|: Lilien hvid deri hun bar; :|
Gaven fra Jomfru Maria var.

4.
|: Kongen forelsket i hende blev, :|
Og et Brev til hende skrev.

5.
|: „Vil, Dorothea, du være min, :|
Skal Verden dig ære som Dronning sin!“

6.
|: „„Alt jeg en Anden gav mit Ord, — :|
Christus selv, som i Himlen boer.““

7.
Kongen blev derover vred,
Lod hende sætte i Taarnet ned, —
Drog saa strax i Krig afsted.

8. Han

8.
|: Sedum let tam bojoval :|
a na osmý přijechal.

9.
|: Zpomněl si na Dorotu: :|
„žijeli či nežije?“

10.
|: „„Ach žije, pane, žije, :|
ač nic nejí, nepije.““

11.
|: Dorotka vyvedena, :|
před krále představena.

12.
|: „Chcešli Dorko moja být? :|
Má tě svět co paní ctít!“

13.
|: „„A já už mám jiného, :|
Krista Pána samého.““

14.
|: Král se na to rozhněval :|
a pec hrozně topit dal.

15.
|: Čím se déle pálila, :|
tím víc krásy nabyla.

16.
|: Dorotka vyvedena, :|
před krále představena.

17.
|: „Chcešli Dorko moja být? :|
Má tě svět co paní ctít!“

18.
|: „„A já už mám jiného, :|
Krista Pána samého.““

19.
|: Král dal olej vařiti, :|
Dorku na něm smažiti.

20.
|: Čím se déle smažila, :|
tím víc krásy nabyla.

21.
|: Z oleje vyvedena, :|
před krále postavena.

22.
|: „Chtěj Dorotko moja být? :|
Má tě svět co paní ctít!“

23.
|: „„A já už mám jiného, :|
Krista Pána samého.““

24.
|: Král dal kolo dělati, :|
pannu na něm lámati.

25.
|: Dorka Boha prosila, :|
aby ju zbavil kola.

26.
|: Bůh se nad ní smiloval, :|
hrom to kolo polámal.

27.
|: A to z čistého jasna, :|
až se země zatřásla.

28.
|: „Pomůže ti ostrý meč, :|
až ti hlavu setne preč.“

29.
|: Za město ju kázal vést, :|
a jí mečem hlavu smést.

30.
|: Potkal ju tam Eliáš: *) :|
„Kam Doroto pospícháš?“

31.
|: „„Do Kristové štěpnice, :|
budu trhat ovoce.

32.
|: Budu trhat lilije :|
u panenky Marie.““

33.
|: „Dyž ho budeš trhati, :|
chcešli mi ho poslati?“ —

8.
|: Han var i Krigen syv fulde Aar; :|
Da han igjen tilbage gaaer.

9.
|: Mindedes Dorothea han: :|
„Er hun død? Mon hun leve kan?“

10.
|: „„Herre, hun lever, er ikke død, :|
Skjøndt hun ei Spise, ei Drikke nød!““

11.
|: Dorothea paa Kongens Bud, :|
Førtes af sit Fængsel ud.

12.
|: „Vil, Dorothea, du være min,
Skal Verden dig ære som Dronning sin!“

13.
|: „„Alt jeg en Anden gav mit Ord, — :|
Christus selv, som i Himlen boer.““

14.
|: Kongen blev derover vred, :|
Lod en Ovn nu gjøre hed.

15.
|: Men jo stærkere Ovnens Ild, :|
Desmeer forklaret hendes Smiil.

16.
|: Dorothea paa Kongens Bud, :|
Førtes nu fra Ovnen ud.

17.
|: „Vil, Dorothea, du være min, :|
Skal Verden dig ære som Dronning sin!“

18.
|: „„Alt jeg en Anden gav mit Ord, — :|
Christus selv, som i Himlen boer.““

19.
|: Kongen lod nu i Olie hed :|
Dorothea lægge ned.

20.
|: Heden steg alt meer og meer — :|
Hende man skjønnere blive seer.

21.
|: Dorothea paa Kongens Bud, :|
Førtes nu af Olien ud.

22.
|: „Vil, Dorothea, du være min, :|
Skal Verden dig ære som Dronning sin!“

23.
|: „„Alt jeg en Anden gav mit Ord, — :|
Christus selv, som i Himlen boer.““

24.
|: Kongen et Hjul da gjøre lod; :|
Derpaa skal flyde den Jomfrues Blod.

25.
|: Dorothea bad til Gud, :|
Hende at frie fra Kvalen ud.

26.
|: Gud saae ned til hende huld; :|
Lynild sønderslog det Hjul.

27.
|: Den fra Himmel klar slog ned; :|
Jorden rystede derved.

28.
|: „Da skal Sværdet vel dig naae, :|
Jeg dit Hoved af la'er slaae.“

29.
|: Udenfor Byen de med hende gaae, :|
Hovedet af med Sværd at slaae.

30.
|: Mødte Elias*) hende der: :|
„Hvor skal du hen, Dorothea kjær?“

31.
[Vei; :|
|: „„Til Christi Trægaard gaaer min
Der jeg Frugter skal plukke mig.

32.
|: Lilien hvid jeg plukker der, :|
Blomsten, Jomfru Maria kjær.““

33.
|: „Naar du Frugter plukker dig,
Vil du ei sende lidt til mig?“ —

*) Elias fra Cortona, der levede i det 13de Aarhundrede.

34.
Když kat nejprv uhodil,
meč se nad ní překlonil,
na dvoje se rozlomil.

35.
|: Kat se na to rozhněval :|
od razu jí hlavu sťal.

36.
|: Svatá hlava je sťata, :|
duše do nebe vzata.

37.
|: Stojí mezi anděly :|
jako hvězda na nebi.

38.
|: Přišlo s nebe díťátko, :|
překrásné pacholátko.

39.
|: Mělo košík na ruce :|
a v něm krásné ovoce.

40.
„Eliáši důvěrče,
tu ti nesu ovoce
s nebeského ohrojce.

41.
|: Co ti sestra slíbila, :|
dyž se na smrť strojila."

34.
Bødlen hugger første Gang,
Sværdet sig bøied, da han det svang,
Brast saa sønder i to med Klang.

35.
|: Bødlen i Hu saa gram da blev, :|
Sværdet med Vælde i Nakken drev.

36.
|: Faldt hendes Hoved ned til Jord, :|
Sjælen optoges i Engles Chor.

37.
|: Nu blandt Englene vandrer hun, :|
Stjernen liig paa Himlens Rund.

38.
|: Kom et Barn fra Himlen ned, :|
Sendt til Elias med Besked.
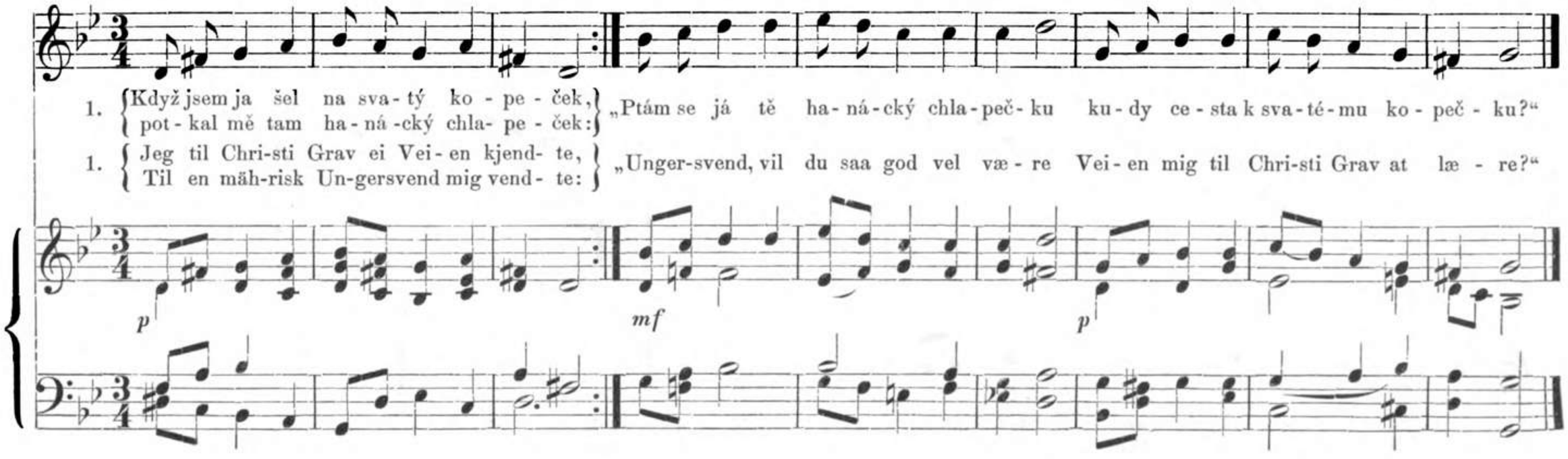
39.
|: Han en Kurv paa Armen bar, :|
Skjønne Frugter han deri har.

40.
„Trofast Bekjender, Elias god,
Her jeg dig bringer en herlig Frugt,
Som i Himmerigs Have stod.

41.
|: Den din Søster loved' dig, :|
Da hun til Døden beredte sig."

Nr. 58. Cesta ku Božímu hrobu. Veien til Christi Grav.

Andante.

2.

„„Tamhle je ta panenka Maria,
ona voní jako konvalija.
Jenom pospěš můj milý pútničku,
tam ty najdeš svú milú matičku.""

2.

„„See Maria hist! Hun vinker, kalder
Med en Krands af Lilieconvaller.
Naar du, Vandringsmand, kun hende følger,
Maalet for din Vandring ei sig dølger.""

Nr. 59. Modlení. Tilbedelse.

Andante.

1. O ho - ry, kop - ce a do - li - ny, jak jste mně
1. Bjer - ge og Høi - e og stil - le Dal! Tan - ken I

p

bý - va - ly u - přím - ny! Když jsem vá - mi cho - dí - val,
hæ - ved fra Jor - dens Kval, Naar min Gang til E - der var,

mě - sí - ček mně pěk - ně sví - tí - val.
Me - dens Maa - nen skin - ned klar.

2.
Svítily hvězdičky překrásné,
obloha, celé nebe jasné,
|: všecko všady vesele, :|
utěšení moje spanilé.

3.
Chodil jsem přes všecky doliny,
přes hory, louky a roviny,
|: Chodníček mně ubýval, :|
když jsem si na Boha myslíval.

4.
Myslil jsem v srdci svém na něho,
rozjímal jsem ty skutky jeho:
|: Bože jak jsi rozmilý, :|
slavný, dobrotivý, spanilý!

5.
Krásu Tvou zvěstuje obloha,
dobrotu dobrodiní mnohá,
|: nebe, země, dilo Tvé, :|
k lásce probuzuje srdce mé.

6.
Každý pozemský tvor Tě vzývá,
pták, jenžto nad mou hlavou zpívá,
|: všecko Tě oslavuje, :|
nademnou moc Boží zvěstuje.

7.
Půjdu tak ve svatém pokoji,
Pán Bůh mě na cestě zprovodí;
|: doveď Pane, doveď mě :|
po této časnosti do nebe.

2.
Stjernerne funklede ned til mig,
Himlen azurblaa hvælved sig,
|: Og som paa indviet Sted :|
Aanded Alt en hellig Fred.

3.
Tidt mellem Bjergene vandred jeg,
Og gjennem Dalene gik min Vei;
|: Tanken vendt mod Himmelen, :|
Svandt umærket Tiden hen.

4.
Taus priste Hjertet den Herre stor!
Alt skabte han ved sit blotte Ord!
|: Alviis, god, uendelig, :|
Mægtig og saa naaderig.
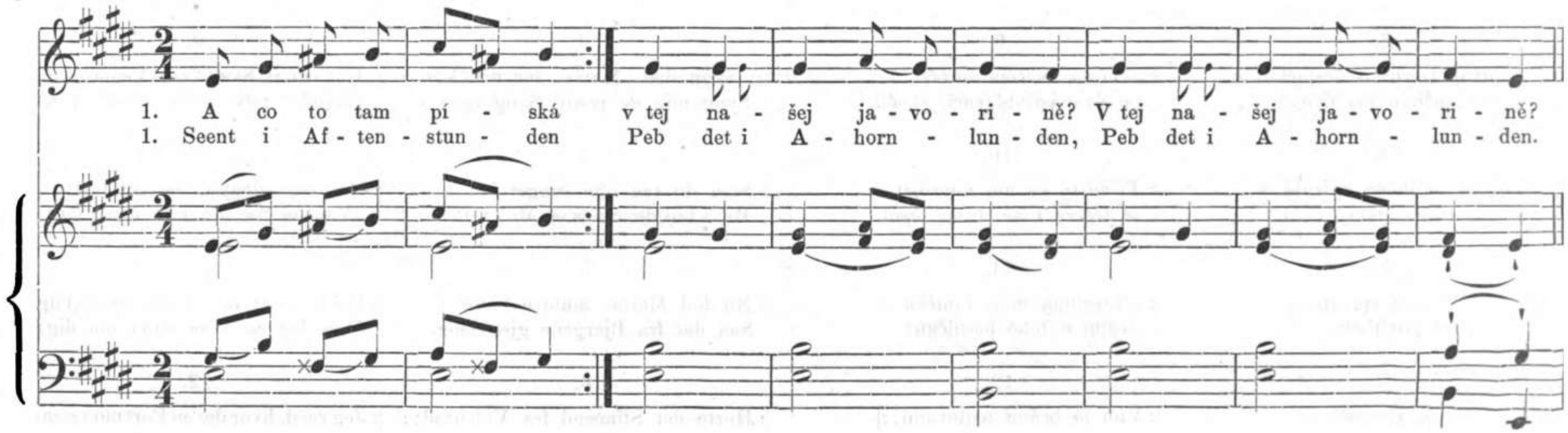
5. [Magt
Himmelens Hvælving forkynder dit
Rige Gaver din Godhed har bragt;
|: Himlen, Jorden prise dig, :|
Hjertet i Kjærlighed bøier sig.

6.
Hele din Skabning paakalder dig:
Fuglen, som høit opsvinger sig,
|: Ormen, som i Støvet gaaer, :|
Træet, som fængslet til Jorden
staaer

7.
Saaledes gaaer jeg i hellig Fred,
Herren paa Veien følger med;
|: Vandrer jeg kun i hans Navn, :
Fører han mig til Himlens Havn

Nr. 60. Postřelený. Den Skudte.

Andante.

2. |: Pase synek ovce, :|
ja na zelenej lúce,
ja na zelenej lúce.

3. |: Přišel naň myslivec, :|
postřelil jeho srdce,
postřelil jeho srdce.

4. |: Čemu sa nebránil, :|
dyž měl obušek v rukách,
dyž měl obušek v rukách?

2. |: Svenden her fra Gaarden :|
Vogted Faarehjorden,
Vogted Faarehjorden.
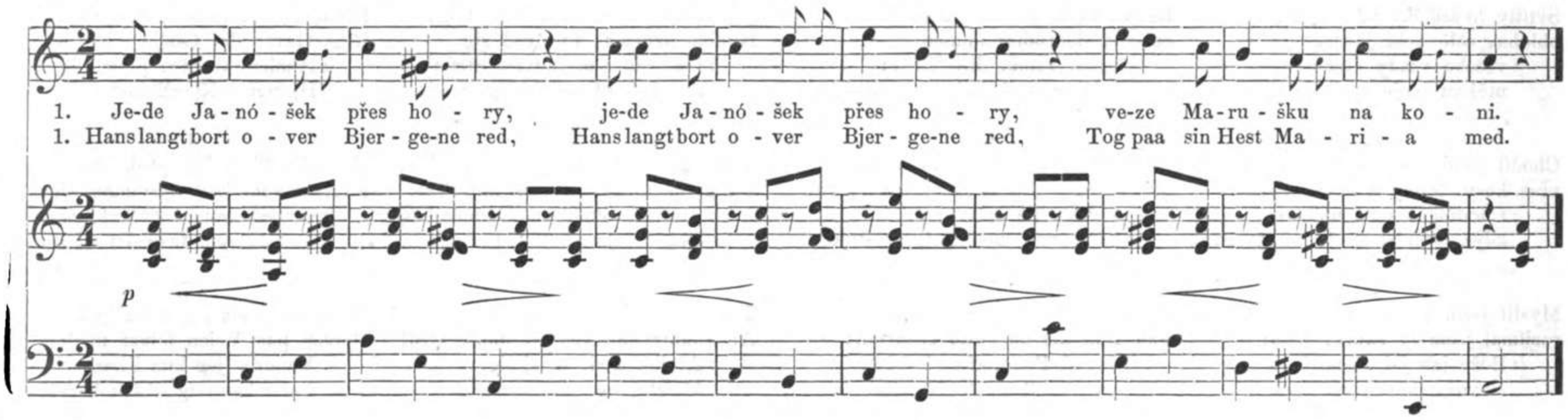
3. |: Ham en Jæger mødte, :|
Vredt de sammenstødte,
Svenden for Kuglen blødte.

4. |: Hvorfor mon han tøved, :|
Værgede sig ikke,
Men lod Øxen ligge?

S. Schandorph.

Nr. 61. Maruška a Janóšek. Maria og Hans.

Con moto.

2.

|: Kázal Marušce spívati, :|
a horám sa rozléhati.

3.

|: „Spívaj Maruško pěsničku, :|
veselú, pěknú maličkú,

4.

|: Jak jsi ju doma spívala, :|
dy's u otca, matky byla.“

5.

|: Jala Maruška spívati, :|
a hory sa rozlíhati.

6.

|: Učuli tě ju zbojníci, :|
velehradšči lúpežníci.

7.

|: „Poďme, my mu ju vezmeme, :|
toho zrádca zabijeme.“

8.

|: „„Ustup Maruško na levo, :|
pod javor zelené dřevo.““

9.

|: Janóšek mečem zatočil, :|
po dvanásti hlavách skočil.

10.

|: Třinástý sa mu vyprosil, :|
že by za ním zbrojí nosil.

11.

|: „Nezabíjaj mne Janíčku, :|
složím o tobě pěsničku:

12.

|: Vím já bránu malovanú, :|
zlatem, stříbrem okovanú.

13.

|: Kdo tu bránu malovat dal, :|
zlata stříbra nelitoval.

14.

|: Ten tu bránu malovat dal, :|
kdo Marušku domiloval.“

2.

|: Og han Maria synge bød, :|
Saa det fra Bjergene gjenlød.

3.

|: „Syng dog, Maria, for din Ven, :|
Syng mig en lystig Sang igjen,

4.

|: Som du saa ofte sunget har, :|
Mens hos din Fa'er og Mo'er du var.“

5.

|: Nu lød Marias muntre Sang, :|
Saa det fra Bjergene gjenklang.

6.

|: Hørte det Stimænd fra Velehrad; :|
Skjulte de laae i tykke Krat.

7.

|: „Kom, lad os ta'e den Pigelil; :|
Karlen da flux vi dræbe vil.“

8.

|: „„Gaa, min Maria, for en Stund,
Hist i den grønne Ahorn-Lund.““

9.

|: Hans nu sit Sværd med Vælde svang, :|
Hoveder tolv fra Kroppen sprang.

10.

|: Een var tilbage, for sig bad: |
„Vaaben for dig mig bære lad!

11.

|: Hans, naar du ei vil dræbe mig, :|
Gjør jeg en Vise strax om dig:

12.

|: Jeg veed, hvor der en Port mon staae, :|
Meget af Guld og Sølv er derpaa.

13.
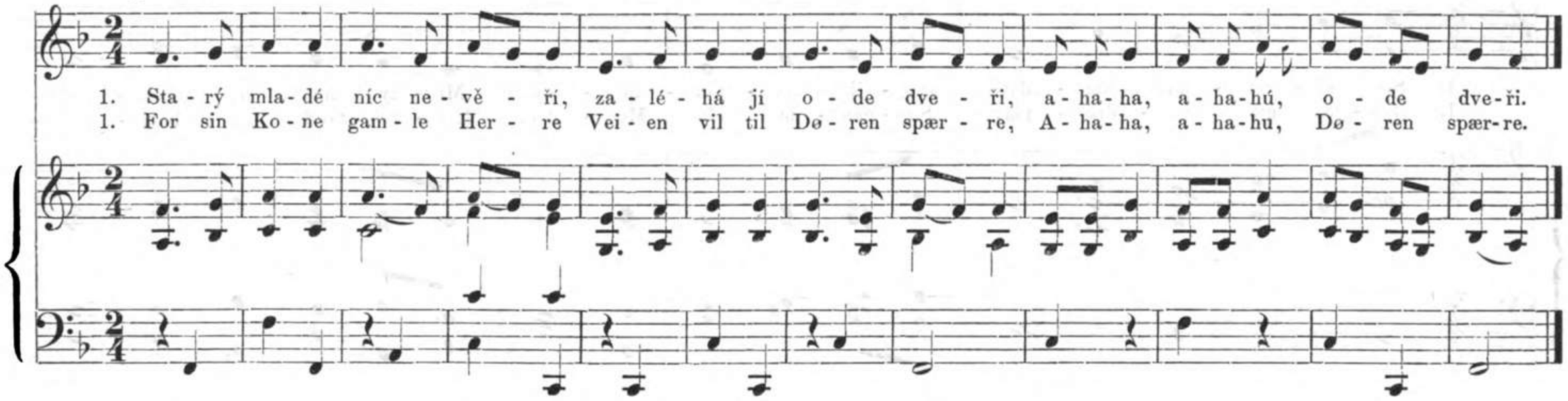
|: Den, som den Port lod male saa, :|
Guldet og Sølvet ei spared paa.

14.

|: Og Den, som Porten male lod, :|
Var ham, Maria blev saa god.“

Nr. 62. Starý a mladá. Den gamle Mand og den unge Kone.

Allegretto.

2. „Pusť mě starý ven z komory;
co mne ta hlavěnka bolí,
Ahaha, ahahú — hlavenka bolí.“

3. „„Vylehni ven z okenečka,
ochladí se tvá hlavička.““

4. „Jaké je to ochlazení,
dyž tu néni potěšení?“

5. Vzala klíče od sednice;
bolí mě hlava velice.

6. Ze sedničky vykročila,
devět plotů přeskočila.

7. Ten desátý byl vysoký,
tam byl synek černovoký.

8. Od večera do svítání
tam se spolu milovali.

9. „Běž milenko ke starému,
chýlí se ke dni bílému.“ —

10. „Kde's Aničko, kde's ty byla,
že jsi se tak urúsala?“

11. „„A já jsem byla v kostele,
modlila jsem se za tebe.

12. Za tvé staré šediviny,
aby na světě nebyly.““

2. „Gamle, hold mig ei tilbage,
Hovedværk mig stærkt mon plage,
Ahaha, ahahu — stærkt mon plage.“

3. „„Du dig der ved Vindvet sætte,
Kjølighed vil Smerten lette.““

4. „Hvad kan Kjølighed mig gavne,
Naar hver Glæde jeg maa savne?“

5. Nøglerne hun tog til Kamm'ret,
Mens af Smerte stærkt hun jamred.

6. Hun afsted nu hurtigt springer,
Over Gjærder ni sig svinger.

7. Høit det tiende sig hæver;
Der en Gut af Længsel bæver.

8. Og fra Aften indtil Morgen
Glemte de nu ganske Sorgen.

9. „Kjære, du dig hjem maa skynde,
Det at dages vil begynde.“ —

10. „Anna, hvad har, maa jeg spørge,
Du saa tidligt at besørge?“

11. „„Jeg i Kirken kun var henne
For min Bøn der at opsende:
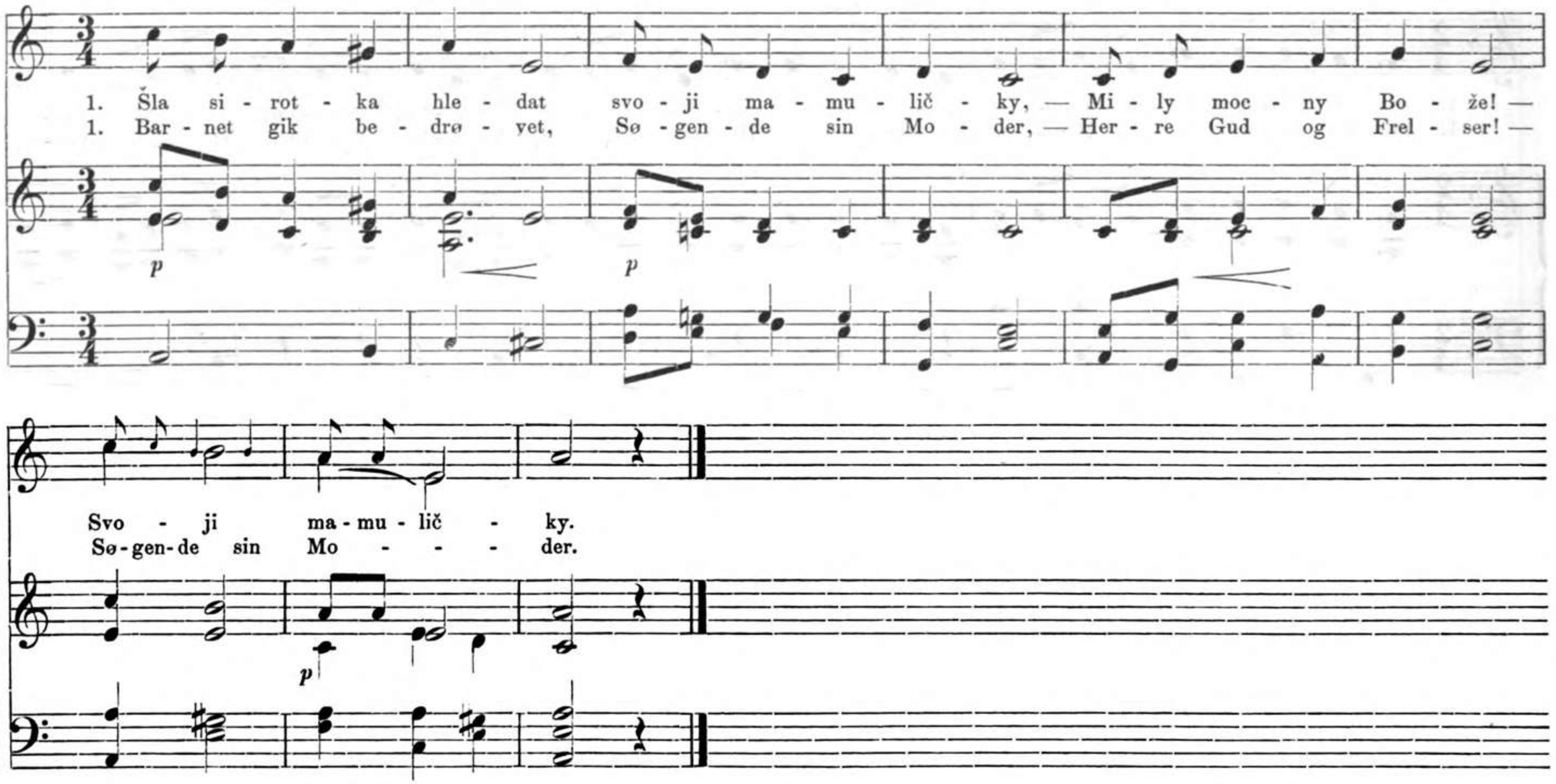
12. At du Gamle maatte Freden
Finde snart i Evigheden.““

Omtrykt Blad til den 2den Pagina-Række.

Andante.

Nr. 63. Sirotek. Den Moderløse.*)

(*Freiburg.*)

2.

Potkal ju stařeček,
stařeček přestarý,
— Mily mocny Bože! —
stařeček přestarý.

3.

„Kaj iděš děvečko,
mila sirotečko?“

4.

„„Ach ja idu hledať
svoji mamuličky.““

5.

„Tva mamička leži
u tych velkych dveři,
— Mily mocny Bože! —
u tych velkych dveři.

6.

Ulom si pruteček,
klupni na hrobeček.“ —

7.

Oj hdo mi to klupe
po mojim hrobečku?

2.

Gamle Mand hun mødte,
Graa og meget gammel,
— Herre Gud og Frelser! —
Graa og meget gammel.

3.

„Hvorhen gaaer du, Pige,
Kjære Moderløse?“

4.

„„Jeg gaaer for at søge
Moder min, den kjære.““

5.

„Ak, din Moder ligger
Her ved disse Døre,
— Herre Gud og Frelser! —
Her ved disse Døre.

6.

Du en Kvist afbryde,
Dermed bank paa Graven.“ —

7.

Hvem mon det vel være,
Som paa Graven banker?

*) slg. hermed den bøhmiske Sang Nr. 1.

8.

„To ja sem maličko,
ja vaše diťatko.

9.

Vemtě mne tam k sobě
do tej černej země.“

10.

Co bys tu dělala?
Sirotko ma mila!

11.

„Dybych rano stala
růženěc řikala,
— Mily mocny Bože! —
růženěc řikala.“

12.

Co bys tu jidala?
Sirotko ma mila!

13.

„Dybych rano stala,
piseček sbirala.“

14.

Co bys tu pijala?
Sirotko ma mila,
— Mily mocny Bože! —
Sirotko ma mila!

15.

„Dybych rano stala
rosičku sbirala.“

16.

Di děvča do domu,
maš tam mladu mamu.

17.

„Co je po mladosti,
dy něni lutosti?“ —

18.

Jak do domu přišla,
matka ju popadla;

19.

Třikrat zatočila,
za pec ju hodila.

20.

Tatik šel z kostela,
všeci ho vitali,
— Mily mocny Bože! —
enem Anička ni.

21.

„Všeci mne vitatě,
kaj Aničku matě?“

22.

A Anička leži
za pecem v kutečku.

23.

Přisli dva anděle
vzali ju pod křidla;
— Mily mocny Bože! —
vzali ju pod křidla;

24.

Vyletěli nizko,
vzletěli vysoko.

25.

Přišli dva ďablove,
popadli macochu;

26.

Vyletěli nizko,
sletěli hlyboko.

8.

„Det er mig, min Moder,
Mig, din egen Pige.

9.

Du mig til dig tage
Ned i Jord, den sorte.“

10.

Hvad mon her du vilde?
Barn, forladte Stakkel!

11.

„Tidlig jeg om Morg'nen
Vilde Bønnen læse,
— Herre Gud og Frelser! —
Vilde Bønnen læse.“

12.

Hvad var her at spise?
Barn, forladte Stakkel!

13.

„Tidlig jeg om Morg'nen
Vilde Sand mig samle.“

14.

Hvad var her at drikke?
Barn, forladte Stakkel,
— Herre Gud og Frelser! —
Barn, forladte Stakkel!

15.

„Tidlig jeg om Morg'nen
Vilde Dugg mig samle.“

16.

Pige, gaa tilbage
Til din unge Moder.

17.

„Hvad kan Ungdom hjælpe,
Naar der Mildhed fattes?“ —

18.

Da hun hjem var kommen,
Foer mod hende Mod'ren;

19.

Rundt hun hende dreied
Og bag Ovnen kasted.

20.

Fad'ren kom fra Kirke,
Alle bød Velkommen,
— Herre Gud og Frelser! —
Kun ei liden Anna.

21.

„I Velkommen byde;
Siig, hvor har I Anna?“

22.

Men den liden Anna
Ligger hist i Krogen.

23.

Kom der da to Engle,
Toge liden Anna
— Herre Gud og Frelser! —
Under deres Vinger.

24.

De fra Jorden førte
Hende til det Høie.

25.
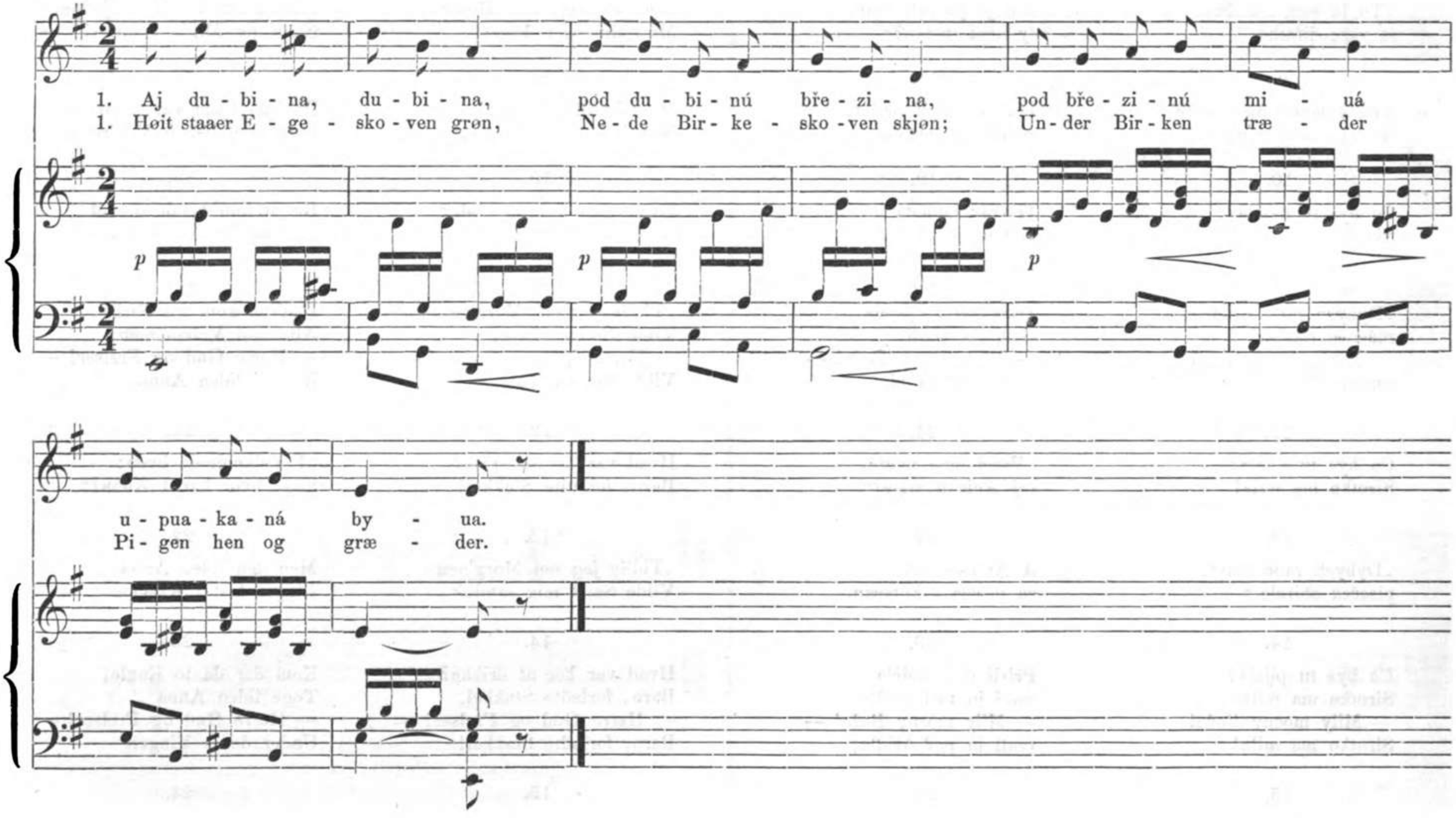
Og der kom to Djævle,
Løs de foer paa Mod'ren.

26.

De fra Jorden førte
Hende ned i Dybet.

Nr. 64. Pozdni žel. Sildig Anger.

Andante.

2.

„Co ti miuá co ti je,
mě srdečko rozmiué?
Snad ti máti uáua,
či sa's nevyspaua?“

3.

„„A mně mati neuáua,
a já sem sa výspaua;
ale želím svého
vínka zeleného.

4.

Jiné panny tancujú
pěkně jedna za druhú;
a já nebožátko
chovám pachouátko.““ —

5.

Halaj, belaj můj synu,
máš mamičku malenu;
tatíčka hodného
šelmu falešného!

2.

„Hjertenskjære, siig dog mig,
Hvad det er, der feiler dig?
Maaskee Mo'er dig plager?
Op af Søvnen jager?“

3.

„„Moder ikke plager mig,
Søvn jeg fik tilstrækkelig;
Men jeg maa begræde
Tabte Ungdoms Glæde.

4.

Pigerne til Dandsen gaae,
Smykked' hos hinanden staae;
Jeg maa hjemme sukke
Ved min Lilles Vugge.““ —

5.

Visselulle, du min Søn!
Moder fødte dig i Løn;
Grusom nu din Fader
Dig og mig forlader!

Nr. 65. Tvrdý. Den Haardhjertede.

Con moto.

1. Aj ho-ry, ho-ry, jak jste o-šu-mě-ly, dyž na vás ro-sič-ka pa-da-la! Aj zká-za-la mně mo-ja né-mi-lej-ší,
1. Ei! Bjer-ge, Bjer-ge, hvor I e-re ba-re! Frosten faldt paa Jer saa plud-se-lig. — Hun, Al-lerkjær-sten min, hun lod mig si-ge,

p

aj že by se rá-da vdá-va-la. {„Ka-ma-rá-de bra-tře, ga-la-neč-ka pla-če.“} A já ju přec nechcu, a já ju přec nechcu, ať si pla-če jak chce.

At hun gjer-ne vil-de gif-te sig. {„Bro'r, din Pi-ges Øi-ne Bit-tre Taa-rer væ-de!“} Det mig ik-ke rø-rer, Det mig ik-ke rø-rer, Længe nok hun græ-de.

pf *più f*

2. Aj lóko, lóko, jak se's zeleňala,
dyž tebe voděnka polila. —
Aj zkázala mně moja némilejší,
žeby semnó ráda mluvila.
„Kamaráde bratře,
galánečka plače.“
|: A já přece nedbám, :|
ať si plače jak chce.
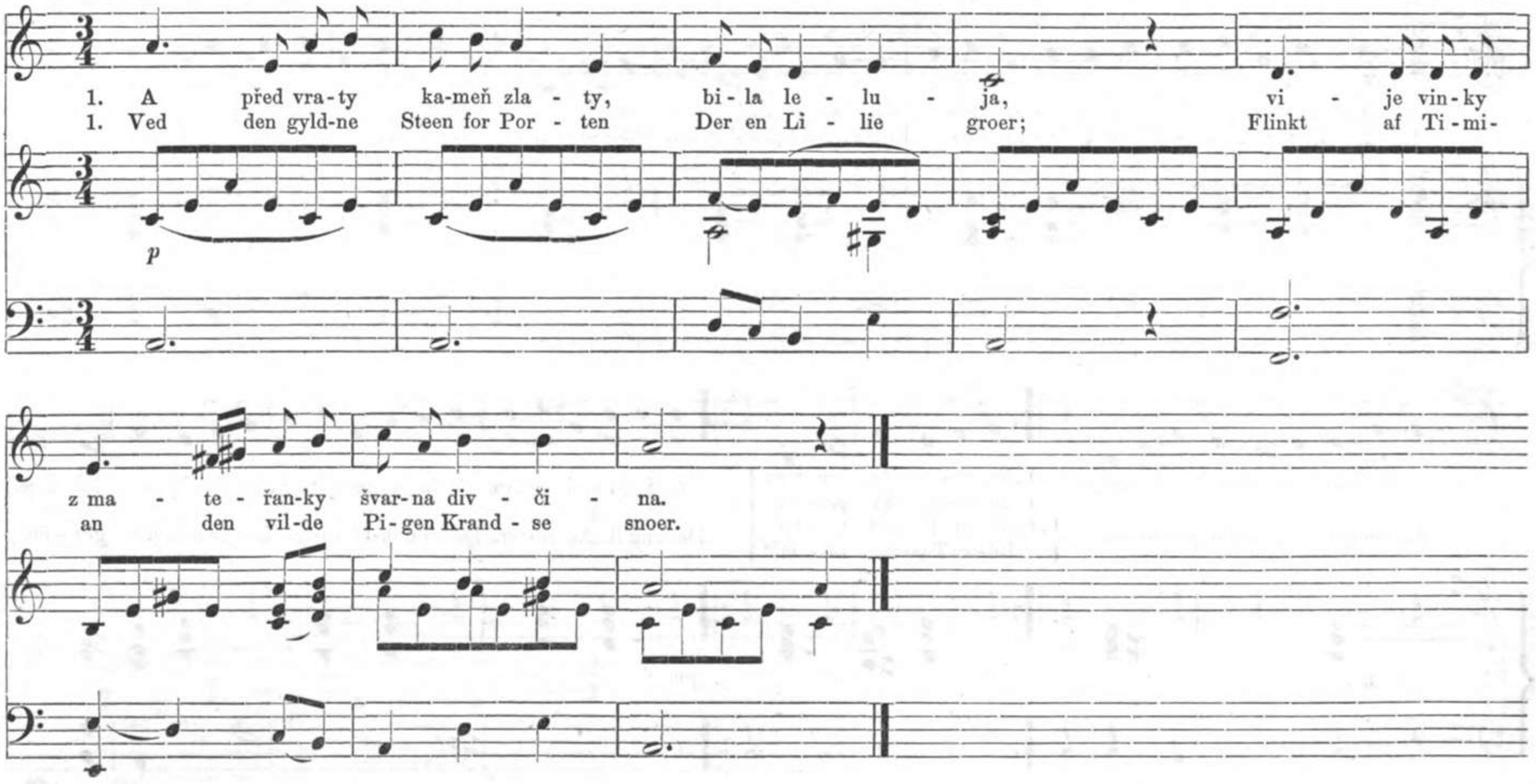
3. Aj řeko, řeko, jak se's rozvodnila
dyž do tebe sytno pršelo! —
Aj zkázalo mně moje milé děvče,
aj žeby už rádo umřelo.
„Kamaráde bratře,
běž navšťiviť děvče.“
|: A já ju přec nechcu, :|
ať si umře kdy chce.

2. Ei! Eng, du Eng, hvor grøn er du dog bleven,
Bækken vanded dig saa rigelig. —
Hun, Allerkjærsten min, hun lod mig sige,
Gjerne tale vilde hun med mig.
„Bro'er, din Piges Øine
Bittre Taarer væde.“
|: Det mig ikke rører, :|
Længe nok hun græde.

3. Ei! Flod, du Flod, hvor er du strømmet over,
Regnen faldt i dig saa rigelig. —
Hun, Allerkjærsten min, hun lod mig sige,
Paa at døe hun nu belaved sig.
„Broder, vil du ikke
Arme Pige svare?“
|: Det mig ikke rører, :|
Hun for mig kan fare.

Nr. 66. Vínek stonulý. Den tabte Krands.

Andante. (*Freiburg.*)

2.
„Nědavaj ho synečkovi,
un je podvodny,
ale ho svaž do šatečka
shoď ho do vody.“

3.
Voda běži, vinek plyně,
už je po kraju:
„Chcešli ho meť, ma děvečko,
ja ho dostanu.“

4.
Voda běži, vinek tyně
do sameho dna.
„Ach něnis ty, ma děvečko,
věnečka hodna!“

2.
„Giv den ei til Ungersvenden,
Flygtigt er hans Sind!
Kast den ned i Vandet, viklet
I dit Tørklæd' ind.“

3.
Vandet løber, Krandsen flyder
Ind til Land igjen.
„Pige, hvis du den vil have,
Skal jeg hente den.“
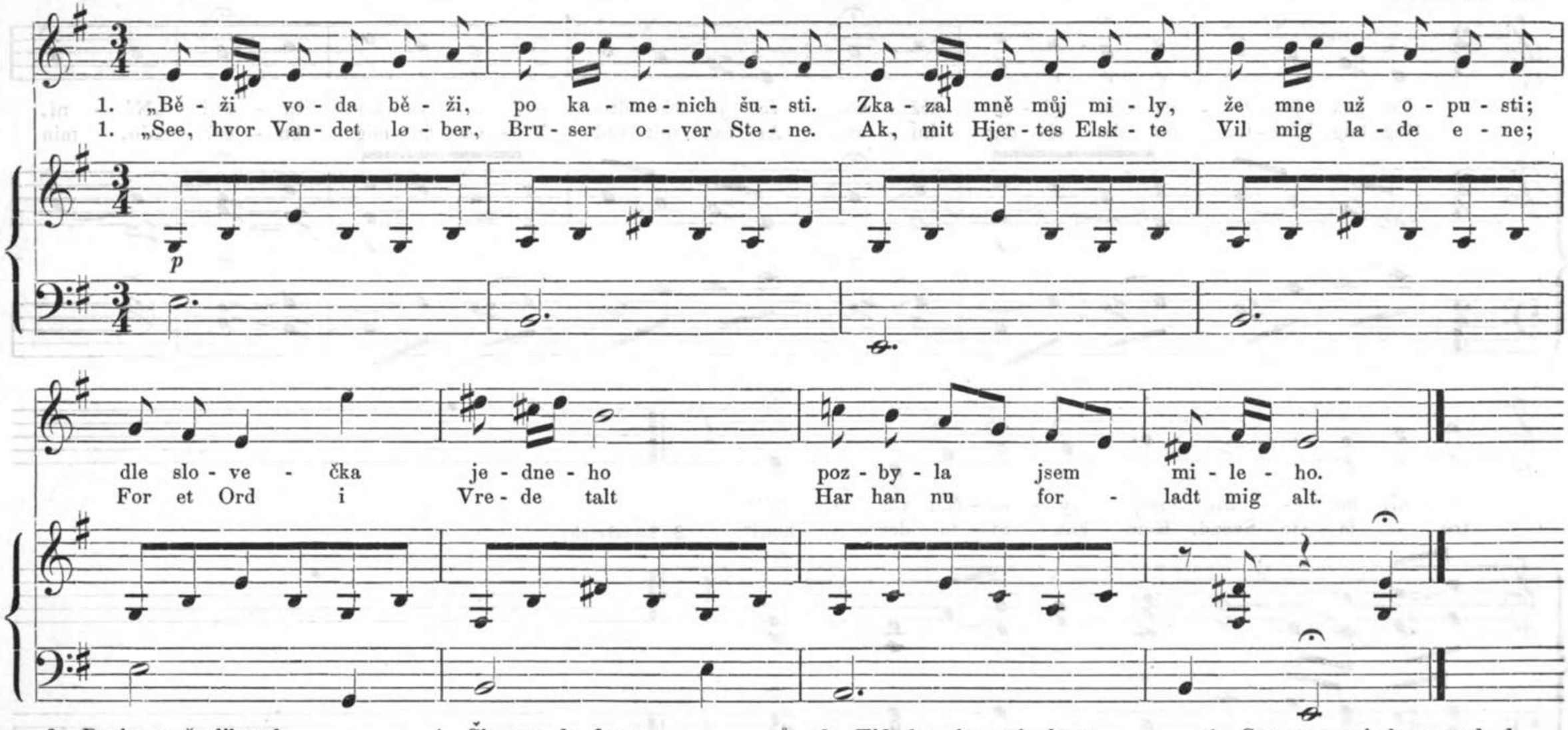
4.
Vandet løber, Krandsen synker,
Den forsvunden er.
„Pige, vel jeg veed det, Krandsen
Er du ikke værd!“

Julius Paludan.

Nr. 67. Kajicný milec. Den angerfulde Elsker.

(*Fra Freiburg.*)

Andantino.

2. Dycky mně sliboval
stoja v našej sini,
že mne nězaněcha,
dyby měl sto jinych.
A ješče žadnej něměl,
a už na mne zapomněl.

3. Ja přijdu k muzice,
stojim vedle kola,
můj mily se toči,
něboji se Boha,
kole mne se otira,
jinu do taňca bira.“

4. Šla ona do domu,
lehla na lůžečko:
„Ach potěš mi Bože
to moje srdečko.“
A tu přijdě a buři:
„„Staň ma mila, otevři!““

5. „Co's mi ty tu přišlo,
něščastne stvořeni!
Nadarmo je všecko
to tvoje choděni;
neb ja już mam jineho,
Pana Boha sameho.“

6. „„A ja tebe prosim,
by's se něhněvala,
červenym hedbavim
šatek vyšivala;
neb jsem ja ten, co jsem byl,
navratiť se zas minim!““

2. Tidt han har mig lovet
Aldrig mig at svige,
Ei mig at forlade
For en anden Pige.
Ingen har han valgt endnu,
Men fra mig er vendt hans Hu.

3. Og jeg gaaer til Dandsen,
Hvor Musiken klinger;
Glemte er hans Eder,
Muntert han sig svinger.
Ak, han dandser let og fri
Med en Anden mig forbi.“

4. Syg og mørk hun vandred
Til sit Hjem tilbage:
„Trøst, o Gud, mit Hjerte,
Ak, det vil forsage!“
Men han kommer, banker paa:
„„Tag fra Døren Laas og Slaa!““

5. „Ak, for seent du kommer;
Intet meer det gavner,
At du har betænkt dig,
At du nu mig savner.
Jeg en Anden hører til:
Gud min Sjæl nu have vil.“

6. „„Elskte, hør, jeg beder,
Vredes nu dog ikke;
Med den røde Silke
Du dit Tørklæd' stikke.
Jeg er Den, jeg fordum var,
Dig til Brud jeg kaaret har!““

Julius Paludan.

Nr. 68. Nenemilý častý příchod. Aldrig for tidt.

Andante.

Co pak je ti mo - ja mi - lá těž - ko, že já cho - dím pod o - kyn - ko ča - sto? „Né - ní,
Siig mig, Elsk - te, om det ei dig hu - er, At saa tidt ved Vin - dvet du mig sku - er? „Jo, min

p

né - ní, né - ní, můj sy - ne - čku věr - ný!“
tro - fa - ste Svend, Kom kun of - te der - hen!“
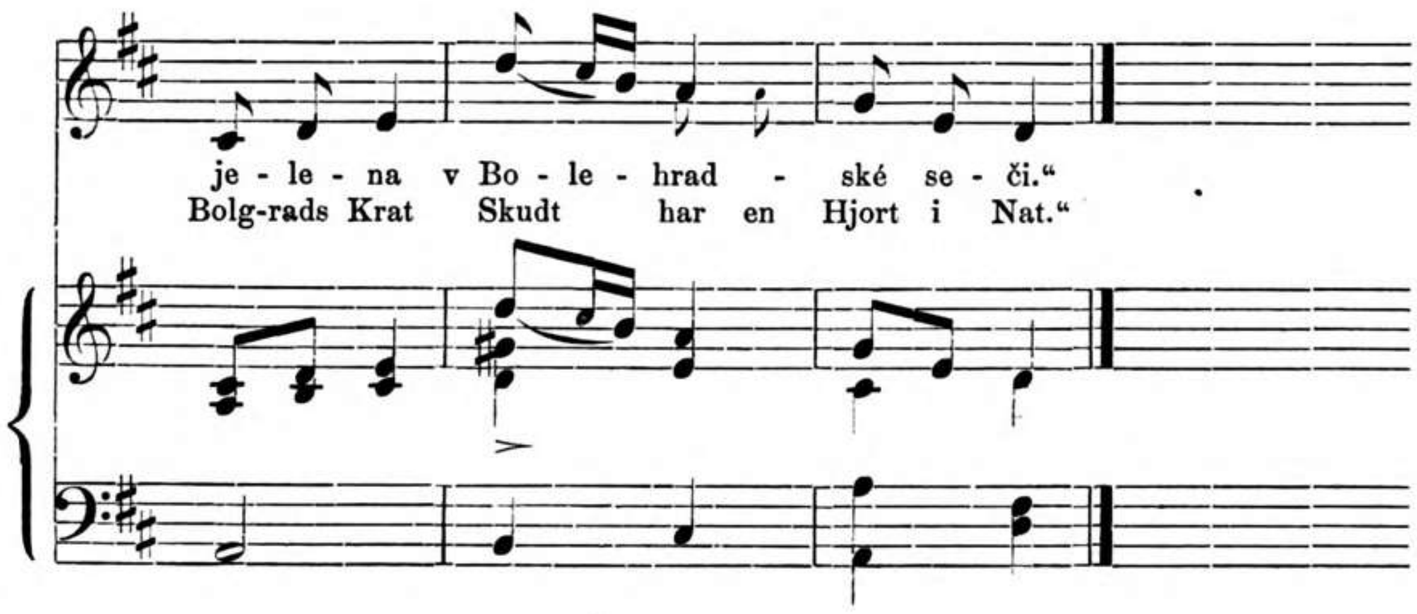
S. Schandorph.

Nr. 69. Svědectví. Vidnesbyrdet.

Con moto.

1. Co to děv - če po - vi - dá? „Na sy - ne - čka svěd - čí, -čka svěd - čí, že on za - bil
1. Pi - ge, siig, hvad vil du her? „Vid - ne mod Sven - den der, Sven - den der, At han hist i

mf

2.

„„Ei nebyl to jelínek,
byly to dvě laně;
nepovidej má milá,
nepovidej na mne!““
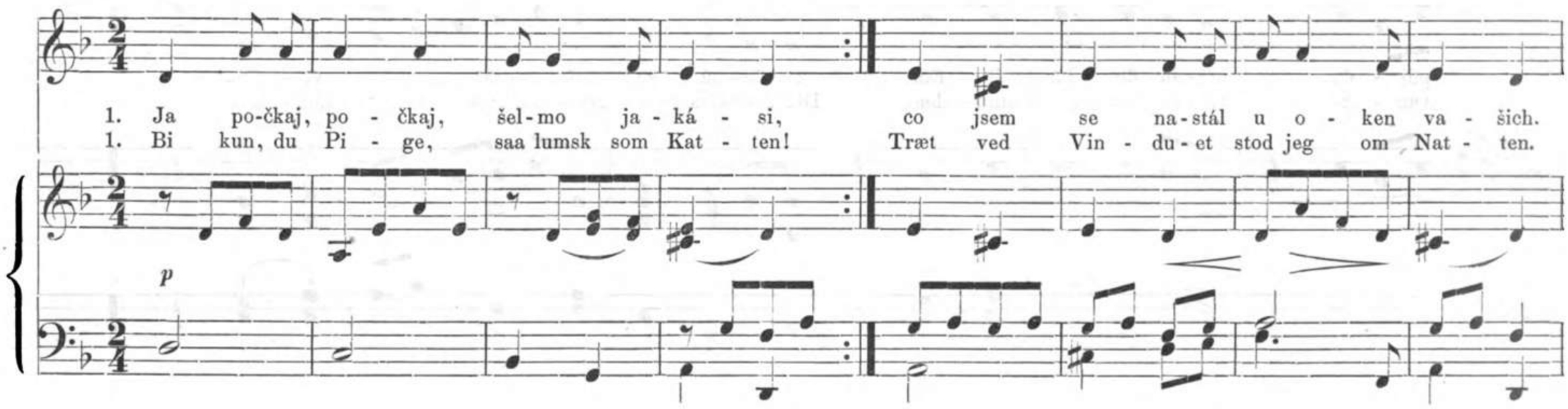
2.

„„Ingen Hjort det var, min Tro!
Det var kun Hinder to. —
Rør mig ikke, Pige kjær,
Mod mig barmhjertig vær!““

Hr. Sm.

Nr. 70. Pohruška. Trusel.

Andante.

2.

|: Co jsem se nastál u vašich dvéři, :|
nešla's, má milá, nešla's otevřit.

3.

|: Nastál se, nastál, na tě navolal, :|
tebe děvečko jiný miloval.

4.

|: Jiný miloval, sobě namlúval, :|
já jsem se na vás pod oknem díval.

5.

|: Pod oknem díval, to vedle dvéři, :|
nech žáden synek pannám nevěři!

2.

|: Træt jeg ved Døren vented og sukked; :|
Men see kun, om du op for mig lukked.

3.

|: Jeg stod mig træt, dig kaldte med Smerte, :|
Til en Anden du skjænked dit Hjerte.

4.

|: Listeligt kunde han for dig snakke, :|
Udenfor maatte jeg ta'e tiltakke;
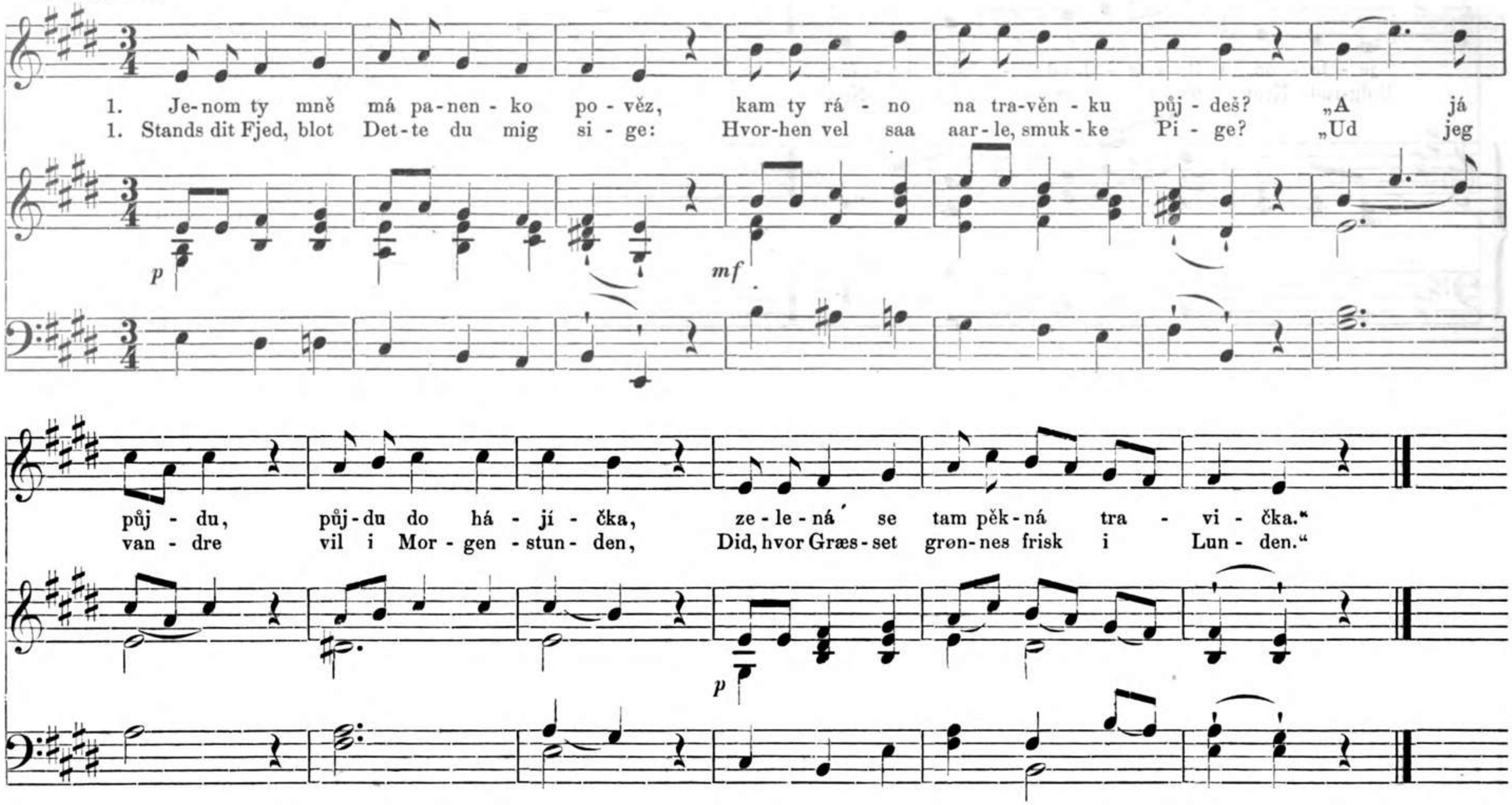
5.

|: Saae gjennem Vindvet, lytted ved Døren; — :|
Nok jeg fik da for Øine og Øren!

S. Schandorph.

Nr. 71. „Jenom ty mně má panenko.“ „Stands dit Fjed.“

Andantino.

2.

Zelenej se travěnko zelená,
rozlívej se voděnko studená!
Rozlívej po hladkém kamení,
nastalo mně s milú rozlúčeni.

3.

Rozlúčeni, co je to těžká věc,
to je horší nežli jaká bolesť!
Od bolesti zelená bylinka,
od teskností je hezká panenka.

2.

Vox kun frodigt, grønne Græs i Skove,
Rul kun lystigt, kjøle Bæk, din Vove,
Lad den bruse over kolde Stene;
Fra min Elskte skilt jeg vandrer ene.
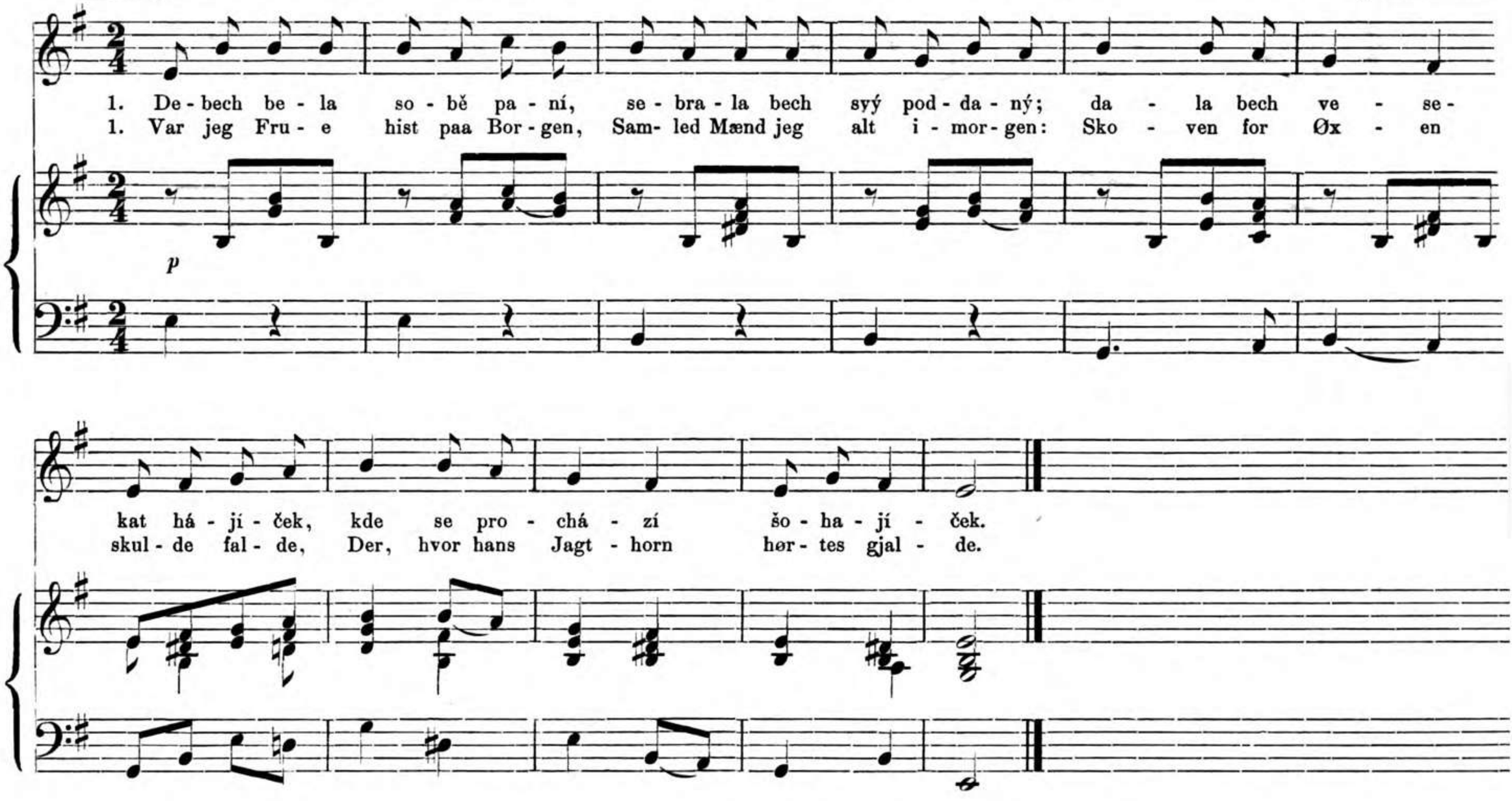
3.

Tungt det er hinanden at forsage,
Tungere end nogen Sot og Plage;
Thi for Urter maa dog Sygdom vige,
Savn for Smiil kun af en elsket Pige.

Julius Paludan.

Nr. 72. Trojí žádosť. Tre Ønsker.

Andante. (*Fra Rausnitz.*

2.

Debech bela sobě paní,
sebrala bech svý poddaný,
dala bech vedlážit stezníček,
kde maširuje šohajíček.

3.

Debech bela sobě paní,
sebrala bech svý poddaný,
dala bech velovit rebníček,
kde se utopil šohajíček.

2.

Var jeg Frue hist paa Borgen,
Bød jeg mine Mænd imorgen
Lægge paa Veien skarpe Stene,
Der, hvor jeg gik med ham alene.
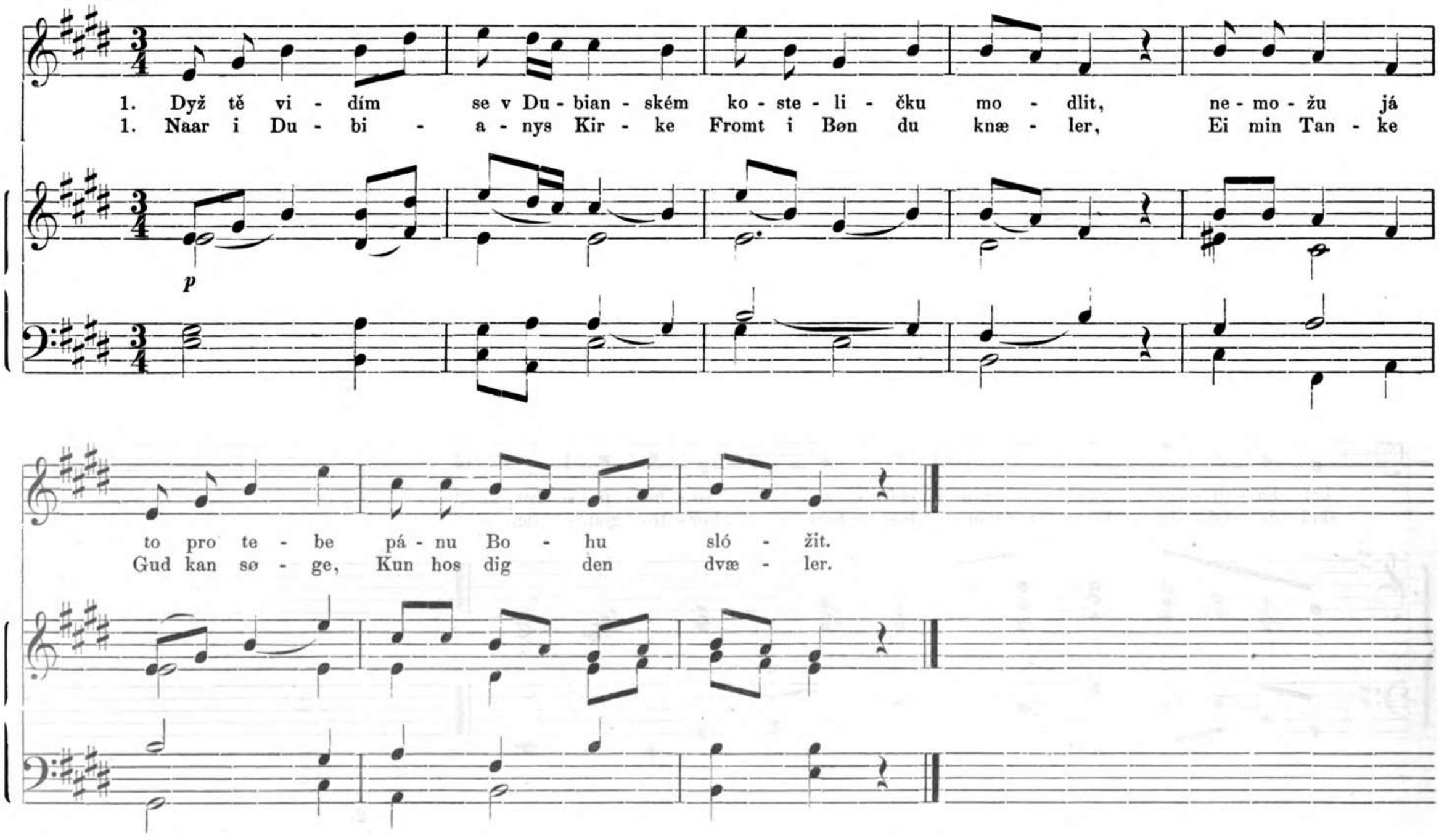
3.

Var jeg Frue hist paa Borgen,
Bød jeg mine Mænd imorgen
Vandet af Dammen bort at lede,
Der, hvor hans Liig nu hviler nede.

Julius Paludan.

Nr. 73. Zamilovaný. Den Forelskede.

Andante.

2.

Dybych tak myslel na Boha,
jak myslím na tebe,
bylbych přijat za svatého,
zaslóžil bych nebe.
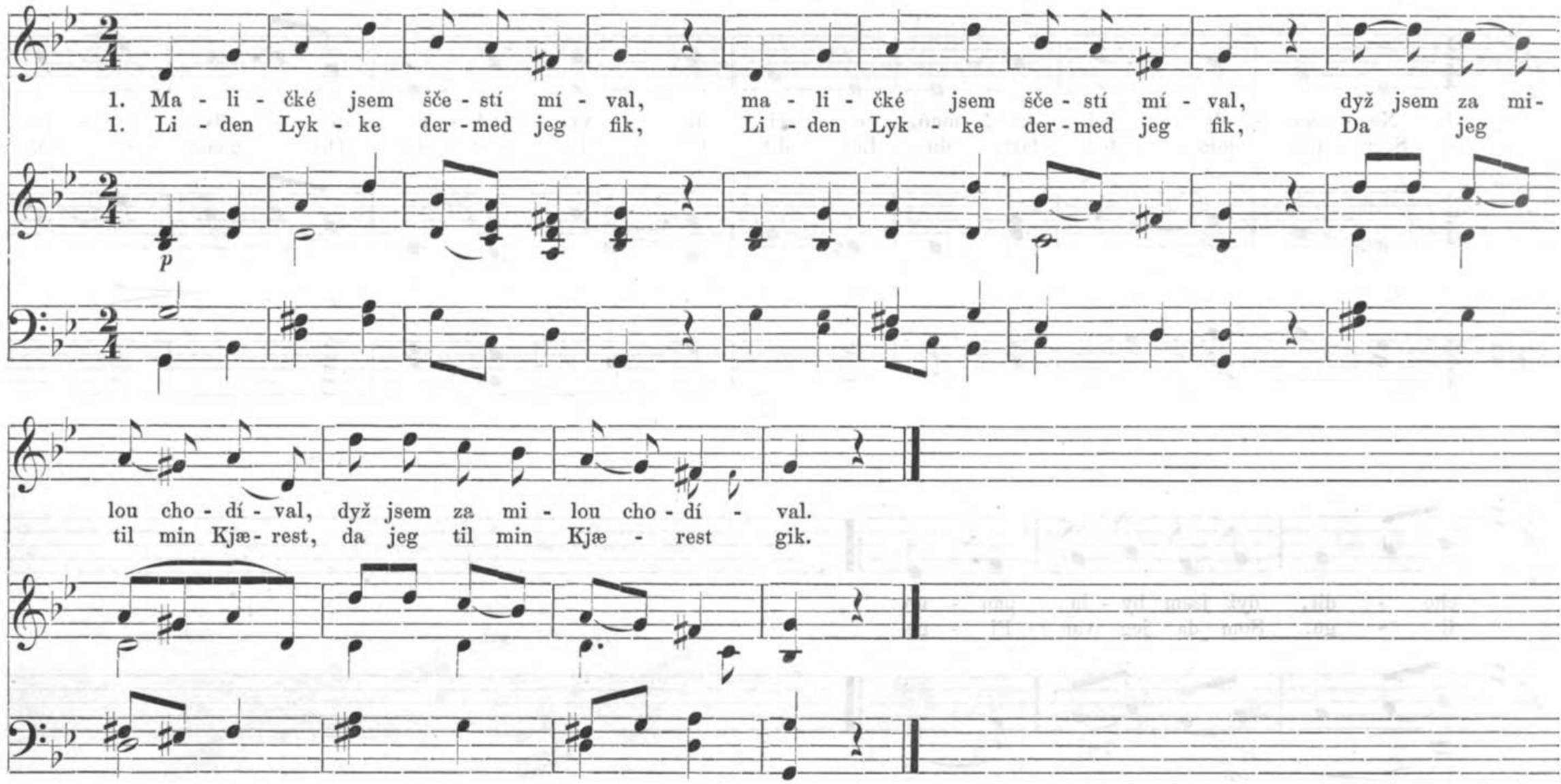
2.

Dersom saa paa Gud jeg tænkte,
Som paa dig, du Kjære,
Himlen vilde jeg fortjene
Og en Helgen være.

Julius Paludan.

Nr. 74. Odpočítání. Afregning.

Andante.

2. |: Měl jsem šťestí a neščestí, :|
|: potkalo mě děvče hezké. :|

3. |: Potkalo mě, neznalo mě, :|
|: zajda za mne, volalo mě: :|

4. |: „Vrať mně milý, co je mého, :|
|: já ti vrátím, co je tvého. :|

5. |: Vrať mně milý můj šáteček, :|
|: já ti vrátím prsténeček.“ :|

6. |: „„Malé sobě pole zajdu, :|
|: hezké děvče sobě najdu. :|

7. |: Hezké děvče černooké, :|
|: nemalé a nevysoké.““ :|

2. |: Held det syntes, var det dog ei, :|
|: Da jeg hende traf :| paa min Vei.

3. |: Hun ei vilde kjendes ved mig, :|
|: Gik forbi mig, :| vendte da sig:

4. |: „Du mig give, hvad der er mit, :|
|: Du faaer atter, :| hvad der er dit.

5. |: Giv du mig mit Tørklæd' igjen, :|
|: Jeg din Ring dig :| giver igjen.“

6. |: „„Vær du bare ikke saa but; :|
|: Snart jeg finde skal :| mig en Glut,

7. |: Smuk, med sorte Øine og Haar, :|
|: Og en Skabning, :| din overgaaer.““

Nr. 75. Za vdanou neslušno. For silde.

Andante.

1. Ne - cho - dí - vej za mnó, o - či ti vy - pad - nó, te - dy by - lo
1. Seer paa mig for fast, du, Let dit Øi - e brast, du! Det gaaer ei saa

p *mf* *p*

cho - dit, dyž jsem by - la pan - nó.
li - ge, Som da jeg var Pi - ge.

p *pp*

2.

Dyž jsem byla pannó,
chodívali za mnó
černovocí chlapci
s pudrovanó hlavó.
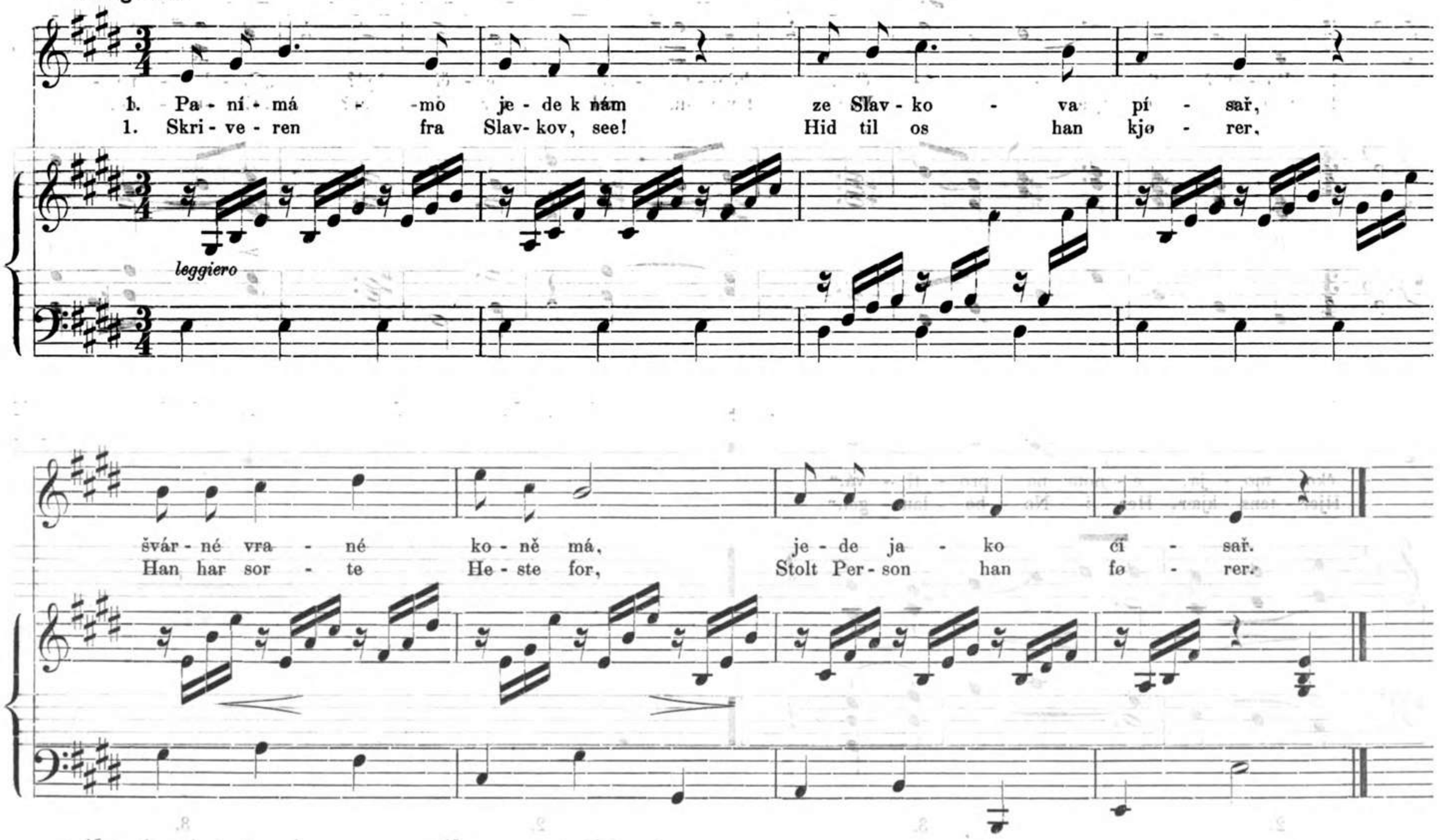
2.

Dengang jeg var Pige,
Sværmed om mig Flokken,
Ungersvende rige,
Puddrede paa Lokken.

S. Schandorph.

Nr. 76. Písař. Skriveren.

Allegretto.

2.

V jedné ruce kalamář
v druhé ruce péro:
a on si mě zapíše
do srdečka svého.
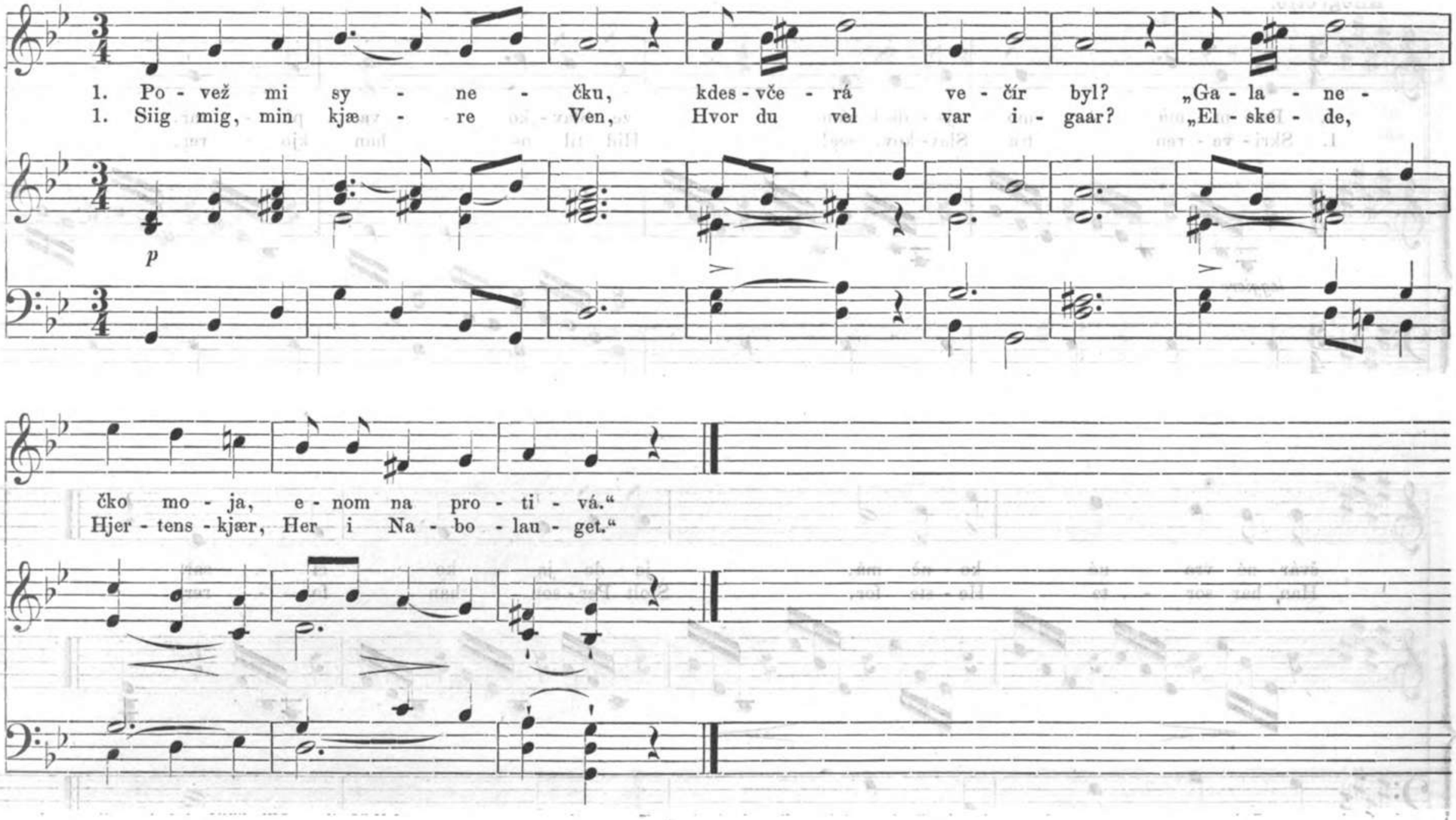
2.

Blækhorn i den ene Haand,
I den anden Pennen:
Moder, i sit Hjerte ind
Vist mig skriver Svenden.

Julius Paludan.

Nr. 77. Otázky. Spørgsmaalene.

Andantino.

2.
Co ti tam synečku,
co ti tam pravili?
„Galanečko moja,
tebe pomlúvali.“

3.
Co's ty jim synečku,
co's jim na to říkal?
„Galanečko moja,
smutně jsem si vzdychal.“

4.
Eščeli, synečku,
eščeli k nám půjdeš?
„Galanečko moja,
dokad živa budeš.“

2.
Siig mig, min kjære Ven,
Hvad de vel sagde der?
„Elskede, Hjertenskjær,
Ondt om dig de talte.“
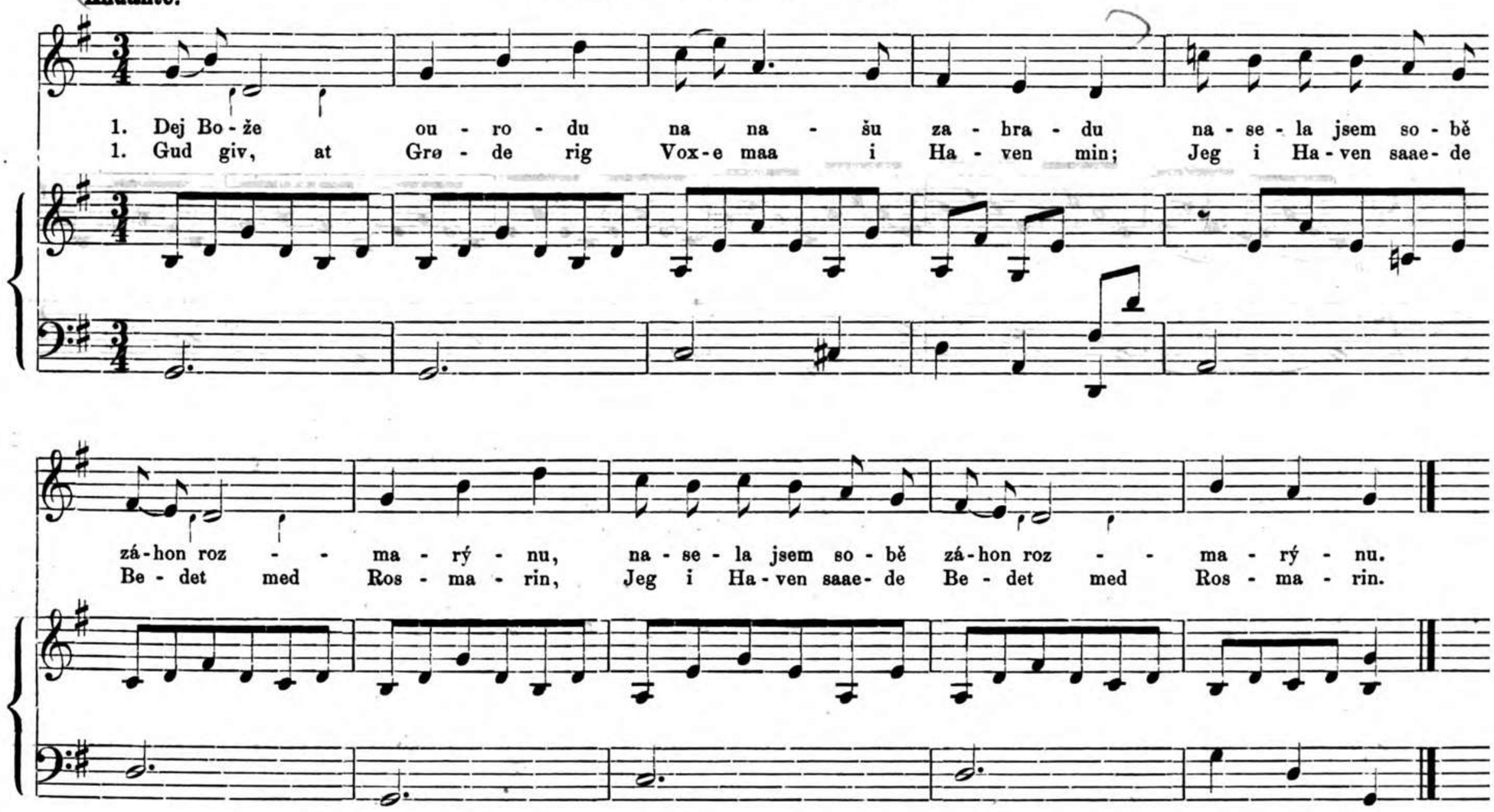
3.
Hvad mon du, kjære Ven,
Hvad mon du svared dem?
„Elskede, Hjertenskjær,
Jeg med Sorg det hørte.“

4.
Mon du da, kjære Ven,
Endnu vil komme hid?
„Elskede, Hjertenskjær,
Al den Tid, du lever!“

Julius Paludan.

Nr. 78. Nezdar. Misvæxt.

(**Andante.**

2.
Zelený jsem sela,
a modrý mně scházel
|: že se můj syneček
za jinou procházel. :|

3.
Procházel, procházel,
procházeť se bude,
|: co mně pan Bůh soudil,
šak mne to nemine. :|
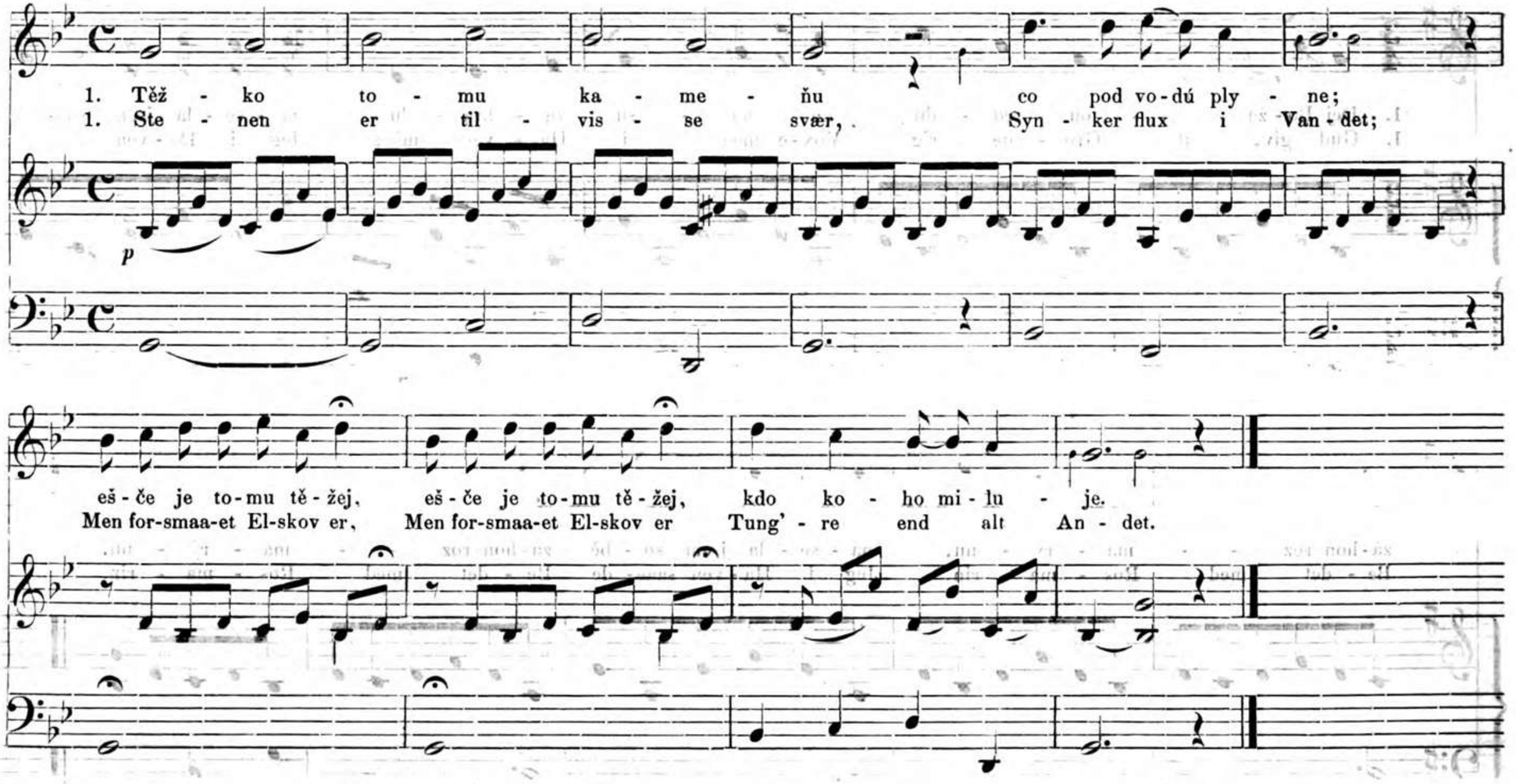
2.
Grøn har jeg saaet den,
Den er kommen op som blaa,
|: Blot fordi min Kjærest
Efter en Anden saae. :|

3.
Bort er han gaaet brat,
Ei igjen han kommer meer;
|: Men det er Guds Villie,
Hvad der end med mig skeer! :|

B. Schandorph.

Nr. 79. Samotná. Den Eensomme.

Larghetto.

2.
Já su sama taková
co jsem milovala,
|: zanechal mia frajer můj, :|
ostala jsem sama.

3.
Ostala jsem samotná
jak v poli hrdlička,
|: která létá přes pole, :|
hledá si samečka.

4.
Leť posličku jako pták
až k mému milému,
|: a zkaž mu tam dobrú noc, :|
že já ho miluju.

2.
Ak, en Ven jeg havde kjær,
Jeg elsked ham saa saare;
|: Bort han gik og lod mig her :|
Ene med min Taare.
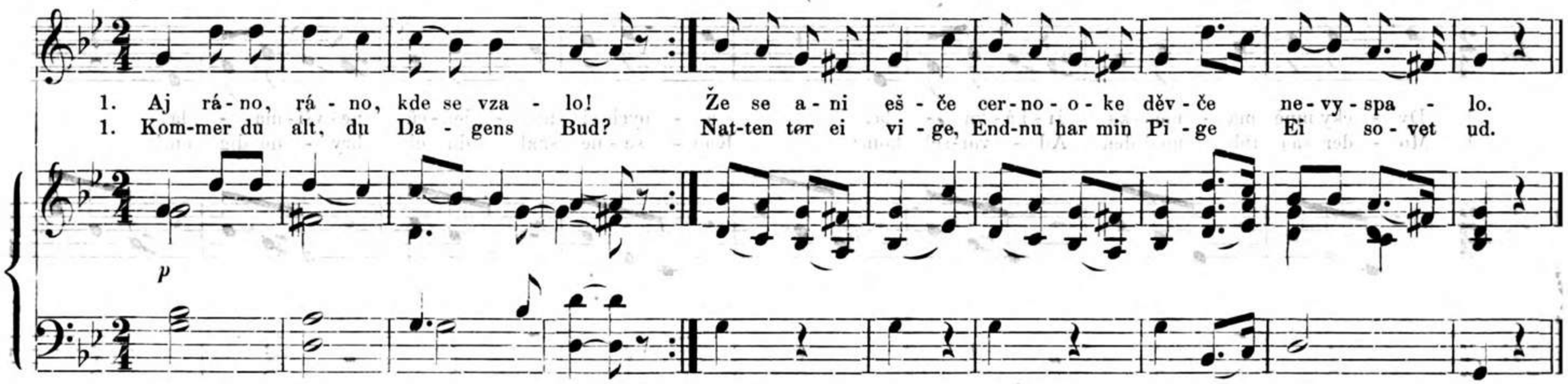
3.
Turtelduen liig jeg er,
Der med stille Klage
|: Vildsom flyver hist og her, :|
Søgende sin Mage.

4.
Flyv, mit Bud, ja flyv nu hen,
Som Fugl paa lette Vinge,
|: Et Godnat du til min Ven :|
Fra hans Pige bringe.

Hr. Sm.

Nr. 80. Ráno skoré. Den tidlige Morgen.

Larghetto.
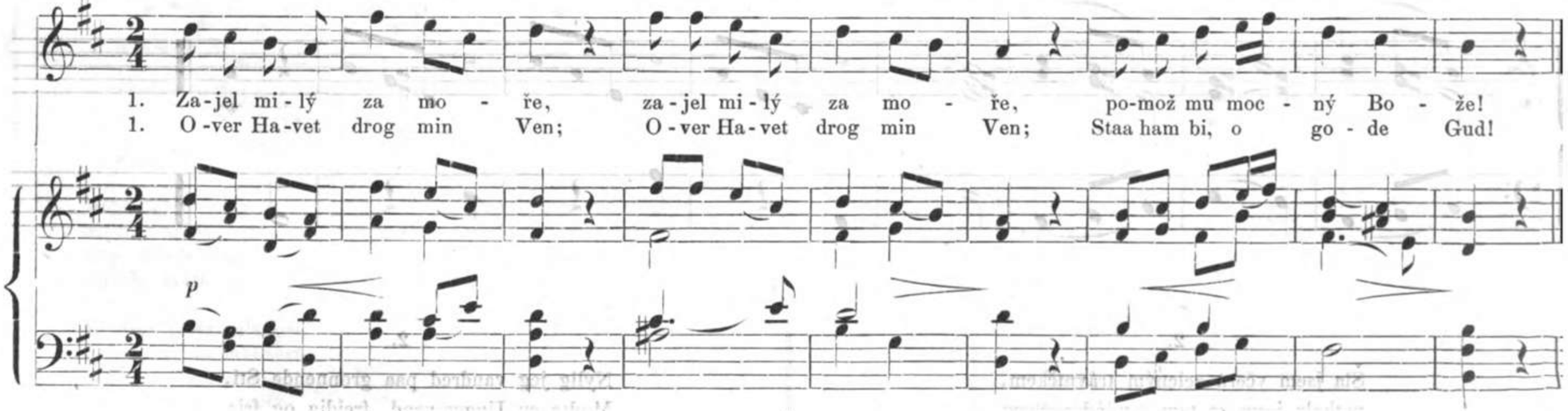

2.
|: Aj nevyspalo a nevyspí, :|
a že ono dycky
ve dně taky v noci
na mne myslí.

2.
|: Men, see, udsovet faaer hun dog ei! :|
Thi de søde Tanker
Dag og Nat jo vanker
Vaagne til mig.

S. Schandorph.

Nr. 81. Zpomenutí. Erindring.

Larghetto.

2.
|: Dybych měla poslička, :|
dost malého ptáčička,
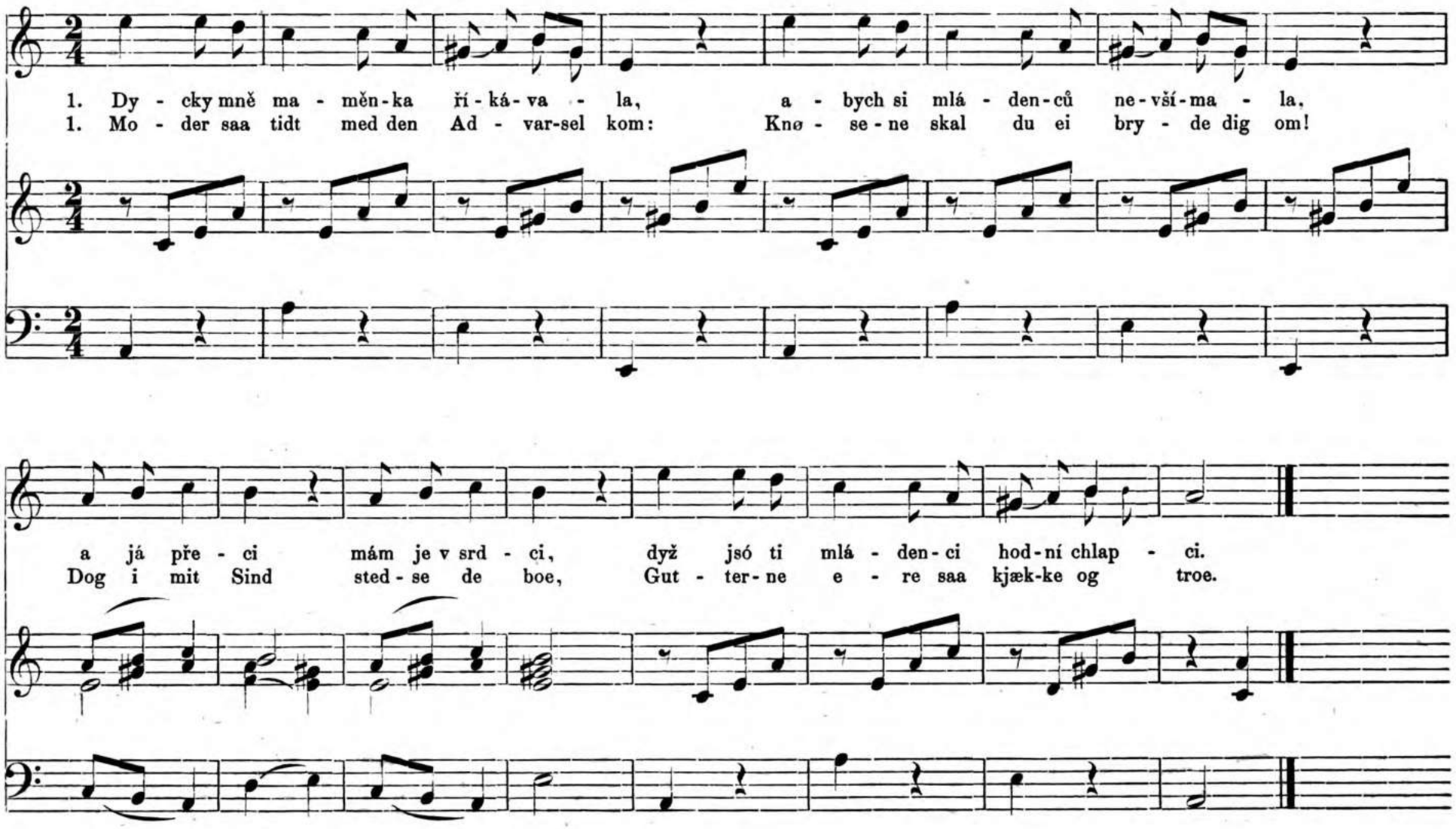
3.
|: Psaníčko bych napsala, :|
a milému poslala.

2.
|: Havde jeg en lille Fugl :|
Ham at sende som et Bud,

3.
|: Skrev et Brev jeg til min Ven, :|
Sendte det med Fuglen hen.

Nr. 82. Rada nenásledovaná. Overhørt Raad.

Andantino.

2.

Šla jsem včerá zeleným trávníčkem,
potkala jsem se tam s mládenečkem
bílých tváří, černých očí,
div že srdečko mně nevyskočí.
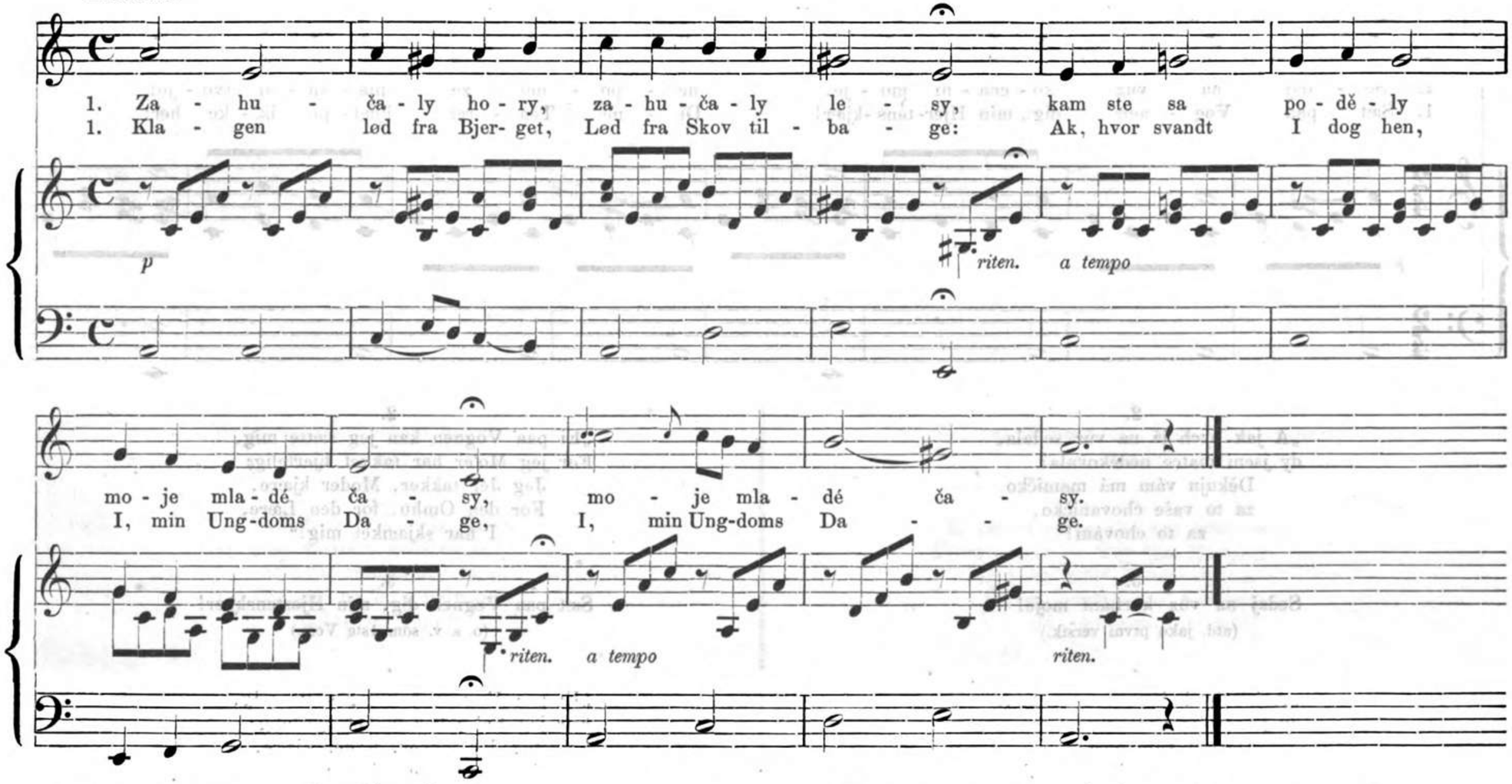
2.

Nylig jeg vandred paa grønnende Sti,
Mødte en Ungersvend, freidig og fri;
Sort var hans Haar, hvid var hans Hud:
Hjertet var nær af mit Bryst sprunget ud!

Julius Paludan.

Nr. 83. Touha pro strátu mladosti. Sorg over Ungdommens Tab.

Andante.

2. Moje mladé casy
neužily krásy,
moje mladé leta
|: neužily světa. :|

3. Mladost moja mladosť,
vyšlas mi na márnosť,
vyšlas mi na márnosť,
|: pro moju nedbalosť. :|

4. Mladost moja mladost,
jak jsem ťa strávila!
Jak bych byla kaměn
|: do vody vhodila! :|

5. Ten kaměn ve vodě
přece sa obrátí,
ale moja mladost
|: nikdá sa nevráti. :|

6. Ach Bože, můj Bože,
ca sa semnú vodí,
že mia kazdý člověk
|: zdaleka uhodi! :|

7. Rozlúčils mia Bože
se šuhajem švárným,
rozluč už mia taky
|: s tímto světem márným. :|

2. Aldrig i mit Hjerte
Elskovs Lue brændte,
Ikke min Ungdomstid
|: Livets Glæder kjendte. :|

3. Ungdom, skjønne Ungdom,
Selv jeg dig forsømte;
Nydelsens gyldne Skaal
|: Aldrig ret jeg tømte. :|

4. Ungdom, skjønne Ungdom,
Bort fra mig du haster,
Spildt og tabt, som en Steen,
|: Man i Vandet kaster. :|

5. Bølgerne dog Kredse
Over Stenen drage;
Men af min Ungdomstid
|: Er ei Spor tilbage! :|
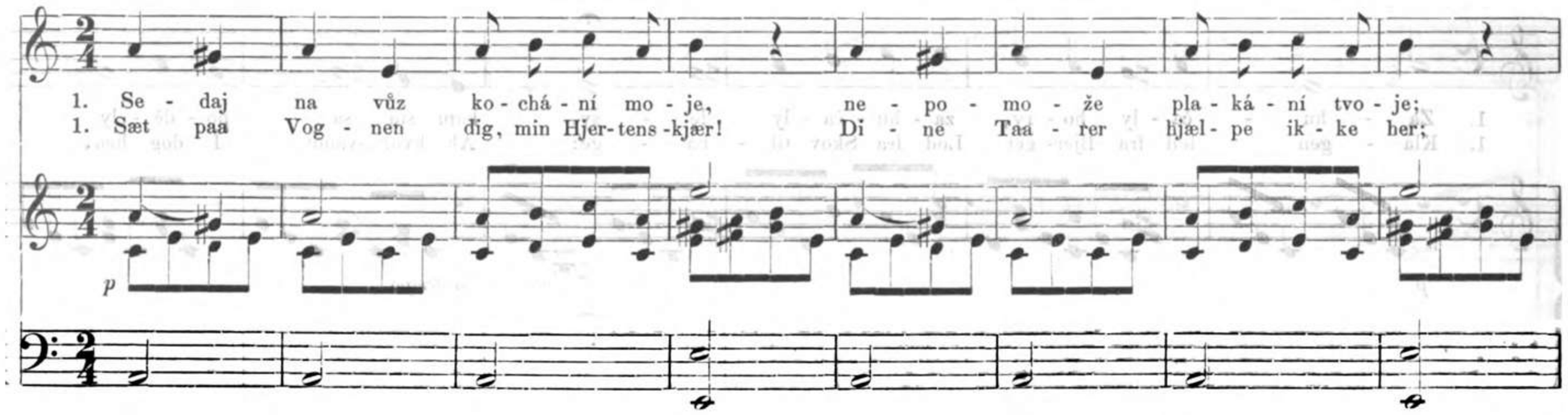
6. Ak, for hvilken Skyld maa
Dog saa haardt jeg bøde?
Ingen mig elske kan,
|: Alle bort mig støde. :|

7. Den, jeg ene elsked',
Maatte brat jeg miste;
Ak, lad da længer ei
|: Livets Nød mig friste! :|

Julius Paludan.

Nr. 84. Při loučení-se. Brudens Afsked.*)

Andante.

2.
„A jak bych já na vůz sedala,
dy jsem matce neděkovala?
Děkuju vám má mamičko
za to vaše chovaníčko,
za to chování!“

3.
Sedaj na vůz kochání moje!
(atd. jako první veršík.)

4.
„A jak bych já na vůz sedala,
dy jsem otci neděkovala?
Děkuju vam otče milý
že jste mne dotad živili,
už nebudete!“

5.
Sedaj na vůz kochání moje!
(atd.)

6.
„A jak bych já na vůz sedala,
dy jsem bratrům neděkovala?
Děkuju vám bratři milí
co jste na mne dobří byli,
už musím od vás!“

2.
„Ei paa Vognen kan jeg sætte mig,
Før jeg Mo'er har takket hjertelig:
Jeg Jer takker, Moder kjære,
For den Omhu, for den Lære,
I har skjænket mig!“
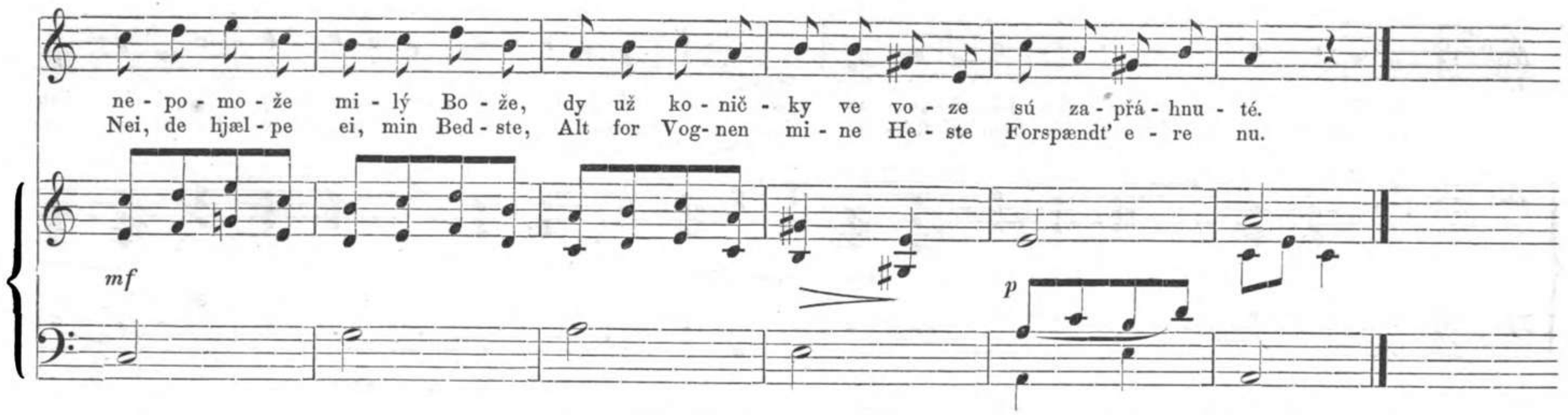
3.
Sæt paa Vognen dig, min Hjertenskjær!
(o. s. v. som 1ste Vers.)

4.
„Ei paa Vognen kan jeg sætte mig,
Før jeg Fa'er har takket hjertelig:
Jeg Jer takker, Fader kjære,
Som Forsørger vilde være
For mig indtil nu!“

5.
Sæt paa Vognen dig, min Hjertenskjær!
(o. s. v.)

6.
„Ei paa Vognen kan jeg sætte mig;
Først endnu en Tak saa hjertelig:
Jeg for Eder, Brødre kjære,
Vil en kjærlig Tak frembære;
Nu vi skilles maae!“

*) slg. denne Sang med Nr. 36 af de polske og Nr. 51 af de bøhmiske Sange.

7.
Sedaj na vůz kochání moje!
(atd.)

8.
„A jak bych já na vůz sedala,
dy jsem sestrám neděkovala?
Děkuju vám sestry milé,
co jste na mne byly dobré,
dobrě se mějte!“

9.
Sedaj na vůz kochání moje!
(atd.)

10.
„A jak bych já na vůz sedala,
dy jsem prahům neděkovala?
Děkuju vám dvéři, prahy,
co mé nožky chodívaly,
už víc nebudú!“

11.
Sedaj na vůz kochání moje!
(atd.)

12.
„A jak bych já na vůz sedala,
dy jsem stolům neděkovala?
Děkuju vám stoly, lavy,
co mé ruce myjávaly,
už víc nebudú!“

7.
Sæt paa Vognen dig, min Hjertenskjær!
(o. s. v.)

8.
„Ei paa Vognen kan jeg sætte mig,
Først endnu en Tak saa hjertelig:
Jeg for Eder, Søstre kjære,
Vil en kjærlig Tak frembære;
Gid det gaae Jer vel!“

9.
Sæt paa Vognen dig, min Hjertenskjær!
(o. s. v.)
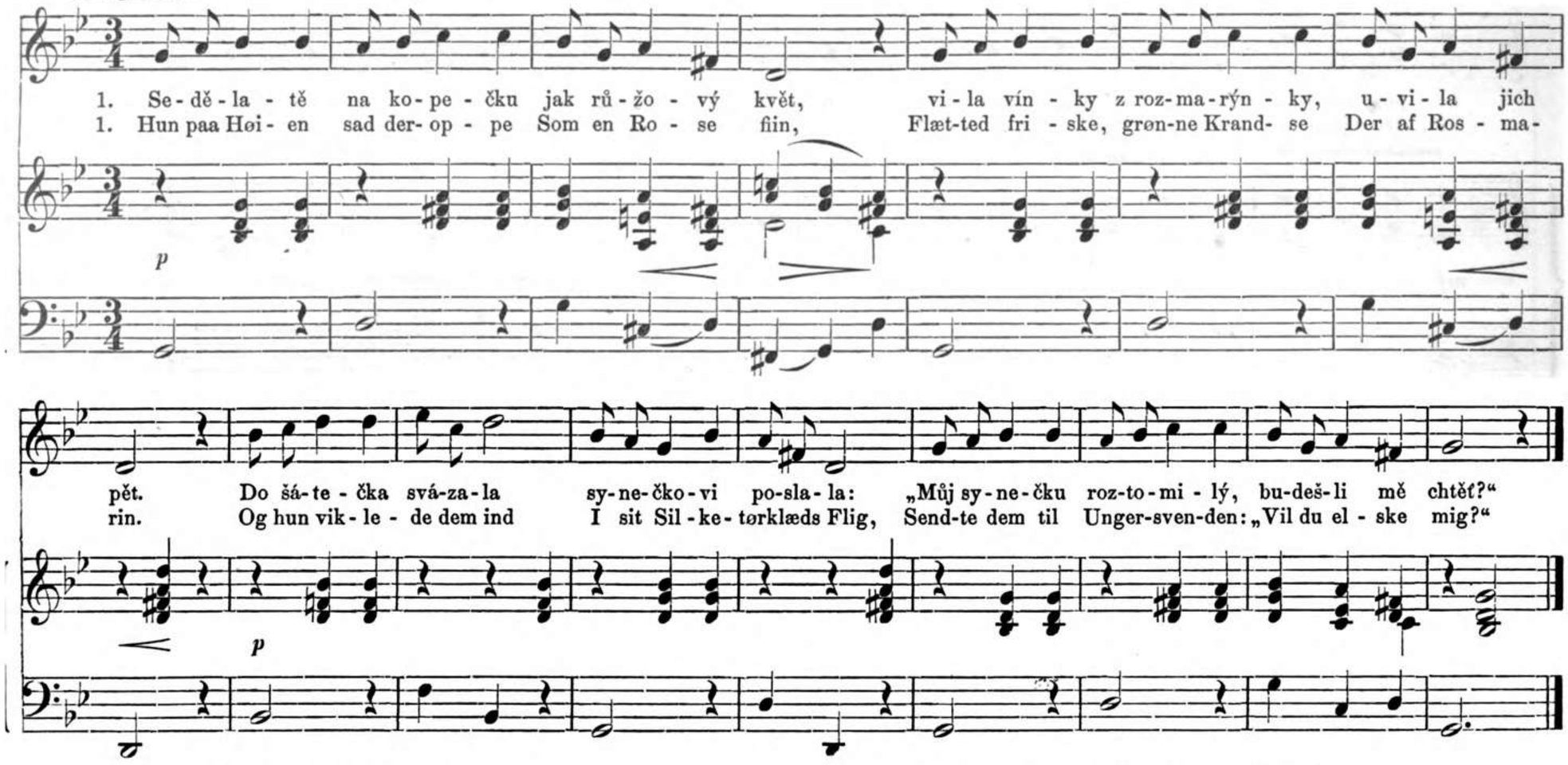
10.
„Ei paa Vognen kan jeg sætte mig,
Først endnu en Tak saa hjertelig:
I, Dørtærskler, takket være!
Tidt min Fod I maatte bære;
Nu jeg gaaer herfra!“

11.
Sæt paa Vognen dig, min Hjertenskjær!
(o. s. v.)

12.
„Ei paa Vognen kan jeg sætte mig,
Først endnu en Tak saa hjertelig:
Jeg Jer takker, Bænke, Borde,
Som min Haand før vadske turde,
Nu det skeer ei meer!“

Nr. 85. Věnce. Krandsene.

Allegretto.

2. A on napsal písaničko
na pargamíně:
Budešli se milá vdávat
lebo čekat mě?
„Já se vdávat nebudu,
na tebe čekat budu,
a dybys byl na kraj světa
za tebú půjdu.“

3. A seděla u okénka
jako růžička,
nedala si rozplétati
svého vrkůčka:
„Můj vrkůček zelený
za peníze stříbrný,
kdo ho bude rozplétati?
Syneček milý!“
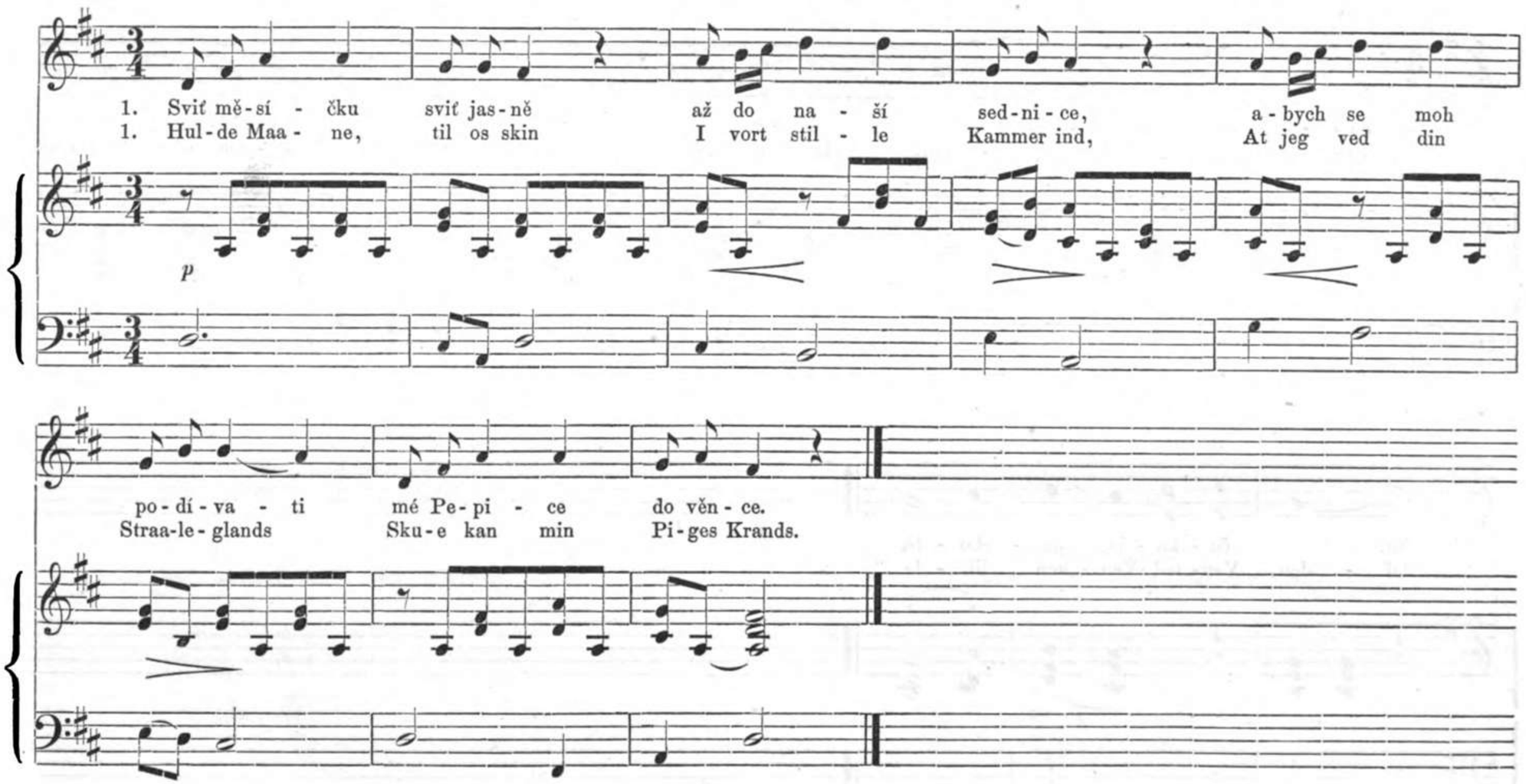
2. Og han skrev et Brev til hende,
Skrev paa Pergament:
Ingen Anden skal du ægte,
Stol paa mig og vent!
„Aldrig vil jeg, kjære Ven,
Hos en Anden fæste Bo;
Var du end ved Verdens Ende,
Dig jeg gav min Tro!“

3. Og hun sad ved Vindvets Rude
Som et Rosensblod,
Og sit rige Haar, det blanke,
Ei hun løse lod.
„Du, mit Haar, med Krandsen smykt,
Skinnende med Guldets Skjær,
Ingen Anden skal dig løse
End min Hjertenskjær!“

Julius Paludan.

Andante.

Nr. 86. Podívání se do věnce. Beskuelse af Brudekrandsen.

2.
„Podívej se, podívej
na můj věnec zelenej,
jak se na něm kvítka třepou,
že má bejt dnes zdělanej.“ —

3.
Ještě já se podívám
k heraleckým zahradám,
stojíli tam má panenka,
já si na ni zavolám.

4.
Stávala tam stávala,
již tam stávat nebude,
sázela tam marijánku,
již ji sázet nebude.
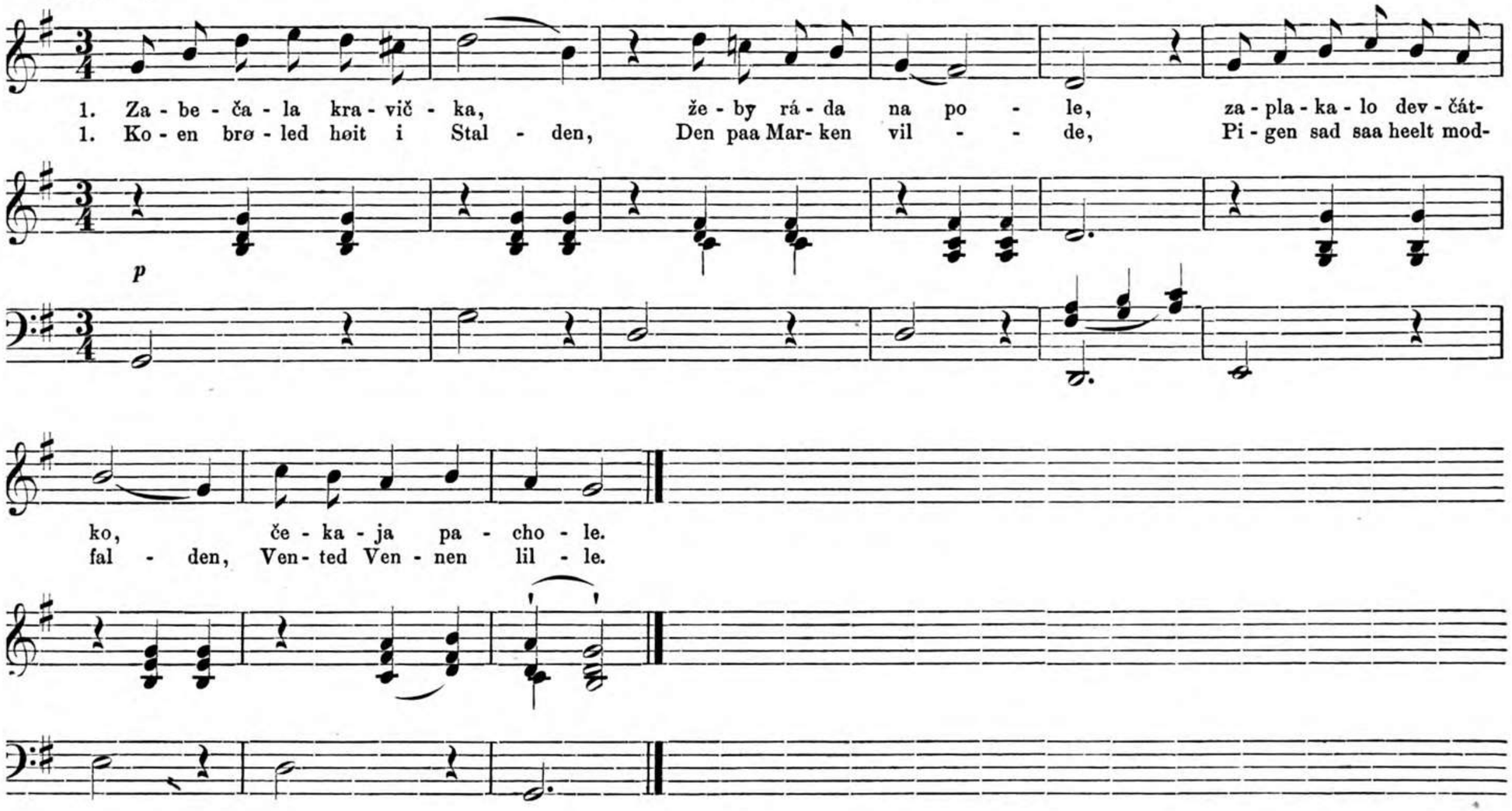
2.
„Ja, min grønne Krands betragt;
See kun disse Blomsters Pragt,
Bævende de sidde der,
Ane, Timen alt er nær.“ —

3.
Ned i Haven iler jeg
Ad den gamle, kjendte Vei;
Hvis min Pige der mon staae,
Vil min Stemme hende naae.

4.
Der hun stod, den Lillievand,
Planted flittig Merian;
Snart hun staaer ei længer der,
Planter Merian ei meer.

Nr. 87. Čekání. Venten.

Moderato.

2.

Čekaj, čekaj kravičko
tej zelenej travičky,
tak jak já jsem čekala
tej modrej sukničky.

3.

Jak jsem se ji dočkala
od tatíčka svého,
hned jsem sa vydávala
za synka švarného.“
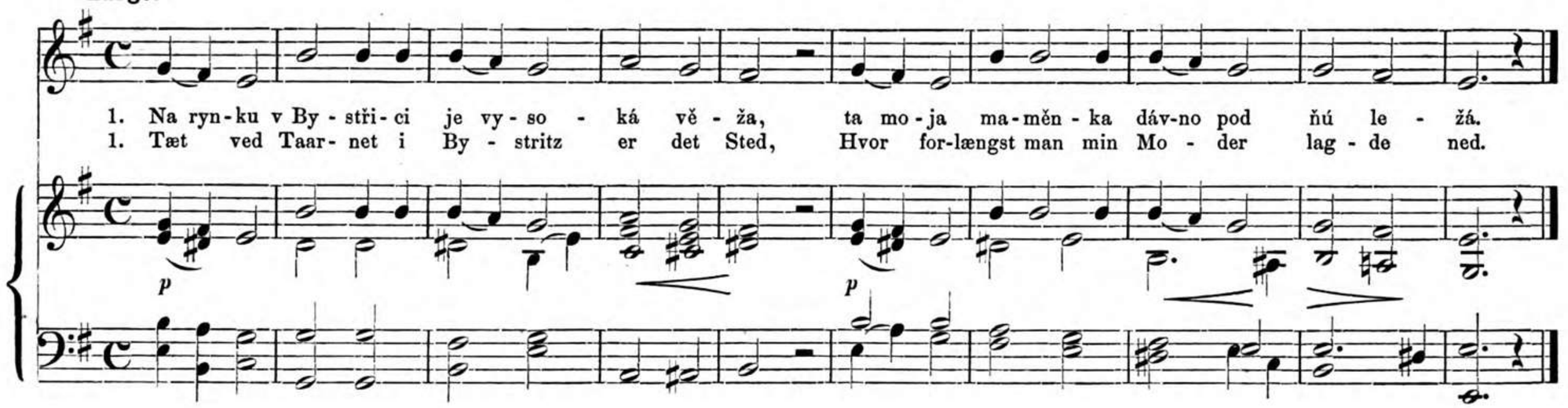
2.

„Ja, min Ko, du nok kan vente
Paa dit Græs, det grønne;
Ogsaa jeg jo maatte vente
Paa mit Skjørt, det kjønne.

3.

Men da jeg det fik at bære,
Jeg mig selv ret hoved',
Og med Gutten min, den kjære,
Strax jeg mig troloved'.“

Nr. 88. Sirotek na svadbě. Den Moderløse som Brud.

2. Ležá oni ležá nedaleko dveří,
nedaleko dveří rozmarýn zelený.

3. Černá zem, černá zem, daj ven maměnku mú,
nech sa já jim ešče věrně vyžaluju.

4. A keď já jim počnu věrně žalovati,
věru tá černá zem musí zaplakati.

5. „Má dcero rozmilá, co si ty vymýšláš,
když mi v černé zemi odpočinku nedáš?“

6. „„Má milá maměnko, jak bych vám ho dala,
když jsem vašej lásky ani nepoznala.

7. Přindite maměnko, budu sa vydávat,
přindite maměnko věnec odevzdávat!

8. Neskoro maměnko neskoro idete,
už mého věnečka už neuvidíte.

9. Vážú mi ho vážú na štyry uzličky,
co ho nerozvážú ty vaše ručičky.

10. Vážú mi ho vážú na jeden veliký,
co ho nerozváže všecek svět široký.““

2. Der hun ligger, ei langt fra Dørens Trin,
Og ved Døren staaer grønne Rosmarin.

3. Sorte Jord, giv min Moder mig igjen!
Jeg min Sorg her til hende bærer hen.

4. Mens jeg klagende da for hende staaer,
Sorte Jord, selv du Medynk med mig faaer.

5. „Kjære Datter, hvad tænker du vel paa,
Siden du vil min Ro forstyrre saa?“

6. „„Mo'er, lad mig i din Ro forstyrre dig;
Og din Kjærlighed du bevise mig.

7. Kom, min Moder, jeg nu vil gifte mig;
Kom, min Brudekrands lad mig faae af dig!
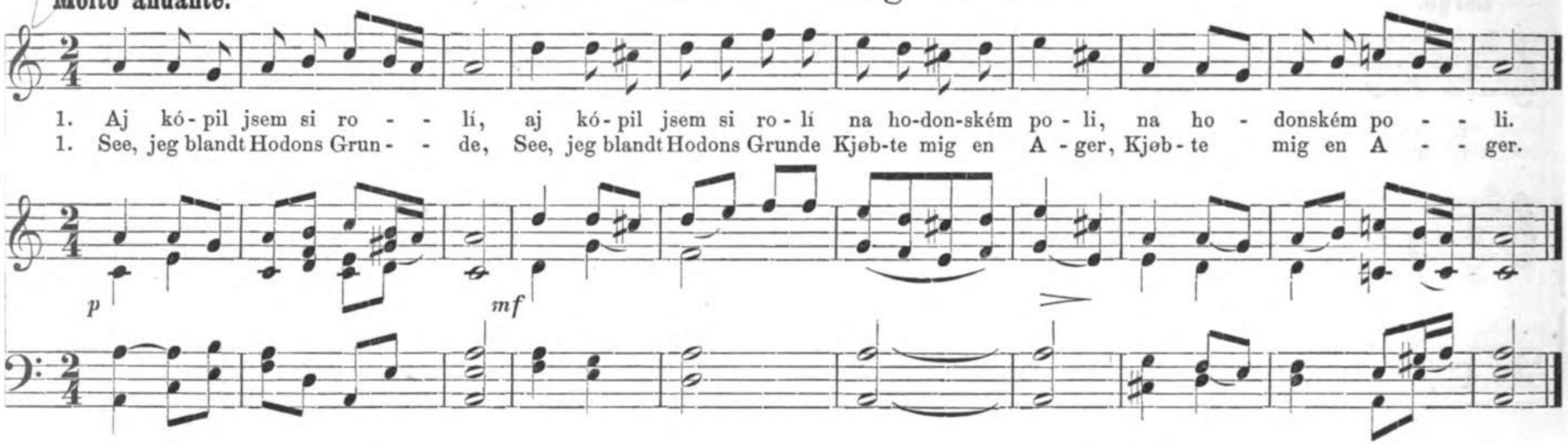
8. Kommer, Moder, du ikke snart, ak, saa
Vil min Brudekrands ei at see du faae.

9. Fast de binde i fire Knuder den;
Selv af Jer ei den løses kan igjen.

10. Ja, i een Knude stor de binde den;
Hele Verden ei løser den igjen.““

Nr. 89. Úroda. Frugtbarhed.

Molto andante.

2.

|: Aj dal jsem si je zorat :|
|: uherskýma voly. :|

3.

|: Aj dal jsem si je zaset :|
|: grécary, patáky. :|

4.

|: Aj oni mně tam zešly :|
|: tolary, dukáty. :|

2.

|: Jeg lod da Marken ploie :|
|: Med ungarske Øxne. :|

3.

|: Kreuzere, Groschenstykker :|
|: Var den Sæd, jeg saaede; :|
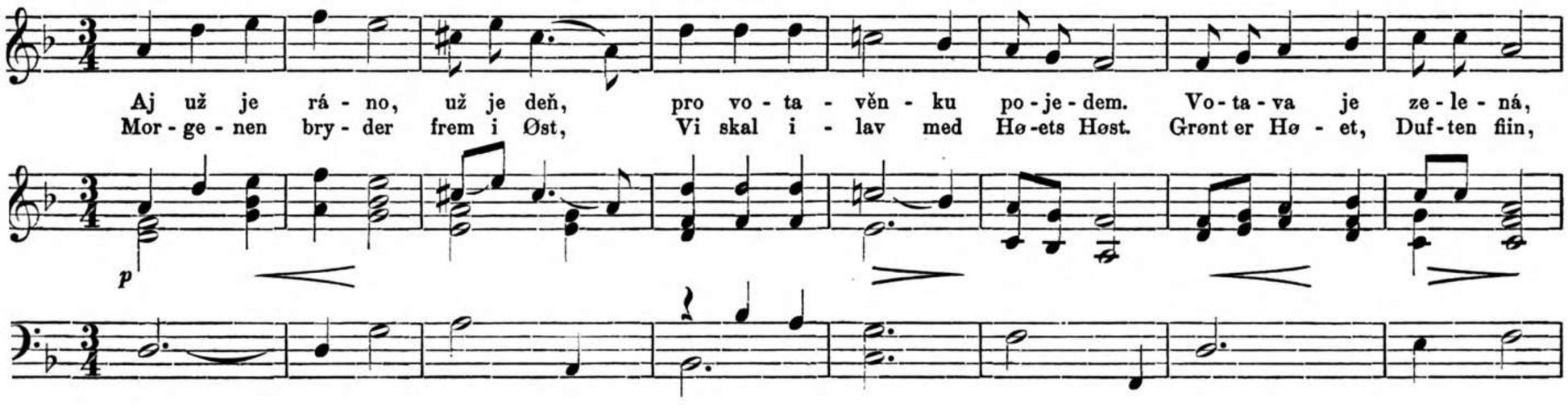
4.
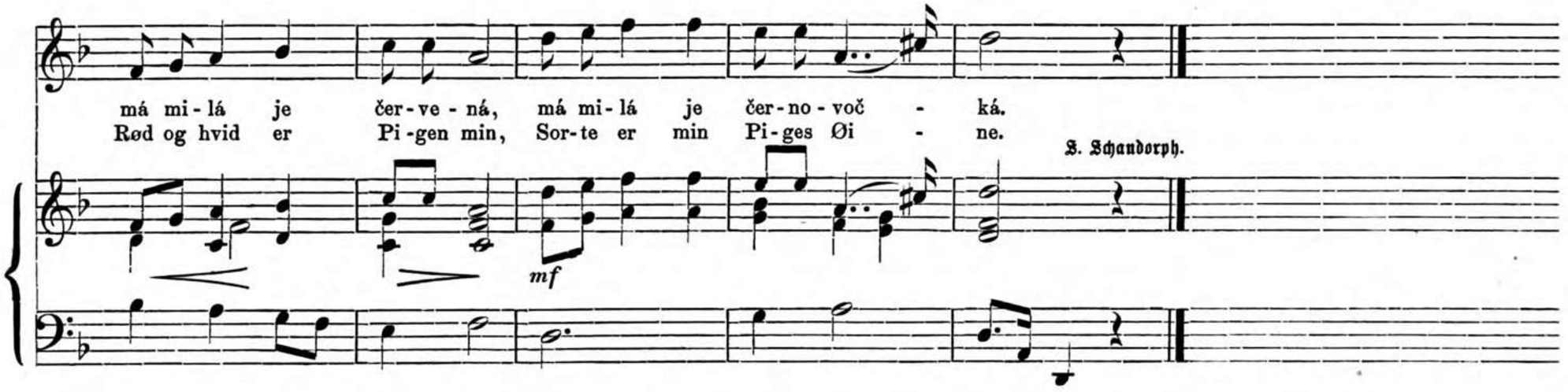
|: Dalere og Dukater :|
|: Blev min Agers Grøde. :|

S. Schandorph.

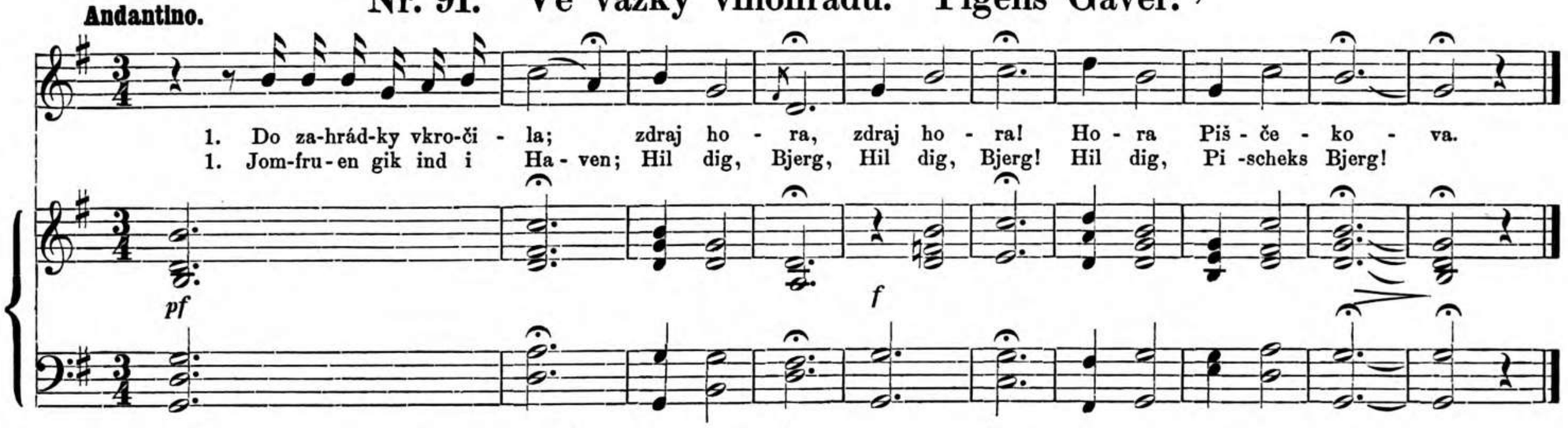
Nr. 90. Ráno. Morgenen.

Lento.

Nr. 91. Ve vázky vinohradů. Pigens Gaver.*)

2.
Tři růžičky utrhla;
|: zdraj hora, :|
Hora Píščekova!

3.
Vila ona vínečky;
zdraj, atd.

4.
Jeden vila harasem;
zdraj, atd.

5.
Druhý vila hedbávem;
zdraj, atd.

6.
Třetí vila v všem zlatě;
|: zdraj hora, :|
Hora Píščekova!

7.
Jeden dala družbovi;
zdraj, atd.

8.
Druhý dala bratrovi;
zdraj, atd.

9.
Třetí dala milému;
zdraj, atd.

2.
Der hun plukked trende Roser;
|: Hil dig, Bjerg, :|
Hil dig, Pischeks Bjerg!

3.
Og hun dem i Krandse binder;
Hil dig, o. s. v.

4.
Een hun med Kameelgarn vinder;
Hil dig, o. s. v.

5.
Hun med Silke vandt den anden;
Hil dig, o. s. v.

6.
Men med Guld hun vandt den tredje;
|: Hil dig, Bjerg, :|
Hil dig, Pischeks Bjerg!

7.
Een hun gav til Brudesvenden;
Hil dig, o. s. v.
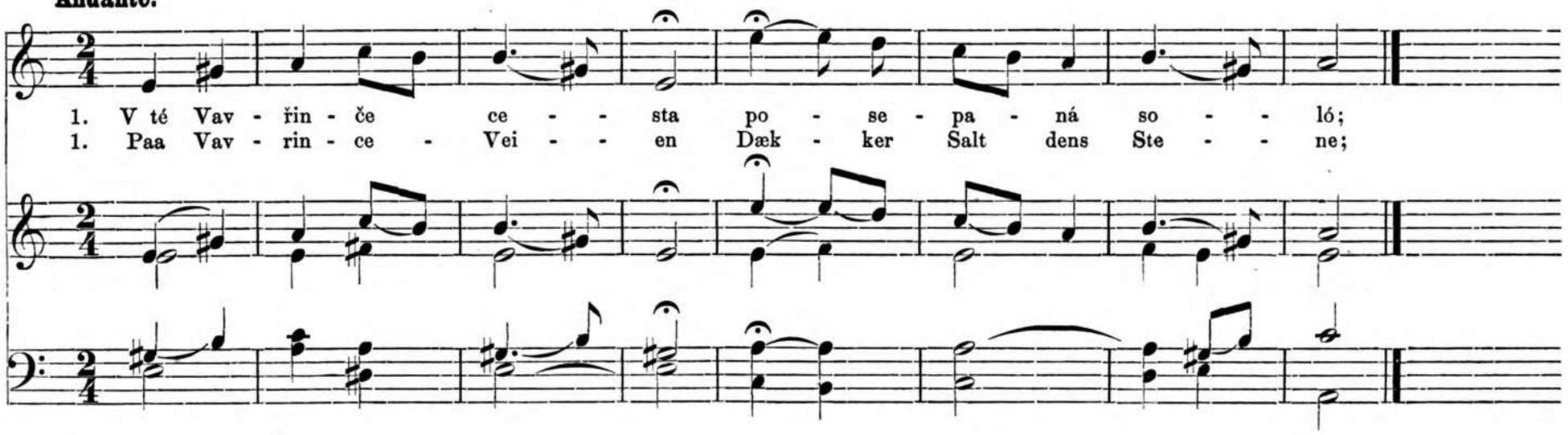
8.
Hun sin Broder gav den anden;
Hil dig, o. s. v.

9.
Hun sin Elsker gav den tredje;
Hil dig, o. s. v.

*) — til dem, som opbandt Viinrankerne.

Nr. 92. Chvála. Lovtale.

Andante.

2.
Vonijó tam chlapce
samó devandoló.

3.
V té Vavřinče cesta
posepaná kmínem;

4.
Vonijó tam chlapce
samém rozmarýnem.
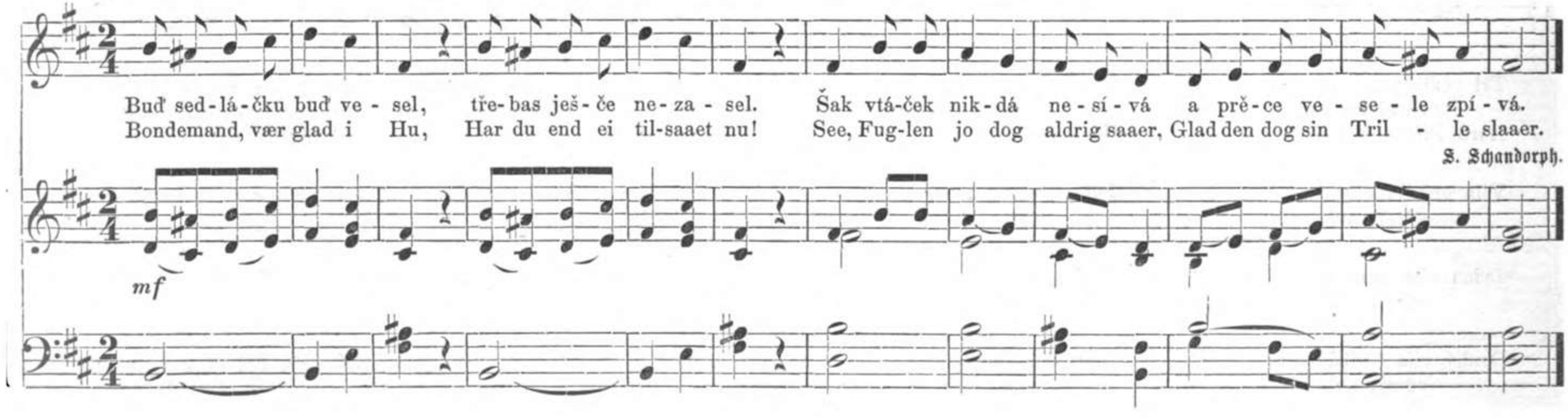
2.
Svendene der dufte
Af Lavendelgrene.

3.
Paa Varrince-Veien
Man paa Kommen triner;

4.
Svendene der dufte
Sødt af Rosmariner.

Nr. 93. Potěšení. Trøst.

Andantino.

Nr. 94. „Synečeк se u muziky točí.“ „Knøsens Been i Dandsen gaae forfløine.“

Allegro moderato.

Sy - ne - ček se u mu - zi - ky to - čí, že má čer - né o - či, sklín - ku ví - na so - bě na - lí - vá;
Knø - sens Been i Dand - sen gaae for - fløi - ne, Han har sor - te Øi - ne; Et Glas Viin han skjæn-ker sig heelt fro.
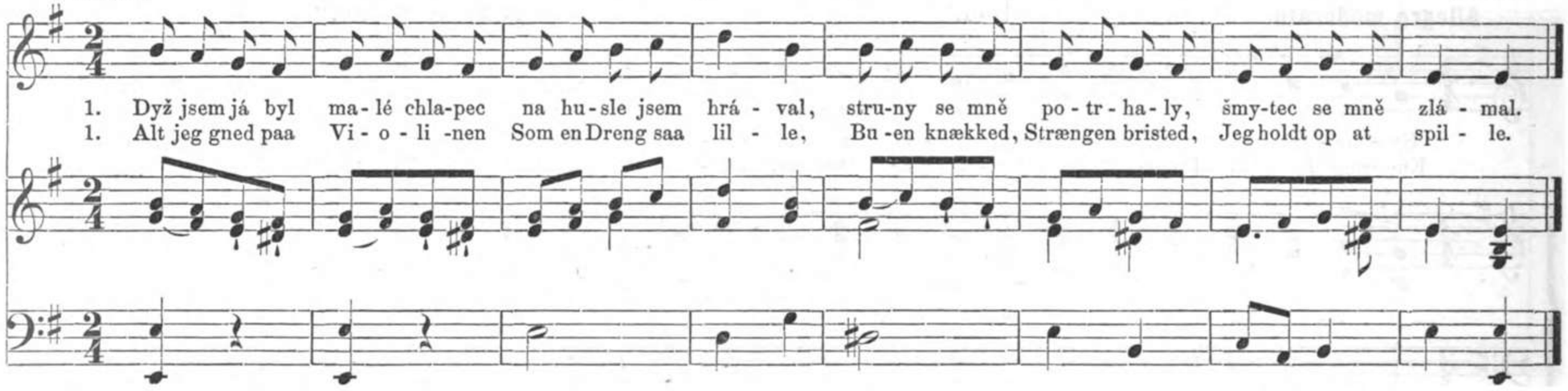
na - pí se, šak se mů - žeš na - pit, máš hod - nú ga - lán - ku, po - mů - že ti pla - tit, hod - nú, bí - lú
Drik kun, drik saa ly - stigt, som du vil det! Du en Kjæ - rest har, der gi - ver Pen - ge til det, Præg- tig, her - lig,

čer - no - o - kú, čer - ve - nú, ja čer - ve - nú, ja čer - ve - nú.
hvid og rød, med sor - te Øi - ne, kan jeg troe, ja kan jeg troe!

Hr. Sm.

Nr. 95. Ne na rozpacích býti. Ikke raadvild.

Allegro. (*Brünn.*)

2.
Poslali mně na vobróčky,
nařezal jsem hůlek,
abych se měl čém brániti,
když pojede Turek.

3.
„Turek jede od Skalice,
šabla se mu blýská,
utikéme všecí bratři,
ať nás nepotříská!“

4.
Nebojím se ani Turka,
ani toho Švédy.
Vylezu si na skalinu,
nabiju si kédy.

5.
Jak já budu kédovati
na ty moje kédy,
bude Turek střečkovati,
bude konec vojny.

2.
Tøndebaand jeg skulde lave,
Men en Stok jeg skar mig.
Lad saa Tyrken bare komme,
Nu et Vaaben har jeg.

3.
„Tyrken kommer fra Skalice,
Lad paa Flugt os styrte!
Høit de krumme Sabler blinke,
Grumt han vil os myrde!“

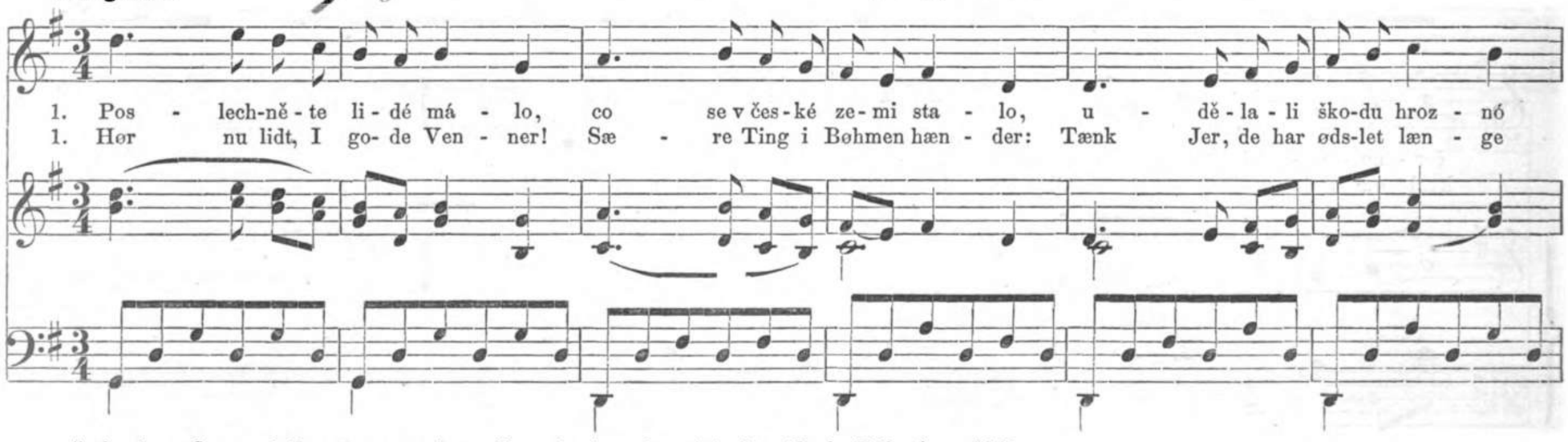
4.
Mig ei Tyrkens Hære skræmme
Eller Svenskens Troppe,
Jeg en Sækkepibe laver
Mig paa Fjeld deroppe.

5.
Blæser jeg i Sækkepiben,
Skal nok Tyrken bisse;
Snart skal Krigen da faae Ende,
Det jeg veed tilvisse.
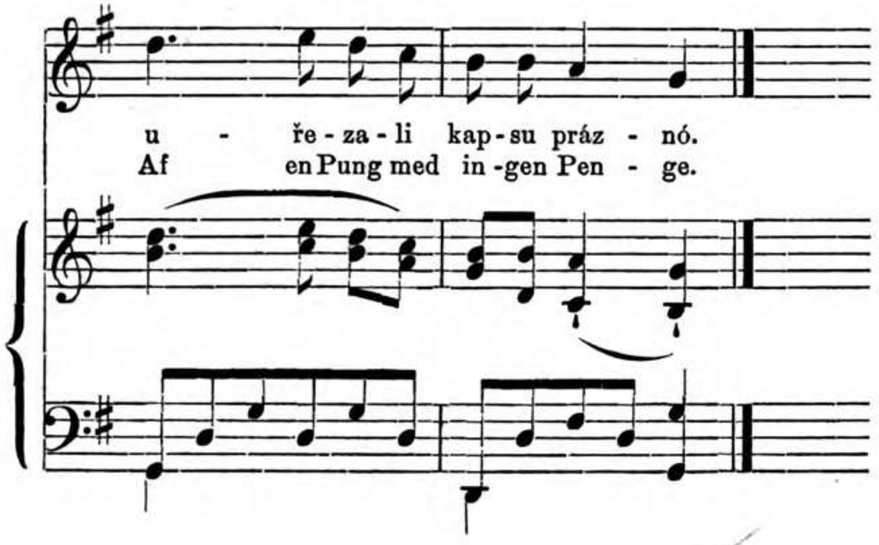
S. Schandorph.

Nr. 96. Nedověcnosti. En „bagvendt“ Vise.*)

Allegretto.

*) slg. denne Sang med Nr. 111 og 112 (samt tilhørende Anm. S. 159) i mine „Norske Folke-S. og Mel.“

2. Udělali ešče více
bosýmu zuli střevíce,
a nahýmu dvě košule,
co jich neměl na svém těle.

3. Besnohé na lípu leze,
só tam vtáci že jich vezme,
bezruké na něho hází,
němé křičí že ho srazí.

4. Slepé na ně z trní kóká,
hluché jich pilně poslóchá,
bezzubé vořeche lóská,
homrlýmu nedá kóska.

2. Videre de drive Spøgen:
Trække Skjorten af en Nøgen,
Af den Fod de Skoen tage,
Som var blottet alle Dage.
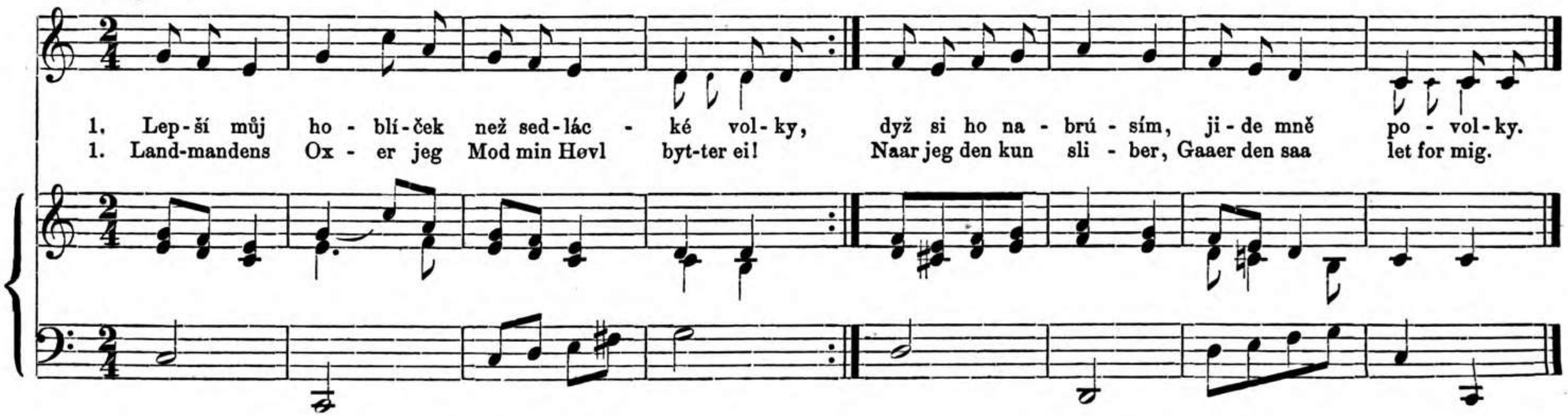
3. Beenløs op i Linden kryber
Efter Fugl, som ikke flyver;
Armløs kaster Stene paa ham,
Mens den Stumme raaber: slaa ham!

4. Blind Mand sees fra Krattet kige,
Døv Mand hører, hvad de sige;
Tandløs lystigt Nødder knækker,
Ei en Bid den Døde rækker.

Hr. Sm.

Nr. 97. Stolař. Snedkeren.

Allegretto.

2. |: Ty sedlácké volky
řezníci zabijú, :|
a moje hobličky,
nikdá nezahynú.

3. |: Hoblíček a pilka,
to je má špacírka, :|
kdy si to pobrúsím,
jde mi to zlehúnka.
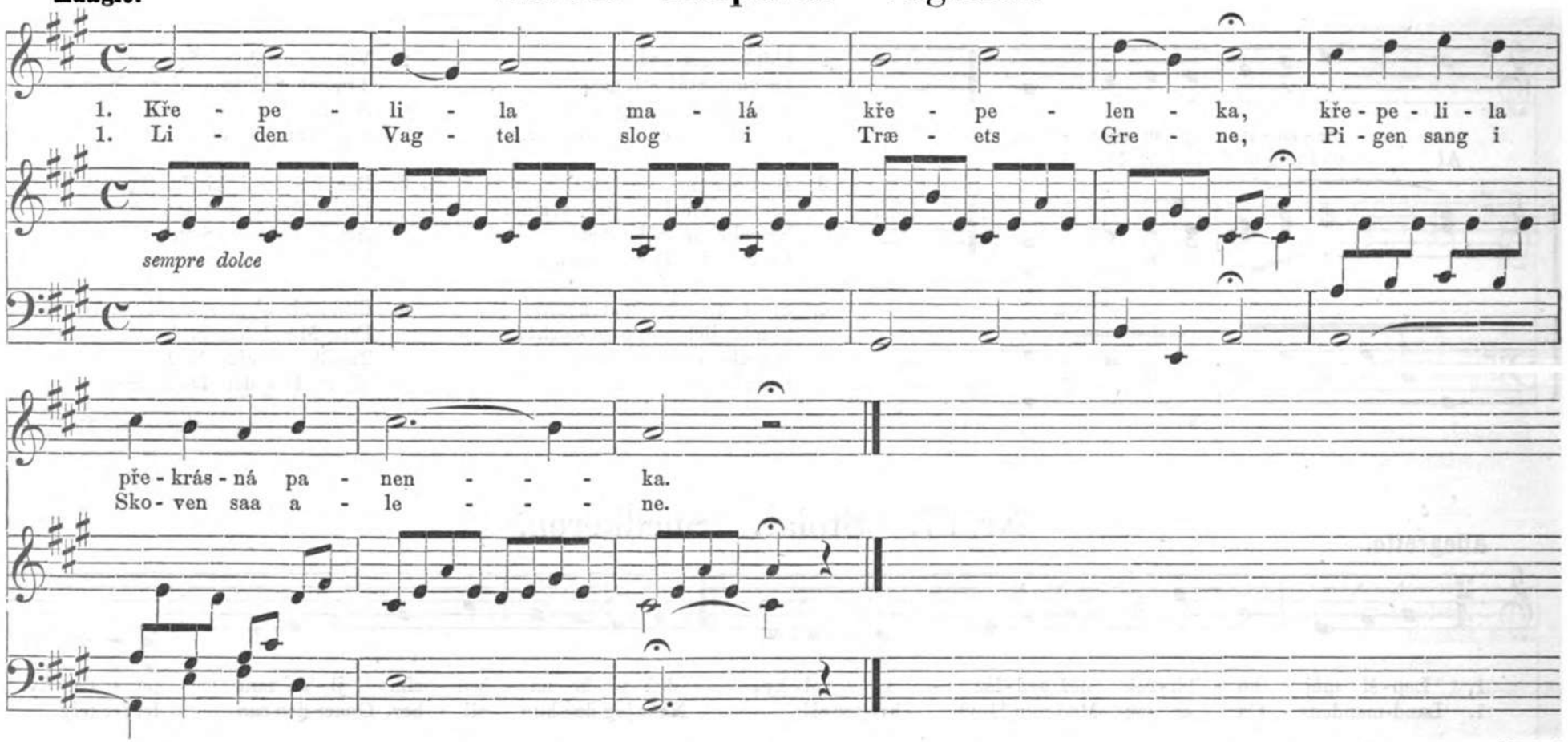
2. |: Landmandens Oxer for
Slagterne falde maae; :|
O, men mine Høvle
Aldrig tilgrunde gaae.

3. |: Høvl og Saug, see, nok med
Dem jeg spadseret faaer; :|
Naar jeg godt kun sliber,
Let det fra Haanden gaaer.

Hr. Sm.

Nr. 98. Křepelka. Vagtelen.

Adagio.

2.
iletěl k ní malý krahulíček,
letěl k ní překrásný Janíček.

3.
o tu děláš malá křepelenko,
tu děláš překrásná panenko?“

4.
Viju vínky, malý krahulíčku,
u vínky, překrásný synečku.““

5.
ej mně jeden, malá křepelenko,
mně jeden, překrásná panenko!“

6.
Já ti nesmím mého vínka dáti,
i by mně otec aji máti.““

7.
„Dyž ti bude otec, máti láti,
přijdi ke mně křivdu žalovati.

8.
Já tě budu věrně litovati,
až se budú hory zelenati.“

9.
Křepelila nad lúkú zelenú,
zobala tam jebelinku drobnú.

10.
Ešče se jí dosti nenajedla,
pravú nožkú si ju pomrvila.

11.
Křepelila nad studňú studenú,
popíjela vodeňku studenu.

12.
Ešče se jí dosti nenapila,
levú nožkú si ju zakalila.

2.
Liden Falk kom flyvende fraoven,
Smukke Hans kom gaaende i Skoven.

3.
„Vagtel, hvad har her du at bestille? —
Pige, siig, hvad monne her du ville?“

4. [der; —
„„Liden Falk, jeg grønne Krandse vin-
Smukke Svend, jeg grønne Krandse bin-
der.““

5. [skjænke! —
„Liden Vagtel, du en Krands mig
Pige, med en Krands du mig betænke!“

6.
„„Ei jeg vover dig min Krands at give;
Vrede vilde Fa'er og Moder blive.““

7. [Søde!
„Skjænder Fa'er og Mo'er paa dig, du
Kom til mig; jeg skal den Uret bøde.

8.
I din Sorg jeg trolig Deel skal tage;
Bjergene skal grønnes ved vor Klage.“

9.
Vagt'len man i grønne Eng vel hørte,
Men den Kløverblomsten neppe rørte.

10.
Ei den gav sig Tid at blive mættet,
Før urolig den sin Vinge letted'.

11.
Og den slog vel over kjøle Kilde;
Daled ned for der sin Tørst at stille;

12.
Gav sig dog ei Tid sin Tørst at stille,
Før den plumred' selv den klare Kilde.

Hr. Sm.

Nr. 99. Promrhání. Sat overstyr.

Andantino.

Mal jsem, mal jsem pro - ma - ral jsem, šty - ry ko - ně vra - ně a děv - čát - ko
Jeg har havt dem, men sat dem til; — Fi - re sor - te He - ste Og en Glut, den

švar - né pro - ma - ral jsem.
bed - ste, Har jeg sat til.

S. Schandorph.

Nr. 100. Nekáraná žena. Den baldstyrige Kjælling.

Allegro.
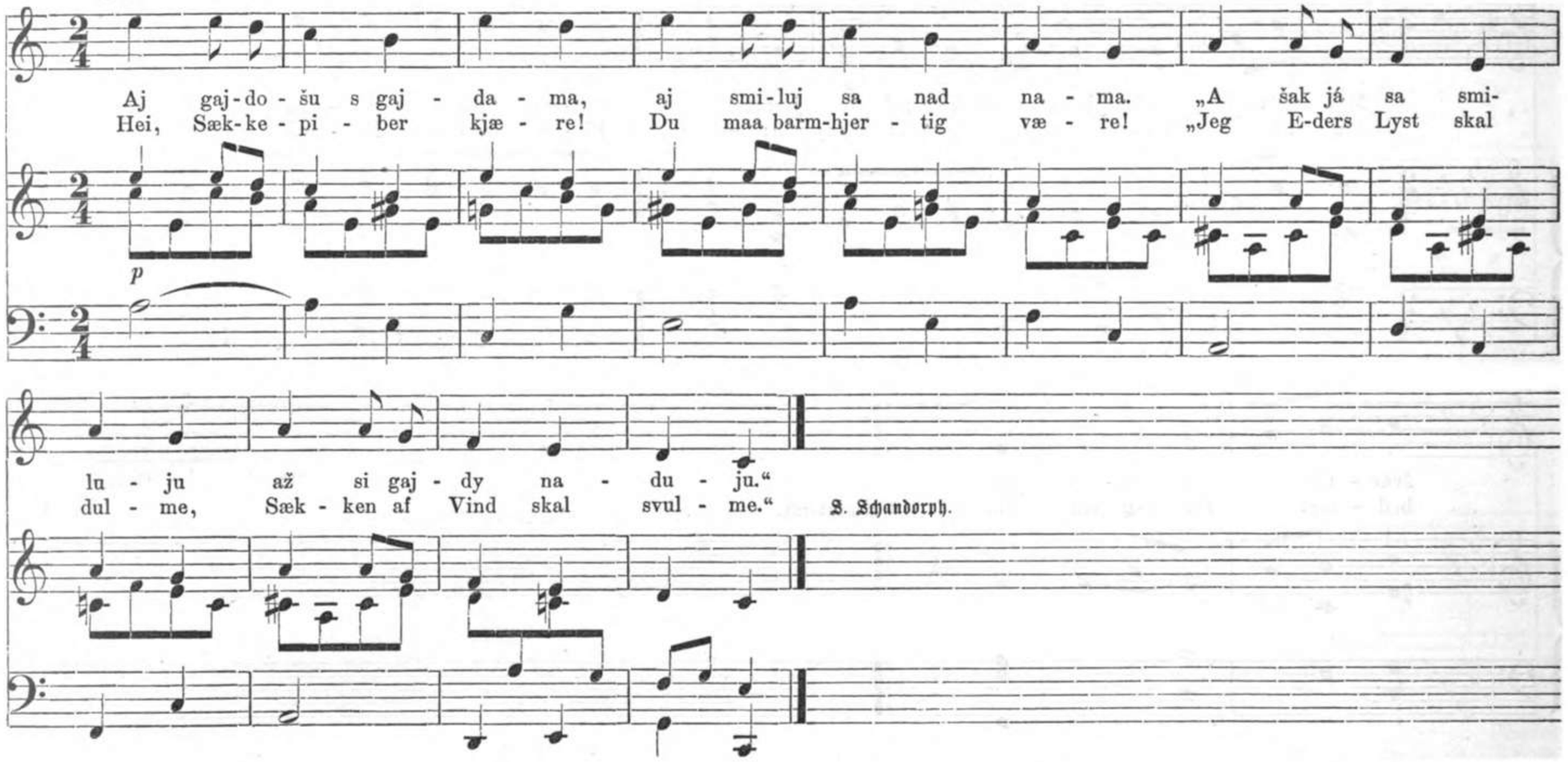
1. Mám já že - nu ne - ká - ra - nú, ne - ká - ra - nú, kú - pím já si ta - tar na ňu, ta - tar na ňu.
2. Bu - du já ju ta - ta - ro - vat, ta - ta - ro - vat, o - na bu - de vy - ska - ko - vat, vy - ska - ko - vat.
1. Mut - ter gjer - ne gal vil lø - be, gal vil lø - be; En Kra - bask jeg vil mig kjø - be, vil mig kjø - be.
2. Jeg Kra - ba - sken nok skal svin - ge, nok skal svin - ge, Saa der - ef - ter hun skal sprin - ge, hun skal sprin - ge.

S. Schandorph.

f
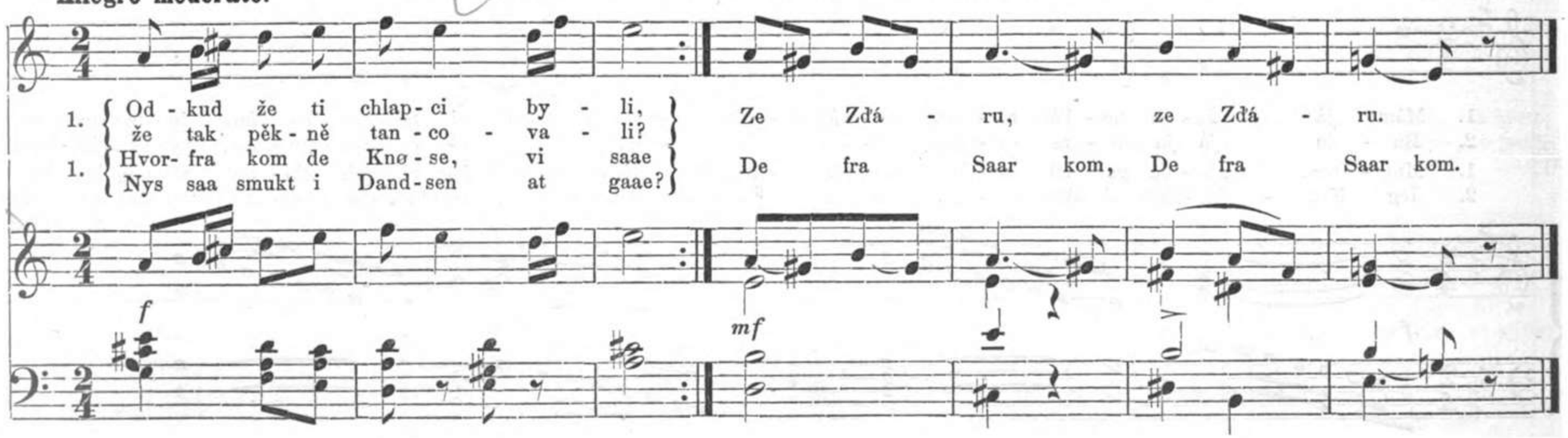
Nr. 101. Gajdoš. Spillemanden.

Adagio.

Nr. 102. Tanečníci. Dandserne.

Allegro moderato.

2. Měli bílé košulenky,
dostali jich od panenky,
|: z pergálu. :|

3. Oni měli zlaté pýrka,
visely jim na ramýnka,
|: ai z pávů. :|
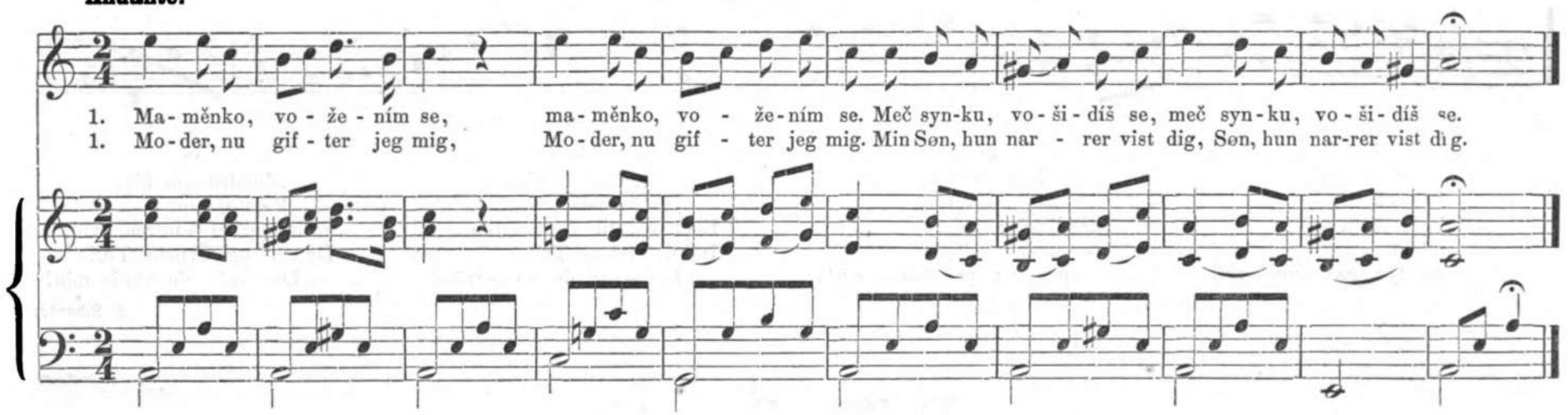
2. Hvide Skjorter havde de paa,
Dem de af en Jomfru mon faae,
|: Nye og fine. :|

3. Gyldne Fjedre havde de paa,
Som dem ned af Skuldrene laae,
|: Paafugl-Fjedre! :|

Hr. Sm.

Nr. 103. Výstraha. Advarsel.

Andante.

2. |: Maměnko nevošidím, :|
|: dyť já ju dobře vidím. :|

3. |: Maměnko je bohatá. :|
|: Meč synku, je hubatá. :|

4. |: Maměnko, pěkná bílá. :|
|: Meč synku, mrcha shnilá. :|

5. |: Maměnko, pěkně chodí. :|
|: Meč synku, do hospody. :|

6. |: Maměnko, pěkně šije. :|
|: Meč synečku, ráda pije. :|

7. |: Maměnko, jen voděnku. :|
|: Meč synku, kořalenku. :|

2. |: Moder, hun narrer mig ei, :|
Jeg |: kjender hende som dig. :|

3. |: Mo'er, hun har Penge som Faa. :|
Min |: Søn, hun er dog lidt raa. :|

4. |: Mo'er, hun er fager og skjær. :|
Min |: Søn, hun er dog en Mær. :|

5. |: Mo'er, hun gaaer pænt, maa du troe. :|
Min |: Søn, det er til en Kro. :|
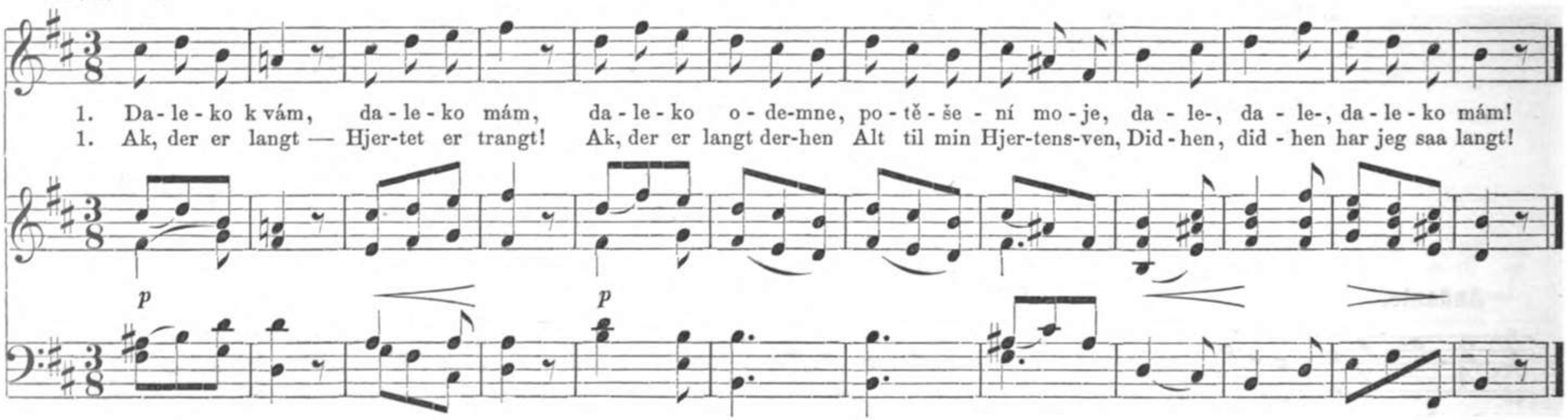
6. |: Moder, smukt Væven hun slaaer. :|
Min |: Søn, hun ta'er sig en Taar. :|

7. |: Moder, kun Vand, Andet ei. :|
Min |: Søn, hun snapser, tro mig! :|

Hr. Sm.

Nr. 104. Počkej, má milá. Vent, Elskede.

Moderato.

2.

Synečku můj,
jen mě milůj,
miluj mě do jara,
až bude fiala,
|: pak ty :| pak budeš můj!

3.

„Naninko má,
buď mi věrna,
miluj mě do zimy,
až budou peřiny,
|: pak ty :| pak budeš má!“

2.

Ungersvend fiin,
Fæstemand min!
Elsk mig til Vaaren blid,
Indtil Violens Tid,
|: Da skal :| du vorde min!
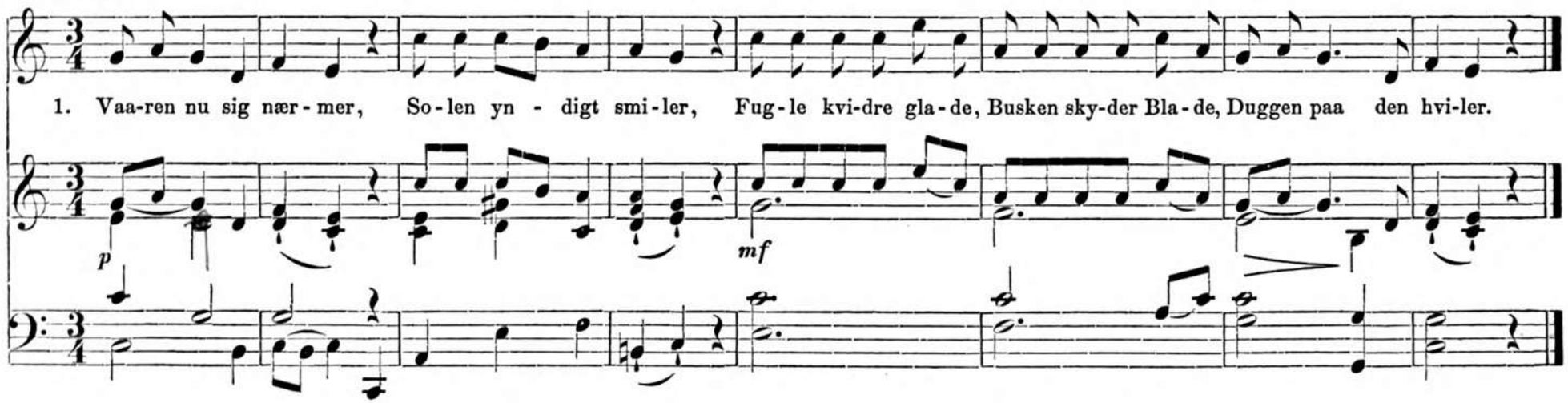
3.

„Jomfru saa fiin,
Pigelil min!
Elsk mig til Vintren hvid,
Dynens og Ovnens Tid,
|: Da skal :| du vorde min!“

S. Schandorph.

Nr. 105. Foraaret.*)

Andante.

*) Til denne Melodie har jeg desværre ikke Original-Texten.

2.
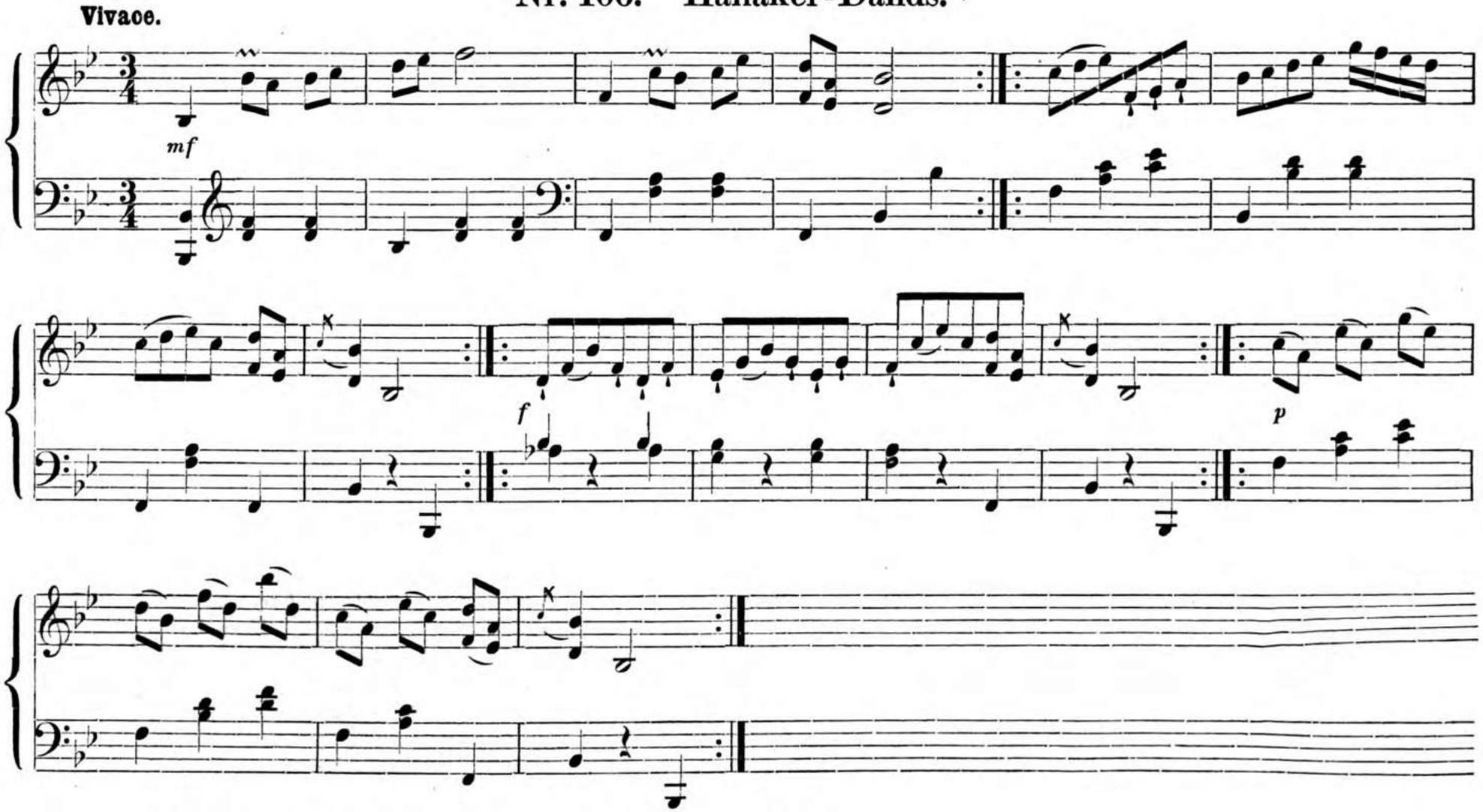
Hanne, min Veninde,
Vil du med mig kjærligt
I det Frie træde,
Hvor i Foraarsglæde
Alt er frisk og herligt?

3.

Ud i Lunden vandre
I den kjøle Skygge,
Under Sang og Tale
Mangt et Billed male
Og vor Fremtid bygge?

p. pu.

Nr. 106. Hanaker-Dands.*)
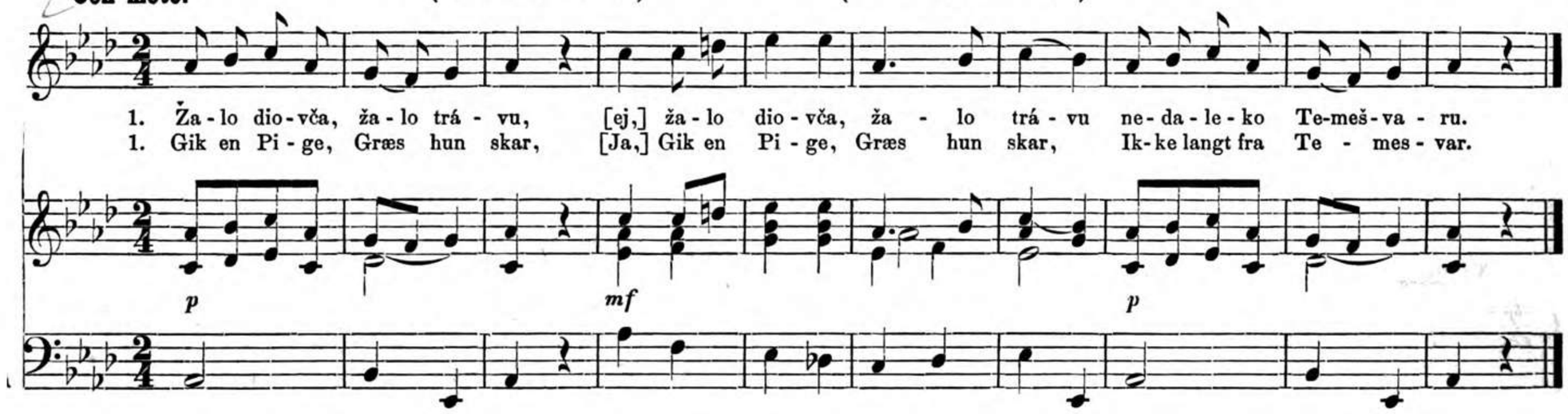

*) Hanaker, et mährisk Folkeslag, der skal have sit Navn af Floden Hanna i Mähren.

107

Skorá láska. Tidlig Kjærlighed.

(Píseň slovanská.) (En slovakisk Vise.)

Con moto.

2.

|: Keď nažalo, poviazalo,
na šuhajka zavolalo.

3.

|: „Šuhaj, šuhaj, z druhej strany, :|
poď mi dvíhať batoh travy!“

4.

|: „„Nech ti dvíhá otiec máti, :|
nechtieli tia za mnia dáti.

5.

|: Eštie tia len kolíbali, :|
už tia za mnia slubovali.

6.

|: Eštie si len husky pasla, :|
už si v mojom srdcu rastla.

2.

|: I et Bundt hun la'e det hen, :|
Raabte paa den Ungersvend.

3.

|: „Svend, kom hid, jeg beder dig! :|
Vil det Bundt du bære for mig?“

4.

|: „„Derom bed din Mo'er og Fa'er, :|
Som mig saa bedraget har.

5.

|: Mens i Vuggen end du laa, :|
Loved de, jeg skulde dig faae.

6.

|: Før du vogted Gjæs endnu, :|
Voxte i mit Hjerte du.““

11139640

IV.
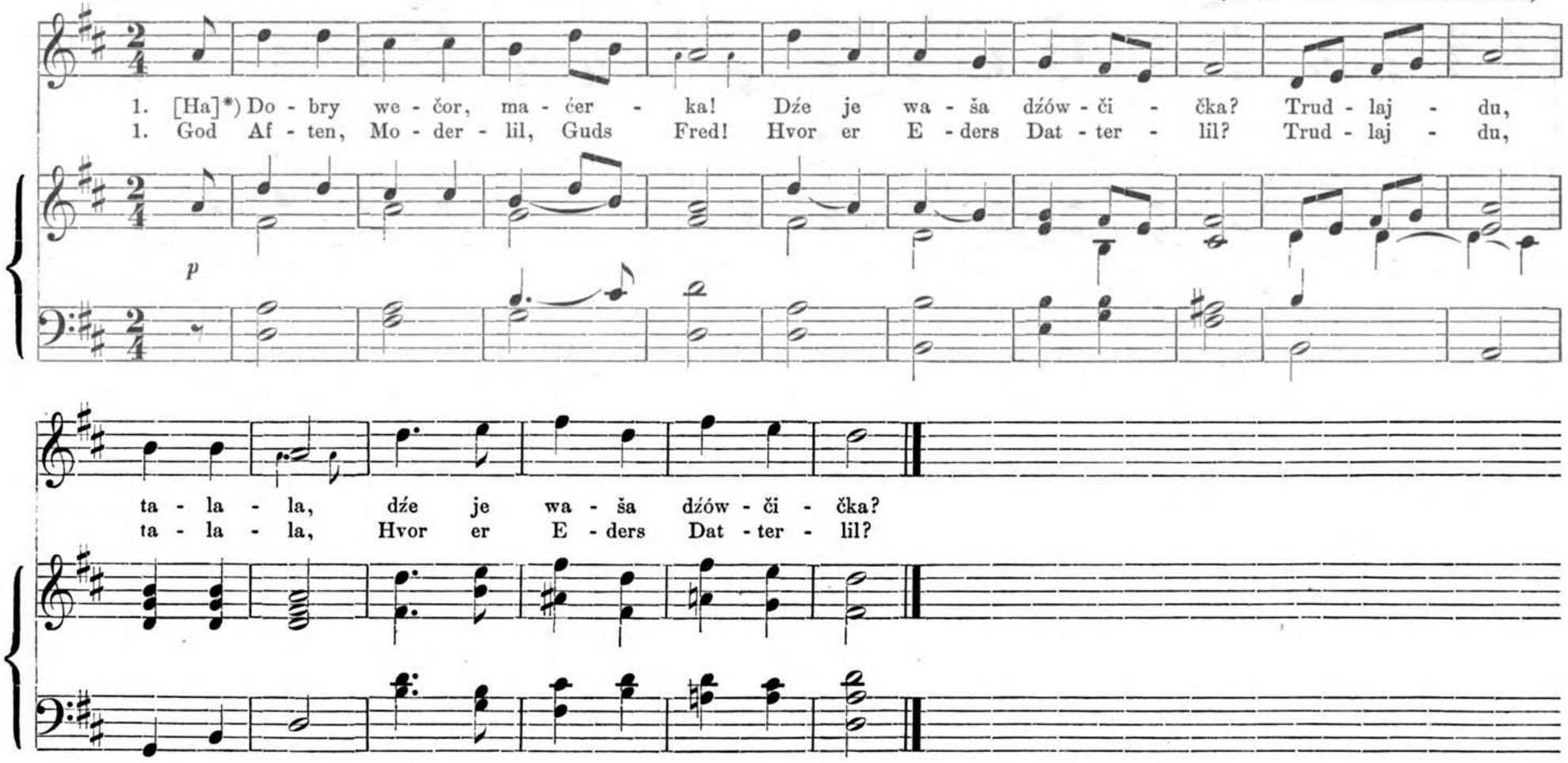
VENDISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

111139640

Nr. 1. Rów wopytanje. Besøget ved Graven.

(*Nr. 1—19. Fra Øvre-Lausitz.*)

Andante.

2. „Moja dźówka domach njej',
wona je mi wumrjeła,
trudlajdu, talala,
wona je mi wumrjeła."

3. Hólčik zawróći konika,
rajtowaše na keŕchow.

4. Tsi króć keŕchow wobrajtwa,
na jej rówčku pozasta.

5. „Što sy mi ty činila,
zo sy mi ty wumrjeła?"

6. „„Štoda na tym swěći cu?
Wšitcy ludźo na mnje su,
trudlajdu, talala,
wšitcy ludźo na mnje su.""

7. Hólčik zawróći konika,
rajtowaše zasy preč.

8. Konik wjeslje zaskaka,
hólčik zrudnje zapłaka.

9. „Njepłač, njepłač, luby mój!
šak je swěći holcow dosć."

10. „„Holcow je drje swěći dosć,
ale žana, kajž ty bě.""

2. „Min Datter hun ei hjemme er;
Ak, hun er alt død fra mig,
Trudlajdu, talala,
Ak, hun er alt død fra mig!"

3. Og Knøsen vendte nu sin Hest,
Red til Kirkegaarden hen.

4. Tre Gange han omkring den red,
Standsed da ved hendes Grav.

5. „Hvorfor gjorde du mig det,
At du døde bort fra mig?"

6. „„Hvad skulde jeg i Verden vel?
Jeg af Alle blev forfulgt,
Trudlajdu, talala,
Jeg af Alle blev forfulgt.""

7. Og Knøsen vender nu sin Hest;
Rider han da bort igjen.

8. Hesten gjør saa muntre Spring,
Knøsen brister ud i Graad. —

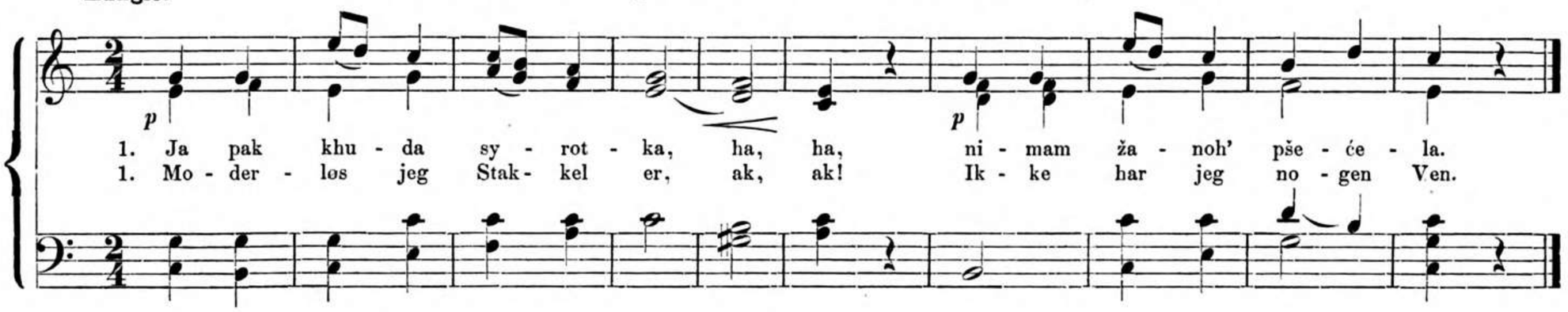
9. „Kjære, græd dog ikke saa;
Piger nok i Verden er."

10. „„Piger nok i Verden er,
Men, som [hun] var, Ingen er!""

*) „Ha" eller „Hale" er et Slags Interjection eller et Fyldeord, hvormed Versene i de slaviske Folkeviser ofte begynde, eller som indskydes paa andre Steder, hvor Melodiens Sving fordrer een eller to Stavelser mere, end Texten giver. Paa samme Maade bruges i de nordiske Folkeviser „Og" („Och"), i de tydske „Und" og „Aber".

Nr. 2. Khuda syrotka. Den stakkels Moderløse.

Adagio.

2.
Wšitcy ludźo na mne su, hu, hu,
bez winy me hidźa tu.

3.
Mać ta je mi wumreła, ha, ha,
nana 'šće mam žiweho.

4.
Ja 'cu służic mojom' knezej,
'cu jom' swěrnje dźełaći.

5.
Wón 'dźe wěsći na mne 'ladać,
a mi pomhać z nuzy 'šej'.

2.
Alle Folk forfølge mig, ak, ak!
Hade uden Aarsag mig.
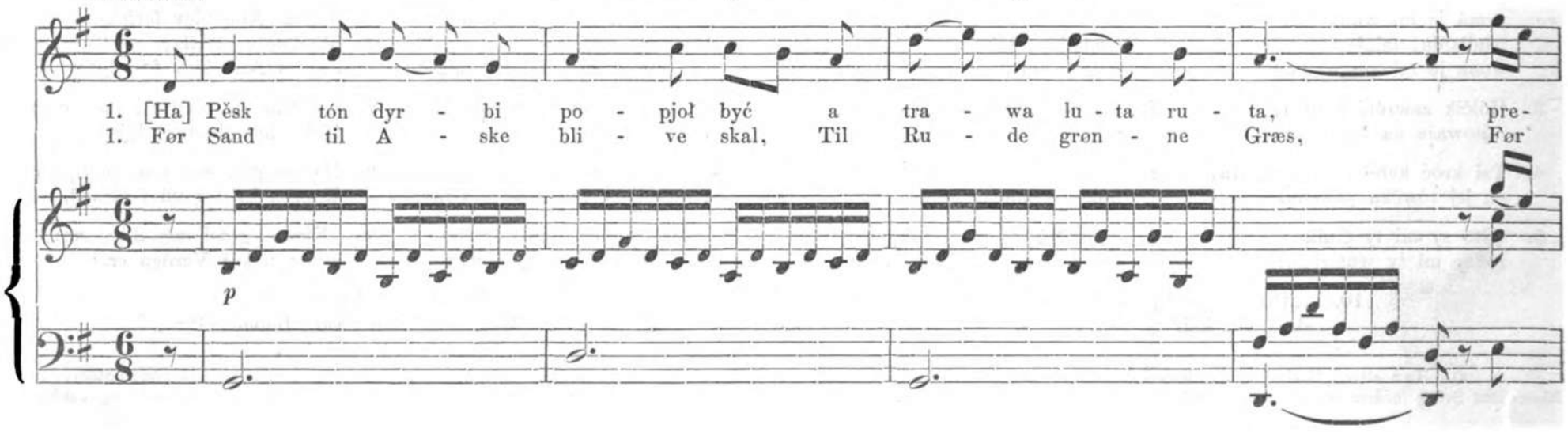
3.
Moder døde bort fra mig, ak, ak!
Dog, min Fader lever end.
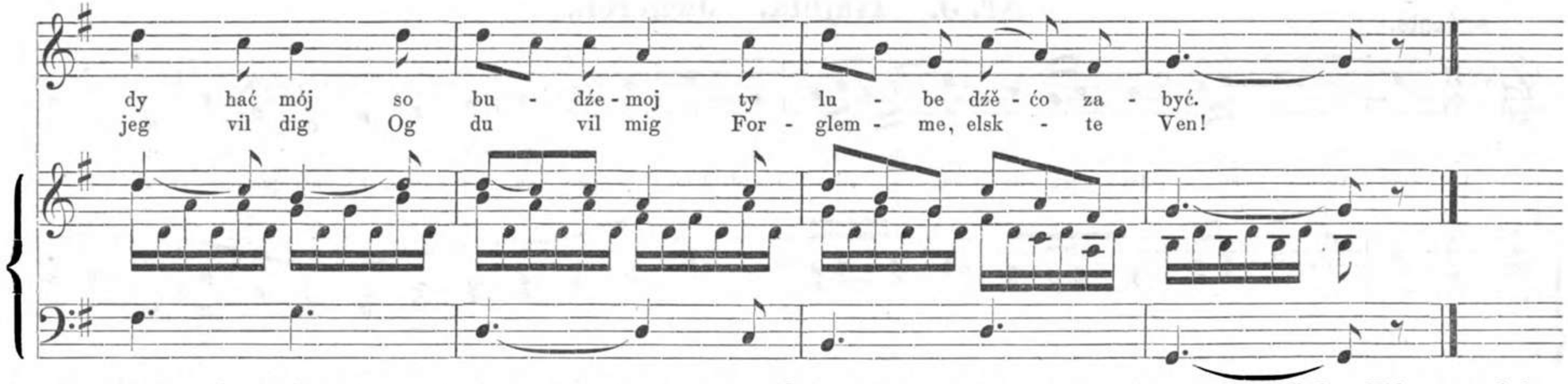
4.
Jeg min Herre tjene vil, ak, ja!
Leve trofast kun for ham.

5.
Han da kjærlig seer paa mig, ja, ja!
Og mig hjælper i min Nød.

Nr. 3. Wobstajnosć. Bestandighed.

Andantino.

2. Na wólšach dyrbja slówki rosć,
na rokotach lute tšěšnje,
predy hać mój
so budźemoj
ty lube dźěćo zabyć.

3. Na worcelu dyrbi mjatlička rosć,
na kamenjach luty dejmant,
predy hać mój a. t. d.

4. Na lipach dyrbja jab'uka rosć,
na dubach pak lute krušwje,
predy hać mój
so budźemoj
ty lube dźěćo zabyć.

5. Na brězach dyrbja naliki kćěć,
na topolach lute rózje,
predy hać mój a. t. d.

2. Paa El før Blommer voxe skal,
Paa Pilen Kirsebær,
Før jeg vil dig
Og du vil mig
Forglemme, elskte Ven!
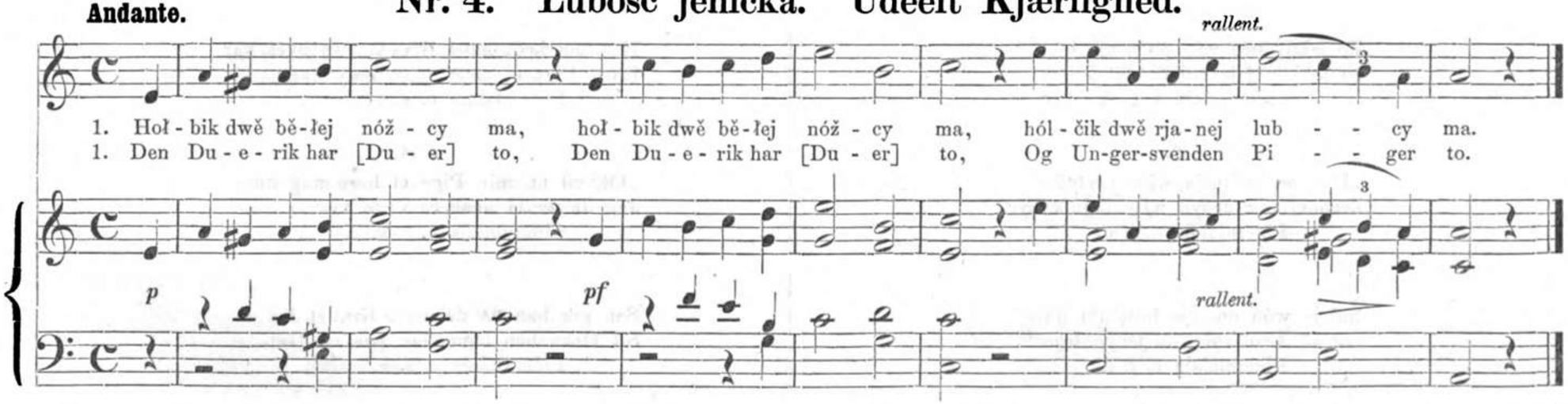
3. Paa Staal skal Krusemynter groe
Og Timian paa Steen,
Før jeg o. s. v.

4. Paa Linden Æbler voxe skal
Og Pærer paa Egens Green,
Før jeg vil dig
Og du vil mig
Forglemme, elskte Ven!

5. Paa Birken Nell'ker blomstre skal,
Og Roser paa Popp'lens Kvist,
Før jeg o. s. v.

Nr. 4. Lubosć jenička. Udeelt Kjærlighed.

Andante.

2. |: Dyž wón z tej jenej ryčeše, :|
da so ta druha 'něwaše.

3. |: „Nje'něwaj so ty, holečo, :|
šak tebe ja tejž lubo mam.“

4. |: „„Wo tajku lubosć njerodźu, :|
dyž tebje sama njekrydnu.““

5. |: A 'załoj staj so za ručku, :|
a wjedłoj staj so pšez łučku.

6. |: Do pół staj łučki njepšišłoj, :|
a dwaj staj 'rodaj nadejšłoj.

7. |: „Nětk'lej mi powjez holečo, :|
kotrymž ty 'rodźi bydlić 'cejš.“

8. |: „„Bydlu, moj luby, kotrymž je, :|
symli jenož pšec' pši tebi.““

2. |: Men talte til den Ene han, :|
Da blev den Anden vred paa Stand.

3. |: „Bliv ikke vred, min Pigelil, :|
Jeg ogsaa dig jo hører til.“

4. |: „„Tak for en saadan Kjærlighed; :|
En Anden jeg ei deler med!““

5. |: Han rakte Haand med venligt Blik, :|
Med hende over Engen gik.
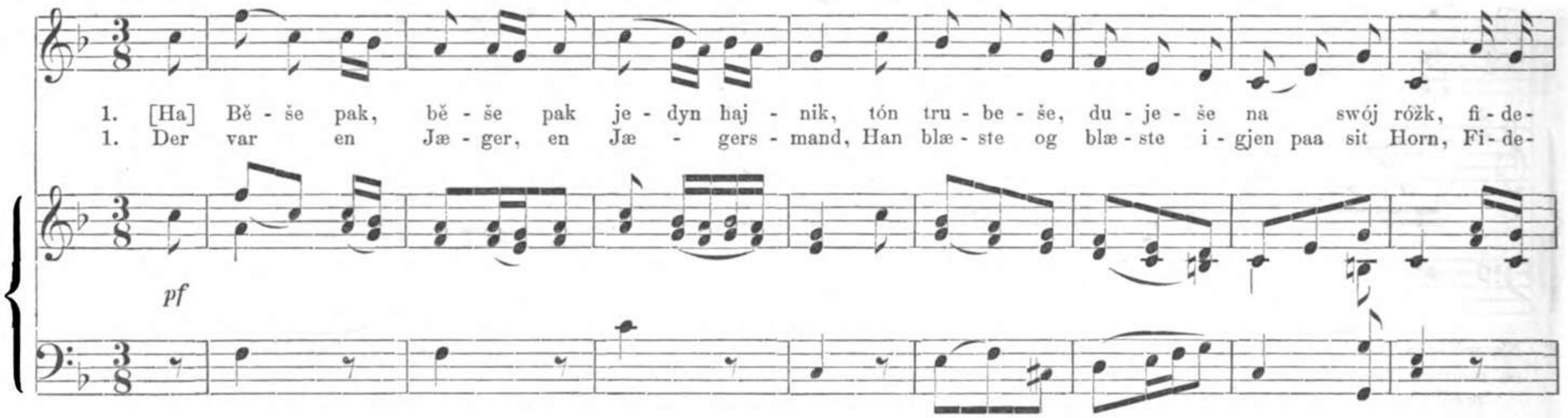
6. |: Men som de midt paa Engen gaae, :|
De tvende Slotte for sig saae.

7. |: „Siig mig da nu, min Pigelil, :|
I hvilket Slot vel boe du vil?“

8. |: „„Hvorhen du vil, du føre mig, :|
Naar blot jeg være maa hos dig!““

Nr. 5. Hajnik. Jægeren.*)

Andante.

2.

Wón trubeše, duješe cyłu nóc,
wusłyšał je jedyn zrudny 'łós,
fideralalala fiderasasasa,
wusłyšał je jedyn zrudny 'łós.

3.

Zo jeho duće wšo podarmo je,
zo joh' ta jeho wjać nesłyši.
Fideralalala a. t. d.

4.

„Dyž me ta moja wjac nesłyši,
necham tejž žadyn wjac hajnik być."
Fideralalala a. t. d.

5.

Šoł je wón do teje husćinki nuts,
położił swój rózk na jedyn brjózk.
Fideralalala a. t. d.

6.

Predy njoh' wuskočiło holičo,
wone so pósnje werćeše,
fideralalala fiderasasasa,
wone so pósnje werćeše.

2.

Han blæste og blæste saa lang Natten var,
Men sørgelig Gjenlyd kun Hornet gav,
Fideralalala fiderasasasa,
Men sørgelig Gjenlyd kun Hornet gav.

3.

Han mærked, hans Blæsen forgjæves var,
Hans Pige ei meer vilde høre ham.
Fideralalala o. s. v.

4.

„Og vil nu min Pige ei høre mig meer,
Jeg Jæger ei længere være vil."
Fideralalala o. s. v.
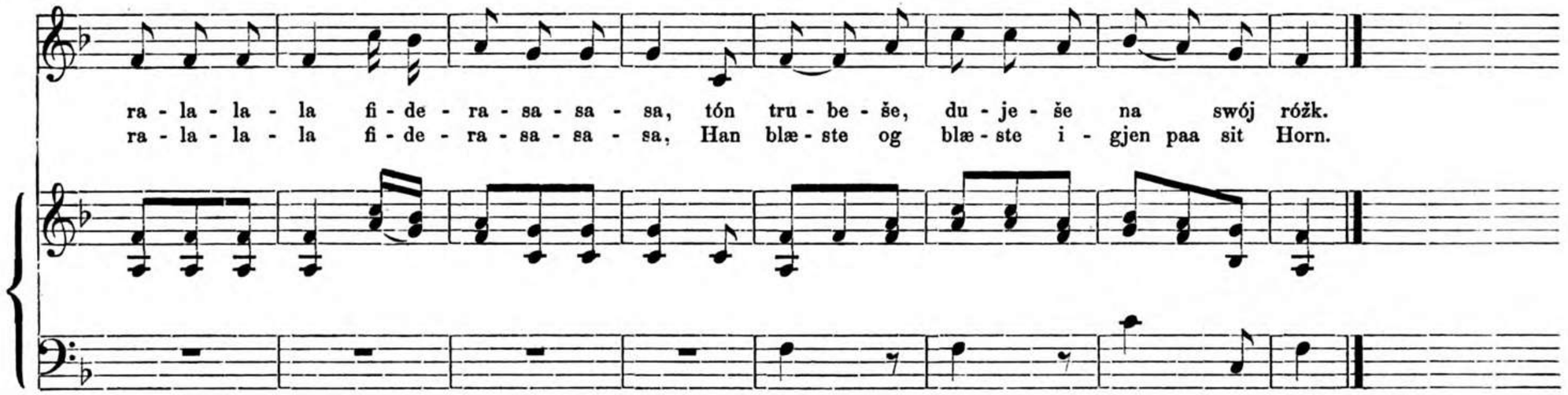
5.

Saa gik han da dybest i Krattet ind,
Sit Horn han lagde der paa en Høi.
Fideralalala o. s. v.

6.

Da sprang der en Pige heelt pludselig frem,
Hun vendte og dreiede sig saa net,
Fideralalala fiderasasasa,
Hun vendte og dreiede sig saa net.

*) slg. mine „Tydske Folke-S. og Mel.", Nr. 26.

7.

Wone tak wesele bějžeše,
wone tak z wesełosću poskakwaše,
fideralalala a. t. d.
wone tak z wesełosću poskakwaše.

8.

„Stej šak, me čakaj ty holička,
ja mam tu predy me lózy psy.“
Fideralalala a. t. d.

9.

„„Twoje te psy dźěn me kusać ne'dźa,
twoje te psy dre me derje znaja.
Fideralalala a. t. d.

10.

Te wedźa wo mojej' wulkej' nuzy,
te wedźa, zo ja wumreć dyrbju.
Fideralalala a. t. d.

11.

Wumru ja dźensa aby jutsy,
dajće me rebać pod różwy keŕk,
fideralalala fiderasasasa,
tam dźě ja nidy nez'niju.““

7.

Saa frisk og saa munter hun løb omkring;
Med Eet saa vilde hun springe bort,
Fideralalala fiderasasasa,
Med Eet saa vilde hun springe bort.

8.

„Men, Pige, saa staa dog og vent lidt paa mig,
Jeg har et Par slemme Hunde med mig.“
Fideralalala o. s. v.

9.

„„De Hunde for vist ei bide mig vil,
Dertil dine Hunde mig kjende for godt.
Fideralalala o. s. v.

10.
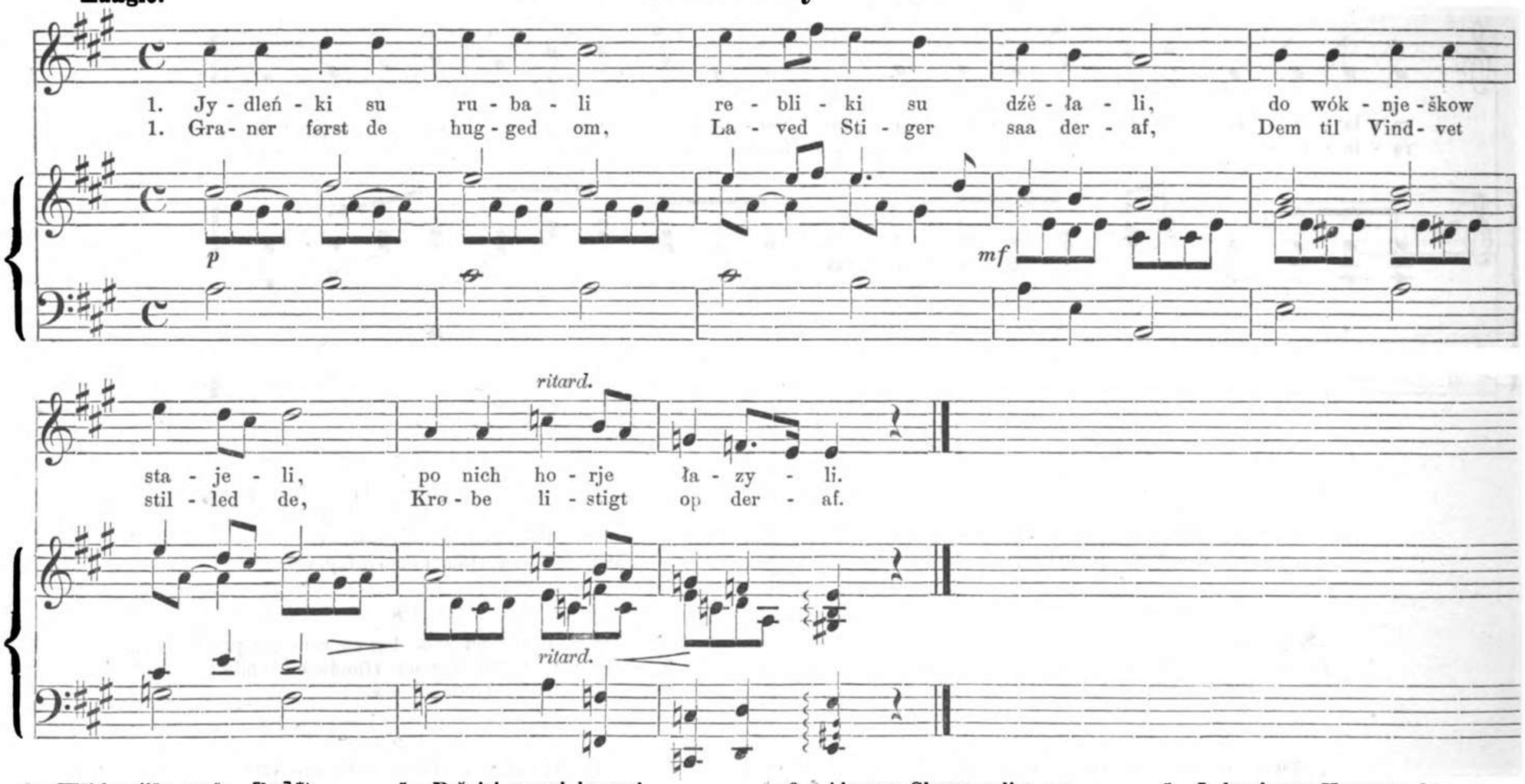
De vide Besked om min svare Nød,
De vide, at jeg for din Skyld maa døe.
Fideralalala o. s. v.

11.

Og døer jeg imorgen, hvad heller idag,
Begrav mig da under den Rosenbusk,
Fideralalala fiderasasasa,
Der vil jeg smuldre hen til Støv.““

Nr. 6. Rubežnicy. Røverne.

Adagio.

2. Wšitko ćiše spaše, [ha]*)
štož tym 'rodźi běše, [ha]
hać jenož to pacholo,
kiž te 'rody wachwaše.

3. „Pojdaj, pojdaj, pacholo,
dźe tón pan z tej panju spi?“
„„Na pana ja njepowjem,
ja sym jeho służomnik.““

4. „Njechašli nam pojedać,
da 'cemy ći 'łojžku ćeć.“
„„Radsjo 'cu ja pojedać,
dyžli sej dać 'łojčku ćeć.

5. Prěnjej nowej komori
tam tón pan z tej panju spi,
druhej nowej komori
tam te dróbne dźěći spja.

6. Tsećej nowej komori
tam su klučje pod weŕchom,
štwórtej nowej komori
tam su pjenjezy pod prohom.““

7. Pana su zarubali,
panju sobu woznyli,
panju sobu woznyli,
pana su zarubali.

8. Kusk tam dale pšindźechu,
mečik z nóžnow ćahnychu,
pani 'łojčku wotćachu.
Pšeco dale jydźechu.

*) s. Anm. S. 173.

2. Alt paa Slottet roligt var,
Alle gaaed' var i Seng;
Vaagen var ikkun den Dreng,
Som var sat til Slottets Vagt.

3. „Dreng, du maa os sige flux,
Hvor dit Herskabs Kammer er!“
„„Jeg mit Herskabs Tjener er,
Ei jeg vil forraade det!““

4. „Vil du ei os sige det,
Hugge vi dit Hoved af.“
„„Heller da jeg siger det,
End jeg Ho'det miste vil.

5. I det første Kammer der
I mit Herskab finde vil;
I det andet Kammer der
Deres Smaabørn sove trygt.
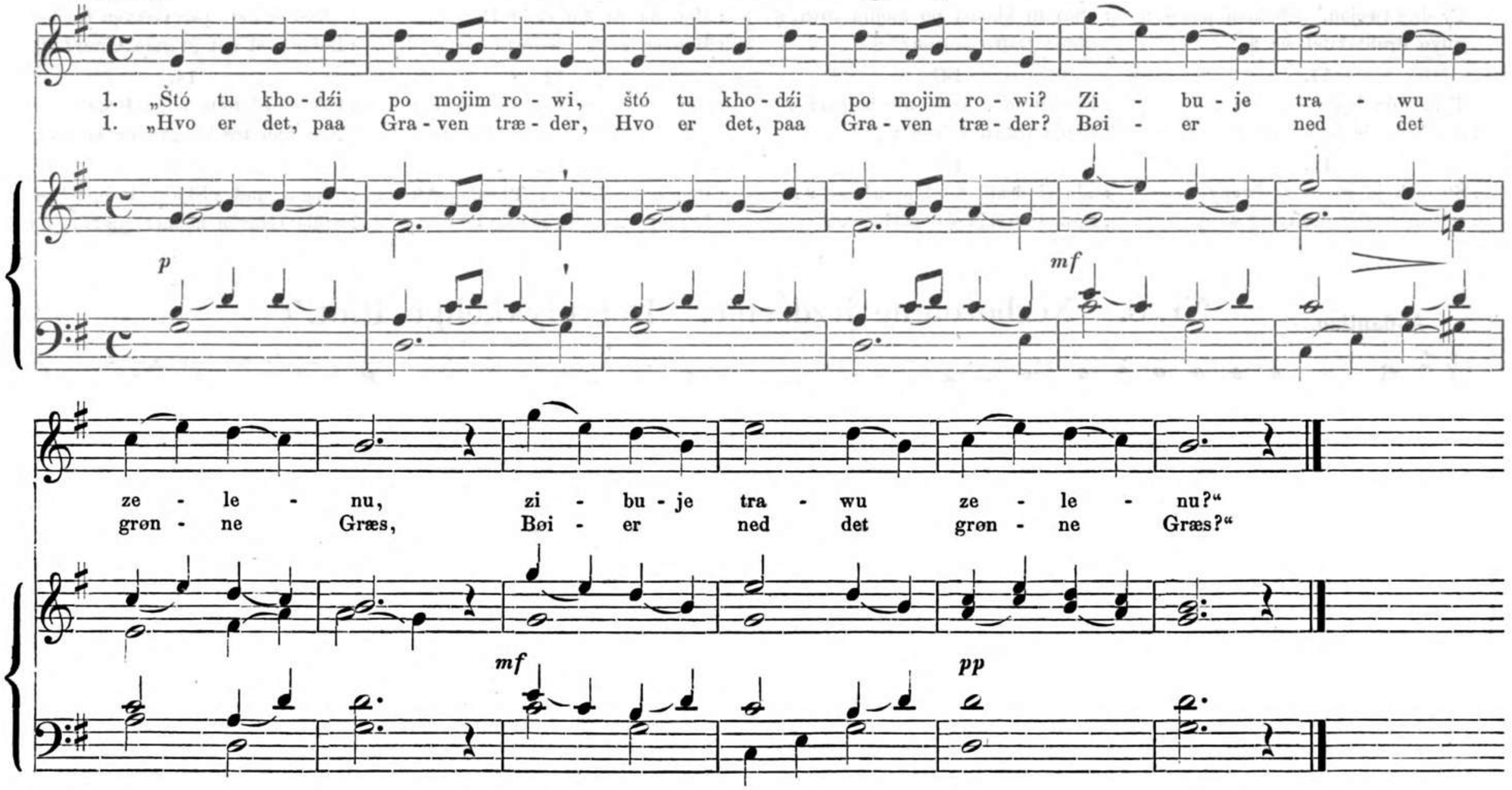
6. I det tredje Kammer der
Nøgleknippet ophængt er;
I det fjerde Kammer der
Pengeskrinet hensat er.““

7. Herren sloge de ihjel,
Førte Fruen med sig bort,
Førte Fruen med sig bort,
Herren sloge de ihjel.

8. Men ad Veien komne hen,
Sværdet de af Skeden drog
Og af Fruen Ho'det slog.
Saa de vandred længer frem.

Nr. 7. Kitel. Dødningeskjorten.

Andante.

2.
|: Khodźi tu z 'roda młody pan, :|
|: zibuje trawu zelenu. :|

3.
|: „Rek' ty twojej młodej pani, :|
|: zo dri mi druhi kitel šić. :|

4.
|: Tym ja lejžeć nemóžu, :|
|: tym ja ženje nez'niju. :|

5.
|: Štwórtk je wečor zašiwany, :|
|: sobotu wečor došity.“ :|

6.
|: Šoł je pan do dwora domoj, :|
|: žałosnje jara płakaše. :|

7.
|: Pani z wóknom dele 'lada, :|
|: swojeho pana wu'lada. :|

8.
|: „Pše co płačeš młody pano :|
|: boli će twoja 'łojička?“ :|

9.
|: „„Me nic neboli 'łojčka moja, :|
|: a też mi hewak ničo nej'. :|

10. Ty

2.
|: Det er Slottets unge Herre, :|
|: Ned han bøier grønne Græs. :|

3.
|: „Du din unge Frue bede, :|
|: Mig en anden Skjorte sye. :|

4.
|: Jeg i denne ei kan ligge, :|
|: Kan i den ei smuldre hen. :|

5.
|: Den begyndt blev Torsdag-Aften, :|
|: Lørdag først den færdig blev.“ :|

6.
|: Herren gik nu hjem til Gaarden, :|
|: Under Graad saa bitterlig. :|

7.
|: Fruen seer ud fra sit Vindve, :|
|: Paa sin Herre Øie faaer. :|

8.
|: „Altid græder du, min Herre! :|
|: Smerter Ho'det dig maaskee?“ :|

9.
|: „„Ikke smerter mig mit Ho'de, :|
|: Ikke syg jeg føler mig. :|

10. Men

10.
|: Ty driš twojom' nebohom' panej, :|
|: jedyn druhi kitel šić. :|

11.
|: Tym wón lejžeć nemóže, :|
|: tym wón ženje nez'nije. :|

12.
|: Štwórtk je wečor zašiwany, :|
|: sobotu wečor došity.“ “ — :|

13.
|: „Štó tu khodźi po mojim rowi, :|
|: zibuje trawu zelenu?“ :|

14.
|: Khodźi tu z 'roda młoda pani, :|
|: zibuje trawu zelenu. :|

15.
|: „Ja ći druhi kitel nesu!“ — :|
|: Rów so renje wotewri .... :|

10.
|: Men du til din salig Herre :|
|: Maa en anden Skjorte sye. :|

11.
|: Han i den, hvori han ligger, :|
|: Vil ei kunne smuldre hen. :|

12.
|: Den begyndt blev Torsdag-Aften :|
|: Lørdag først den færdig blev.“ “ — :|
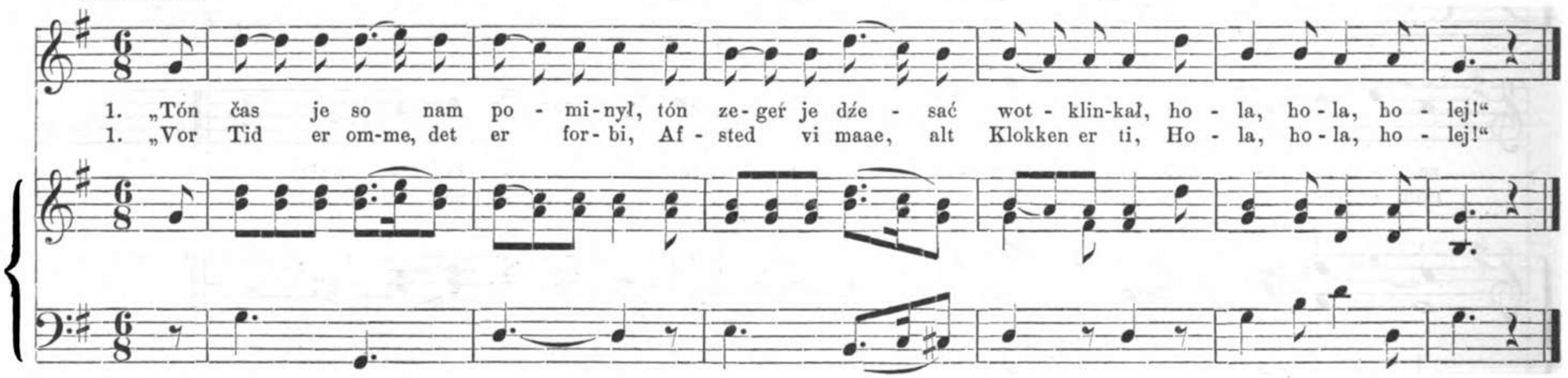
13.
|: „Hvo er det, paa Graven træder? :|
|: Bøier ned det grønne Græs?“ :|

14.
|: Det er Slottets unge Frue, :|
|: Ned hun træder grønne Græs. :|

15.
|: „Jeg en anden Skjorte bringer!“ — :|
|: Stille Graven aabner sig .... :|

Nr. 8. Nezbožomne jězdźenje. Det ulykkelige Ridt.*)

Andantino.

2.
Hólcaj so na konje sydaštaj,
wot holički dobru nóc bereštaj.
Hola, hola, holej!

3.
„Dobru nóc, dobru nóc, holečo!
Mój dyrbimój nět wot tebe preč.“

4.
Hólcaj taj pšez mosćik rajtowaštaj,
ha konikaj so jimaj spłóšeštaj.

5.
Konik sej złama nóžčičku,
hólčik sej zwiny 'łojičku.

6.
Dał je so wesć wón łazeńkej,
temu mi łazeńkej Kameńskemu.

7.
„Hoj me mój łazeńko na-wše rany,
zo me ty tola zahojiš!“
Hola, hola, holej!

8.
„„Nech će ja hoju, kaž sam 'cu,
tola će nidy nezahoju.

9.
Doniž će nebudźa hotować,
do teho kitela běłeho —

10.
Do teho kitela běłeho,
do teho wěnca rućaneho.“ “

11.
To staj byłój študentaj dwaj,
kiž staj tu pěsničku wuzwoliłaj.

2.
Til Hest har sig Ungersvendene sat
Og ønskede Pigen et ømt Godnat.
Hola, hola, holej!

3.
„Du Pigelil, god Nat, god Nat!
Vi maae dig forlade, ak, altfor brat.“

4.
Da Knøsene over en Bro nu red,
Blev Hestene skye og af dem smed.

5.
Den ene af Hestene brak sit Been,
Dens Rytter slog Hovedet mod en Steen.

6.
Han lod sig føre til Feltskjæreren,
Til Feltskjæreren i Kaments hen.

7.
„Du Feltskjærer, læg dog mine Saar,
At rask jeg fra dig atter gaaer!“
Hola, hola, holej!

8.
„„Lad du mig læge, som bedst jeg kan,
Dog læge dig er jeg ei istand.

9.
Du ikke før vil komme dig,
Før de i Skjorten dig klæde som Lig —
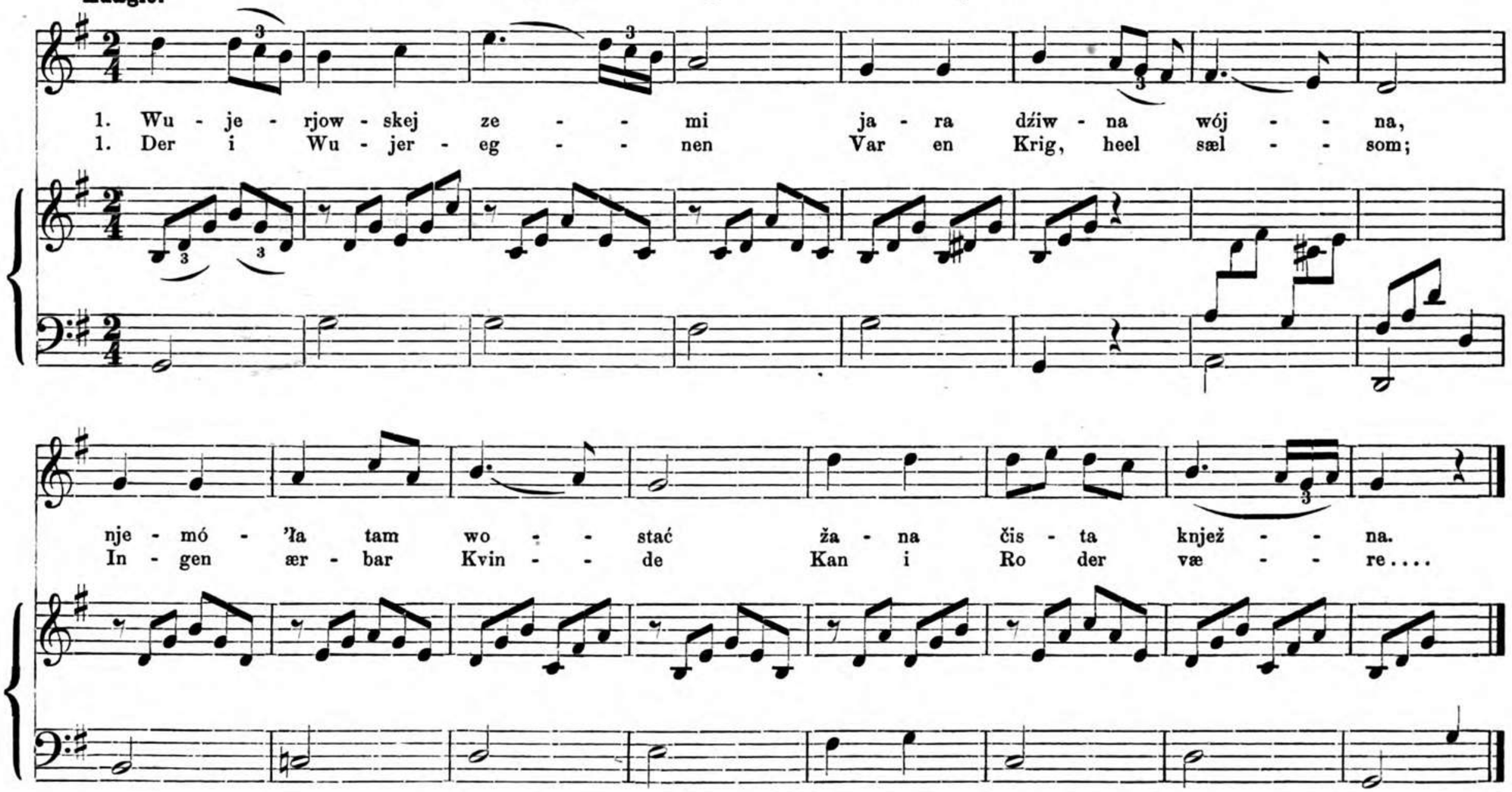
10.
I Skjorten hvid, den Dødes Pragt,
Og Rudekrandsen om Ho'det er lagt.“ “

11.
Det var to Studenter, som engang
Har digtet og sunget denne Sang.

*) Mel. en Variant af Nr. 30 i mine „Tydske Folke-S. og Mel.“

Nr. 9. Wujerjoroski pan. Den Wujerske Herre.

Adagio.

2.

„Pšekhowaj mje jeno
pšed Wujrjowskim panom,
pšed Wujrjowskim panom,
pšed tym Lučibarjom“....

3.

„„Pšečo holčo płakaš?
šak maš jow tsi 'rody,
'rody murjowane,
hišće wulke kubło.““

4.

„Wó'ladaj so na 'rody,
'rody murjowane,
wó'ladaj so na kubło,
na to wulke kubło.

5.

Za złoto 'ród krydnu,
za slěbro pak kubło,
ale česć njekrydnu
za złoto a slěbro!“

2.

„Skjul mig blot for Djævlen,
Herremanden i Wujer,
Herremanden i Wujer,
Landets sande Djævel“....

3.

„„Græd dog ikke, Pige!
Du skal faae tre Slotte,
Smukt af Steen opmured',
Og et Gods saa herligt.““

4.
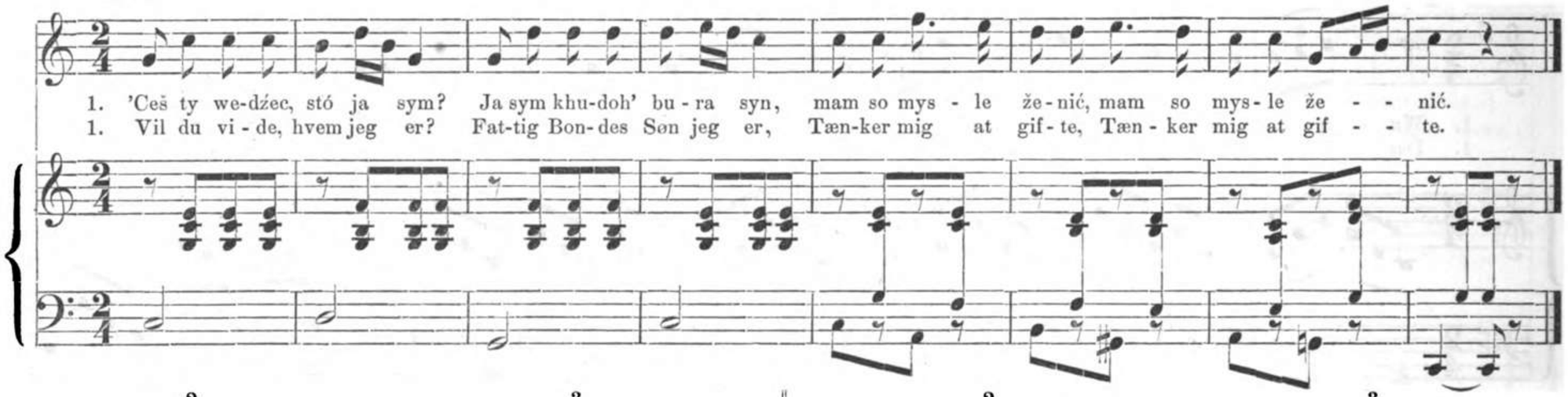
„Bort med dine Slotte,
Nok saa skjønt opmured'!
Bort fra mig med Godset,
Om end nok saa herligt!

5.

Slot for Guld kan kjøbes,
Gods for Sølv erhverves;
Æren kan dog ikke
Guld og Sølv betale.“

Nr. 10. Wólnosć. Overmod.

Vivace.

2.
Mi so lubi ryzy kóń,
rjane holčo, swětla bróń,
|: hišće por pistolijow. :|
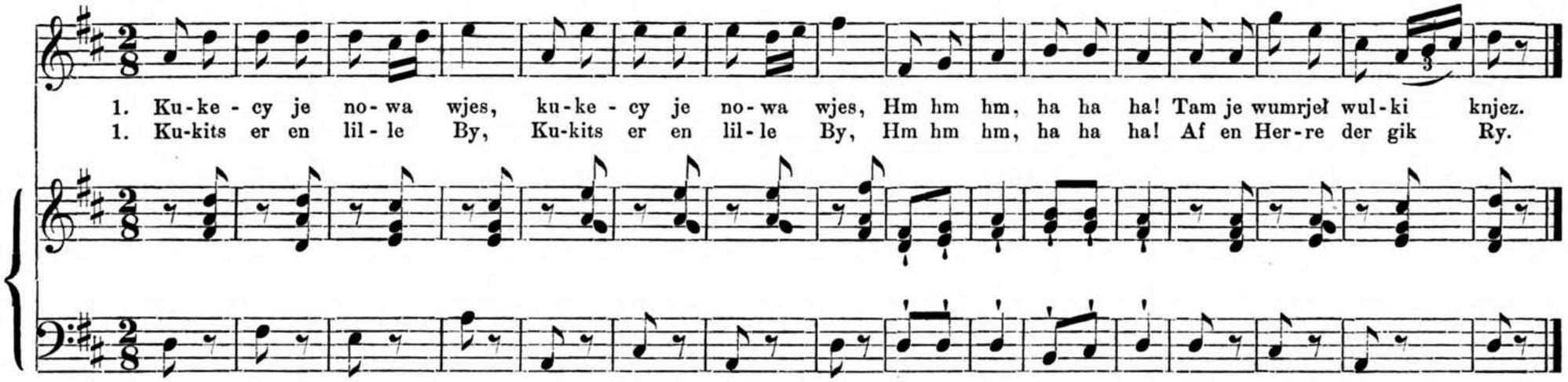
3.
Na wójnu ja poćahnu,
burej howzy wostaju,
|: lubcy ćeńku košlu. :|

2.
Blanke Vaaben, stolten Hest,
Piger — mig behage bedst,
|: Og et Par Pistoler. :|

3.
Jeg i Krigen nu vil gaae;
Hoserne kan Bonden faae,
|: Skjorten fiin min Pige. :|

Nr. 11. Njeradźena próstwa. Den uheldige Ansøger.

Vivace.

2.
|: Je tam wumrjel wulki knjez, :|
Hm hm hm, ha ha ha!
da je wowčeŕ trósku knjez.

3.
|: Kupił je sej Borstrofow, :|
z nimi jěl do klóšterow.

4.
|: Tam je sej wón wele zdał, :|
Hm hm hm, ha ha ha!
je so pšeco smějkotał.

5.
|: „Witaj, witaj wowčerjo! :|
Sto pšinjeseš noweho?“

2.
|: Da den Herre døde der, :|
Hm hm hm hm, ha ha ha!
Faarehyrden fornemst er.

3.
|: Kjøbte Frugt, paa Vogn den tog, :|
Og dermed til Klost'ret drog.

4.
|: Han sig bildte meget ind, :|
Hm hm hm, ha ha ha!
Gik med stadigt Smiil paa Kind.

5.
|: „Faarehyrde, hilset vær! :|
Bringer noget Nyt du der?“

6.

|: „„Starski muž by rady bół, :|
Hm hm hm, ha ha ha!
zo by ludži šarwać mó'l;

7.

|: By so walił za khachle, :|
Hm hm hm, ha ha ha!
tyknył nohi na khachle.““

8.

|: Šibeńca je twarjena, :|
hižom tejž zasłużena.“

6.

|: „„Hvis jeg Dommer blive maa, :|
Hm hm hm, ha ha ha!
Folk det da ei godt skal faae.

7.
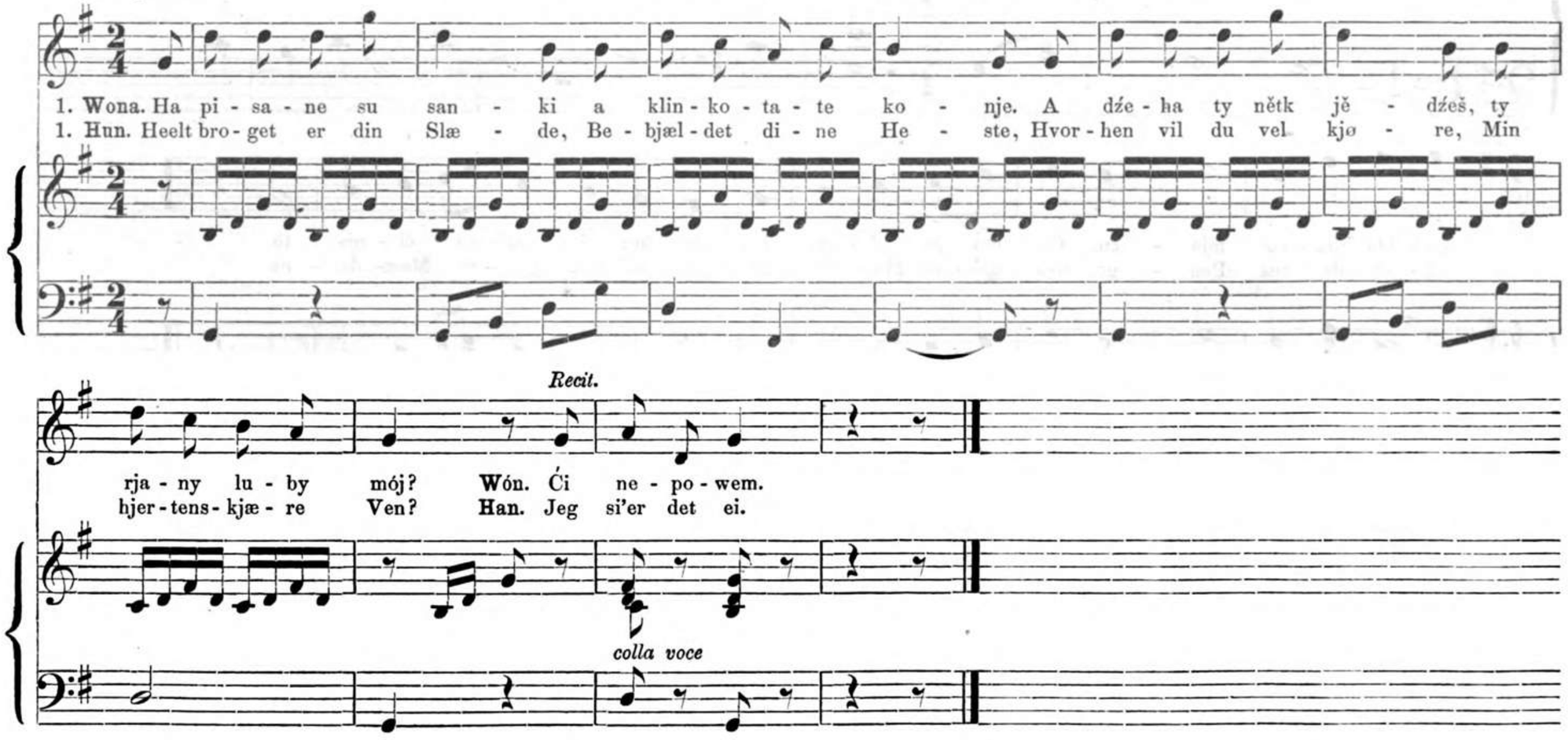
|: Jeg bag Ovnen vælter mig, :|
Hm hm hm, ha ha ha!
Kroppen strækker magelig.““

8.

|: „Galgen den alt færdig er, :|
Og til den du værdig er.“

Nr. 12. Na sankach jědźenje. Slædefarten.*)

Allegretto.

2.

Wona. Ty lěpšich myslow budźeš,
dyž 'dźeš mi pojedać,
dźeha ty nětko jědźeš,
ty rjany luby mój.
Wón. Da posłuchaj.

3.

Ha do města ja jědu,
tam budu całtow kupić,
kóždej tej holcy jenu,
a swojej lubcy dwě,
haj lubcy dwě.

2.

Hun. Du faaer nok andre Tanker,
Og gjerne du mig siger,
Hvorhen du nu vil kjøre,
Min hjertenskjære Ven!
Han. Saa hør det da.

3.

Til Byen jeg vil kjøre,
Og Hvedebrød der kjøbe;
Hver Pige eet jeg giver,
Min lille Skat faaer to,
Ja, hun faaer to!

*) Mel. har Lighed med Nr. 86 i mine „Tydske Folke-S. og Mel.“

Pooo allegretto.

Nr. 13. Što cinja woni? Hvad gjøre de?*)

1. [Ha] Što ći mu - žo či - nja, dyž z pi - wa do - moj du? [Ha] Wo - ni se - bi pše - cy te
1. Hvad Mæn - de - ne vel gjø - re, Naar de fra Øl - huus gaae? De dri - ve om saa læn - ge Og

ku - bła róz - no mje - cu. Ći mu - žo či - nja to, de ho! Ći mu - žo či - nja to.
ød - sle de - res Pen - ge. Saa gjø - re Mæn- de - ne, ja, ja! Saa gjø - re Mæn- de - ne.

2.

Što te žony činja,
dyž z piwa domoj du?
Na tych mužow bórča,
njemdrě na nich šwórča.
Te žony činja to, de ho!
Te žony činja to.

3.

Što ći hólcy činja,
dyž z piwa domoj du?
Woni sej tak juskaja
wjesele sej spěwaja.
Ći hólcy činja to, de ho!
ći hólcy činja to.

4.

Što te holcy činja,
dyž z piwa domoj du?
Sórcuški sej runaja
sukničkі sej zběhaja.
Te holcy činja to, de ho!
Te holcy činja to.

2.

Hvad Konerne vel gjøre,
Naar de fra Ølhuus gaae?
Paa deres Mænd de skjælde,
De skjende og de smælde.
Saa gjøre Konerne, ja, ja!
Saa gjøre Konerne.

3.

Hvad Knøsene vel gjøre,
Naar de fra Ølhuus gaae?
De juble høit mod Skyen,
Det runger gjennem Byen.
Saa gjøre Knøsene, ja, ja!
Saa gjøre Knøsene.
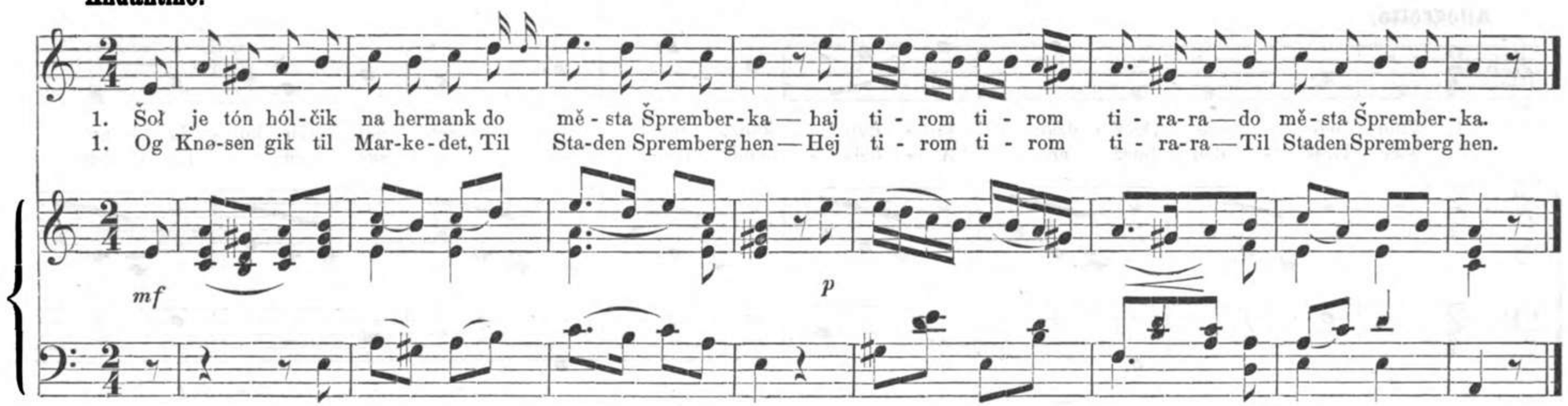
4.

Hvad Pigerne vel gjøre,
Naar de fra Ølhuus gaae?
Paa deres Pynt de rette
Og den i Orden sætte.
Saa gjøre Pigerne, ja, ja!
Saa gjøre Pigerne.

*) 5te—8de Takt, sammenlignet med 5te—6te Takt i Nr. 105c) af m. „Danske Folke-S. og Mel.“, afgiver et af de mange Exempler paa overraskende Ligheder mellem vidtadskilte Nationers Folkemelodier.

Nr. 14. Krawc. Skrædderen.

Andantino.

2.
Ha kupił je sej sukni płat,
po złotym jedyn łóchć —
haj tirom tirom tirara —
po złotym jedyn łóchć.

3.
Ha šoł je wón tam krawcej z nim
tom' krawcej Nydźanskom'.

4.
„Kak móže byći suknička?
Khornaŕ jej faluje.“

5.
„„Dyž nemóže być sukničká,
da nech je kholowa.““

6.
„Kak móže byći kholowa?
Khópka jej faluje.“

7.
„„Dyž nemóže być kholowa?
da nech je štrympica.““

8.
„Kak móže byći štrympica,
pjata jej faluje.“

9.
„„Dyž nemóže być štrympica,
da nech je rukajca —
haj tirom tirom tirara —
da nech je rukajca.““

10.
„Kak móže byći rukajca?
Palc tón jej faluje.“

11.
„„Dyž nemóže być rukajca,
da nech je lubcy lac.““

12.
„Kak móže byći lubcy lac?
Rózk jemu faluje.“

13.
„„Dyž nemóže być lubcy lac,
da nech je zapłata.““

14.
„Kak móže byći zapłata?
Móš je ju zaćahła.“

15.
„„To tola nebych nidy rek',
zo móš tak zaćehne.““

2.
Han kjøber til en Frakke Tøi,
En Gylden Alenen —
Hej tirom tirom tirara —
En Gylden Alenen.

3.
Han bragte det til Skrædderen,
Som boer i Neide By.

4.
„Der er til Frakke ikke nok,
Til Kraven mangler der.“

5.
„„Hvis ei til Frakke det forslaaer,
Gjør Buxer da deraf.““

6.
„Til Buxer er der ikke nok,
Der mangler til en Klap.“

7.
„„Og er til Buxer der ei nok,
Mig Strømper gjør deraf.““

8.
„Der Strømper ei kan blive af,
Til Hælen mangler der.“

9.
„„Kan jeg ei Strømper deraf faae,
Saa giør mig Handsker da —
Hej tirom tirom tirara —
Saa gjør mig Handsker da.““

10.
„Der er til Handsker ikke nok,
Til Tommelen mangler Tøi.“

11.
„„Og er til Handsker der ei nok,
Gjør en Brystlap til min Skat.““

12.
„Der bliver ingen Brystlap af,
Der mangler til en Snip.“
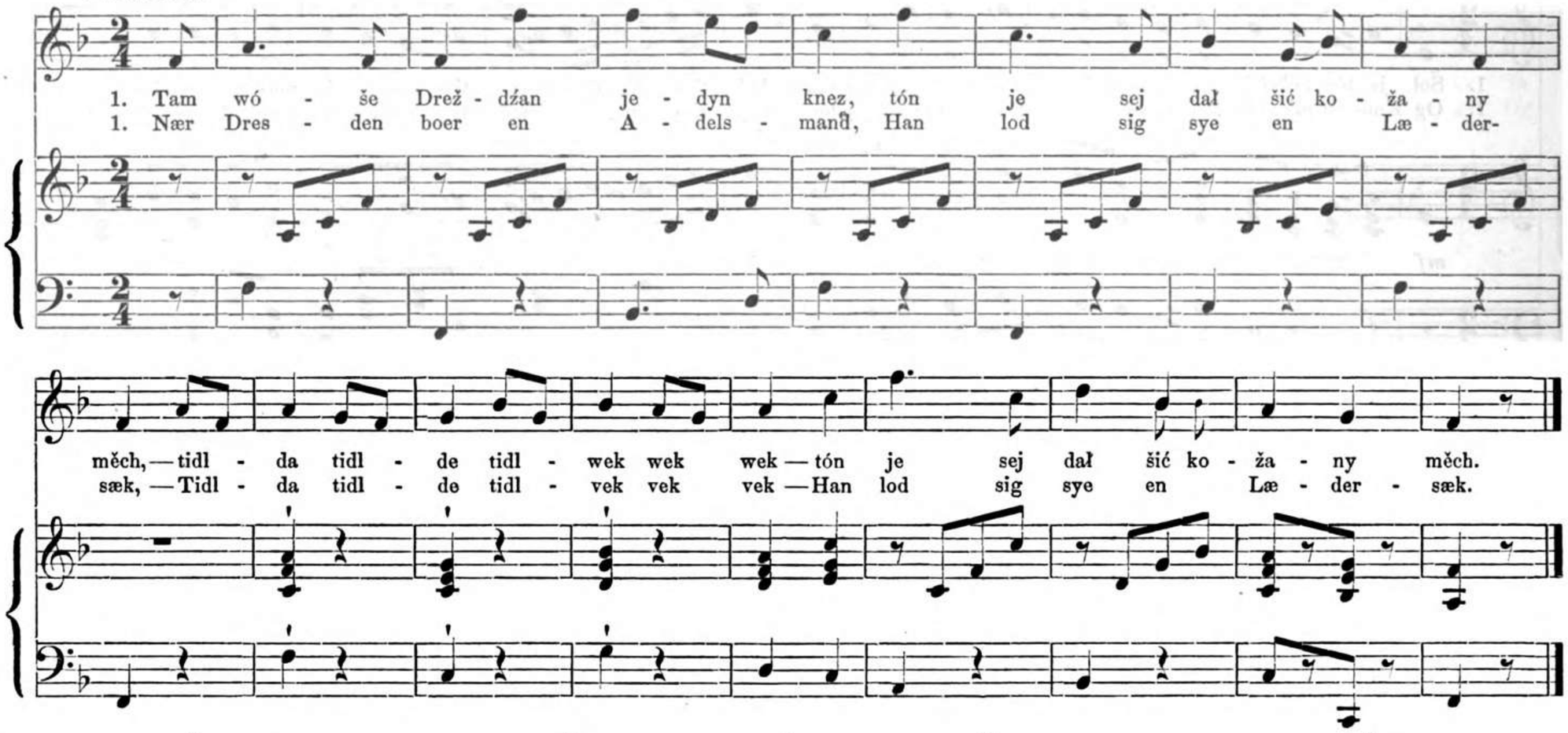
13.
„„Kan hun deraf ei Brystlap faae,
Dog vel en Lappeklud?““

14.
„Ei heller nogen Lappeklud;
Bort Musen har det slæbt!“

15.
„„Det havde jeg dog ikke troet,
At Musen gjorde Sligt.““

Nr. 15. Zemjan a młónkowa dźówka. Adelsmanden og Møllerdatteren.*)

Allegretto.

2.
Wón je so do njoh' zašić dał,
wón je so dał wesć do młóna,
— tidlda tidlde tidlwek wek wek —
wón je so dał wesć do młóna.

3.
„Dobry ći wečor, młónkowa!
Dźehada tón kórc stajił bych?
— tidlda tidlde tidlwek wek wek —
Dźehada tón kórc stajił bych?“

4.
„„Staj jón šak tam do kućika,
dźež naša luba dźowka spi,
— tidlda tidlde tidlwek wek wek —
dźež naša luba dźowka spi.““

5.
Dyž poča wo pół nocy być,
da poča holčo wołaći,
— tidlda tidlde tidlwek wek wek —
da poča holčo wołaći.

6.
„Och maćje, luba maćeŕka!
Tón měch je jedyn źiwy muž,
— tidlda tidlde tidlwek wek wek —
och maćje, luba maćeŕka!“

7.
„„Och dźówka, luba dźówčička!
Dy by ty z měrom wostała —
— tidlda tidlde tidlwek wek wek —
och dźówka, luba dźówčička!

2.
Han lod sig sye i Sækken ind,
Han lod sig kjøre til Møllen hen,
— Tidlda tidlde tidlvek vek vek —
Han lod sig kjøre til Møllen hen.

3.
„God Aften, gode Møllerske!
Hvor skal jeg sætte denne Sæk?
— Tidlda tidlde tidlvek vek vek —
Hvor skal jeg sætte denne Sæk?“

4.
„„Sæt Sækken der i Krogen hen,
Der Ingen komme skal til den,
— Tidlda tidlde tidlvek vek vek —
Der Ingen komme skal til den.““

5.
Men ei saa snart faldt Mørket paa,
Før Datteren kaldte paa sin Mo'er,
— Tidlda tidlde tidlvek vek vek —
Før Datteren kaldte paa sin Mo'er.

6.
„Ak Moder, kjære Moderlil!
I Sækken ligger skjult en Mand,
— Tidlda tidlde tidlvek vek vek —
Ak Moder, kjære Moderlil!“

7.
„„Ak Datter, kjære Datterlil!
Hvis rolig du dig havde holdt —
— Tidlda tidlde tidlvek vek vek —
Ak Datter, kjære Datterlil!

*) s. mine „Danske Folke-S. og Mel.“, Nr. 151 med tilhørende Anmærkning.

8.
Dy by ty z měrom wostała,
da by ty była zemjanka,
— tidlda tidlde tidlwek wek wek —
da by ty była zemjanka.““
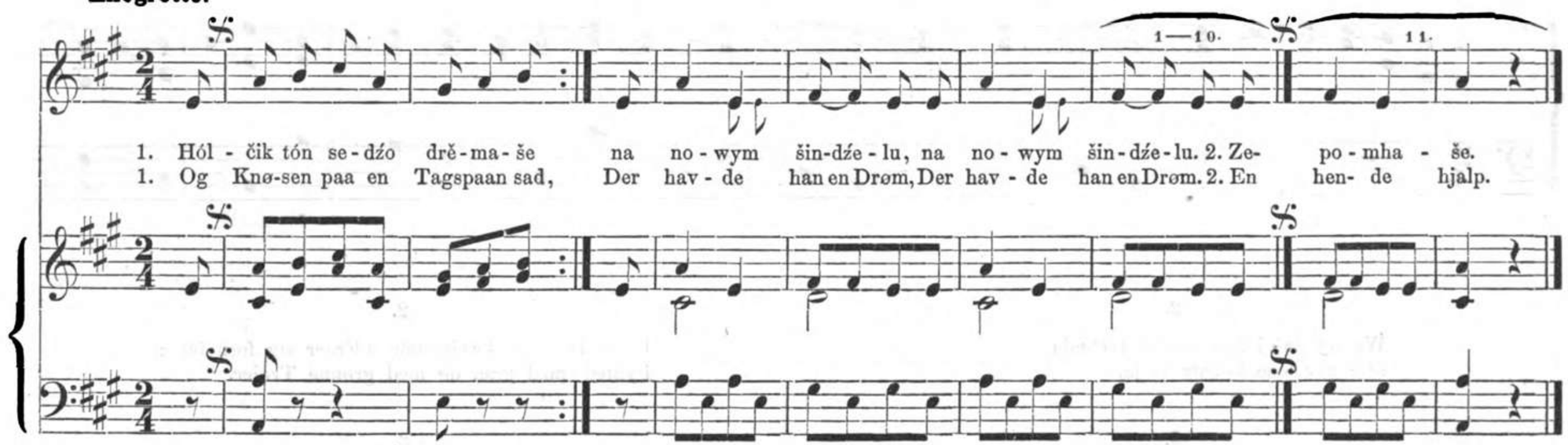
9.
„Ja necham być žana zemjanka,
ja 'cu być mištr młóńkowa,
— tidlda tidlde tidlwek wek wek —
ja 'cu być mištr młóńkowa!“

8.
Hvis rolig du dig havde holdt,
Du adelig Frue bleven var,
— Tidlda tidlde tidlvek vek vek —
Du adelig Frue bleven var.““

9.
„Ei adelig Frue være jeg vil,
Kun ærlig Møllermesterske,
— Tidlda tidlde tidlvek vek vek —
Kun ærlig Møllermesterske!“

Nr. 16. Hólčka sónčk. Knøsens Drøm.

Allegretto.

2.
|: Zedźał so jemu dźiwny sónčk :|
|: wot rjanej' lubčički. :|

3.
|: Pytał je jeje dybzaka :|
|: namakał złote tsi. :|

4.
|: Kupił je sej tsi zahončki, :|
|: zworał je za pół dnja. :|

5.
|: Do doła wosył łobodu, :|
|: na hórku pšenicu. :|

6.
|: Łoboda rosće ze zelom, :|
|: lubka ju nochce pléć. :|

7.
|: Wósty te rucy kałachu, :|
|: kopšiwy palachu. :|

8.
|: Kupiłoj staj sej za'rodu, :|
|: za'rodu winowu. :|

9.
|: A štó budźe ju tola pléć? :|
|: Ta Marka, [Marka]. :|

10.
|: A štó budźe jej pomhaći? :|
|: Tón Handrik, [Handrik]. :|

11.
|: Marka dejmančik pléješe, :|
|: Handrik jej pomhaše. :|

2.
|: En Drøm, heel underlig det var :|
|: Alt om hans Pigelil. :|

3.
|: I hendes Lomme søgte han, :|
|: Der han tre Gylden fandt. :|

4.
|: Han kjøbte sig tre Stykker Jord; :|
|: En halv Dag pløied han. :|

5.
|: I Dalen Melde saaede han, :|
|: Paa Bjerget Hveden god. :|

6.
|: Blandt Melden skyder Ukrudt op, :|
|: Hans Pige ei luge vil; :|

7.
|: Thi Tidsler hendes Hænder stak, :|
|: Og Nelderne brændte dem. :|

8.
|: Saa kjøbte de en Have sig, :|
|: En Viinhave just det var. :|
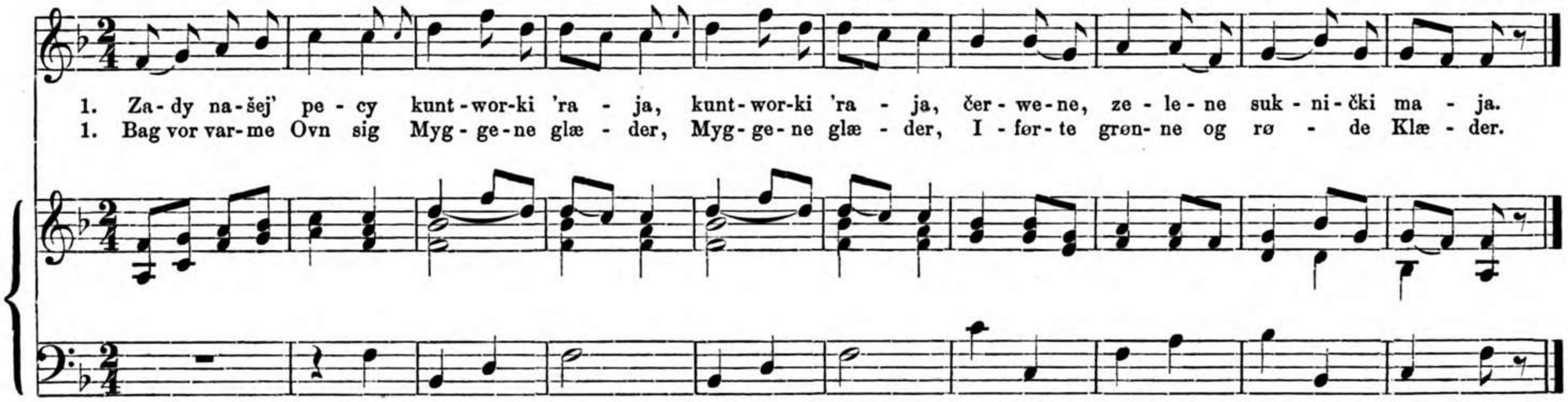
9.
|: Men hvem mon dog vil luge den? :|
|: Det vist [Maria] vil. :|

10.
|: Og hvem mon hende hjælpe vil? :|
|: Det vist [Andreas] vil. :|

11.
|: Maria luged Timian, :|
|: Andreas hende hjalp. :|

Nr. 17. Žorty. Skjemtevise.

Allegretto.

2.

We tej našej łuži |: žaby rechtaja, :|
šěre a zelene kabaty maja.

3.

Zady našej' kólnje |: 'róblki twarja, :|
na słabe žito a na burow swarja.

4.

We tej našej bróžni |: šěre mósje pišča, :|
k naleću žito na drohotu ćišća.

5.

We tej našej pšeńcy |: počpula so khowa; :|
kup' mi lik, kup' mi lik, Juračko! woła.

6.

Na ponošku našim |: sedźa štyri kóčki, :|
łušča tej móšini slówkowe póčki.

2.

I vor Dam de kvækkende |: Frøer sig fornøier, :|
Pynted' med graa og med grønne Trøier.

3.

Bag vort Skuur de Smaaspurve |: travle bygge, :|
Sladdre om Korn og om Landmandens Lykke.

4.

I vor Lade høres |: Musene pibe; :|
Det vil paa Korn vist til Foraaret knibe.

5.

I vor Hvedemark sig |: Vagtelen fryder; :|
„Lykk'lig, lykk'lig!“ stedse det lyder.

6.

Paa vor Tagryg fire |: Katte sig lægge, :|
Blommekjærner for Musene knække.

7.

Kukawach tych našich |: škórcy 'wizdaja, :|
kołbasu zo wulku za jutsišim změja.

8.

Pšez tu našu mezu |: Wochodźenjo ća'nu, :|
wezu na kermušu kołmazu rjanu.

7.

Og i vore Stærkasser |: Stærerne spille: :|
„Vi skal imorgen til Pølsegilde!“
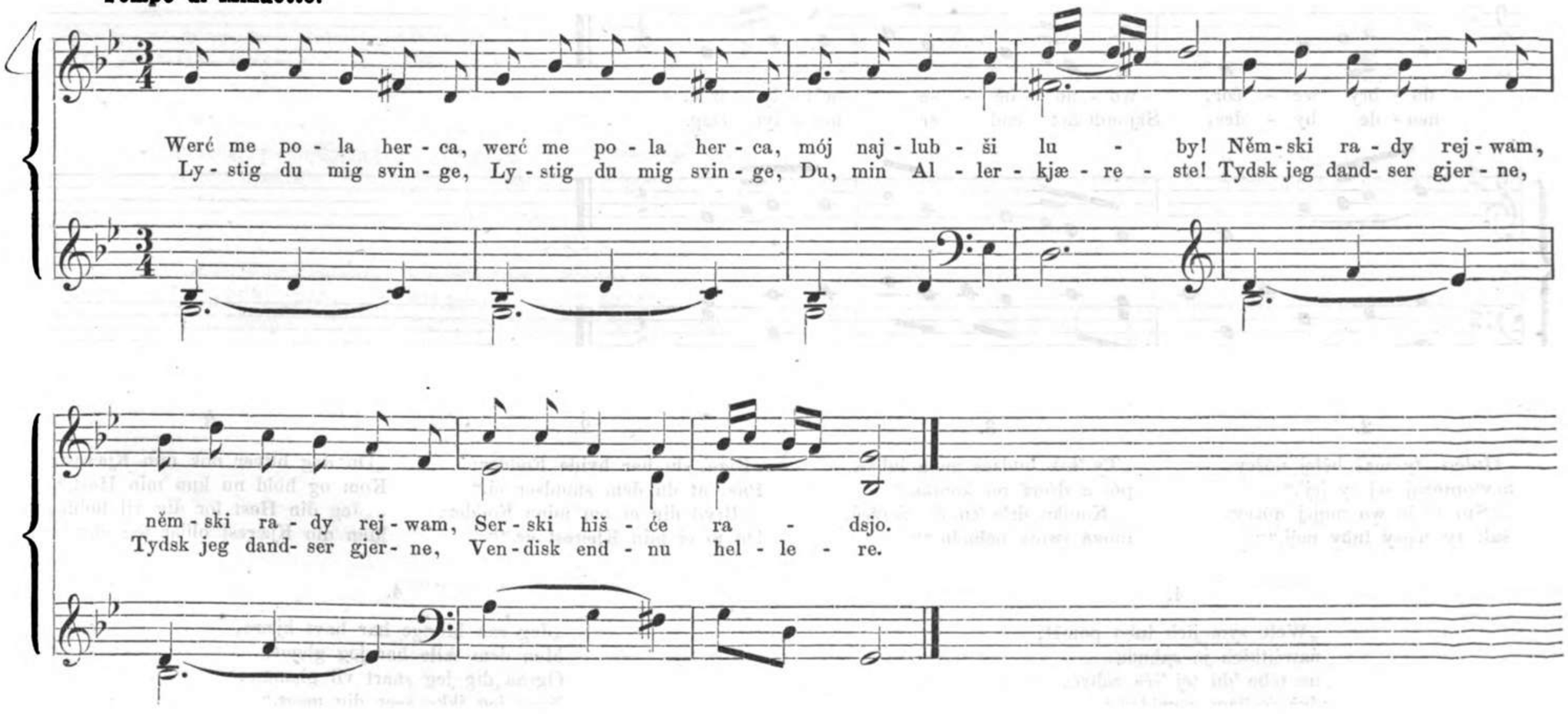
8.

Over vor Brakmark |: Nochtenerne [1]) kjøre, :|
De til Kirmessen [2]) Vogntjære føre.

[1]) Indbyggerne af Byen Nochten (vendisk: Wochozy). [2]) Kirmes o: Marked.
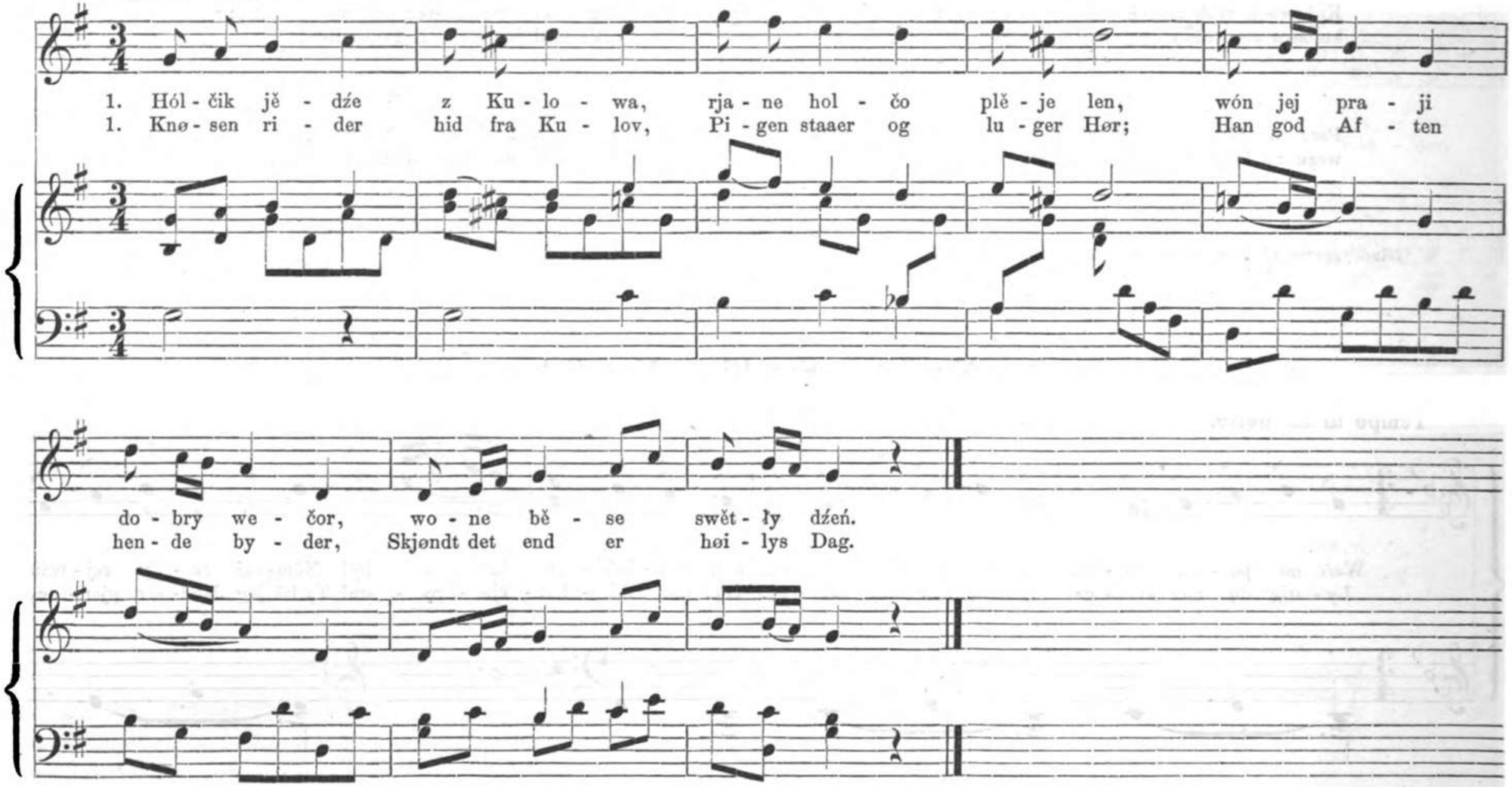
Nr. 18. Serski. Vendisk.

Tempo di Minuetto.

Nr. 19. Serski. Vendisk.

Tempo di Minuetto.

2.

„Holčo, ty maš běłej nóžcy,
newomazaj sej ty jej'.“
„„Sto ći je wo mojej nóžcy,
'šak ty nejsy luby mój.““

3.

„Ty 'šak budźeš moja lubka,
pój a dźerž mi konika.“
„„Konika dr'e 'cu ći dźeržeć,
lubka twoja nebudu.““

4.

„Wele sym jich lubo poměł,
nawšitkich ja zabudu:
na tebe 'du tej 'šće zabyć,
dyž će 'jacy newidźu.“

2.

„Pige, du har hvide Fødder;
Pas, at du dem smudser ei.“
„„Bryd dig ei om mine Fødder,
Du jo ei min Kjærest er.““

3.

„Du dog bliver nok min Kjærest;
Kom og hold nu kun min Hest.“
„„Jeg din Hest for dig vil holde,
Men din Kjærest bli'er jeg ei.““
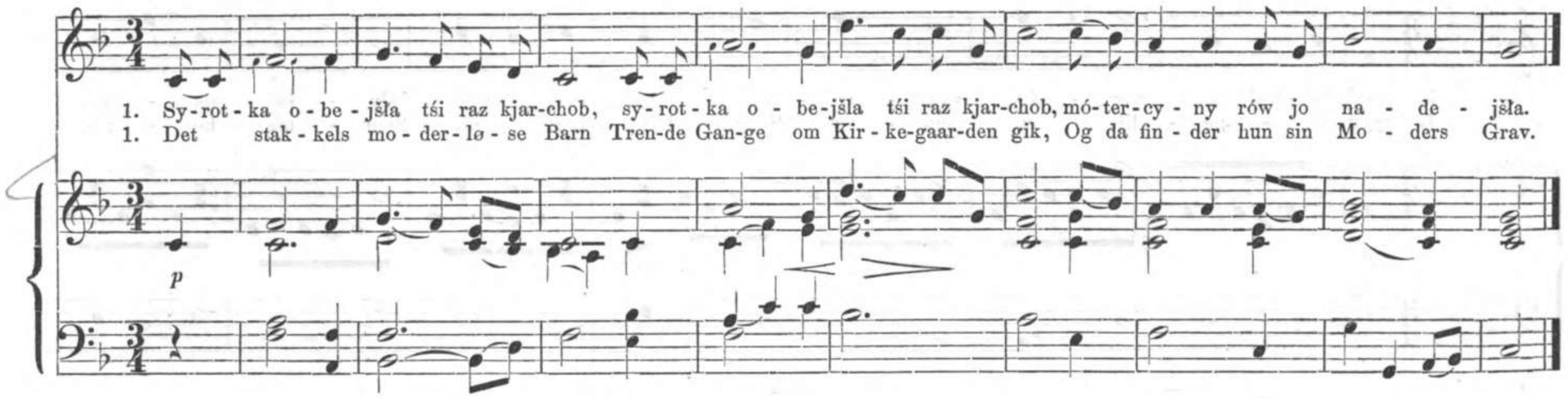
4.

„Jeg saa Mange har havt kjære,
Men dem Alle har jeg glemt;
Ogsaa dig jeg snart vil glemme,
Naar jeg ikke seer dig meer.“

Nr. 20. Syrotka. Den Moderløse.

(*Nr. 20—32. Fra Nedre-Lausitz.*)

Adagio.

2.

|:„Stawajśo wy górej, mója maśi!:|
'Zišo wy mě skibku wotkšajat.“

8.

|:Stawajśo wy górej mója maśi!:|
'Zišo wy mě głowku pocesat.“

3.

|: „„Ty ga maš tam młodu mamu doma:|
daś ći wóna skibku wotkšajo.““

9.

|: „„Ty ga maš tam młodu mamu doma:|
daś ći wóna głowku pocaso.““

4.

„Młoda mama ma dosć swójich źěši,
swójim wóna te topeńki pjaco,
mě spalene skórki njedajo.

10.

„Młoda mama pocaso mě głowku,
ale pobijo mě tek do njeje,
starcy ju wot sebje psecer psejc.

5.

|:Stawajśo wy górej, mója maśi?:|
'Zišo wy mě zgełko upałkat.“

11.

|: Stawajśo wy górej, mója maśi!“ :|
„„Móje góle, wěcej njestawam.

6.

|: „„Ty ga maš tam młodu mamu doma,:|
daś ći wóna zgełko upałce.““

12.

Na hutšobje laży šěžki kameń,
na wocyma laży běly pěsack,
na nogoma pak zeleny dern.““

7.

„Młoda mama upałce mě zgełko,
ale jo tek stergajo do lumpka,
chyśi mě jo potom do nugła.

13.

Pśileśeštej dwa janźela z njebja,
pśimjoštej tam syrotku za ruku,
leśeštej z njeju do njebja nutś.

2.

|: „Staa op, o Moder kjær, staa op,:|
Kom at skjære mig en Skive Brød!“

8.

|: Staa op, o Moder kjær, staa op,:|
O kom, at rede mig mit Haar!“

3.

|: „„Du hjemme saa ung en Moder har,:|
Hun vil skjære dig en Skive Brød.““

9.

|: „„Du hjemme saa ung en Moder har,:|
Lad kun hende rede dig dit Haar!““

4.

„Den unge Mo'er har egne Børn;
Mens til dem hun gjerne rister Brød,
Neppe jeg de brændte Skorper faaer.

10.

„Naar hun mig Haaret rede skal,
Hun mig i Hovedet da slaaer,
Stedse støder hun mig bort fra sig.

5.

|: Staa op, o Moder kjær, staa op,:|
Min Skjorte vist du vaske vil.“

11.

|: Staa op, o Moder kjær, staa op!“ :|
„„Jeg, mit Barn, staaer ikke mere op.

6.

|: „„Du hjemme saa ung en Moder har,:|
Din Skjorte hun nok vaske vil.““

12.

Saa tung ligger Stenen paa mit Bryst,
Mine Øine dækker hvide Sand,
Mine Fødder bandt det grønne Græs.““

7.
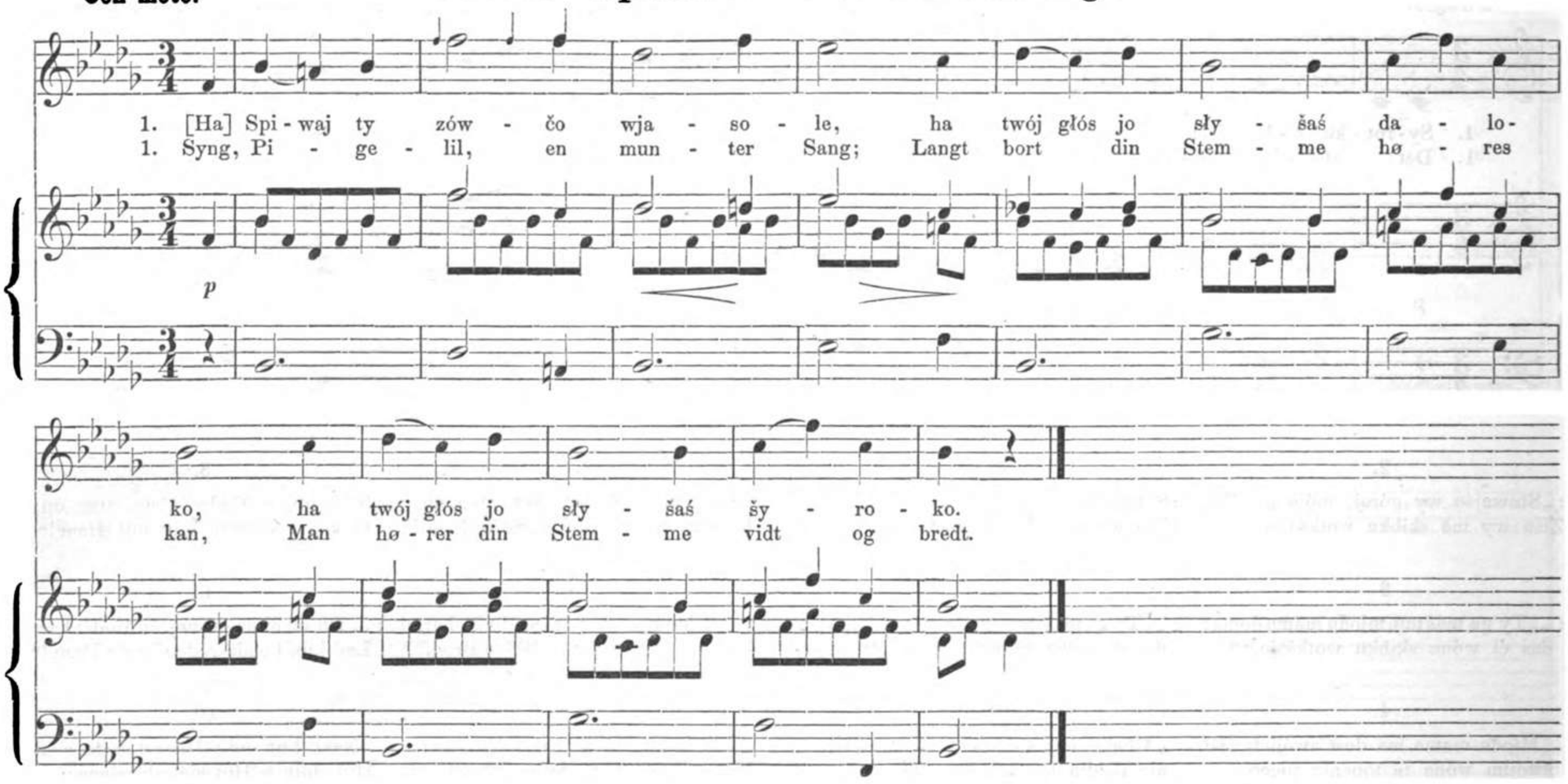
„Om hun ogsaa Skjorten vaske vil,
Itu hun da river den for mig
Og kaster den i Krogen hen.

13.

To Engle kom fra Himlen ned,
De toge det moderløse Barn.
Og fløi med det til Himmelen.

Nr. 21. Spušćona. Den forladte Pige.

Con moto.

2.
Po tych mě polach Jaseńskich,
|: po wšyknych cuzych granicach. :|

3.
„Kag' debu spiwaś a wjasoła byś,
|: gaž debu pśecer sama byś. :|

4.
'Sykne te źówča do kjarcmy 'du
|: ja debu pśecer doma byś.“ :|

5.
Staj sebje, rědna, ten běły šlewjeŕ,
|: źi ty tam teke hoglědaś. :|

6.
„Pójdu tam ja aby njepójdu,
|: za žurjami ja tam stojaś budu. :|

7.
Luby ten chozi ze jśpy a dó jśpy,
|: z bockom wón na mnjo spoglědado. :|

8.
Žednego słowka mě njezgronijo,
žedneje rucki mě njespodajo,
razka mě piśa nješenkujo.

9.
— Och ty rozmilony luby mój,
|: woc'ga ty taki gjardny sy? :|

2.
Paa Jessens [1]) Sletter høres den
|: Og til de fjerne Grændser hen. :|

3.
„Hvorledes kan jeg vel synge glad,
|: Da stedse jeg ene være skal? :|

4.
Til Kroen alle Piger gaae,
|: Men jeg altid hjemme være maa!“ :|

5.
Tag paa, du Skjønne, det hvide Slør,
|: Gaa ogsaa derhen og see paa dem. :|

6.
„Og om jeg ogsaa gik derhen,
|: Bag Døren jeg dog kun vilde staae. :|

7.
Min Ven gaaer der snart ud, snart ind,
|: Fra Siden kun han seer til mig. :|

8.
Han taler ei et Ord til mig,
Han ei et Haandtryk giver mig,
Og ei han rækker mig en Drik.“ —

9.
Ak, du min kjære, elskte Ven,
|: Hvorfor dog vise dig saa stolt? :|

[1]) Jessen (vend. Jaseń), en Landsby i Nedre-Lausitz.

10.
Woc'ga ty ze mnu se nješenkujoš,
|: ako tym młodym gólcam pšistoj?“ :|

11.
„„Kag' debu z tebu se šenkowaś,
gaž ty sy burskje źówcyšćo,
ja pak teg' bogateg' pšekupca syn.““

12.
„Njejsy ga ty to pjerej weźeł,
až ja som burskje źówcyšćo,
a ty teg' bogateg' pšekupca syn.

13.
Njechoźił za mnu po pół nocach,
|: po takich šmjatych wjacorach. :|

14.
Wuspał sebje swoju głowu,
|: njehubił sebje swojich nogow. :|

10.
Hvorfor ei ræk̃e Bæg'ret mig,
|: Som Skik er for den unge Mand?“ :|
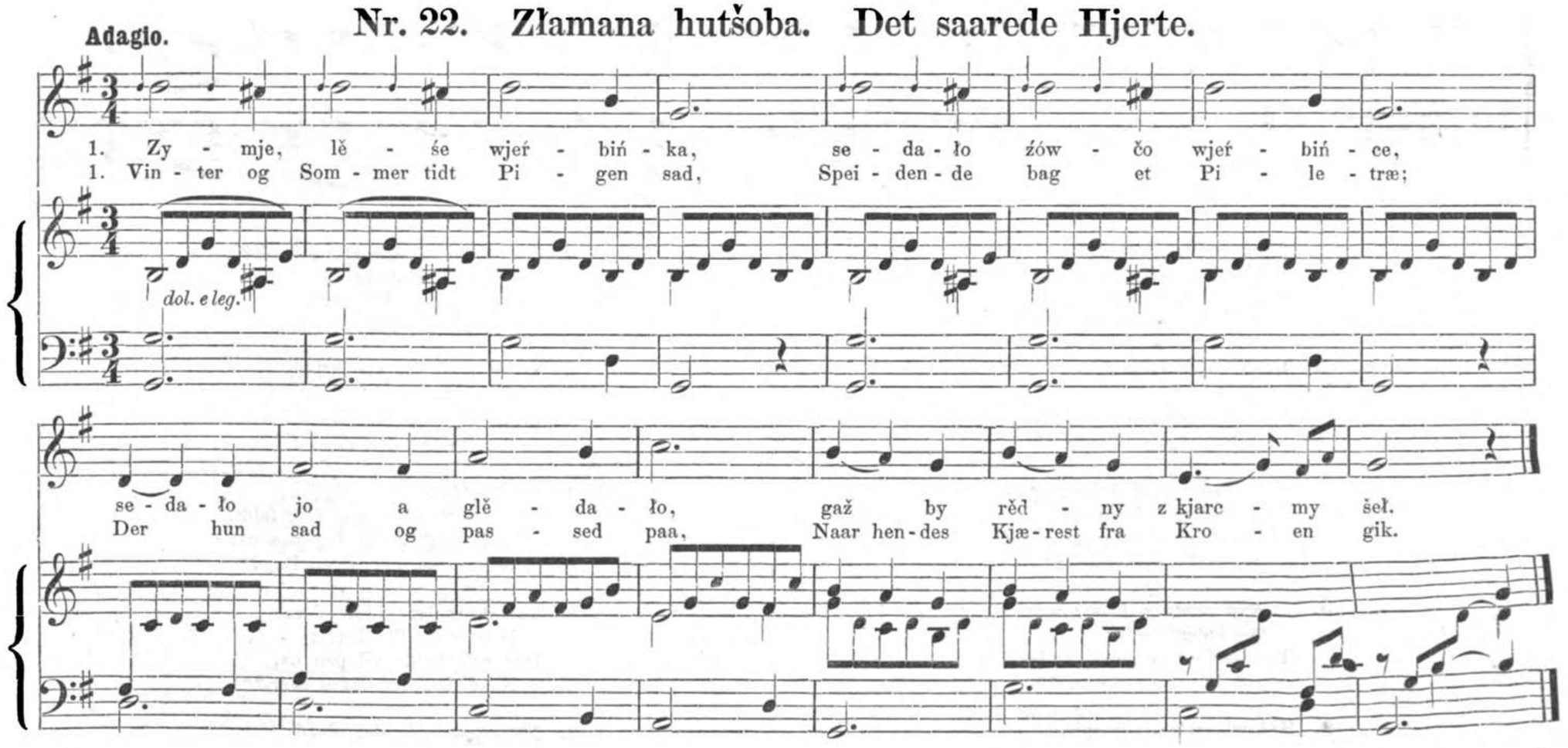
11.
„„Hvorledes skulde jeg vel det?
Du er en Bondepige kun,
Og jeg den rige Kjøbmands Søn!““

12.
„Og vidste du da ikke før,
At jeg en Bondepige er,
Og du den rige Kjøbmands Søn?

13.
Hvorfor gik du da efter mig
|: Og fulgte mig i sildig Stund? :|

14.
Du bedre havde Søvnen valgt.
|: End saaledes trættet dine Been!“ :|

Nr. 22. Złamana hutšoba. Det saarede Hjerte.

2. Rědny z kjarcmy domoj źo,
wjasole wón juskašo,
z drugeju se rozgronjašo,
'šo pak źówčo słyšašo.

3. Och ty mój nejpjerjejšny,
njecyń ty mi takego!
tužycu mam wjeliku,
dłujko żywa njebudu.

4. Budu zginuś chożeca
po tych górach wjele tužna
we Rědnyškoje we dwórje,
we tej nowej kómorje.
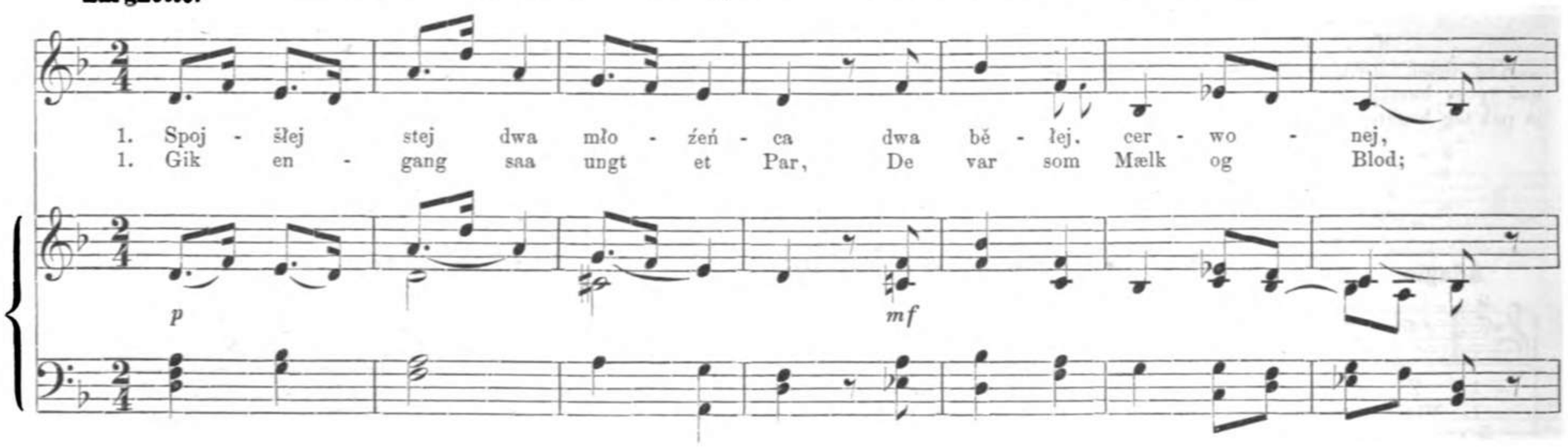
2. Kjæresten gaaer fra Kroen hjem,
Og han jubler høit i Sky,
Samtaler med en Pigelil;
Hun bag Busken lytter dertil.

3. „Ak, du min første Kjærlighed,
Gjør mig dog ei saa stor en Sorg,
Ei kan mit Hjerte bære den,
Jeg under Byrden maa segne hen.

4. [Vandre jeg skal paa vilden Sti
Og med Suk og Taarer gaae,
Ak, med mig er det forbi,
Snart hører Hjertet op at slaae.“]

Nr. 23. Štrochowana njezwěrnosć. Straffet Utroskab.

Larghetto.

2. Coga we tej zagroźe?
Tak mały jabłonjašk.
Coga ma ten jabłonjašk?
Tak małe jabłuška.

3. Kake su to jabłuška
tak małe jabłuška?
Spod janem bockom zelone,
spod drugim cerwone.

4. Sednuštej se, glědaštej,
až stej tam husnułej.
„Chto buźo naju górej wołaś,
gaž buźo źeń bówaś?“

5. „„Nad nama seda syłowik
ten jaden dróbny 'tašk.
Ten buźo naju górej wołaś,
gaž buźo źeń bówaś.““

6. Syłowik wjasele zaspiwa
tom gaju zelonem.
'Sen se ten gajašk rozlěga,
'ša tšawa spoléga:

7. Swita, swita, źeń bówa,
cerwone zorja górej 'dn,
chtož jo pódla lubki spał,
ma cas nět domoj hyś.

2. Hvad mon i den Have staae?
Et lille Æbletræ.
Bærer ei det Æbletræ?
Jo, Æbler ganske smaa.
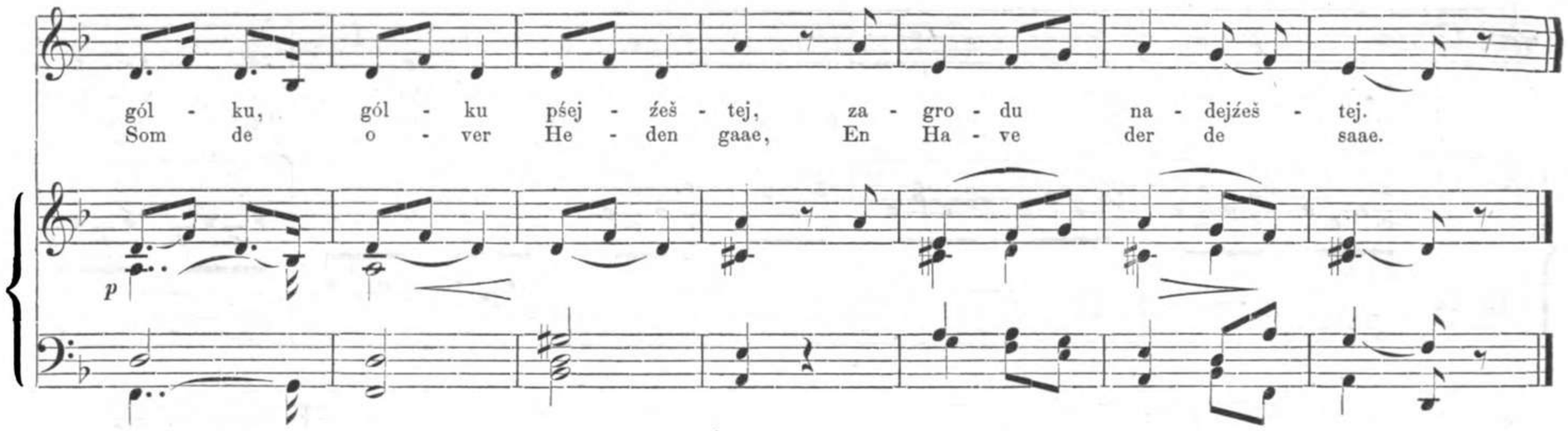
3. Hvad mon det for Æbler er,
De Æbler ganske smaa?
Grøn den ene Side er,
Den anden den er rød. —

4. De til Hvile satte sig;
Snart Sovnen paa dem faldt.
„Hvem skal kalde dog paa os,
Naar atter det bli'er Dag?“

5. „„Nattergalen sidder der,
Den søde lille Fugl;
Den nok kalde vil paa os,
Naar den det dages seer.““

6. Nattergalen Triller slaaer
Alt i den grønne Lund;
Og til Hvile Lunden gaaer,
Og Græsset lægger sig.

7. Men det lysner, bliver Dag,
Frem stiger Solen rød:
Ungersvenden reiser sig,
Det Tid er at gaae hjem.

8. Rědny se pśejc gotujo,
rědna śěžce zdychujo.
„Zdychuj abo njezdychuj,
wěcej mója njebuźoš.“

9. „„Daś budu abo njebudu,
šak wjele njerozim,
glědaj sebje za drugej'
ja teke za drugim.““

10. Źówčo ma dawno drugego,
gólc niźi žedneje.
Źówčo wjedu k wěr'wanju.
Gólca pak chołyjoj.

11. Źówču zwony zwonjachu
jom' woły ryjachu,
źówču gjerce 'grajachu,
jom' kolaska kyrcachu.

12. „Coga kuli cynił som,
až źówčo zwostajich?
Ja drje drugu lubka mam,
ta pak mě zwěrna njej.

13. Což z pjerwejšej' gronjachmej,
'šo z wěru měnjachmej,
což z nětajšej' gronimej,
nic z wěru měnimej.“

8. Som han dertil færdig er,
Da sukker den Pigelil.
„Suk saameget, som du vil,
Du bliver dog aldrig min.“

9. „„Skal jeg ikke være det,
Jeg derfor ei græmmer mig.
Søg en anden Pige dig,
En Mand faaer jeg mig let.““

10. Hun forlængst en Anden fik,
Men Knøsen Ingen har;
Hun som Brud for Altret staaer,
Men han bag Ploven gaaer.

11. Klokkerne for Pigen klang,
For ham lød Oxers Brøl;
Strængen lød til Pigens Sang,
Men Hjulet peb for ham.

12. „Ak, hvor var det galt dog gjort,
At Pigen jeg forlod;
Jeg en anden Kjærest fik,
Men hun er ei mig tro.

13. Kjærlighedens ømme Ord
Har Hiin saa ofte talt;
Hvad end Denne siger mig,
Kun Mundsveir er det Alt.“

Nr. 24. Płakajuca njewjesta. Den grædende Brud.

Andantino.

1. O - ko - ło gro - du jo šćaž - cy - cka, o - ko - ło
1. Om - kring Slot - tet gaaer en Fod - sti, Og paa

p e leg.

gro - du jo šćaž - cy - cka, po njej tam cho - że
Sti - en gaae de Sven - de, Som til Bryl - lup

swaź - ba - re.
by - de skal.

2.

|: Ze šćabotu, zbrinkujicy, :|
za rědnym žywčom glědujicy.

3.

Syłojik ten dróbny 'tašack,
syłojik ten dróbny 'tašack
leśešo knězu nuzu skaržyś.

4.

|: Gnězdko su mě roztergali, :|
młode su mě zhubjerali.

5.

|: „Njejsom ja śi pjerjej gronił: :|
njewij gnězdko pśi puśiku.

6.

|: Uwij gnězdko na jaworje, :|
na jaworje na gałuze.

7.

|: Tam ty twyje młode huwjeź, :|
pśiwjeź je pytom spyd myje ókno.

8.

|: Ja 'com sebje jadnog' ubraś, :|
kyteryž buźo moc lěpej spěwaś.

9.

|: Staršy pśece lěpej spěwa, :|
ten dej sedaś spyd myjim óknom.

10.

|: Zajtša rano gyrej wołaś :|
myju knĕnju, myju celaź.

* * *

11.

|: Prěnju richtu na blido njasu, :|
njewjesta ta chopi pšašaś.

12.

|: Njewjesta ta chopi pšašaś: :|
„źo myj luby nawoženja?“

13.

|: Drugu richtu na blido njasu, :|
njewjesta ta hyšće pšaša:

14.

|: Njewjesta ta hyšće pšaša: :|
„źo myj luby nawoženja?“

15.

|: Tśešu richtu na blido njasu, :|
njewjesta ta chopi płakaś.

16.

|: Njewjesta ta chopi płakaś: :|
„źo myj luby nawoženja?“

17.

|: Nawoženja spy gyli ganja, :|
spy gyli ganja, źiwinu gyni.

18.

|: Źiwinu gyni, zwěrinu daji, :|
pśece k swaźbe pśigotujo.““

2.

|: Der de gaae med Larm og Støien, :|
Efter de smukke Piger see.

3.

Bort da flygted Nattergalen,
Hen den fløi til Slottets Herre,
Klagede sin Nød for ham:

4.

|: Ødelagt de har min Rede, :|
Røvet mine Unger mig.

5.

|: „Har jeg ei forud dig advaret: :|
Ei din Rede ved Veien byg!

6.

|: Byg paa Ahorntræet din Rede, :|
Bag dens Blade skjul du den.

7.

|: Føer ud derfra dine Unger, :|
Under mit Vindve sæt dem hen.

8.

|: Een af dem jeg vil mig vælge; :|
Den, som synger allerbedst.

9.

|: Bedst den ældste altid synger; :|
Sæt den under mit Vindve hen.

10.

|: Tidlig om Morg'nen skal den vække :|
Hustru min og mit Tjenerskab.“

* * *

11.

|: Nu den første Ret fremsættes; :|
Spørger da den unge Brud.

12.

|: Da den unge Brud saa spørger: :|
„Siig, hvor er min Brudgom dog?“

13.

|: Og den anden Ret fremsættes; :|
Atter spørger den unge Brud.

14.

|: Atter unge Brud da spørger: :|
„Siig, hvor er min Brudgom dog?“

15.

|: Og den tredje Ret fremsættes; :|
Ak, da græder den unge Brud.

16.

|: Ak, den unge Brud da græder: :|
„Siig, hvor er min Brudgom dog?“

17.
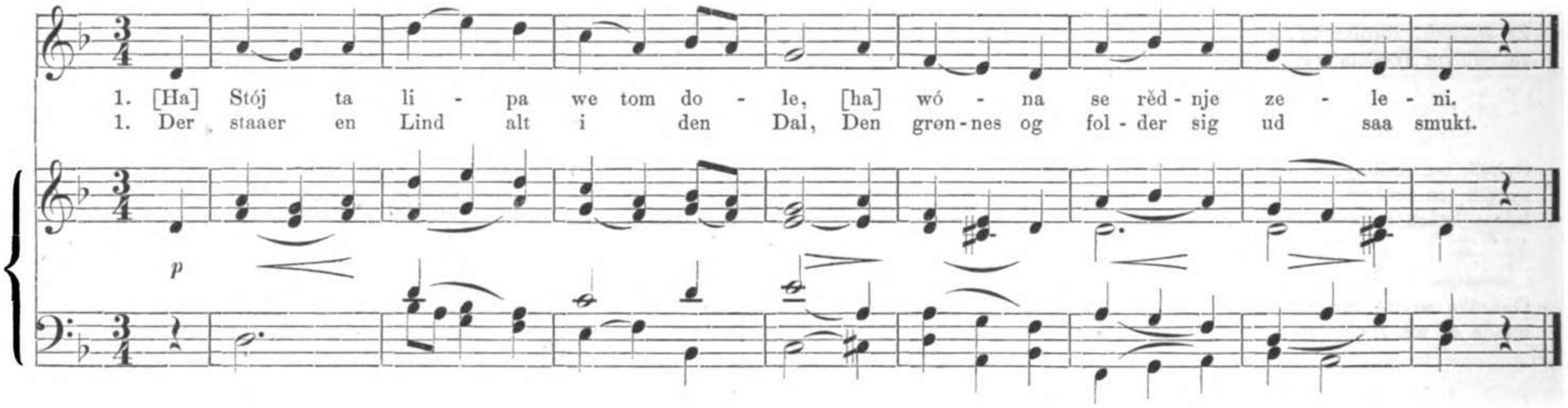
|: „„Han omkring i Skoven jager :|
Og forfølger Vildtets Spor.

18.

|: Vildtets Spor han der forfølger, :|
Dræber det til sin Bryllupsfærd.““

Nr. 25. Zasejpsijzene. Tilbagekomsten.*)

Andantino.

2. Wóna se chwějo tam a how,
źož ten wětšik na nju stój.

3. Luby ten jěźo na wójnu,
lubka ta šěžce zdychujo.

4. „Gaž budu nalěto rože kwisć,
budu ja zasej domoj pšiš.“

5. Běšo to jaden nalětny źeń,
źówčo to gumnje ryjašo.

6. Źówčo to gumnje ryjašo,
za swójim lubym glědašo.

7. Mimo tam rejtař rejtował
na swójim kóniku na brunem.

8. Cerjeny mantel se zahobali,
až jogo źówčo jog' spóznaš njedej.

9. „Pomagaj bóg ši, ty rědne źówčo,
co tuder žłaš we gumnje?

10. Zběraš ty tuder jabłuškow,
stergaš ty tuder kwětaškow?“

2. Dens Krone bevæger sig hid og did,
Naar Vinden gjennem Dalen gaaer.

3. Den Elskede drager i Krigen hen,
Og Pigen bæver og sukker dybt.

4. „Naar det er Rosens Blomstringstid,
Da kommer jeg atter hjem til dig.“

5. Og det var paa en Foraarsdag,
I Haven graved den Pigelil.

6. I Haven graved den Pigelil,
Med Længsel hun efter den Elskede saae.

7. Da kom der en Rytter ridende
Alt paa sin stolte, brune Hest.

8. Han hylled sig i sin Kappe ind,
At Pigen ei skulde kjende ham.

9. „Gud signe dig, skjønne Pigelil!
Hvad gjør du vel i Haven der?

10. Maaskee du Æbler samler op,
Hvad heller Blomster plukker du?“

*) slg. mine „Svenske Folke-S. og Mel.“, Nr. 90 og 113.

11. „„Njezběram žednych jabłuškow,
njeztergam žednych kwětaškow.

12. Glědam ja z dala za lubym,
až se wón niźi njepóra.

13. Źinsa jo rowno sedym lět,
ako mój luby jo na wójnu jěł.

14. Wón jo mě zlubił zasej pśiś,
gaž budu na lěto rože kwisć.

15. Rože te naléto kwišachu,
luby ten z wójny dom njepśiźo.““

16. „Njewěř, och njewěř, ty rědne źówčo,
wón jo měł 'cora z drugeju zlub.

17. Ja budu zasej tam rejtowaś,
cošli jom' něco ty pśipówjezć daś.“

18. „„Buźošli zasej tam rejtowaś,
pśipówjeź wele jom' dobrego.

19. Daś źe wón na wšykno spomnijo,
což sebje něga smej groniłej.

20. 'Šykno, což ja som groniła,
'šykno sam z wěru měniła.““

21. Njewěř, och njewěř, ty rědne źówčo,
źoga by ja ten samy był?

22. Ja kśěł śi jano tak huspytowaś,
lec by ty drugego njeměła.“

23. „„Kaga ja dejała drugego měś,
gaž hutšoba stawnje žałujo.

24. Wocy pak pśecer glědatej,
źo by mój luby domoj šeł.““

25. Běłu tu rucycku lubcyccy,
złoty ten pjerśćenik na palack.

26. „Něnto ga dejš ty ta mója byś,
nikula žedna druga nic!“

11. „„Jeg samler ikke Æbler op,
Jeg Blomster plukker ei.

12. Jeg seer i det Fjerne efter min Ven,
Om jeg kan Øie paa ham faae.

13. Idag just for syv Aar siden drog
Min Elskede i Krigen bort;

14. Han loved mig at komme igjen,
Naar det var Rosens Blomstringstid.

15. Men Rosen alt blomstred om Vaaren tidt,
Min Ven kom ei fra Krigen hjem.““

16. „Ak skjønne Pige, tro det ei;
Igaar en Anden han lovet har.

17. Jeg strax tilbage ride vil,
Hvis du ham Noget at sige har.“

18. „„Hvis du tilbage ride vil,
Ham kjærlig Hilsen bring fra mig.

19. Bed ham, at ret han mindes Alt,
Hvad med hinanden vi har talt.

20. Og siig, hvad jeg til ham har sagt,
Det var af mig saa ærligt meent.“

21. „Du skjønne Pige, tro mig ei!
Hvad, om ham selv du for dig saae?

22. Jeg kun paa Prøve satte dig,
Om ei en Anden du havde kjær.“

23. „„Hvor kunde en Anden jeg have kjær,
Mens Hjertet altid følte Sorg?
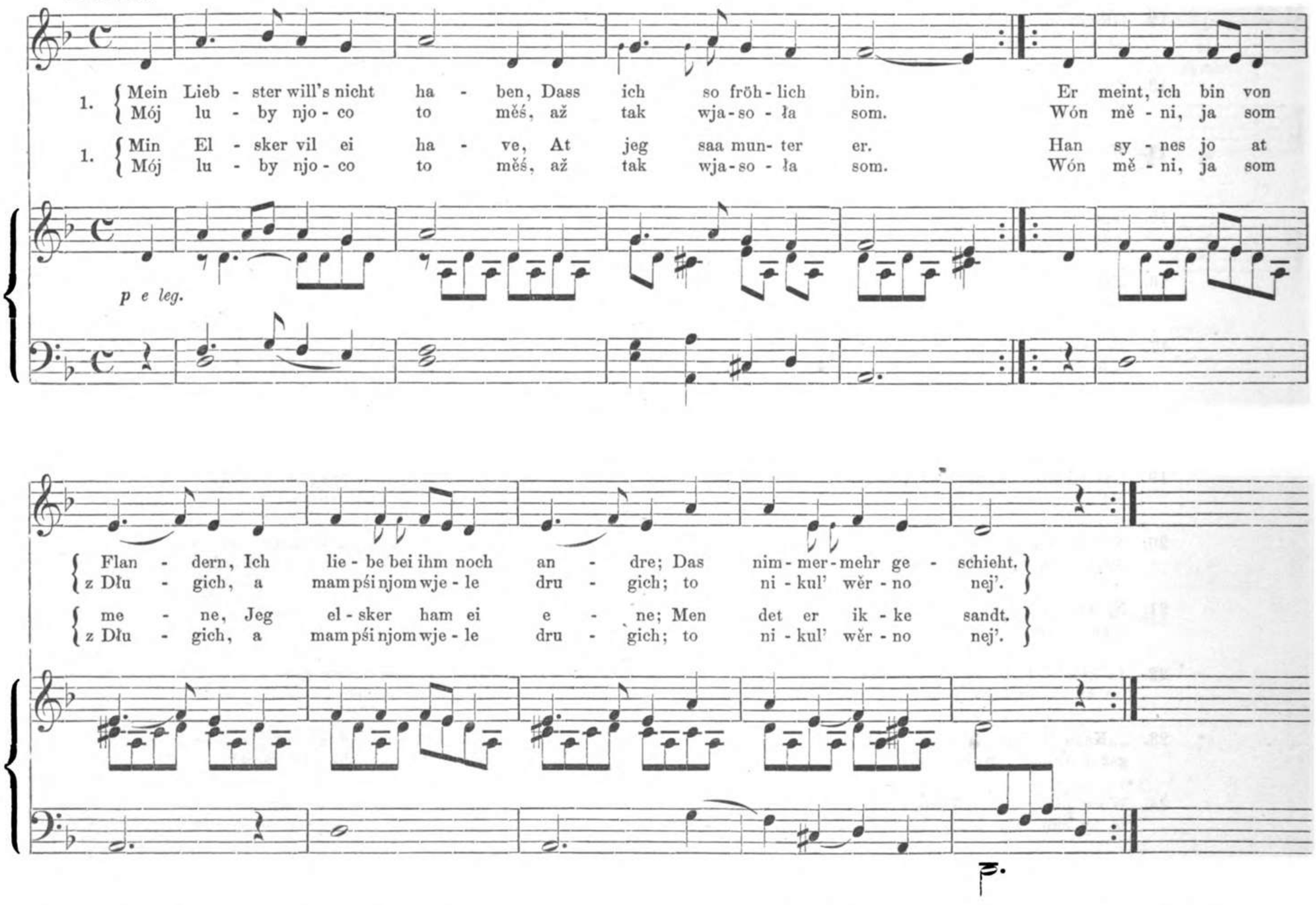
24. Mens Øiet taarevædet saae
Kun efter ham, jeg vented paa?““

25. Da tog han hendes hvide Haand,
Paa Fingeren satte en gylden Ring.

26. „Nu, Elskte, skal du være min,
En anden Pige ei faaer min Tro!“

Nr. 26. „Mein Liebster will's nicht haben.“ „Min Elsker vil ei have.“*)

Andante.

*) Folket synger Texten først paa Tydsk, derefter paa Vendisk. I Oversættelsen er denne Form gjengivet; men man kan undlade Gjentagelsen og blot synge eet af Sprogene.

2.

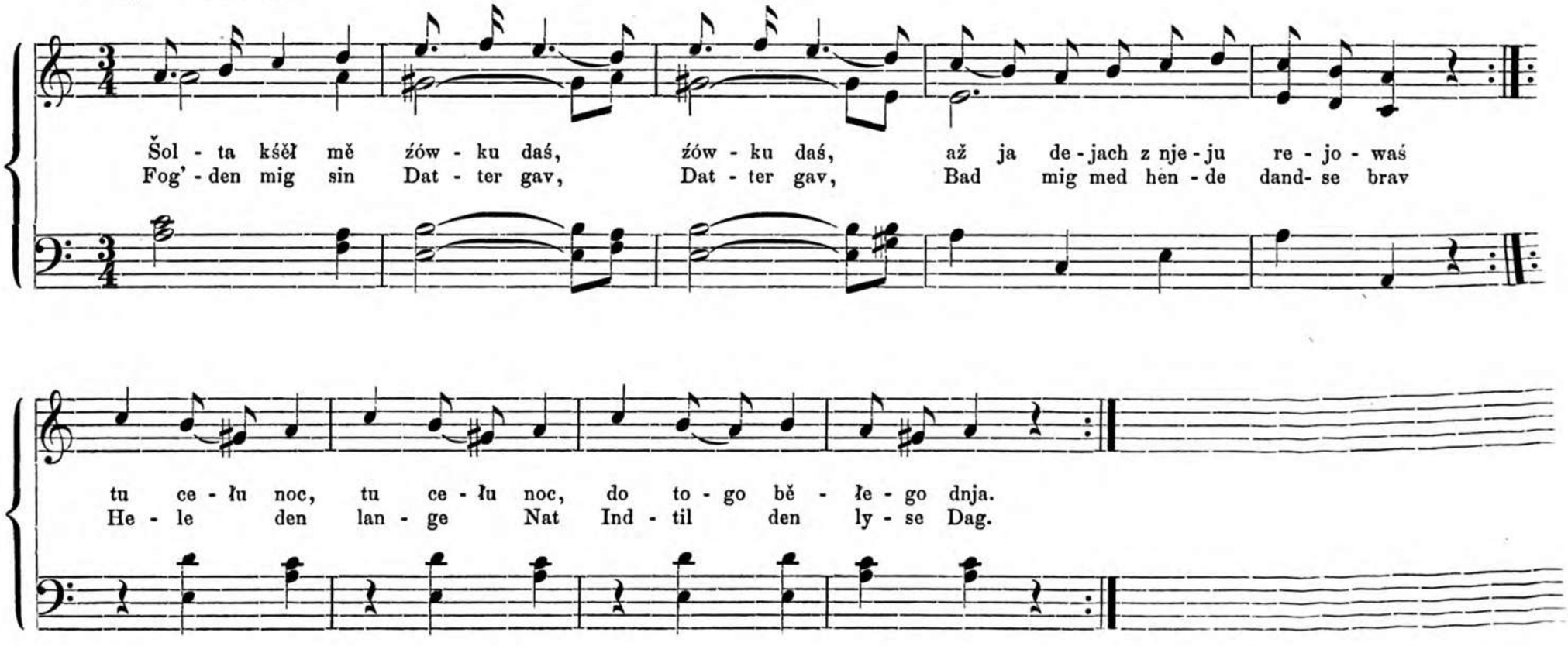
Dort unter einer Eiche
Da haben wir Beide Platz;
Tam spózy janom dubom,
Tam mamej hoboj rum.
Da lass die Sorgen weichen,
Da lass der Spielmann streichen
Zu tausend guter Nacht;
Tam dajśo tym staroścam hyś,
Tam dajśo tym gjerackom 'graś
Na tawzynt raz dobru nóc.

2.

Der under Egens Grene
Der har vi Begge Plads;
Tam spózy janom dubom,
Tam mamej hoboj rum.
Mens Strængene der lyde,
Hinanden stille byde
Vi tusinde Godnat.
Tam dajśo tym staroścam hyś,
Tam dajśo tym gjerackom 'graś
Na tawzynt raz dobru nóc.

Nr. 27. Serski. Vendisk.

Tempo di Minuetto.

Nr. 28. Serski. Vendisk.

Tempo di Minuetto.
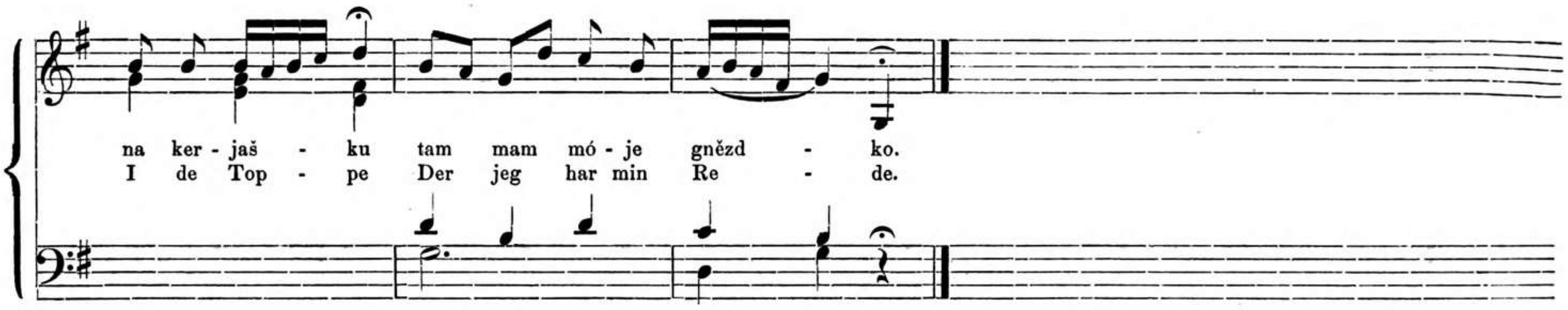
Han - ka, ty bru - ne wo - cko, ja śi de - rje wi - źim we tej gu - stej škrja-ko - win - ce
Han - ne, Bruun - øi - e - de, Jeg seer dig nok, hvor du staaer, Seer dig hist i tæt - te Krat, Hvor

ne tej ze - le - nej gór - - ce.
skjælmsk du staaer der paa grøn - klæd - te Høi.

Nr. 29. Serski. Vendisk.
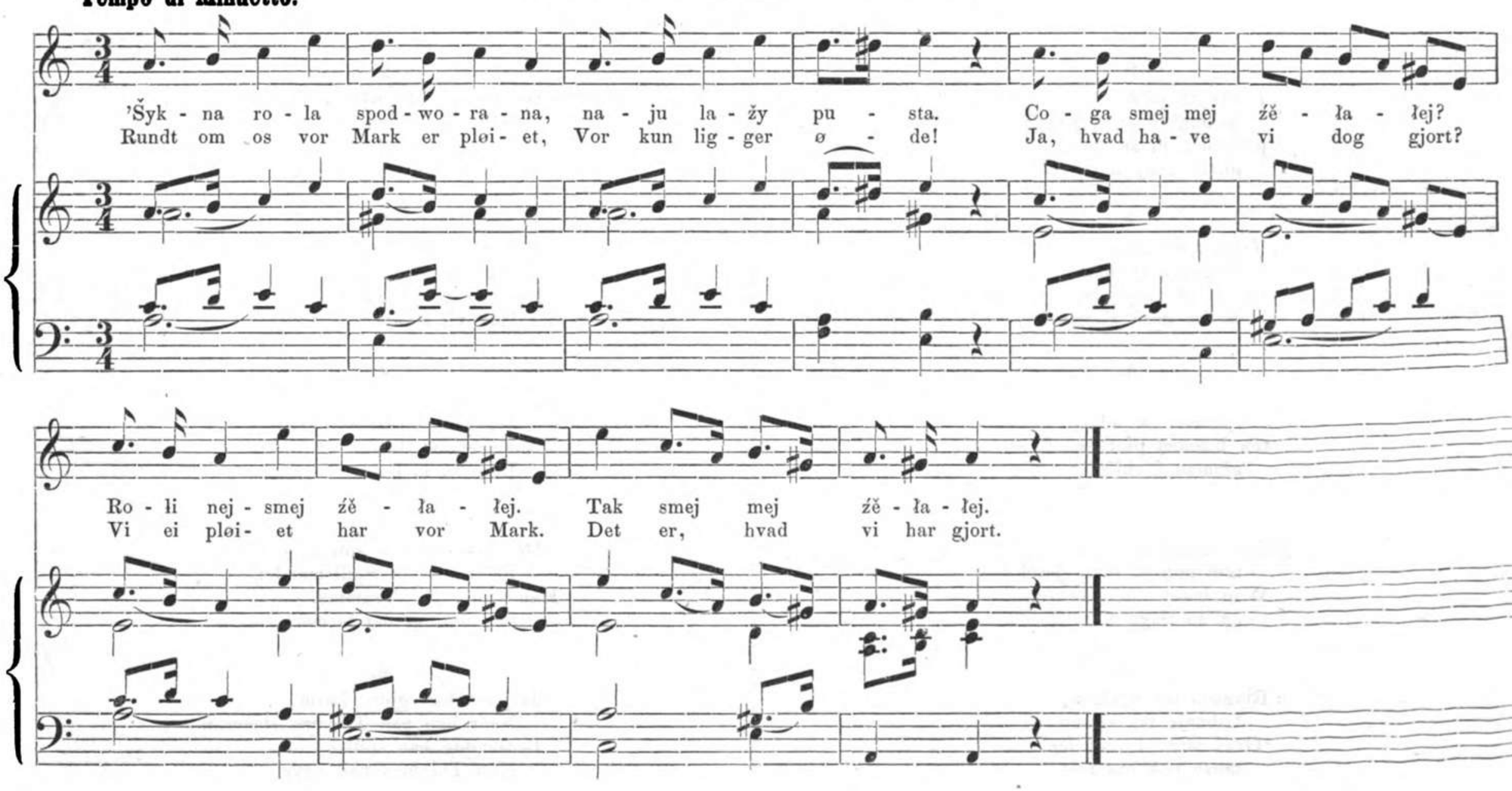
Tempo di Minuetto.

Jas - ko - li - cka, świ - ga - li - cka, źo maš twó - je gnězd - ko? Na wer - jaš - ku,
Sva - le lil - le, Mun - tre, vil - de, Siig, hvor er din Re - de? Der hist op - pe
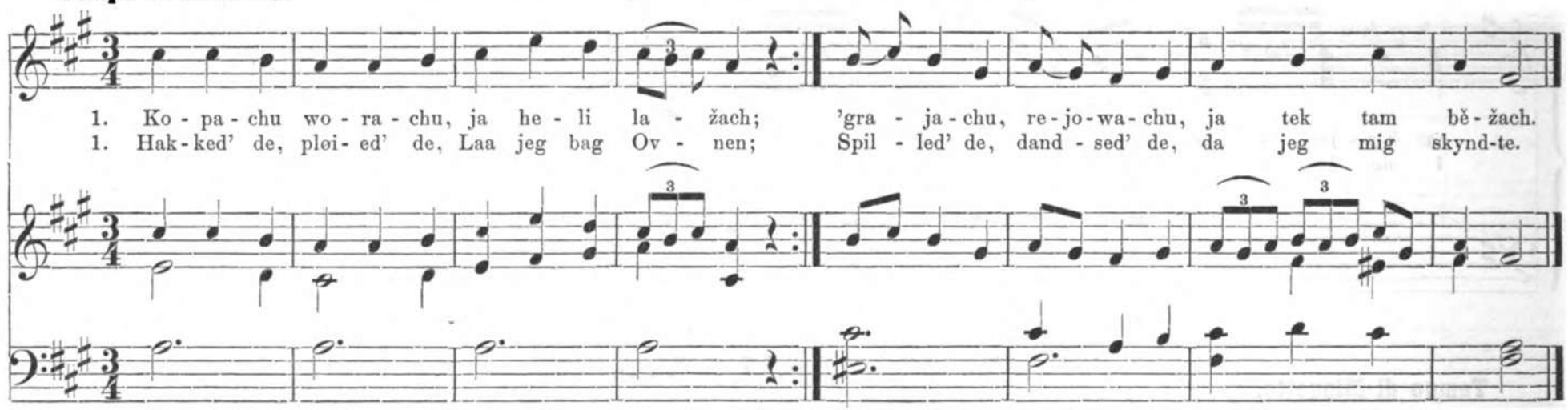

Nr. 30. Serski. Vendisk.

Tempo di Minuetto.

Tempo di Minuetto.

Nr. 31. Rejowaka. De Dandselystne.

2.

|: Lubka ta pśiźo
ku mně dom spiwaś; :|
pśimnuch ju za rucku
gnach z njeju rejowaś.

3.

|: 'Grajśo wy gjercy,
krošycka njamam; :|
lubka b'źo zapłaśiś,
ta ma dosć pjenjez.

4.

|: „Njespušć se na mně,
njamam ak tolařk; :|
ten b'źomej pśerejowaś; —
njamamej chlěba.“

5.

|: Co b'źomej zaplaśiś,
mój nan jo sam gjerc! :|
Wón barcy, wón šwarcy
až 'šo rjagoco.

6.

|: Rjagoco tak wjelgen,
bubnujo tak rjesno. :|
'Graś mózo hyšćer lěp,
musy pak cas měś.

2.

|: Hjem kom min Kjæreste
Med mig at synge; :|
Jeg hendes Haand tog,
Med hende jeg dandsed.

3.

|: Spiller nu, Spillemænd!
Jeg har ei Penge; :|
Det har min Kjæreste,
Hun vil betale.

4.

|: „Stol dog just ei paa mig,
Jeg kun en Daler har; :|
Naar den vi dandse op, —
Brød vi ei have.“

5.

|: Det kan ei koste stort;
Fa'er selv er Spillemand. :|
Han slaaer paa Tromme,
Saa dygtigt det larmer.

6.

|: Ja, han kan gjøre Larm,
Naar han paa Tromme slaaer. :|
Bedre dog han spiller,
Kun Tid maa han have.

7.

|: Som ja tam rejował,
som tam spiwał, :|
lubka pytaj pjenjeze; —
njepśiźomej ze jśpy.

8.

|: Lubka weze pjenjeze,
zapłaśi gjercam, :|
popanu lubeg' za rucku,
gnašo z nim domoj.

7.
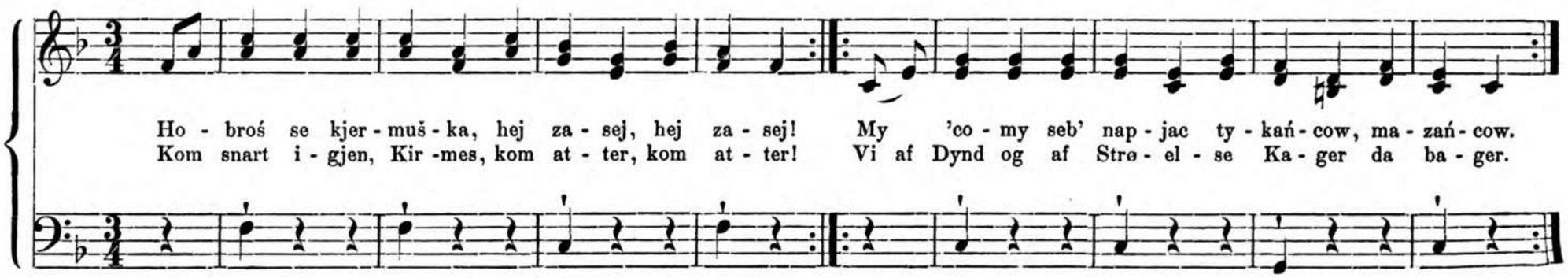
|: Nu har jeg dandset,
Og nu har jeg sunget. :|
Daleren frem, ellers
Spærre de Døren.

8.

|: Pigen sin Daler
Den Spill'mand betaler; :|
Løber saa hjem med sin
Kjære ved Haanden.

Nr. 32. Kjermuška. Længsel efter Kirmessen.

Tempo di Minuetto.

111139640

ANMÆRKNINGER.

I.

RUSSISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.*)

Nr. 1 — fra „Drevnija rossijskija stichotvorenija“ (ɔ: Gamle russiske Digte), udg. af Kalaidovitsch, Moskva 1818.

Nr. 2, 3b, 6b, 11, 12, 14b, 15, 17, 21a, 26, 29, 30, 33 — fra M. Bernard's „Pěsni russkago naroda“ (ɔ: Russiske Folkesange), St. Petersborg 1847. — **Texten** til Nr. 3a) og b), 11, 12, 30 og 33, fra Sacharof's „Pěsni russkago naroda“ (ɔ: Russiske Folkesange), I-V, St. Petersborg 1838; til Nr. 26 fra A. Guriljef's „Izbrannyja narodnyja russkija pěsni“ (ɔ: Udvalgte russiske Folkesange), Moskva (s. a.).

Nr. 3a, 9, 14a — fra P. von Goetze's „Stimmen des russischen Volks in Liedern“, Stuttgart 1828. — **Texten** til Nr. 9 fra Sacharof (s. ovfr.), til 14a) og b) efter Bernard (s. ovfr.).

Nr. 4, 6a, 8, 31 — fra „Zehn russische Volkslieder, ins Deutsche übersetzt vom Russisch-Kaiserlichen Kollegienrath von Doppelmeier, für die Guitarre arrangirt von Carl Klage.“ — **Texten** til Nr. 6a) og b), 8 og 31 efter Guriljef (s. ovfr.). Det russiske Vers til Nr. 4 efter „Novjejšij Tuatletnyj Pěsennik“ (ɔ: Nyeste Toilet-Sangbog), I-III, Orel 1820; den danske Text efter v. Doppelmeier's tydske.

Nr. 5, 16, 46, 47, 52 — fra „Národní zpěv a ples slovanský s prówodem od J. Vašaka“ (ɔ: Slavisk Folke-Sang og Dands, med Accompagnement ved J. Vaschak), 2 Hefter, Prag 1844. — **Texten** til Nr. 5 efter Guriljef (s. ovfr.), til Nr. 47 efter Bernard (s. ovfr.), til Nr. 52 efter Kocipinski (s. ndfr.)

Nr. 7, 13, 19, 20 — fra „Sobranije ruskich prostych pěsen s notami“ (ɔ: Samling af russiske Almueviser med Noder), 1ste Deel (2den Udg.) Petersborg 1782, 2den Deel, sammest. 1778. — **Texten** til Nr. 13 og 20 efter Bernard (s. ovfr.).

Nr. 10, 32 — fra Guriljef (s. ovfr.).

Nr. 18, 21b, 22, 27, 34, 51b, 58 — efter mundtligt Foredrag af Gouvernements-Secretair Wilh. Stribolt i Morschansk, 1837. — **Texten** til Nr. 18 og 27 efter Guriljef (s. ovfr.), til Nr. 22 fra Mersljakof's Digte.

Nr. 23, 24, 25, 28, 57 (sammenlignet med Kocipinski og Bernard) — efter O. L. B. Wolff's „Braga.... Volkslieder in ihren ursprünglichen Melodien“, 14 Hefter, Bonn [1830]. — I Mangel af Originaltexten til Nr. 23, 24, 25 og 57 er den danske Text givet efter den tydske i „Braga“; Texten til Nr. 28 efter Guriljef (s. ovfr.).

Nr. 35-40, 42-45, 48-51a, 53-56 — fra Ant. Kocipinski's „Piśni, dumki i szumki ruśkoho naroda na Podoli, Ukraini i w Małorossiji. Persza Sotnia.“ (ɔ: Sange, historiske og lyriske, hos det russiske Folk i Podolien, Ukraine og Lille-Rusland. Det første Hundrede.) Kiev 1862.

Nr. 41 — fra Lipinski's Melodier til Watslaw's „Pieśni polskie i ruskie ludu galicyjskiego“ (ɔ: Polske og russiske Sange hos det galiciske Folk), Lemberg 1833, sammenlignet med Kocipinski (s. ovfr.); **Texten** efter Kocipinski.

Nr. 59 — skriftlig meddeelt 1855 ved Hr. M. Mirkin, Cantor ved den mosaiske Menighed i Kjøbenhavn.

Nr. 60-65 — efter „Beliebte Cosackentänze“, Hamborg og Altona (s. a.).

Nr. 66 og 67 — fra „Zrcadlo žiwota na wychodní Ewropě. Wydal Karel Wladislaw Zap“ (ɔ: Livsbilleder fra det østlige Europa. Udg. af K. Wl. Zap), 3die Bind, Prag 1844.

*) Naar ikke Andet er bemærket, ere Text og Melodie fra samme Kilde; hvilket ogsaa gjælder de følgende Rækker. — Af Mangel paa russiske Typer i Trykkerierne her, har jeg maattet anføre de russiske Kildeskrifter og lade Indholdslisten over de russiske Sange trykke med latinske Bogstaver. De russiske Sange ere derfor trykte i Leipzig.

Et Folkesangs-Værk af den Beskaffenhed som nærværende, der — saavidt muligt — vil omfatte alle Nationer, medfører Vanskeligheder i sproglig Henseende, som det jo vilde have været Musikeren umuligt at beseire, dersom han ikke var bleven viist en saa overordentlig Imødekommen af flere sprogkyndige Mænd, som Tilfældet har været. Under Udgivelsen af dette Bind maatte jeg saameget mere prise mit Held, som kun Faa her ere fortrolige med de slaviske Sprog. De sprogkyndige Venner, der saa velvillig have hjulpet mig, have meddeelt mig ordrette, prosaiske Oversættelser, hvorefter de metriske ere udarbeidede; og man har bestræbt sig for at give disse saa troe, som muligt. Rimede Oversættelser (her: af de lillerussiske Sange og dem i de 3 følgende Afdelinger) medføre jo altid en større Afvigelse fra Originalen, end urimede; undertiden er da ogsaa Rimene forbigaaede i Oversættelsen, for at denne kunde slutte sig desto nøiere til Originalen. For hine prosaiske Oversættelser som for de meddeelte metriske Bearbeidelser modtage Forfatterne min hjerteligste Tak!

Oversættelserne af de russiske Sange har jeg, paa et Par nær af Hr. Cand. philol. V. Thomsen, erholdt af Hr. Studios. philol. L. Rasmussen; de polske og böhmiske ere deels oversatte af Hr. Prof. C. W. Smith, deels af Hr. Cand. Thomsen; de mähriske af Prof. Smith, de vendiske af Cand. Thomsen. Men ikke blot for Oversættelsen, ogsaa for mangen anden mig nødvendig Haandsrækning er jeg disse Mænd forbunden. Saaledes vilde jeg uden Hjælp have været meget ilde faren med Correcturen af det Russiske. I denne Henseende maa jeg ogsaa bevidne den russiske Gesandtskabspræst Hr. F. Wosnessensky min Erkjendtlighed.

De slaviske Folkeslag besidde megen Musiksands. Russerne kalde sig selv „slowjanskije“, „slownyje“ (ɔ: det veltalende, sangrige Folk), i Modsætning til andre Nationer. Saaledes kalde de, underligt nok, det tydske Folk „Němcy“ (ɔ: det stumme) uagtet dettes store Rigdom paa Sange. Imidlertid er det vist, at Slaverne ere i en ualmindelig Grad sanglystne. De synge under alle Forhold, ved det kjæreste, som ved det sværeste Arbeide. Men hvor gjerne end Russerne synge, lyder det dog noget Overdrevent, naar det hedder: „De maae synge; de kunne ikke andet. Indespær Russeren i en eensom Celle; han synger. Forbyd ham at synge; han døer. Thi Sang er Sjælen i hans Liv.“ *)

De russiske Sange, som de slaviske Folkesange i det Hele, udmærke sig ved Reenhed i Tanker og Billeder. Hvor Overgivenheden faaer Spillerum, udarter den ikke til Raahed, om ogsaa et djærvt Udtryk kan forekomme; men viser sig som skalkagtig. I det Alvorlige udsvæver Russernes Phantasie undertiden til det Colossale; i det Spøgende til det Karrikerede. De have Kjæmpeviser, hvori det Gigantiske fremtræder nok saa stærkt som i vore gamle Viser. Saaledes meddeler Altmann en Vise om to Kæmper, af hvilke den Ene, Gigin, kaster den Anden, Warwar, saa høit op i Luften, at han ikke er kommen ned endnu! Det stærkt fremtrædende Billedlige i Slavernes Sange charakteriserer den nævnte Forfatter smukt ved den Bemærkning, at ligesom Göthe kalder Grækernes Statuer forstenede Toner, kunde man kalde Slavernes [og vel især Russernes] Sange tonende Statuer.

*) Jul. Altmann: „Die Balalaika. Russische Volkslieder, ins Deutsche übertragen“, Berlin 1863, S. IX.

Af egentlige historiske Viser skulle Russerne kun have faa. I nærværende Samling findes knn een saadan, den første. Jeg har forgjæves gjort mig Umage for at erholde flere. Hvad der af saadanne maaskee kunde findes i det Værk, hvorfra Nr. 1 er hentet, var ikke for mig at benytte, da Melodierne dertil vare ubrugelige. Ligeledes har jeg forgjæves søgt serbiske Sange med Melodier, hvilket jeg beklager saameget mere, som de fra Texternes Side regnes mellem de interessanteste.

De slaviske Folkeviser begynde meget ofte med en Allegorie, ja undertiden skildres en heel Naturscene som Billedet for den Syngendes Stemning, s. f. Ex. Nr. 4, 9 og 10 af de russiske Sange. Undertiden staaer denne allegoriske Indledning i et meget uklart eller endogsaa i slet intet Forhold til Visen, aldeles som Tilfældet ofte er med Omkvædene til vore gamle Viser, og er da vel, ligesom der, taget fra andre, glemte Viser.

Charakteristisk for de russiske Folkeviser er den ualmindelig hyppige Gjentagelse af de samme Linier eller Stropher og af de samme Epitheta. Ynglingen kaldes — og kalder sig — „den vakkre“; selv en Røver tillægges „hvide Hænder“, „hvidt Bryst“. Andre hyppigt forekommende Udtryk ere: „den blaagraa Ørn“ (ogsaa Due); „den talende Ravn“; „Moder Volga“; „den stille Don“; „Moder Moskva“ eller „det med hvide Mure omgivne Moskva“. Zaren kaldes „den hvide“, „den rettroende“, ogsaa „den strenge“, „den skrækkelige“. Folket kalder sig selv „det rettroende“, ogsaa „Guds Folk“. „Det hellige Rusland“; o. s. v. Den store Overflødighed af kjælne Diminutiver kunde i Oversættelsen ikke uden Anstød gjengives i samme Udstrækning. — De stor-russiske Folkeviser, idetmindste de ældre, have intet Riim; derimod ere, som alt bemærket, de lillerussiske og de andre slaviske Folkeslags Viser som oftest rimede.

Den i Russernes Melodier saa almindelig forekommende Vexel af Dur og Mol giver disse et eget Anstrøg af Uro, som sjelden lader Glæden komme til fuldkomment Udbrud. Disse sværmeriske, klagende Melodier synes ligesom at have løsrevet sig fra et stærkt bevæget, men mellem Frygt og Haab svævende Hjerte. Som medvirkende Aarsag til dette Træk af Veemod, der gaaer igjennem den russiske Folkesang, nævnes det Tryk, som Tatarerne engang have udøvet paa Folket. „En Nations Grundvæsen lader sig altid forklare af de Forhold, der have indvirket paa den. Imidlertid vedvarer Virkningen ofte lang Tid efter Aarsagen. Efterkommerne bevare Forfædrenes Dyder og Lyder, endskjøndt de leve under ganske forandrede Forhold.“ *)

Russerne forbinde ofte Slutningen og Begyndelsen af en Melodie, enten ved en melismatisk Figur eller blot ved et Portamento, see f. Ex. Nr. 6a, 11, 16, 19, 21a) og b), 24, 27, o. fl. a. Som oftest synge de uden Ledsagelse af noget Instrument, ligesom de ogsaa tidt dandse efter Sang. Imidlertid have de flere National-Instrumenter, der tildeels ere ældgamle. Gusli er en med Messingstrænge betrukken, liggende Harpe, ikke uligt Hakkebrædtet; men Strængene anslaaes med Fingrene og ikke, som paa Hakkebrædtet, med smaa Hammere. Balalaika har nogen Lighed med en Cithar.**) Den har en meget lang Hals og kun to Strænge; blot paa den ene Streng gribes Tonerne med venstre Haand; den anden Streng klinger bestandig med i een Tone. Endnu vil jeg kun nævne Sækkepiben, dette ikke blot hos alle Slaver, men næsten hos alle europæiske Nationer brugelige Instrument, hvis Alder gaaer tilbage til de forchristelige Tider. Russerne kalde det Volynka, fordi det skal være kommet til dem fra Volhynien; Lille-Russerne (Russinerne) Kozà (ɔ: Gjed); Bøhmerne Dudy, Dudky, ogsaa Keydy, Kobza; Tydskerne Dudelsack. Det bestaaer af en Lædersæk, som den Spillende holder under Armen, og som han oppuster ved Hjælp af et Rør, og atter med Albuen sammenpresser, hvorved han driver Luften ud i to Træpiber. Paa den korteste, med Huller forsynede Pibe, spilles den til faa Toner indskrænkede Melodie, hvortil den anden uafladelig brummer een og samme Bastone.***) I tidligere Tider brugtes Sækkepiben ikke blot ved verdslige Festligheder, men ogsaa ved Gudstjenesten, hvilket sees af gamle Kirkemalerier og udskaarne Billedværker. Nu er det i de slaviske Lande meget fortrængt af nyere Instrumenter, men brummer dog endnu hist og her med til Dands.

*) Altmann, S. XIX-XX.

**) s. Titel-Vignetten til dette Bind.

***) s. Titel-Vignetten til mine „Italienske Folke-S. og Mel.“, og „Engelske, skotske og irske“, S. 178.

Nr. 1. Efter Zar Feodor den Førstes Død (1598) besteg hans ryggesløse Svoger Boris Godunof Thronen, efterat han havde ladet Feodor's Broder Dimìtri dræbe. Flere Bedragere fremstode, som gave sig ud for denne Dimìtri. Den første af disse var en Munk, Grischka (ɔ: Gregor) Otrepjef, der indjog Boris Godunof en saadan Skræk, at denne dræbte sig selv, og Otrepjef blev erkjendt for Zar. Han beklædte imidlertid Thronen kun i eet Aar; da reiste Folket sig og dræbte ham.

Visen turde maaskee ikke være meget yngre end Begivenheden; thi Folkesangerne pleie ikke at hente deres Stof fra saa langt tilbage i Tiden liggende Begivenheder; som oftest synge de om, hvad de selv eller den nærmeste Slægt har seet.

„Sojan“ ɔ: et Slags Fruentimmerkjole. Fra „den røde Trappe“ til Zarens Palads i Moskva (Kreml) talte Zarerne til Folket, og fra den gjorde de deres Udfarter. „Strelitzer“ (ɔ: Skytter) udgjorde dengang Zarens Livvagt. „Ivans-Taarnet“ er et stort Taarn i Moskva's Kreml; det er 261 danske Fod høit, og er bygget 1600. „Zar-Klokken“ kaldes den berømte Klokke i Kreml. Den veier 400,000 danske Pund, er 33 danske Alen i Omkreds, og omtrent 10 Alen høi. Den faldt ned ved en Ildebrand 1733 og beskadigedes; 1836 blev den opstillet paa et Fodstykke af Granit.

Nr. 2. Denne prægtige Vise er omtrent fra Midten af det foregaaende Aarhundrede. Den skal være digtet af en Røveranfører, Wanka Kain, nogle Dage før han blev stædet til Forhør. Dette i høi Grad begavede, men ryggesløse Menneske var født i Moskva 1714. Efter et ved alle Slags Forbrydelser betegnet Liv blev han endelig grebet, brændemærket, og dømt til offentligt Arbeide. Han døde omtrent 1760 (s. Goetze, S. 49-53 og 153).

Nr. 4. Desværre passede de øvrige russiske Vers i „Toilet-Sangbogen“ aldeles ikke til Melodien. De danske Vers ere imidlertid en tro Gjengivelse af den der staaende russiske Text.

Nr. 5. Denne saa tonerige, men ordfattige Sang vækker en Forestilling om den vidtudstrakte Steppe, der ikke frembyder nogen Gjenstand for Øiet, der kunde drage Sangerens Tanke til sig; hvorfor han ganske fortaber sig i den ved det Ubegrændsede vakte dunkle Følelse, for hvilken han søger Udtrykket i den med faa Ord skildrede lille Tildragelse.

Nr. 10. En af de deiligste Folkemelodier, som vel noget Land har at opvise. De to Vers, der give et saa træffende Billede af Sorgen, bruges som Indledning til flere Sange af sørgeligt Indhold (s. hos Goetze Nr. 1 og 45); men de danne for sig alene et skjønt Hele.

Nr. 22. Saaledes blev Melodien for 30 Aar siden sunget for mig af Hr. Stribolt (s. foran S. 209). Da han nylig besøgte sit Fædreland,

sang han Slutningen endeel anderledes; men jeg har ikke fundet mig foranlediget til at forandre den gamle Optegnelse, i den Tanke, at kun senere, men derfor ikke mere berettigede Syngemaader havde udslettet Mindet om den tidligere af ham hørte. Saaledes danne sig just Varianter af samme Folkemelodie. Iøvrigt er denne Sang kun optagen som Exempel paa den nyere russiske Folkesang, idet Texten er forfattet af en bekjendt Digter, Merzljakov (f. 1778, d. 1830 i Moskva), ligesom Melodien vist ogsaa er temmelig ny.

Nr. 30-33. Dandse- eller Lege-Viser. — Nr. 33 tilskrives en meget høi Alder. Lado var hos de gamle Slaver Glædens, Kjærlighedens og Velstands Gud. Det var en ældgammel Skik paa Lado's Fest at udføre Sange, forbundne med Dands. Endnu findes Spor af denne Lado-Dyrkelse ved den hos Russerne aarlig stedfindende Fest, der falder paa Torsdagen førend Pintsen. Nærværende Dandsevise udføres saaledes, at de Legende stille sig i to Rækker ligeoverfor hinanden og synge skifteviis et Vers. Naar Vexelsangen er endt, tage de i den første Række hinanden i Hænderne og hæve dem, og de i den anden Række løbe da igjennem, hvorved een af disse bliver fangen og maa stille sig i første Række. Legen kan fortsættes, indtil der ikke er flere tilbage i anden Række. Denne Vise, mener Goetze, hentyder maaskee paa det i den hedenske Tid brugelige Pigesalg.

Nr. 34. Foresunget mig i min Skoletid (omtrent 1817) af min faderlige, nu forlængst afdøde Ven, Capitain Vosbein i Søetaten. Under sit Ophold i Petersborg (1792-94) blev han en Nat vækket ved denne Melodie, der lød fra en under Fakkelskin forbidragende Ligskare, og Tonerne indprændte sig uudslettelig i hans Hukommelse.

Nr. 36. Burlak, en Arbeidsmand; En, der passer Kreaturerne.

Nr. 37. Tschumak, en Fragtmand, Kvæghandler. Ataman (6te Vers), det Samme som Hetman, Kosakkernes Hovedanfører; men synes efter Forbindelsen ogsaa at maatte betyde Anføreren for en Karavane af Handlende (slg. Nr. 39).

Nr. 40. Visen er meget yndet i Egnen ved Baturin, og Sagnet tillægger Kosakkernes bekjendte Hetman Mazeppa (1644-1709) Forfatterskabet. Det skal have været Potemkin's Yndlingsvise.

Nr. 45. Visen er vel, ifølge Kocipinski, optegnet efter en Bondes Sang; men den skal være forfattet af en bekjendt russisk Digter, Kotljarefski.

Nr. 48. I det russiske „Mara", Spøgelse (2det Vers), træffe vi vor danske „Mare", paa Islandsk og Angelsachsisk „Mara", paa Tydsk „Mahr"; Engelsk „Night-mare", Nattemare; Hollandsk „Nachtmar"; Plattydsk „Nachtmoor"; Fransk „Cauchemar".*)

Nr. 57. Melodien staaer baade hos Kocipinski (6te Afsnit, S. 6) og hos Bernard (S. 142), skjøndt noget forskjellig; men de Texter, som findes der, vare ikke til at bruge, hvorfor jeg har maattet lade mig nøie med at give en dansk Oversættelse af den tydske Text i „Braga", for hvilken — efter indre Kriterier at dømme — en anden russisk Text maa ligge til Grund. — I nogle Egne er en Foraarsfest brugelig. Første Paaskedag, før Solens Opgang, samle sig Landsbyens Piger paa en nærliggende Høi; de holde da, vendte imod Østen, en kort Bøn, og stille sig derpaa i en tæt Kreds for at istemme en Sang til Foraarets Priis (s. Goetze, S. 234).

Nr. 58. Indholdet af det første Vers er dette: „Min smukke Sortøienhaarede, hvorfor kommer, hvorfor gaaer du ei til mig?" — En hos Bernard S. 76 staaende Melodie synes at være en Variant af nærværende, men i rhythmisk Henseende urigtigt optegnet.

Nr. 66 og **67.** Hos Beboerne af Karpatherne, fornemmelig hos Hutzulerne, ere to Dandse især yndede: den valachiske Arkan og den russiske Kolo eller Kredsdands. Den første er af en vild Charakteer, fuld af heftige, raske og dristige Vendinger, der blot skulle give Smidigheden og Kraften Leilighed til at vise sig, og udføres kun af unge Knøse, bevæbnede med deres Haandøxer. De stille sig i en lang Række, tage hinanden med den ene Haand fat ved Bæltet, med den anden ved Skulderen, og begynde, medens En er Forsanger, med en Mængde Bevægelser, der, uagtet deres Vildhed, ere særdeles tiltrækkende at see. Naar Dandsen nemlig begynder at udvikle sig, fægte Karlene frygteligt med deres Øxer, hoppe og springe, sætte sig, efter Kosakkernes Maade, paa Hug; reise sig igjen med stor Lethed, kaste jublende deres Øxer høit i Veiret og opfange dem igjen. — Den saakaldte Kolo eller Kolomaika er afpasset efter Kvindens Charakteer, er fuld af Ynde og Munterhed, og giver et Billede af et i „uforstaaede Følelser og Kjærlighedens første Drømmerier" hensjunket Væsen. Pigerne og de unge Koner stille sig i en Kreds og dandse rundt; i Begyndelsen langsomt, men derpaa bestandig hurtigere og hurtigere, indtil endelig Dandsen opløser sig i en forvirret Hvirvel, hvori Karlene blande sig med lystige Skrig. Under Dandsen lyde ogsaa Sange, korte, fragmentariske, Billeder af Naturen, med Sammenligninger og Hentydninger til Gemytstilstande.

*) s. Molbech's „Dansk Dialect-Lexicon".

II.

POLSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1 — fra Zach. Werner's „Das Kreuz an der Ostsee", Berlin 1806, S. 243.

Nr. 2a, 3, 14, 22, 43, 45 — fra O. L. B. Wolff's „Braga.... Volkslieder in ihren ursprünglichen Melodien", 14 Hefter, Bonn [1830]. — **Texten** til Nr. 2, 3 og 22 fra „Pieśni polskie i ruskie ludu galicyjskiego, z muzyką instrumentowaną przez Karola Lipińskiego, zebrał i wydał Wacław z Oleska" (ɔ: Polske og russiske Sange hos det galiciske Folk, med Melodier, udsatte for Pianoforte af Karl Lipinski, samlede og udgivne af Watslaw Zaleski), Lemberg 1833.

Nr. 2b, 4, 6-13, 16-21, 23, 24, 41, 42, 44a, 46, 47 — fra Watslaw's ovfr. nævnte Samling.

Nr. 5 — fra „Bardale, Sammlung auserlesener Volkslieder der verschiedenen Völker der Erde", ved E. Baumstark og W. v. Waldbrühl [Zuccalmaglio-Waldbrühl], 3 Hefter, Darmstadt 1835-36.

Nr. 15, 44b — fra Oskar Kolberg's „Pieśni Ludu Polskiego" (ɔ: Polske Folkesange), Posen 1842. — **Texten** til Nr. 44 b efter Watslaw (s. ovfr.).

Nr. 25-40 — fra Julius Roger's „Pieśni Ludu Polskiego w Górnym Szląsku z muzyką" (ɔ: Polske Folkeviser fra Overschlesien, med Melodier), Breslau 1863.

Nr. 48 — efter et særskilt Aftryk.

Nr. 49-53 — skriftlig meddeelte 1855 af Hr. M. Mirkin, Cantor ved den mosaiske Menighed i Kjøbenhavn.

Polakkernes fleste Sange ere gjennemtrængte af Savn og Længsel, og bære vel endnu i høiere Grad end de russiske Præget af Veemod. Dog ere ogsaa under de Trængseler, som denne Nation har gjennemgaaet, mange Sange fremstaaede, hvorved de have søgt at hæve Sindet og styrke Modet, men disse politiske Sange (Nationalsange) ligge udenfor den Kreds, hvormed nærværende Værk beskjæftiger sig.

Stor Indflydelse paa Folkesangen i Polen have de der i Landsbyerne stedfindende „Spinde-Aftener". Det er nemlig Skik, at de unge Mænd og Piger i de lange Efteraars- og Vinteraftener samle sig paa et aftalt Sted. Pigerne spinde og synge, Knøsene vedligeholde Ilden i Kaminen, beskjæftige sig med en eller anden Haandgjerning, og fortælle gamle Sagn og nye Historier. Dette vedvarer sædvanlig til det første Hanegal, da følger Hver især sin Pige hjem. Den, der har fortalt de smukkeste Historier og sunget de bedste Sange, faaer ved Dandsen næste Søndag et Baand. En anden Omstændighed af ikke mindre Betydning for Folkesangen er den, at Folkesangere, hvoraf der gives mange, og som paa Grund af deres Stand og Alder nyde megen Agtelse, drage om fra Landsby til Landsby med deres Sagn og Sange. Folket belønner dem rigeligt, og Ordsproget siger om dem: „Det er Mennesker, der kjende bedre Tider og gamle Sange". Efter de tre Instrumenter, som de spille, Lira, Dudki og Gęśl, kaldes de Lirnicy, Dudarze og Gęślarze. De indfinde sig ved Markeder og alle Kirkefester, indbydes til Bryllupper og andre Festligheder, ogsaa seer man dem drage til hellige Valfartssteder. — En anden Slags Sangere kaldes Teorbanister, efter det af dem brugte Instrument, Teorba, en Art Strængespil. Det er fordetmeste unge, smukke Mennesker, som leve hos de fornemme Polakker, og ere klædte i rig Kosakdragt. Tidligere var det Skik i ethvert stort Huus at have nogle eller idetmindste een saadan i sin Tjeneste. Nutildags findes de kun i Podolien og Ukraine. De ere fordetmeste ogsaa færdige Dandsere; de dandse syngende og slaae dertil deres Teorba.*)

Nr. 2. Denne Dands har sit Udspring fra Masovien og er i Tidernes Løb bleven Polakkernes mest yndede. Den hos os i Almindelighed brugte Benævnelse „Mazurka" grunder sig paa en Misforstaaelse af dette

*) s. Volkslieder der Polen. Gesammelt und übersetzt von W. P., Leipzig 1833.

Ord, som er en Casus-Form af „Mazurek“. Der synges under Dandsen, som oftest af Den, der er Fordandser. Sangen er snart af patriotisk, snart af erotisk Indhold. Under de høist forskjelligartede Slyngninger udvikler sig en Polakkerne egen, ridderlig og følelsesfuld Opmærksomhed for Kvinden.

Ved de første Takter af Nr. 2a) mindes man om Agathes Arie i „Der Freischütz“.

Nr. 3. Melodien findes noget forskjellig hos Lipinski under Nr. 32.

Nr. 13. Som Navnet siger, har Dandsen sin Oprindelse fra Egnen om Krakau, men har senere udbredt sig over hele Landet. Det er smaa Sange, som oftest i epigrammatisk Form og, ligesom de til Mazurkaen, af patriotisk eller erotisk Indhold. De Dandsende opstille sig parviis i en Række. En Sanger træder med sin Skjønne ved Haanden hen for Musikanterne, synger et Vers, som gjentages af alle de Andre, hvorunder man svinger sig lystig om. Derefter træder en anden Sanger frem, som i Regelen griber og udvider den af den første udkastede Tanke, hvorpaa den forrige Scene gjentager sig, og saaledes vedblives saa længe, som Glæden og Kjærligheden begeistre til at synge.

Nr. 14. Samme Melodie i V. Hanka's „Krakoviaky, póvodně polsky i v českém překladu“ (ɔ: Krakauerdandse i polsk Original og böhmisk Oversættelse), 2den Udg., Prag 1851, og hos Lipinski under Nr. 43 og 53; alle tre Steder vel med Afvigelser fra hinanden, men Grundmelodien fastholdt.

Nr. 19. Mel. sammenlignet med de tilsvarende hos Hanka (s. ovfr.) og Kolberg. Texten giver et ypperligt Billede af den unge Krakauer paa Dandsepladsen.

Nr. 20. Slaverne betragte Gaasen med andre Øine end vi. Hos dem er den en poetisk, maaskee endog mythisk Fugl. Ifølge denne Forestilling er det ikke saa underligt, at den lille Gaasepige betroer sin Kjærlighedssorg til sine Gjæs (slg. Nr. 5 i Afdeling III).

Nr. 21. To Varianter findes hos Roger under Nr. 234 og 235.

Nr. 22. Ligesom jeg tidligere har optaget en enkelt nyere Sang, for at fuldstændiggjøre Billedet af et Folks musikalske Charakteer, har jeg ogsaa i dette Afsnit optaget denne. Texten er forfattet af Franciszek Karpinski (f. 1745 i Galizien, d. 1825), hvis Sange ere meget udbredte blandt Folket. Man fortæller, at han i sine sidste Dage altid skal have talt paa Vers. Nærværende Sang er et Brudstykke af et meget langt Digt, „Laura og Filon“ (s. Vatslaw, S. 242-49), der vistnok ikke i sin hele Udstrækning er Folkets Eiendom. Den smukke Mel. er, kjendelig nok, ogsaa fra en nyere Tid. Med uvæsentlige Afvigelser findes den hos Lipinski under Nr. 103.

Nr. 36. Om den Ømhed, der charakteriserer Familielivet hos de slaviske Folk, vidner den ofte i Viserne skildrede, rørende Afsked, som Datteren tager fra Forældre og Søskende, naar hun som Brud skal drage til sit nye Hjem (slg. Nr. 50 og 51 i de böhmiske og Nr. 84 i de mähriske Sange).

Nr. 41. Ligheden mellem den første Halvdeel af denne Melodie og Begyndelsen af den til den norske Nationalsang „Hvor herligt er mit Fødeland“ er ganske vist tilfældig, men just derved saa meget mærkværdigere.

Nr. 48. Det Sagn*), der knytter sig til denne vidtberømte Polonaise, i Følge hvilket Oginski skulde have componeret den til sin Elskedes Formæling med en Anden, og han, efter at Brudeparret havde dandset den, eller han selv havde dandset den med Bruden, skulde have skudt sig — er opdigtet. Grev Oginski, født 1765, døde fuldkommen resigneret — 1835. Flere Compostioner af ham skulle være blevne nationale i Polen.

For længere Tid tilbage blev Polonaisen udelukkende dandset af Adelen; nu derimod dandses den af hele den mere dannede Deel af Nationen. I ældre Dage blev den dandset i fuld Rustning. Polonaisen bærer vel endnu i høiere Grad end Mazurkaen Præg af Polakkernes ridderlige Væsen. Den fornemste Dame og Herre i Selskabet aabner Dandsen, de øvrige Par følge efter, og under forskjellige Vendinger og Bøininger, fulde af Anstand, bevæger man sig et Par Gange Salen rundt. Derefter kan hvem, der vil, byde Damen i første Par Haanden til Dands. Dette skulde „erindre om Adelens lige Rettigheder i Republikens Tid.“ **) Nogle gjensidige Forbøininger slutte Dandsen.

Nr. 49-53. Meddeleren heraf er født i Volhynien og har i sine unge Dage været Medlem af et Musikselskab, der, som Skik og Brug er i hine Egne, vandrede om og tilbød deres Tjeneste, hvor en eller anden Familiefest feiredes. Orchesteret bestod i Regelen af Violin, Violoncel og Hakkebrædt; til Dands desuden Tambourin. De fleste i et saadant Selskab kjende ikke Noder, lære Alt udenad efter Anførerens Forespillen, og kunne ofte foredrage lange Musikstykker.

Den til Grund for Nr. 52 og 53 liggende Scala er den „harmoniske“ Mol-Scala, meget haardnakket gjennemført. Efter at jeg havde harmoniseret disse Melodier, spillede jeg dem for Hr. Mirkin for at prøve, om Indtrykket deraf ikke modstræbtes af, hvad han kunde mindes. Da jeg efter hans Bemærkninger havde gjort et Par Forandringer, godkjendte han den harmoniske Behandling.

Texten til disse 2 Melodier var af religiøst Indhold, men Hr. Mirkin erindrede den ikke.

---

*) Behandlet af Ingemann i Digtet „Grev Oginskis Dands“.

**) „Volkslieder der Polen“, S. V-VI.

III.

BÖHMISKE OG MÄHRISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Nr. 1-56 — fra K. Jar. Erben's „Pjsně národnj w Čechách“ (ɔ: Böhmiske Folkeviser), 3 Bind, Prag 1842-45, med tilhørende Melodiesamling: „Nápěwy pjsnj národnjch w Čechách .... průwodem Fortepiana opatřil J. P. Martinowský“ (ɔ: Melodier til böhmiske Folkeviser .... med Accompagnement af Pianoforte ved J. P. Martinowsky), I-III, Prag. Sidste Bind har Aarstallet 1847.

Nr. 57-69, 71-73, 75-78, 81-94, 96, 97, 101 — fra F. Suschil's „Morawské národní písně“ (ɔ: Mähriske Folkeviser), 3die Udg., Brün 1860.

Nr. 70, 74, 79, 80, 95, 98-100, 102-105 — fra F. Suschil's „Morawské národní písně. Sbírka nowá, s. 288mi nápěwy“ (ɔ: Mähriske Folkeviser. Ny Samling,, med 288 Melodier), Brün 1840.

Nr. 106 — fra N. Schørring's „Blandinger for Sang og Claveer“, Kjøbenhavn 1787.

[Nr. 107] — fra J. Vaschak's „Národní zpěv a ples slovanský“ (ɔ: Slavisk Folkesang og Dands), 2 Hefter, Prag 1844 (s. foran S. 209, 1ste Spalte).

Medens de slaviske Nationer overhovedet ere, som alt bemærket, meget musikalsk-begavede, have Böhmerne faaet et særskilt Skudsmaal i denne Henseende af — Mozart, der, som man vil erindre, erklærede, at det var i Prag, man især havde forstaaet ham.

I Böhmernes og Mährernes Viser, hvilke paa Grund af Sprogenes Lighed ofte ere vanskelige at adskille, prises især gjensidig Kjærlighed mellem Familielemmerne, Velgjørenhed, Tjenstvillighed og Menneskekjærlighed, Ærbødighed mod Alderdommen og Foresatte, Gudsfrygt. Saavel Legemets som Sjælens Reenhed, Arbeidsomhed, Maadehold, Nøisomhed — ere høitansete Egenskaber.*)

I en Stat, hvor Nationaliteterne ere saa sammenblandede, som i den østerrigske, er det vel naturligt, at de slaviske Folkestammers Melodier maae have antaget Charakteertræk af den tydske Befolknings; men ved en Sammenligning af de i dette Værk optagne slaviske Melodier med de tydske i 5te Bind, vil hines Eiendommelighed let vise sig for den opmærksomme Iagttager. Hertil kommer, at ligesom der er noget Almeenmenneskeligt, der fremtræder i Tanker og Forestillinger hos alle Nationer, saaledes er der ogsaa noget saa Naturligt i Tonefølger og Melodieformer, at det gjør sig gjældende i alle Nationers Melodier, uden at det kan siges, at den ene har taget det fra den anden. Men ved Siden af dette Almindelige kommer det for enhver Nation Eiendommelige, hvorefter Det maa fastsættes, der charakteriserer det enkelte Folk. Saaledes vil f. Ex. de böhmiske Melodiers rhythmiske Form ikke undgaae Opmærksomheden. Men jeg maa her, som i de tidligere Bind, indskrænke mig til korte Antydninger, ligesom ogsaa videregaaende Undersøgelser i denne Retning bedst ville kunne anstilles, naar dette Værk foreligger afsluttet; og kjært skulde det være mig, om saadanne Undersøgelser foretoges af en Anden, der med musikalsk Sands forbandt en Sprogkundskab, der satte ham istand til at paavise Sprog-Idiomernes Indflydelse paa Folkemelodiernes Form.*)

Under de alt længe stedfindende Sprogkampe i de Lande, der for en stor Deel beboes af Slaver, søge disse naturligen at fremdrage Alt, hvad der kan tjene til Bestyrkelse af deres Nationalitet. Derved er da ogsaa flere herlige Samlinger af slaviske Folkesange komne for Lyset. Jeg kan ikke undlade her at gjentage min Tak til den Mand, der først gjorde mig bekjendt med disse Værker, og som var mig en saa trofast Støtte ved den første Udgave af mine Folkesange**), daværende Præst ved den catholske Kirke her i Kjøbenhavn, Hr. J. Akermann, nu Domdechant i Leitmeritz i Böhmen. Man vil af ham finde i den gl. Udgave 115 metriske, tydske, Oversættelser fra forskjellige Sprog!

*) s. Joseph Wenzig's „Westslavischer Märchenschatz“, Leipz. 1857, S VII-VIII og XI.

*) slg. mine „Norske Folke-S. og Mel.“ (1861), S. 153, 2den Spalte.

**) „Folke-Sange og Melodier“, I-IV, Kjøbh. 1842-55.

Nr. 1.*) Denne Sang synge Mødrene, naar de om Aftenen efter Arbeidet sidde og kæle for deres Børn. Og om det end gaaer de Smaa til Hjerte og deres Øine fyldes med Taarer, er dog ingen Sang kjærere for dem end den om „Det moderløse Barn“. Den slaviske Folkevise fortaber sig ofte i en saadan Inderlighed og Dybde af Længsel og Savn, at den lader den Klagende samtale med den Døde (s. de følgende Sange Nr. 63 og 88, ligeledes Nr. 1 og 20 af de vendiske). Lignende Viser i mine „Danske Folke-S. og Mel.“ (1860), Nr. 29 a-b, i de „Tydske“ Nr. 23 og 46.

Nr. 2. Udbredt i flere Varianter i alle slaviske Lande. Den kjendes i Mähren, Schlesien, Polen, Rusland og Serbien. — Efter gammel slavisk Skik var Søsteren Broderen undergiven; uden hans Villie turde hun ikke gifte sig. En Erindring om denne Broderens Ret over Søsteren har endnu vedligeholdt sig ved Bryllupsskikkene i Galizien. Naar nemlig Brudehuen skal paasættes Pigen, lader Broderen, der paa Skrømt er bevæbnet med et Træsværd, en Straapleiel eller en Bue med en Træpiil, ikke Søsteren tage Krandsen eller Silkebaandet af Hovedet, førend Brudgommen har affundet sig med Broderen og løskjøbt Bruden. Derpaa afskyder Broderen en Piil i Luften og hjælper at opløse Søsterens Haar, ligesom til Tegn paa, at han frasiger sig sin Myndighed over hende.

Nr. 3. Kamenec, Tyttebær (Vers 7). Landboerne flætte heraf Krandse, hvormed de ved flere Leiligheder pryde Altere, Helgenbilleder, Huse o. s. v.

Nr. 4. Paa Retterstedet, sædvanlig en nærliggende Bakke, var der opreist en Pæl, paa hvilken den Henrettedes Hoved blev stukket op; under Hovedet blev der da befæstet et Hjul, i hvilket Misdæderens sønderbrudte Lemmer bleve flættede ind. Dette blev saa længe staaende, indtil det med Tiden faldt ned eller paa anden Maade kom afveien.

Nr. 5. Slg. Nr. 20 i Afdeling II.

Nr. 6. Æblet spiller i de slaviske Sagn og Sange en egen hemmelighedsfuld Rolle. Det bruges som Sendebud i Kjærligheds-Anliggender, ja bærer undertiden et yderligere Kjærligheds-Tegn. I Serbien sender saaledes Frieren sin Udvalgte et Æble, hvori er indstukket nogle Sølvmynter. Modtager hun Gaven, saa er det et godt Varsel. I de gamle Sagn nævnes ofte Æblets Tryllekraft, og hist og her i Böhmen spaaer man endnu paa Juleaften, ved at overskjære et Æble i to lige Dele, om det kommende Aar vil bringe Lykke eller Ulykke, eftersom Kjærnehuset nemlig danner en regelmæssig eller uregelmæssig Figur.

Nr. 9. Ligesom her, saaledes omtales ogsaa i flere andre Sange Oliventræet (s. Nr. 5 i denne Afdeling), der tilhører en varmere Himmelegn. Erben mener, at det maaskee kunde være en Erindring, som Slaverne have medbragt og bevaret fra sydlige Lande, hvor de før have boet.

Nr. 10. Det spraglede Baand er i den böhmiske Folkepoesie et Sindbillede paa Ubestandighed; det hvide derimod — paa Venskab og Trofasthed. De betydningsfulde Farver for Slaverne ere især tre: Rødt, Skjønhedens, Glædens og Kjærlighedens Farve; Hvidt, Dydens, Reenhedens og Venskabets Farve. Et böhmisk Ordsprog siger: „Den røde Farve — Fryd i Hjertet; den hvide — Kjærlighed til Næsten“. Forøvrigt er den hvide Farve den meest yndede, og det er ikke let i ethvert Tilfælde at fatte dens Betydning. Den tredie Hovedfarve er Sort, det Ondes, Frygteliges og Sorgens Farve. Hertil kan man endnu føie Blaat, Stadighedens og Troskabens Farve; Grønt, Haabets, Guult, Skinsygens Farve.

Nr. 12. Schebrak, en By, omtrent 5 Miil fra Prag.

Nr. 15. Om Sækkepiben see foran S. 211.

Nr. 26. I de böhmiske og beslægtede Dialekters Folkesange fremtræder Tørklædet som Tegn paa og Bud om Kjærlighed. Den unge Mand byder Pigen et Tørklæde til Tegn paa sin Hengivenhed for hende; dermed bevidner ogsaa Pigen den Udvalgte sin Gunst. Naar hun derimod ikke anseer Den, der søger at vinde hendes Hjerte, for værdig til sin Kjærlighed, tilkjendegiver hun ham, at hun ikke vil lade sit Tørklæde tilsmudse. Naar den unge Mand opsiger Pigen eller hun ham Kjærlighed, give de Tørklædet tilbage, og naar Pigen høimodig løser sin Elskede af Kjærligheds-Forbindelsen, tilbyder hun ham at vaske hans Tørklæde. — Undertiden træder Tørklædet istedetfor Krandsen som Tegn paa Uskyld. Imidlertid har ogsaa Farven, altid kun rød eller hvid, ligesom ogsaa Udsyningen, ofte Indflydelse paa Betydningen (s. Anm. ovfr. til Nr. 10).

Tørklæder og Forklæder med udsyede Blomster, Krandse, Hjerter o. desl. ere meget yndede hos Landsbypigerne. Af Blomster vælges især Tulipanen, eller Noget, der ligner den. Dog giver man ogsaa træffende et Menneske, hvis prunkende Ydre skjuler aandelig Armod, Øgenavnet Tulipan. Saadanne Skoser under Billedet af Tulipanblomster findes oftere i Folkesangene, som f. Ex. i nærværende.

Nr. 33. Samme Melodie, lidt forskjellig, hos Lipinski under Nr. 160.

Nr. 41. Jičin (Jitschin), en By, 10 Miil fra Prag.

Nr. 43. Mel. til denne Vise er ikke laant fra den bekjendte Mazurek: „Jeszcze Polska“ (ɔ: End er Polen ei fortabt), hvorvel den ligner den, men er böhmisk og gammel, ligesom selve Visen, der ifølge gamle Folks Vidnesbyrd allerede blev sungen i Slutningen af forrige Aarhundrede, medens den polske Vise i sin ældste Form er fra 1806.

Nr. 45. Denne Vise er, saavel fra Textens som Melodiens Side, paafaldende Bellmansk.

---

*) Anmærkningerne indtil Nr. 49 ere i det Væsentlige efter Erben.

Nr. 47. En almindelig böhmisk Selskabsvise; vist temmelig ny.

Nr. 48. Velvar, en By, 4 Miil fra Prag.

Nr. 49. Chrudim, en af Böhmens Kredse, med Hovedstad af samme Navn, 13 Miil fra Prag.

Nr. 57. Den hellige Dorothea var en Bondedatter, og levede i Begyndelsen af det 14de Aarh.

Nr. 95. Til denne Melodie haves en anden Text, hvis 1ste Vers Suschil (S. 685) anfører, og som jeg her skal optage, fordi Visen peger hen paa en Skik, der ligner den danske „at ride Sommer i By.“*) Verset lyder saaledes:

Dyž jsem já byl malý chlapec	Som en lille Dreng jeg havde
Měl sem gatě z próti,	Buxer paa af Kviste,
A čepičku z hrachoviny	Med en Hue af Ærtehalm
Jak se mně to krótí!	At pryde mig de vidste.

*) s. mine „Danske Folke-S og Mel.“ (1860), S. 279, Anmærk. til Nr. 99.

Herom meddeelte Hr. Pastor Akermann (s. foran S. 215) mig, omtr. 1846, følgende Notitse: Det er en gammel slavisk Skik, der endnu finder Sted hos Uskokkerne*), at Børnene paa St. Georgs-Dag (d. 24de April) beklæde en af deres Kammerater med friske Grene, saa at Ansigtet ganske tildækkes; dernæst binde de om hans Hoved brogede Silkebaand, hvorpaa heftes et rødt Tørklæde, der hænger ham ned over Ryggen. Det saaledes pyntede Barn ledes af to Andre, af hvilke det Ene bærer en Kurv, det Andet en med grønne Grene smykket Stang, hvorom er slynget en Mængde spraglede Baand. Efter dem følge de andre Børn. Foran ethvert Huus gjøres Holdt; man ønsker Husmoderen Lykke og Sundhed, og hun rækker Børnene da en lille Gave, sædvanligviis nogle Spisevarer. Dette Festtog tager sin Begyndelse meget tidlig om Morgenen, førend det endnu neppe er blevet Dag. Naar de have gaaet den hele Landsby rundt, opsøge de sig et Sted udenfor Byen, hvor de nyde deres indsamlede Gaver.

Nr. 100. Den 7de Takt var ikke gjentaget hos Suschil; men denne Gjentagelse er saa stærkt motiveret ved første Halvdeel af Melodien, at dens Angivelse ganske vist blot er forglemt i Suschils Samling.

*) — vare serbiske Udvandrere, der nedsatte sig i Dalmatien og førte hyppige Krige med Tyrkerne.

IV.

VENDISKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

Kilderne.

Alle disse Sange ere hentede fra L. Haupt og J. E. Schmaler's „Pjesnički hornych a delnych Łužiskich Serbow“ (ɔ: Vendiske Folkesange fra Øvre- og Nedre-Lausitz), I-II, Grimma 1841-43.

De fleste vendiske Melodier, som overhovedet de slaviske, have en elegisk Charakteer; nogle af dem ere vist meget gamle; andre nærme sig mere den tydske Syngemaade og forraade et sildigere Udspring. Af de mere end 500 Sange, som den anførte Kilde indeholder, har jeg kun optaget 32, hvorved jeg dog troer, at den musikalske Side af den vendiske Folkesang kan være ret vel repræsenteret, men langtfra den poetiske. I denne Henseende maa jeg henvise til hiint saa høist interessante Værk.*)

*) Til dette støtter sig det væsentlige Indhold af de følgende Anmærkninger.

Ligesom Store-Ruslands Folkeviser synges de fleste vendiske, naturligviis med Undtagelse af de mange Dandseviser, meget langsomt, i Regelen med bævende Stemme og med hyppigt anbragte, just ikke correcte Triller („Bukketriller"). Naar en Melodie ender med den dybere Octav eller Qvint til Begyndelsestonen, forbindes den sidste Tone med den første til det følgende Vers saaledes, at efter et morendo paa den sidste Tone ansættes uden Ophold den første Tone forte, ligesom Russerne pleie at gjøre, der dog som oftest tilføie nogle Toner ved Overgangen til næste Vers (s. herpaa flere Exempler i den første Afdeling af dette Bind).

Venderne have den samme Skik som Polakkerne (s. foran S. 213), i de lange Efteraars- og Vinteraftener at holde Spindestuer. Mens Rokken der dreies flittigt, staaer hellerikke Munden stille; men Tiden forkortes ved Fortælling af Eventyr, Løsning af Gaader, og især Sang. Enhver Spindestue har sin Forsangerske, der maa have et godt Forraad af Texter og Melodier i Hovedet. Hendes Forretning betragtes som ærefuld, og førend Spindeaftenerne begynde, ere Pigerne meget spændte paa de nye Viser, de skulle høre, og erkyndige sig ivrig hos de Piger, der ere komne fra andre Steder, om de kunne mange for dem maaskee ubekjendte Viser?

Nr. 1. Slg. Anm. til Nr. 1 i foregaaende Afdeling.

Nr. 6. Af denne temmelig langt udspundne Vise har jeg kun optaget 8 Vers. Sidestykker til den haves baade i det Polske og Slovakiske. I den vendiske Vise betegnes Røverne ikke nøiere; i den polske er det Tatarer, og i den slovakiske Tyrker.

Nr. 7. Digtet grunder sig paa den endnu herskende Folketro, at en Ligskjorte, der ikke er syet færdig uden Afbrydelse, ikke lader den Døde have Ro i Graven. En tilsvarende Sang findes paa Tydsk, hvor den samme Virkning tilskrives den Omstændighed, at et med Taarer vædet Klædningsstykke er medgivet den Døde i Graven, hvorfor man endnu omhyggelig vogter sig for at lade en Taare falde paa Det, der medgives den Døde (s. „Lieder des Kühländchens" af Meinert, S. 13).

Nr. 9. Til det Wujerske Herresæde hørte store Godser; men Besidderen var en hovmodig og ryggesløs Person, som der er sat et slemt Minde i nærværende Vise, hvoraf jeg imidlertid kun har givet et lille Uddrag.

Nr. 10. Mel. og Text ligne meget en tydsk Soldatervise, der begynder:

»Wollt ihr wissen, wer ich bin?
Bin ein preusch' Husarenkind,
Habe Lust zu reiten,
Rau, rau, raudidlau,
Habe Lust zu reiten.«

Nr. 11. Kukecy (Kukiz). Der gives intet Sted af dette Navn; men det har samme Betydning som det tydske „Schilda" eller „Polkewitz". Fortælles noget Latterligt, og man ikke kan eller vil sige, hvor det er skeet, saa henlægges det til disse Steder.

Nr. 13. I Værtshuset forsamle Venderne sig for at afhandle deres Sager. Enhver stedlig Begivenhed, selv af alvorlig Art, giver Anledning til Sammenkomster der. Et Bryllup, en Barnedaab, maa feires der med Drik, Sang og Dands. Men iøvrigt er enhver Søndag eller Helligdag tilstrækkelig Opfordring til at samles. Ved slige Leiligheder lade Nogle sig nøie med en Lædskedrik og gaae snart bort igjen, medens Andre blive siddende ved Glasset og Kortene til ud paa Natten. De Kommende blive sædvanlig beærede med en Drik af Værtens Kande; men Skik og Brug giver ham igjen Ret til at tage en Slurk af hvert Glas, som han skjænker til Gjæsterne, hvorved han maaskee drikker ligesaa skjælmsk som Jakob Skomager. Intet Under da, at Ældre og Yngre efter en saaledes tilbragt Aften, „naar de fra Ølhuus gaae", ere lidt fortumlede i Hovedet. Efter denne Skildring vil man vist i flere Lande kunne tilføie et „Ligesaa hos os".

Nr. 15. En meget udbredt Vise, hvortil haves Sidestykker paa Dansk, Norsk, Svensk, Tydsk og Polsk.*) Hos Haupt og Schmaler danner hver Linie sammen med Omkvædet et Vers, og synges saaledes:

|: Nær Dresden boer en Adelsmand, :|
Tidlda tidlde tidlvek vek vek,
Nær Dresden boer en Adelsmand.

For at undgaae denne tredobbelte Gjentagelse, har jeg trukket 2 Vers sammen. Saadanne Gjentagelser ere iøvrigt meget almindelige i Folkeviser, og kunne ofte hensigtsmæssigt indskrænkes paa lignende Maade.**)

Nr. 18. Venderne ere lidenskabeligt hengivne til Dands. De have kun en eneste Nationaldands, der paa eengang har Lighed baade med Polonaisen og Menuetten. Folket kalder selv denne Dands „den vendiske" (serska reija); s. her Nr. 18, 19, 27-30. Den udføres saaledes: Fordandseren stiller sig, saasnart Musiken begynder, med sin Dandserinde i Nærheden af Musikanterne. Hun træder hen for ham, han griber hendes høire Haand, hæver den i Veiret og beholder een eller to af hendes Fingre mellem sine. Derpaa begynder hun at dreie sig rundt paa eet Sted og vedbliver saaledes med eiendommelige Trin, efterat Dandseren har sluppet hendes Haand, saa at hun nu dandser ganske ene og med stivt ned-

*) s. mine „Danske Folke-S. og Mel." (1860), Nr. 151, „Norske", Nr. 108 og Anm. S. 159.

**) slg. „Danske Folke-S. og Mel.", Nr. 154 a, „Nederlandske og Franske", S. 116, 126, 130.

hængende Arme. Lidt efter begynder Dandseren at bevæge sig rundt om sin Dandserinde og ved Miner og Bevægelser stedse heftigere at udtrykke sin Længsel efter at forene sig med hende i Dandsen. Han synger og jubler, stamper med Fødderne og opbyder alle sine Dandsekunster. Hun lader ham efter Lune smægte i længere eller kortere Tid. Endelig hæver hun Hænderne, han griber hende om Livet, og de svinge sig lystigt rundt. Nu hente ogsaa de øvrige unge Mænd deres Dandserinder, vælge sig en Plads, og dreie sig paa den, først tilhøire, saa tilvenstre, indtil Fordandseren giver Tegnet til en fælleds Tuur. Parrene stille sig da ligeoverfor hinanden, tage hinanden i Hænderne og „chassere" først tilhøire, saa tilvenstre, indtil Fordandseren med sin Dandserinde atter begynder at dreie sig rundt paa sin Plads, hvad da ogsaa alle de Andre gjøre paa deres Pladser. Under Dandsen synges snart af hele Selskabet, snart af en Enkelt.

Denne Dands er vel endnu meget i Brug, men har dog under Indflydelse af fremmede Dandse tabt meget af sin tidligere Eiendommelighed. Ogsaa Vendernes Nationalinstrumenter have maattet vige Pladsen for de nu meest brugelige. Næsten kun i Omegnen af Muskau i Schlesien høres endnu den vendiske Violin med sine 3 Strænge, stemte i d, a, e, og af en stærk, skjærende Tone. Tarakawa, et Slags Oboe med 13 Huller, hvoraf de 9 sidde i een Linie og 2 paa hver Side, og Sækkepiben (s. herom S. 211 foran) ere ogsaa tilbagetrængte. Ofte blæses til Dands blot paa en Kam eller en Mundharpe. Overalt, hvor Venderne komme sammen, maa dandses, synges, drikkes, jubles og larmes.

I.

SODERŽANIE.

	Nr.
Ach, derevňa ot derevni	7
Ach, ne kukušečka	4
Ach, rěčeńki, rěčeńki	9
Ach, talan li moj, talan takov	3 a-b
Ach, ty step' moja	5
A ja lublu Petrusia (*Ukraina*)	49
Aj vo polě	30
A my proso sějali	33
A u naszoji wdowyci (*Ukraina*)	53
Bělolica, krugłolica	11
Cem tebja ja ogorčiła	21 a-b
Czy sež taja krynyczeńka (*Ukraina*)	43
Didu, didu, ta w łuh po kałynu (*Konstantynohrad*)	54
[Føler du mit Hjerte banke]	25
[Hvad maa jeg ei lide]	23
I szumyt' i hude (*Podole*)	51 a-b
Ja pojdu li vdol po ulicě	15
Kak na dubčikě dva golubčika	12
Kak u našego širokago dvora	20
Kažut lude szczom szczasływa (*Ukraina*)	38
Kołomejka Huculskaja	66
Kołomejka Nadprutskaja	67
Kozackije pljaski	59-65
Letiu oreł po nad more (*Ukraina*)	44
Lučina, łučinuška berezovaja	16
Melodija kakoj-to pěsni pochoronnoj	34
Melodija cigańskaja	58
Mene maty za te łajut' (*Romaniw*)	50
Ne chody Hryciu na weczernyci (*Ukraina*)	55
Néma hirsze tak nikomu (*Bohusław*)	36
Ne poj, ne poj, moj mładeńkoj solovějko	13
Ne šumi mati, zelenaja dubrovuška	2
Odna hora wysokaja (*Ukraina*)	52
Oj bida, bida, czajci nebozi (*w Baturynie*)	40
Oj chodyu czumak sim rik po Donu (*Bilaja Cerkiw*)	39
Oj czumacze, czumacze (*Brusyliw*)	37
Oj misiacju, misiaczeńku (*Wołyń*)	48
Oj Moroze, Morozeńku (*Podole*)	35
Oj na hori ta ženći žnut' (*Konstantynohrad*)	56
Oj. ty żywesz na horońci	46
[Op, see skjønne Vaar]	57
[Pige, hvem jeg ene elsker]	24
Pomniš li meňa, moj svět	19
Poseju li konopelku	31
Po ulicě mostovoj	27
Stoit' jawir nad wodoju	47
Sredi doliny rovnyja	22
Szczoż ja budu bidnyj dijau (*Podole*)	42
Ty Boże, Boże, Spas miłostivyj	1
Ty dětinuška da sirotinuška	17
U susida chata biła (*z Wołyni, z pid Zytomyra*)	41
U vorot děvka stoit	18
Už kak pał tuman na sine more	10
Už ty Vaňa, Vaňuska	29
Večor był ja na počtovom na dvorě	28
Vniz po matuškě po Volgě	26
Vo sadu li v ogorodě	32
Vozlě rěčki, vozlě mosta	6 a-b
Vspomni, vspomni, moj lubeznyj	14 a-b
Vyjdu-l ja na rěčeńku	8
Wijut' witry, wijut' bujni (*Ukraina*)	45

INDHOLD.

	Nr.
Ak, det er ikke Gjøgens Kuk	4
Ak, du boer paa Bjerget oppe	46
Ak, du Steppe bred	5
Ak, hvorfor skal jeg vel lide saa	3
Ak, hvor galt er det dog gaaet (*Podolien*)	42
Ak, I Floder, I smaa Floder	9
Ak, mon du mig mindes end	19
Ak, Moroso, du Kosak (*Podolien*)	35
Birkespaan, ak, lille Birkespaan	16
Didu, didu, i Skoven efter Snebær (*Konstantynohrad*)	54
Eia, ved Don syv Aar en Tschumak gik (*Bilaja Cerkiw*)	39
Enken har en Hytte smuk (*Ukraine*)	53
Et Ahorntræ ved Vandet staaer	47
Folk troer, at mig Livet stedse (*Ukraine*)	38
Fra min Pigelil jeg vented	28
Føler du mit Hjerte banke	25
Gaa ei til Selskab (*Ukraine*)	55
Gik en Pigelil i Haven	32
Hei, Tschumak, Tschumak, Tschumak (*Brusylov*)	37
Hirse har vi saaet ud	33
Hvad maa jeg ei lide	23
Hvormed har jeg dig vel krænket	21
Høit det ene Bjerg kan stige (*Ukraine*)	52
I Midten af den jævne Dal	22
Ingen mere Slid og Møie (*Bohuslav*)	36
Jeg spadsere vil en Tuur	15
Jeg vil gaae til Flodens Bredde	8
Jeg vil saae min Hamp saa trostigt	31
Kolomaika fra Egnen ved Karpatherne	66
Kolomaika fra Egnen ved Pruth	67
Kosakkiske Dandse	59-65
Lille Peter elsker jeg (*Ukraine*)	49
Maane, kjære, lille Maane (*Volyhnien*)	48
Man en Landsby seer at ligge	7
Med et Ansigt, yndigt dannet	11
Melodie til en Gravsang	34
Mindes, mindes du, min Elskte	14
Mo'er, hvi skal jeg høre ilde (*Romanov*)	50
Mon det er den lille Kilde (*Ukraine*)	43
Mænd med skarpe Segl (*Konstantynohrad*)	56
Naa du Vanja, Vanjalil	29
Naboen har Huus og Ager (*Zytomyr i Volyhnien*)	41
Ned ad Gaden, brolagt, bred	27
Ned ad lille Mo'er Volga	26
O Gud, o Gud, du vor Frelser mild	1
Op, see skjønne Vaar	57
Overalt, hvor end jeg vanker	24
Over Havet sænked' sig Taagen ned	10
Over Havet Ørnen flyver (*Ukraine*)	44
Pigen sees ved Porten staae	18
See kun hisset henne	20
See, paa Marken staaer en Lind	30
Stakkels unge Knøs	17
Stands din Sang, du unge Nattergal	13
Stormen gjennem Skoven gaaer (*Ukraine*)	45
Suus dog ei, du grønne Egeskov	2
To smaa Turtelduer	12
Ved den lille Flod, ved Broen	6
Vee, stakkels Vibe maa sagtens klage (*Baturin*)	40
Vindens Suus, Regnens Pladsk (*Podolien*)	51 a-b
Zigeuner-Melodie	58

II.

TREŚĆ.

	Pag.
Ach moja Marysiu	17
Ach ona widzę nieubłagana	14
Ach w téj studni zrzódło bije	31
A kto chce roskoszy użyć	48
Alboż my te jacy	23
Będę płakać w zaciszy	13
Bieży konik	20
Chałupeczka niska	9
Choćby mi grała	43
Ctéry lata wierniem służył	8
Czemuś oczka zapłakała	7
Dajcież mi kielicha	54
Daj mi pokój, Franiu	38
Dalibóg że powiém mamie	16
Gdy w czystém polu słoneczko świeci (a og b)	4-6
Idzie żołniérz górą, lasem (a og b)	50-51
Jak ja ciebie	32
Już miesiąc zeszedł, gwiazda się zaćmiła	11
Już miesiąc zeszedł, psy się uspiły	28
Już śpiéwasz, skowroneczku	52
Już tyle razy słońce	53
Która dziéweczka poczciwa	41
Mazur	56
Melodye polsko-żydowskie	60-62
Minęły słodkie momenta	12
Nad strumykiem, przy dolinie	21
Nad wodą, w wieczornéj porze	24
Na tém twardém szczudle mojém	47
Nie chódź do miasteczka	3
Nie takie to czasy były	10
Nu Mazurze bij nóżkami	19
O gdybym ja wiedział	15
Oj, biada nam Mazury	49
O mój najmilejszy	34
O przyszło mi przyszło	46
O siadaj, siadaj	42
Polonez hrabi Ogińskiego	54
Siedziała dziéweczka na linie	44
Stoi lipka, lipka zielona	35
Sucha lipko, rozwijaj się	40
Tańce kołowe	58-59
Ty co w stałość moję wierzysz	30
Uciekła mi przepiórecka w proso	29
Układ ze mną zrob	18
U méj matki rodzonéj	37
Wezmę ja żupan	26
W spokojności sobie żyłem	33
Wszystko z czasem ulatuje	22
Z góry cesta, z dołu droga	36
Ziółkam ja zasiała	39
Z téj tam strony jezioreczka	45

INDHOLD.

	Pag.
Ak, hvor Kildens Vande stige	31
Ak, jeg smelter hen i Graad	13
Ak, jeg vandred' ved hans Side	12
Ak Maria	17
Alt er forbi, jeg klager forgjæves	14
Andre Tider det mon være	10
Brev kom fra Majoren	46
Der, hvor Linden staaer saa frisk og grøn	35
Der i Hirsen er min Vagtel inde	29
Du, som vel min Troskab kjendte	30
Ei jeg en ærbar Pige veed	41
Elskede, sæt dig	42
Elskte Svend, du ranke	34
Fa'er og Mo'er de bytte	9
Fire Aar jeg tjente hos en Herre tro og vel	8
Før jeg saae dig, mine Dage	33
Gaa ei at besnære	3
Gjennem Skov og over Bjerge (a og b)	50-51
Grev Oginski's Polonaise	54
Hist en Krands paa Bølgen flyder	45
Hist, hvor Bækkens Vove rinder	21
Hvorfor har du grædt, Veninde	7
I min egen Moders Gaard	37
Ja, ved Gud skal Moder vide	16
Lad i Ro mig være	38
Mazur	56
Maanen alt daled'	11
Maanen er dalet	28
Naar kun paa Marken (a og b)	4-6
Om end jeg hørte	43
Over Bjerg og Dal gaaer Veien	36
Paa mit Træbeen har jeg slæbt mig	47
Pige, dersom du ei min vil blive	32
Pigen ned til Floden monne gaae	44
Pigen skjøn ved Aftentide	24
Polk-jødiske Melodier	60-62
Ringdandse	58-59
Rækker Bæg'ret mig, see	54
Salig fremfor Dødelige	15
See kun, saadan	23
Slaa med Hælene, Mazurer	19
Slut en Pagt, vær ikke bange	18
Tiden mangt et Saar vel læger	22
Tidlig du synger, Lærke	52
Tidt har alt Solens straalende Lue	53
Trøien jeg tager	26
Tørre Lind, ud du dig folde	40
Urter jeg har plantet	39
Vee os, vee, Mazurer, vee	49
Vil du have gode Dage	48
Vildt flyver Manken	20

III.

OBSAH.

A.

	Pag.
Ach, což je to hezká věc	96
Ach, synku, synku	110
Adámku náš	94
Bůh vás žehnej	118
Černé oči, jděte spat	99
Cervená růžičko	82
Chodila matička	104
Ci jsou to koníčky	85
Co pak ti naši dělají	91
Dej nám Pán Bůh zdraví	116
Dlouho, můj Jeníčku	86
Horo, horo, vysoká jsi	98
Já husárek malý	103
Já mám holubičku	121
Já tu nebudu	105
Kde je sládek	115
Kde pak jsi, má milá	92
Kdyby mně to Pán Bůh dal	84
Kdybys měla, má panenko	83
Když jsem husy pásala	94
Když jsem já šel okolo	122
Když jsem šel přes ten černý les	68
Když jsou naši pívávali	112
Letěla husička	114
Měla jsem holoubka	79
Na tej louce zeleny	95
Nic nedbám, jen když mám pod	84-85
Okolo zahrádky teče	123
Osiřelo dítě	65
Osum kuželiček	89
O Velvary, o Velvary	116
Panímámo! Kde je vaše dcera	108
Paňmamo, sládek jde k nám	90
Pásla husy nade dvorem (a og b)	72-73
Petrovický zámek	93
Pod dubem, za dubem	87
Pod našima okny	78
Proto jsem tě nechtěl	101
Roste stromek dubový	124
Stojí hruška v širém poli	67
Svíť, měsíčku	100
Ta Strahovská brána	102
Teče voda od javora	74
Ten Chlumecký zamek je za lesem	106
Tluču, tluču, otevřete	92
Ty Zebrácké zahrady	81
Utíkej, holka, utíkej	80
Už do vojny jedeme	120
Už vás opouštím, tatíčku	117
Včera neděle byla	75
Vímť já domeček	88
Vlašťovička lítá	97
Vosi, vosi, vosi, sršáni	112
Však jsem to, Jeníčku	111
V tom našem sádečku	76
Zabil jest Matousek	70

INDHOLD.

A.

	Pag.
Adam, du maa	94
Alt Schebrakerhaverne	81
Bjerg, o Bjerg, du høit mon stige	98
Blev jeg, — hør min Bøn, o Gud	84
Dræbt har nu Mathias	70
Ei Aar Barnet talte	65
Ei i Krigen gaaer jeg	103
En Durik havde jeg	79
Faderen spørger: Er du hjemme	110
Fader, jeg nu fra dig maa gaae	117
Fold ud dine Blade	82
Frue, Moder! Hvor er Eders Datter?	108
Gaasen floi nok saa stolt	114
Gik jeg mig spadserende	122
Gjæs ved Gaarden vogted' hun glad (a og b)	72-73
Grant kan jeg huske	88
Græssende paa Engen grøn	95
Gud Jer signe	118
Gud os Helsen unde	116
Hvad monne vel af Vore gaae	91
Hvesper, Hvesper, Hvesper summende	112
Hvis mon de Heste er	85
Hvor bli'er du af, min Ven	86
Hør mig, luk op	92
Intet sammenlignes kan	96
I vor Have voxe	76
Jeg dig ei vil have	101
Jeg gjennem Skoven gaaet var	68
Jeg har her en Due	121
Jeg har jo, Hans, ofte nok kunnet høre	111
Kulmerslot bag Skoven hist mon ligge	106
Lærken endnu ei sang	92
Maane, skin henover Lunden	100
Meliem hine Bjerge	93
Nei, det vil jeg ei	105
Nu kommer Bryggeren da	90
Nu vi skulle ud i Krig	120
Nærved Stranden vanker	104
O Velvar, o Velvar	116
Om du end, min Pige	83
Omflydt jeg Haven seer	123
Otte om Kongen	89
Pigelil, tøv ei	80
See, en Brygger og hans Svende	115
Sorte Øine, lukker Jer	99
Strahovs Port ei Lige	102
Svalen den flyver	97
Søndag var det, som igaar	75
Tappert drak jo vore Fædre	112
Under Pæretræets Green	67
Under vore Vinduer	78
Vandet ned i Strømme flyder	74
Ved den Eg, skjøn og grøn	87
Vogte Gjæs jeg skulde	94
Voxe vil hiint Egetræ	124

B.

	Pag.
A co to tam píská	129
Aj dubina, dubina	134
Aj gajdošu s gajdama	166
Aj hory, hory, jak jste ošuměly	135
Aj kópil jsem si rolí	158
Aj ráno, ráno, kde se vzalo	149
Aj už je ráno, už je deň	158
A před vraty kameň zlaty	136
Běži voda běži	137
Buď sedláčku buď vesel	160
Byla krásná Dorota	125
Co pak je ti moja milá těžko	138
Co to děvče povidá	138
Daleko k vám, daleko mám	168
Debech bela sobě paní	141
Dej Bože ourodu	147
Do zahrádky vkročila	159
Dycky mně maměnka říkávala	150
Dyž jsem já byl malé chlapec	162
Dyž tě vidím se v Dubianském	142
[Hanaker-Dands] Tanec Hanacký	169
Ja počkaj, počkaj šelmo jakási	139
Jede Janošek přes hory	130
Jenom ty mně má panenko pověz	140
Když jsem ja šel na svatý kopeček	127
Křepelila malá křepelenka	164
Lepší můj hoblíček	163
Maličké jsem ščestí míval	143
Mal jsem, mal jsem promaral jsem	165
Maměnko, vožením se	167
Mám já ženu nekáranú	165
Na rynku v Bystřici	157
Nechodívej za mnó	144
Odkud že ti chlapci byli	166
O hory, kopce a doliny	128
Panímámo jede k nám	145
Poslechněte lidé mále	162
Pověž mi synečku	146
Sedaj navůz kochání moje	152
Sedělatě na kopečku	154
Sla sirotka hledat	132
Starý mladé níc nevěří	131
Sviť měsíčku sviť jasně	155
Syneček se u muziky točí	161
Těžko tomu kameňu	148
[Vaaren nu sig nærmer]	168
V té Vavřinče cesta	160
Zabečala kravička	156
Zahučaly hory	151
Zajel milý za moře	149
Zalo diovča, žalo trávu (Píseň slovanská)	170

B.

	Pag.
Ak, der er langt — Hjertet er trangt	168
Alt jeg gned paa Violinen	162
Barnet gik bedrøvet	132
Bi kun, du Pige, saa lumsk som Katten	139
Bjerge og Høie og stille Dal	128
Bondemand, vær glad i Hu	160
Det var Dorothea skjøn	125
Ei! Bjerge, Bjerge, hvor I ere bare	135
For sin Kone gamle Herre	131
Gik en Pige, Græs hun skar (Slovakisk Vise)	170
Gud giv, at Grøde rig	147
Hanaker-Dands	169
Hans langt bort over Bjergene red	130
Hei, Sækkepiber kjære	166
Hulde Maane, til os skin	155
Hun paa Høien sad deroppe	154
Hvorfra komme de Knøse	166
Høit staaer Egeskoven grøn	134
Hør nu lidt, I gode Venner!	162
Jeg har havt dem	165
Jeg til Christi Grav ei Veien kjendte	127
Jomfruen gik ind i Haven	159
Klagen lød fra Bjerget	151
Knøsens Been i Dandsen gaae forfløine	161
Koen brøled' høit i Stalden	156
Kommer du alt, du Dagens Bud	149
Landmandens Oxer jeg	163
Liden Lykke dermed jeg fik	143
Liden Vagtel slog i Træets Grene	164
Moder, nu gifter jeg mig	167
Moder saa tidt med den Advarsel kom	150
Morgenen bryder frem i Øst	158
Mutter gjerne gal vil løbe	165
Naar i Dubianys Kirke	142
Over Havet drog min Ven	149
Paa Vavrince-Veien	160
Pige, siig, hvad vil du her	138
See, hvor Vandet løber	137
See, jeg blandt Hodons Grunde	158
Seent i Aftenstunden	129
Seer paa mig for fast, du	144
Siig mig, Elskte, om det ei dig huer	138
Siig mig, min kjære Ven	146
Skriveren fra Slavkov, see	145
Stands dit Fjed, blot Dette du mig sige	140
Stenen er tilvisse svær	148
Sæt paa Vognen dig, min Hjertenskjær	152
Tæt ved Taarnet i Bystritz er det Sted	157
Vaaren nu sig nærmer	168
Var jeg Frue hist paa Borgen	141
Ved den gyldne Steen for Porten	136

IV.

WOBSAH.

	Pag.
'Češ ty wedźec, sté ja sym	182
[Ha] Běše pak, běše pak jedyn hajnik	176
[Ha] Dobry wečor, maćerka	173
Hanka, ty brune wocko	202
[Ha] Pěsk tón dyrbi popjoł	174
Ha pisane su sanki	183
[Ha] Spiwaj ty zówčo wjasole	192
[Ha] Sto ći mužo činja	184
[Ha] Stój ta lipa we tom dole	198
Hobroś se kjermuska	205
Hołbik dwě běłej nóžcy ma	175
Hólčik jědźe z Kulowa	190
Hólčik ton sedźo drěmaše	187
Ja pak khuda syrotka, ha, ha	174
Jaskolicka, šwigalicka	202
Jydleńki su rubali	178
Kopachu worachu	204
Kukecy je nowa wjes	182
Mein Liebster will's nicht haben / Mój luby njoco to měś	200
Około grodu jo śćažcycka	196
Soł je tón hólčik na hermank	185
Solta kśěł mě źówku daś	201
Spojšłej stej dwa młoźeńca	194
Stó tu khodźi po mojim rowi	179
'Sykna rola spodworana	203
Syrotka obejšła tši raz kjarchob	191
Tam wóše Dreždžan jedyn knez	186
Tón čas je so nam pominył	180
Werć me pola herca	189
Wujerjowskej zemi	181
Zady našej' pecy kuntworki 'raja	188
Zymje lěše wjerbińka	193

INDHOLD.

	Pag.
Bag vor varme Ovn sig Myggene glæder	188
Den Duerik har Duer to	175
Der i Wujeregnen	181
Der staaer en Lind alt i den Dal	198
Der var en Jæger, en Jægersmand	176
Det stakkels moderløse Barn	191
Fog'den mig sin Datter gav	201
Før Sand til Aske blive skal	174
Gik engang saa ungt et Par	194
God Aften, Moderlil, Guds Fred	173
Graner først de hugged' om	178
Hakked' de, pløied' de	204
Hanne, Bruunøiede	202
Heelt broget er din Slæde	183
Hvad Mændene vel gjøre	184
Hvo er det, paa Graven træder	179
Knøsen rider hid fra Kulov	190
Kom snart igjen, Kirmes	205
Kukits er en lille By	182
Lystig du mig svinge	189
Min Elsker vil ei have / Moj luby njoco to měś	200
Moderløs jeg Stakkel er, ak, ak	174
Nær Dresden boer en Adelsmand	186
Og Knøsen gik til Markedet	185
Og Knøsen paa en Tagspaan sad	187
Omkring Slottet gaaer en Fodsti	196
Rundt om os vor Mark er pløiet	203
Syng, Pigelil, en munter Sang	192
Svale lille	202
Vil du vide, hvem jeg er	182
Vinter og Sommer tidt Pigen sad	193
Vor Tid er omme, det er forbi	180

RETTELSER OG TILLÆG.
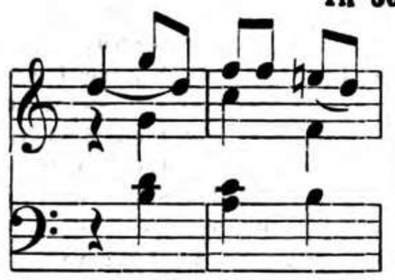
Til 1ste Bind.

Nr. 110, 1ste Syst., 2den Takt: Buen udslettes.
S. 191, sidste Ord i 2det Vers: saa l. gaae.
- - 4de Vers, 2den Lin.: Være l. Da være.

S. 191, 5te Vers, 2den Lin.: Være l. Jo være.
- - — 7de - jo l. saa.

Til 3die Bind.

Nr. 25, 9de-10de Takt, 3die og 4de Syst., saaledes:

Nr. 29. En tilsvarende Vise findes i Haupt og Schmalers „Volkslieder der Wenden", I. Nr. LXXVII.

Til 4de Bind.

Nr. 5. Under den 1ste Node i Melodien sættes ⌇ for at antyde, at enkelte Vers begynde uden Optakt.
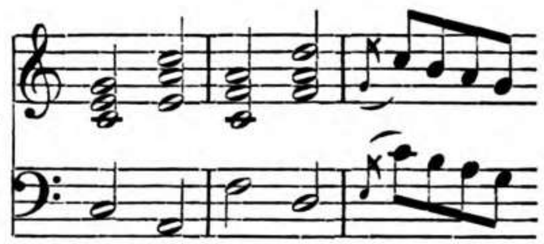
Til 5te Bind.

Nr. 6. 2det Vers er af Hermann Kurz; s. „Deutsches Volksliederbuch" af Ed. Hille, 2det Hefte, S. 17, Göttingen 1867 (slg. Anm. hos mig S. 187).

- 39. Mel. siges at være af Michael Haydn; s. Hille, 2det Hefte, S. 27.

- 87. Hos Hille, 2det Hefte, S. 34, staaer over Melodien: Christ. Jac. Zahn (1798); slg. Anm. hos mig S. 190.
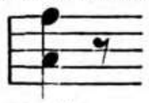
Nr. 92, 5te og 6te System. Slutningssatsen forandres saaledes:

- 131. Mel. skal være comp. af L. K. Seydler, f. 1810; s. Bernsdorf's „Neues Universal-Lexikon der Tonkunst", Nachtrag, Offenbach 1865.

Til 7de Bind.

S. 129, Nr. 97: I 3die Takt (Optakten som sædvanlig ikke medregnet) rettes den 1ste Accord i Bassen til

- 181, 2det Syst.: Foran det første $\overline{g}$ sættes ♯
- 215, 1ste — , 3die Takt: Under det første $\overline{b}$ sættes i 2den Stemme $\overline{c}$ som en Fjerdedeel.

Nr. 2 og 4 af de portugisiske Sange ere efter et Mscpt., som jeg 1826 ved Conferentsraad Manthey fik tillaans fra den herværende spanske Minister.

S. 247, 1ste Spalte, 2den Lin. ovfr. og 11te Lin. ndfr.: Aricia l. Ariccia.

- 250, 2den — , 9de - ndfr.: Semicolon rettes til Colon.

- 256, 2den — , sidste Lin., læs: Efterspillene, undtagen det til Nr. 8, ere tilsatte af mig.

Til 8de Bind.

I.

Nr. 5, 4de System, sidste Takt: $\overline{d}$ udslettes.

II, III og IV.

S. 3, 3die Vers, 3die Linie: jedenascie l. jedenascie.
- 8, 1ste Textl.: służył læs służył.
- 21, 5te System, næstsidste Takt: $\overline{\overline{e}}$ rettes til $\overline{\overline{d}}$.
- 33, 4de danske V., 1ste Lin.: det sidste Comma udslettes.
- 37, 3die — V., 2den - : ved Gjentagelsen tilføies efter „klaredes“ et „ja“, ligesom i 2det V.
- 41: Citationstegnene i 4de og 6te Vers udslettes.
- 49, Nr. 43, 1ste V.: under 6te og 10de Takt: os see læs see os.
- 51, 12te V., læs: |: til Hovedpude :|
- 53, 2det Syst., 7de Takt: til Accorden paa sidste 16dedeel tilføies $\overline{a}$ (ligeledes i 15de Takt); i 5te Syst., 1ste Takt: under det første $\overline{f}$ sættes $\overline{c}$.
- 54, Nr. 47: efter den danske Text sættes Julius Paludan.
- 69, 17de V.: skljčené l. sklíčené.
- 75, Overskriften: Neštasťný l. Nešťastný.
- 86, 3die V., 1ste Lin.: ma l. má.
- 89, Nr. 21, 1ste og 3die Textl.: vyh-rál l. vy-hrál.
- 92, - 24, 1ste Textl.: zahy l. záhy.
- - - - - 3die - : kra-vič-kám l. kra-vi-čkám.
- 93, - 26, 2den - : nezapoměn l. nezapomeň.
- 98, - 32, Overskriften: Vzadálená l. Vzdálená.
- 104, - 38, 1ste Textl.: břěhu l. břehu.
- 106, - 40, Overskriften: bogi l. boji.
- 117, - 50, 2det V., 1ste Lin.: srdčcko l. srdéčko.
- 118, - 51, 2det - , 1ste og 4de Lin.: matíčko l. matičko.
- 119, 5te V., 4de Lin.: hejvali l. bejvali.
- 120, Nr. 52, 3die Textl.: v zpomenete l. vzopemenete.
- 127, - 58, 3die Syst., 1ste Takt: Krydset skal staae foran $\overline{f}$.
- 136, - 66, 5te - 7de - : det andet $\overline{e}$ rettes til $\overline{f}$.
- 153, 12te V., 4de Lin.: vadske l. vaske.
- 160, Nr. 92, 3die V.: Varrince-Veien l. Vavrince-Veien.

Subscriptions-Indbydelse

paa

Fortsættelsen af den nye Udgave

af

FOLKE-SANGE OG MELODIER,

samlede og udsatte for Pianoforte

af

A. P. Berggreen.

De otte første Afdelinger af dette Værk (Danske —, Norske —, Svenske —, Engelske, skotske og irske —, Tydske —, Nederlandske og Franske —, Italienske, spanske og portugisiske —, Slaviske Folke-Sange og Melodier) ere nu afsluttede, og det fortsættes efter den tidligere bekjendtgjorte Plan, ifølge hvilken det i flere Retninger vil blive betydelig forøget.

De tilbagestaaende Afdelinger af disse Sange og Melodier skulle følge i denne Orden: Litauiske, Finske, ungarske, nygræske, tyrkiske, wallachiske o. s. v. — Ikkeeuropæiske.

Herved indbydes da til Subscription paa den 9de Afdeling:

Litauiske, finske, ungarske og a. Folke-Sange og Melodier.

De ville udkomme med omtrent 14 Dages Mellemrum i Hefter paa 2 Ark (16 Sider), — eller efter længere Mellemrum i forholdsviis større Hefter — til en Priis af 24 Sk. for hvert Hefte. Omfanget vil omtrent blive 28 til 30 Ark. Subscriptionen er kun bindende for den enkelte Afdeling. Paa 6 Expl. gives det 7de frit. Man tegner sig i alle Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, ligesom i Kjøbenhavn hos Forlæggeren.

C. A. Reitzel.